

Bestseller New York Times

CHRIS WHITAKER

ÎNCEPEM CU SFÂRȘITUL

O CARTE DE CITIT ȘI RECITIT, UN AUTOR DE
ADMIRAT. – LOUISE PENNY, SCRITOARE

PREMIUL CWA GOLD DAGGER
PENTRU CEL MAI BUN ROMAN CRIME

TREI

virtual-project.eu

FICTION
CONNECTION

CHRIS WHITAKER

ÎNCEPEM CU SFÂRȘITUL

Original: *We Begin at the End* (2020)

Traducere din limba engleză:
ANDREI COVACIU



virtual-project.eu



— 2021 —

Pentru propriul meu mic proscris

Vezi ceva și ridici mâna.

Nu contează dacă este vorba despre o foiță pentru rulat țigări sau o doză de suc acidulat.

Vezi ceva și ridici mâna.

Nu ai voie nici să atingi ceea ce vezi.

Doar să ridici mâna.

Localnicii sunt pregătiți, pășesc deja prin vad. Se mișcă în linie, răsfirați la douăzeci de pași unul de celălalt, însă cu toate acestea formează un corp comun, coregrafia damnaților.

În spatele lor, orașul golit în care ecourile unei veri lungi, impecabile au fost acoperite de știrile din presă.

Numele ei era Sissy Radley. Șapte ani. Păr blond. O cunoștea mai toată lumea. Șeriful Dubois nu a avut nevoie să împartă fotografii.

Walk acoperea zona cea mai îndepărtată. Cincisprezece ani, netemător, genunchii lui tremurând la fiecare pas. Oamenii mășăluiau prin ținutul împădurit asemenea unei armate, călăuziți de polițiști, luminându-și calea cu lanternele; printre copaci se zărea oceanul – departe, însă fetița nu știa să înoate.

Lângă Walk se afla Martha May. Se vedeau de trei luni, idila lor neavând însă cum să avanseze de vreme ce tatăl ei era preotul Bisericii Episcopale din Little Brook.

Martha i-a aruncat o privire:

— Tot mai vrei să te faci polițist?

Walk s-a uitat la Dubois, care-și ținea capul plecat, ultima speranță apăsând pe umerii lui.

— Am văzut-o pe Star, a spus Martha. E în față, împreună cu tatăl ei. Plângea.

Star Radley, sora fetiței dispărute. Cea mai bună prietenă a Marthei. Cele trei fuseseră extrem de apropiate. Numai una lipsea acum.

— Unde-i Vincent? a întrebat ea.

— S-ar putea să fie la capătul celălalt.

Walk și Vincent erau ca frații. Pe când aveau nouă ani, și-au crestat palmele, și le-au lipit una de cealaltă și și-au jurat credință nețărmurită.

Apoi nimeni nu a mai spus nimic, mulțumindu-se să cerceteze terenul cu

privirea, trecând de Sunset Road, pe lângă copacul dorințelor; bascheți Chuck Taylor dând frunzele la o parte. Cu toate că Walker pășea extrem de concentrat, fusese cât pe ce să nu-l vadă.

La zece pași de Cabrillo, Drumul Statal 1, 965 de kilometri de coastă californiană. S-a oprit ca trăsnit, apoi și-a ridicat privirea și a văzut cum șirul de oameni continuă să înainteze fără el.

S-a lăsat pe vine.

Pantoful era micuț. Piele alb-cu-roșu. Cataramă aurie.

O mașină aflată pe șosea s-a apropiat, încetinind treptat, farurile acesteia măturând o vreme curba, apoi descoperindu-l.

Și atunci Walk a zărit-o.

A tras aer în piept și a ridicat mâna.

Partea întâi
— Proscris —

1

Walk stătea la marginea unei mulțimi agitate. Pe unii dintre oamenii aceia îi cunoștea de când se născuse el, pe alții de când se născuseră ei.

Turiști veniți în vacanță, cu aparate de fotografiat atârinate la gât, piele bronzată și zâmbete relaxate, fără să știe că apa roade nu numai carenele ambarcațiunilor.

Presa locală în păr, un reporter de la KCNR: „Ne puteți spune ceva, domnule șerif Walker?”

Walker a zâmbit, și-a vârât mâinile adânc în buzunare și a dat să-și taie cale prin mulțime, moment în care s-a auzit un icnet colectiv. Un zgomot intermitent în clipa în care acoperișul s-a surpat, prăbușindu-se în apa de dedesubt. Bucată cu bucată, fundația rămânând în picioare asemenea unui schelet, de parcă din căminul de odinioară ar fi rămas doar o casă. Fusesse locuința familiei Fairlawn de când Walk își putea aduce aminte, pe vremea când era copil, fiind situată la o jumătate de acru de ocean. Cu un an înainte fusese înconjurată cu o bandă pe care scria „Atenție, pericol de prăbușire”, pentru că malul se eroda implacabil. Din când în când își făceau apariția niște oameni de la California Wild, care măsurau și făceau estimări.

Agitația camerelor de filmat și încântarea aceea indecentă în vreme ce acoperișul de ardezie se prăbușește, iar poarta de la intrare atârână într-o rână. Milton, măcelarul, s-a lăsat într-un genunchi și a jubilat când stâlpul s-a înclinat, iar steagul atârna în bătaia brizei.

Mezinul familiei Tallow s-a apropiat prea mult. Mama lui l-a tras de guler cu atâta putere, încât l-a făcut să cadă pe spate, aterizând în fund.

În spate, soarele se prăvălea la orizont asemenea clădirii, disecând apa cu brazde portocalii și purpurii, în nuanțe care încă nu au nume. Reportera și-a obținut materialul pe care și-l dorise, luându-și rămas-bun de la un mărunț fragment de istorie.

Walk s-a uitat în jur, zărindu-l pe Dickie Darke, care continua, impasibil, să urmărească ce se întâmplă. Stătea acolo asemenea unui colos măsurând doi metri și cincisprezece centimetri. Se ocupa cu afaceri imobiliare și deținea câteva case în Cape Haven, precum și un club în Cabrillo, genul de văgăună în care păcatul te costă zece dolari și niște virtute știrbită.

Au rămas acolo încă o oră, Walk simțindu-și picioarele obosite când, în cele din urmă, poarta a cedat. Privitorii s-au abținut să izbucnească în

aplauze, apoi s-au răsucit pe călcâie și au început să se disperseze, îndreptându-se către grătare, beri și focurile de tabără care îi luminau lui Walk calea în vreme ce-și făcea rondul de seară. Oamenii s-au împrăștiat călcând pe dale, pe lângă un gard cenușiu, din piatră, zidit fără mortar, dar care se ținea bine. Dincolo de acesta se afla copacul dorințelor, un stejar atât de rotat, încât crengile îi fuseseră sprijinite cu scânduri. Vechiul Cape Haven se străduia din răspuț să nu dispară de pe fața pământului.

Cândva Walk se cocoșase în copacul acela împreună cu Vincent King, cu atâta vreme în urmă, încât nici nu mai conta câți ani trecuseră de fapt. Își ținea o mână tremurătoare pe pistol, iar cealaltă pe curea. Purta cravată și o cămașă cu guler scrobit, pantofii îi luceau. Faptul că își acceptase rolul în societate era admirat de unii, căinat de alții. Walker, căpitanul unei corăbii care nu părăsise niciodată portul.

Apoi a zărit-o pe fată. Aceasta se îndrepta în direcție opusă, ținându-l de mână pe fratele ei, în vreme ce micuțul se străduia să-și sincronizeze pașii cu ea.

Duchess și Robin, copiii familiei Radley.

S-a apropiat de ei în pas alergător, știa deja tot ce trebuia știut despre ei.

Băiatul, în vârstă de cinci ani, își înghițea plânsul; fata tocmai împlinise treisprezece și nici măcar nu lăcrima.

— Mama ta, a spus el, fără să pună o întrebare, doar afirmând o realitate atât de tragică încât fata nici măcar nu a clătinat din cap.

S-a întors pur și simplu pe călcâie și a luat-o înainte.

S-au strecurat pe străzile peste care se lăsa înserarea, mărginite idilic cu garduri de uluci și lumini stradale feerice. Deasupra, luna se înălțase pe cer, previzibilă și luată în derâdere, cum fusese în ultimii treizeci de ani. Pe lângă case impozante, sticlă și oțel înfruntând natura; o alee cutremurător de frumoasă.

Coborând pe strada Genesse, unde Walk încă trăia în vechea casă a părinților săi. Pe Ivy Ranch Road, unde se zărea locuința familiei Radley. Obloane coșcovite, o bicicletă pusă cu roțile-n sus, una dintre acestea zăcând în apropiere, pe pământ. În Cape Haven, o nuanță imperfectă poate fi considerată la fel de bine negru.

Walk s-a îndepărtat de copii și a început să alerge ușor în susul aleii. Dinspre interior nu se revărsa nicio lumină, doar pâlpâitul ecranului televizorului. Copiii rămăseseră în spatele lui; Walk l-a zărit pe Robin cum plânge în continuare, iar pe Duchess uitându-se în față cu o privire dură și

neiertătoare.

A găsit-o pe Star trântită pe canapea; o sticlă alături; fără pastile de data aceasta; un picior încălțat, celălalt gol; degete mici, unghii date cu oja.

— Star, a spus el îngenunchind lângă ea și bătând-o ușor pe obraji. Star, trezește-te.

Îi vorbea pe un ton domol, deoarece copiii se aflau la ușă, Duchess ținându-și o mână petrecută peste umerii frățiorului ei, care se sprijinea de ea de parcă trupul lui mărunț nu ar mai fi avut oase să-l susțină.

I-a spus fetei să sune la 911.

— Am sunat deja.

I-a deschis lui Star pleoapele cu degetul mare și nu i-a văzut decât albul ochilor.

— O să fie în regulă?

Glasul băiatului.

Walk s-a uitat peste capetele lor, sperând să audă vuietul sirenelor și privind cu ochi mijiți cerul roșiatic.

— Ați putea să vă duceți să-i întâmpinați?

Duchess, înțelegând despre ce era vorba, l-a scos pe Robin afară.

Apoi Star s-a scuturat, a vomitat puțin și a început să tremure de parcă Dumnezeu sau moartea îi înșfăcase sufletul, încercând acum să i-l smulgă din trup. Walk avusese răbdare; trecuseră treizeci de ani de la povestea cu Sissy Radley și Vincent King, însă Star continua să peroreze despre eternalism, despre felul în care trecutul și prezentul se ciocnesc unul de celălalt, despre forța centrifugă care alungă viitorul, făcând imposibilă îndreptarea acestuia.



Duchess urma să o însoțească pe mama ei. Walk îl va aduce pe Robin.

Fata a privit cum medicul își face treaba. Acesta nu a încercat să-i zâmbească, fapt pentru care i-a fost recunoscătoare. Medicul era un tip chel, nădușit și probabil sătul să salveze oameni într-atât de dornici să moară.

O vreme au stat în fața casei, ușa rămânând deschisă pentru Walk, care se afla acolo ca întotdeauna, cu o mână pe umărul lui Robin. Robin avea nevoie de gestul acesta, de sprijinul unei persoane adulte, avea nevoie să se simtă în siguranță.

De cealaltă parte a străzii s-au mișcat niște draperii, în vreme ce siluetele locatarilor păreau să transmită judecăți tăcute. Apoi, la capătul străzii, Duchess a zărit câțiva copii de la școala ei, pedalând de zor, cu fețele roșii

din pricina efortului. Veștile se răspândesc atât de repede într-un oraș în care adeseori știrea de pe prima pagină se referă la cine știe ce certificate de urbanism.

Cei doi băieți s-au oprit lângă mașina de poliție și și-au lăsat bicicletele să cadă pe pământ. Cu răsuflarea tăiată, cel mai înalt dintre ei, având o claie de păr în cap, s-a îndreptat cu pași rari spre ambulanță.

— E moartă?

Duchess și-a ridicat bărbia din piept, privindu-l în ochi.

— Șterge-o.

Motorul a început să duduie, iar ușile din spatele ambulanței s-au trântit. Geamurile fumurii proiectau peste lumea din jur un fel de pâclă.

Mașinile s-au strecurat pe drumul șerpuit până când au început să străbată dealul având în spate Pacificul, pe malul căruia pietrele se șteau din apă asemenea capetelor unor oameni care urmează să se înece.

Duchess s-a uitat în lungul străzii ei până la sfârșit, până când copacii și-au întins crengile, împreunându-și-le pe strada Pensacola, niște crengi asemenea unor mâini, unite în rugăciune pentru fata și pentru fratele ei și pentru tragedia continuă care începuse cu multă vreme înainte de nașterea lor.



Noaptea s-a lăsat egală peste ceilalți, însă pe Duchess a înghițit-o atât de profund, încât ea și-a dat seama că nu va mai vedea ziua, cel puțin nu în felul în care o vedeau alți copii. Duchess cunoștea bine spitalul Vancour Hill. După ce au dus-o pe mama ei în salon, a rămas pe podeaua lustruită ogindind luminile din plafon, uitându-se în direcția ușii principale în momentul în care Walk l-a adus pe Robin. S-a apropiat și l-a luat pe fratele ei de mână, apoi l-a condus până la ascensor, urcând până la primul etaj. Camera de așteptare, lumini discrete; Duchess a făcut rost de două pături moi, apoi a unit două scaune, făcând din ele un fel de pătuț. Robin stătea stânjenit, oboseala făcându-l să picotească, conturându-i cearcănele.

— Vrei la pipi?

O înclinare din cap.

Duchess l-a dus la toaletă, a așteptat câteva minute, apoi s-a asigurat că Robin s-a spălat temeinic pe mâini. A găsit un tub cu pastă de dinți, și-a pus puțină pe deget și i-a frecat dinții și gingiile. El a scuipat, iar ea i-a șters gura cu un șervețel.

L-a ajutat să-și scoată pantofii și să urce peste cotierele scaunelor. Robin

s-a ghemuit pe ele asemenea unui animăluț, în vreme ce ea îl acoperea.

Robin a căutat-o cu privirea:

— Să nu mă lași singur.

— Niciodată.

— Mama o să fie OK?

— Da.

Duchess a închis televizorul, încăperea a rămas în întuneric, luminile de veghe colorându-i pe amândoi în roșu, suficient de blânde pentru ca el să adoarmă înainte ca ea să ajungă la ușă.

A rămas în lumina aceea de spital, cu spatele la ușă; nu avea de gând să permită nimănui să intre; mai exista o cameră de așteptare și la etajul al doilea. Peste o oră Walk și-a făcut din nou apariția, căscând de zor. Duchess știa cum își petrece zilele: conducând pe Autostrada Cabrillo, acei kilometri perfecți care încep în Cape Haven, fiecare clipire echivalând cu un instantaneu atât de mirific, încât oamenii străbăteau întreaga țară ca să trăiască și ei această experiență, să-și cumpere o casă de vacanță pe care apoi s-o lase goală câte zece luni pe an.

— Robin a adormit?

Duchess a încuviințat.

— M-am dus să mă interesez de mama ta. O să fie în regulă.

Duchess a mai dat o dată din cap.

— Te poți duce să-ți iei ceva, un suc, e un automat lângă...

— Știu.

O privire întoarsă către încăpere. Fratele ei dormea dus; dacă nu l-ar deranja ea, nici măcar nu s-ar foi în somn.

Walk i-a întins o bancnotă de un dolar, ea a luat-o fără tragere de inimă.

Duchess a străbătut coridoarele spitalului, a cumpărat doza de suc, însă n-a băut-o. O va păstra pentru fratele ei, când acesta se va trezi. A tras cu ochiul prin saloane; sunetele nașterii și lacrimile vieții. A zărit carcase de oameni, atât de găunoși încât și-a dat seama că nu-și vor mai reveni niciodată. Polițiști escortând niște tipi răi, cu brațele tatuate și fețele însângerate. A simțit miros de bețivi, de înălbitor, de vomă și de căcat.

A trecut pe lângă o asistentă; un zâmbet, pentru că cele mai multe dintre ele o mai văzuseră; doar unul dintre copiii aceia care au pierdut pariul cu viața.

Când s-a întors, a descoperit că Walk pusese două scaune lângă ușă. Duchess s-a asigurat că fratele ei este în regulă, apoi s-a așezat.

Walk i-a oferit niște gumă de mestecat, însă ea a clătinat din cap.

Își dădea seama că avea chef de vorbă, să-i spună tot felul de rahaturi despre schimbare, despre un mic obstacol pe lungul drum al vieții, despre cum totul va fi cândva atât de diferit.

— Nu i-ai sunat.

Walk s-a uitat la ea.

— Pe cei de la serviciile sociale. Nu i-ai sunat.

— Ar trebui s-o fac, i-a răspuns el cu glas abătut, de parcă ar fi dezamăgit-o pe ea sau meseria lui, fata n-ar fi putut spune care dintre ele.

— Dar n-o vei face.

— N-o voi face.

Burta lui umfla cămașa cafenie. Obraji bucălați, roșii, de băiat ai cărui părinți indulgenți nu îi spusese niciodată „nu”. Și o față atât de deschisă încât nu ar fi putut ține nici măcar un secret. Star spusese despre el că e „tot numai bunătate”, de parcă ar exista așa ceva.

— Ar trebui să dormi puțin.

Au rămas așezați până când stelele au fost alungate de primele raze ale dimineții, luna a uitat de rostul ei și a mai zăbovit o vreme, ca o pată pe cerul noii zile, o amintire a nopții trecute. Pe celălalt perete se afla o fereastră. Duchess s-a așezat în fața geamului, lipindu-și capul de acesta și privind copacii și vântul tot mai slab. Ciripit de păsări. Undeva, departe, a zărit apa; niște punctulețe care nu puteau fi altceva decât traulere luptându-se cu valurile.

Walk și-a dres glasul:

— Mama ta... a existat cumva un bărbat...

— Întotdeauna există un bărbat. Ori de câte ori se întâmplă o nenorocire pe lumea asta, întotdeauna există și un bărbat acolo.

— Darke?

Duchess și-a îndreptat spatele.

— Nu poți să-mi zici? a întrebat-o el.

— Eu sunt o proscrisă.

— Sigur.

În păr purta o fundă cu care se tot juca nervos. Era prea slabă, prea palidă, prea frumoasă – ca mama ei.

— La parter tocmai s-a născut un copil, a schimbat Walk subiectul.

— Cum l-au botezat?

— Habar n-am.

— Pun pariu pe 50 de dolari că nu Duchess.

El a râs ușor.

— Un nume exotic prin raritate. Știi că a fost cât pe ce să ți se dea numele Emily.

— Dureroasă trebuie să fie furtuna.^{1}

— Exact.

— Pe asta încă i-o citește lui Robin.

Duchess s-a așezat la loc pe scaun, și-a pus un picior peste celălalt, și-a frecat un mușchi; tenișii ei hărtăniți, cu șireturile desfăcute.

— Să fie asta furtuna mea, Walk?

Walk a mai luat o gură de cafea, de parcă ar fi căutat răspuns la o întrebare imposibilă.

— Mie îmi place numele Duchess.

— Atunci poartă-l și tu o vreme. Dacă aș fi fost băiat, probabil că m-ar fi chemat Sue.

Și-a lăsat capul pe spate și s-a uitat cum clilesc luminițele.

— Ea vrea să moară.

— Nu vrea. Nu trebuie să crezi asta.

— Nu mă pot hotărî dacă sinuciderea este cel mai egoist sau cel mai generos lucru cu putință.

La ora șase, o soră a condus-o.

Star zăcea în pat, o umbră de om, și mai puțin de atât ca mamă.

— Ducesa din Cape Haven, a spus Star schițând un zâmbet. E în regulă.

Duchess s-a uitat la ea, apoi Star a izbucnit în plâns, iar fata a străbătut încăperea, și-a lipit obrazul de pieptul mamei, întrebându-se cum de-i mai bătea inima.

Au rămas așa, în lumina zorilor; o nouă zi, însă nu și o nouă promisiune, pentru că Duchess știa că toate sunt promisiuni false.

— Te iubesc. Îmi pare rău.

Duchess i-ar fi putut spune o mulțime de lucruri, însă pentru moment nu a găsit ceva mai potrivit decât „Te iubesc. Știu”.

2

Dincolo de creasta dealului, pământul se sfârșea.

Soarele urca pe un cer azuriu în vreme ce Duchess, așezată împreună cu fratele ei pe bancheta din spate, i-a luat mânuța în palme.

De cum au ajuns pe strada lor, Walk a încetinit, a oprit în fața vechii case, apoi i-a urmat pe cei doi înăuntru. A încercat să le pregătească micul dejun, însă a găsit dulapurile din bucătărie atât de goale, încât i-a lăsat pe copii singuri și a dat o fugă până la Rosie's Diner, de unde s-a întors cu clătite, apoi a zâmbit văzându-l pe Robin cum înfulecă trei.

După ce l-a spălat pe Robin pe față și i-a scos hainele, Duchess s-a dus în fața casei, unde l-a găsit pe Walk așezat pe o treaptă. Duchess a privit cum Cape începe să se trezească la viață; poștașul trecea pe stradă; Brandon Rock, vecinul de alături, ieșise în curte și începuse să-și stropască peluza cu furtunul. Niciunul dintre ei n-a dat atenție mașinii de poliție parcate în fața casei familiei Radley, ceea ce pe Duchess a întristat-o și a bucurat-o în aceeași măsură.

— Vrei să te duc undeva cu mașina?

— Nu, a răspuns ea. S-a așezat lângă Walk și și-a legat șiretul desfăcut.

— Aș putea s-o aduc acasă pe mama ta.

— A zis c-o să-l sune pe Darke.

Duchess nu cunoștea adevărata natură a prietenei mamei ei cu șeriful Walker, deși bănuia că ar fi vrut și el s-o fută, asemenea celorlalți bărbați din oraș.

Și-a îndreptat privirea spre curtea lor lăsată în paragină. Vara trecută începuse împreună cu mama ei să planteze tot felul de chestii. Robin adusese o mică stropitoare, cu ajutorul căreia înmuiase pământul, obrații lui devenind tot mai roșii pe măsură ce continua să facă naveta între chiuvetă și curte. Albăstrele, nalbă indiană și liliac-de-munte.

Toate au murit, pentru că nimeni nu le-a îngrijit mai departe.

— A spus ce s-a întâmplat? a întrebat Walk cu blândețe în glas. Seara trecută, ai idee de ce...?

O întrebare destul de dură. Duchess a rămas surprinsă să o audă venind din partea lui, mai ales că de obicei nu exista niciun motiv. De data aceasta însă ea știa de ce o întrebase Walk; știa povestea cu Vincent King, cu mătușa ei Sissy, care fusese îngropată în cimitirul de pe marginea falezei.

Toată lumea ştia unde se află mormântul, dincolo de ghereta coşcovită de soare, îngropată alături de copiii care nu reuşiseră să supravieţuiască – copii seceraţi de acelaşi Dumnezeu la care părinţii lor obişnuiau să se roage.

— Nu a zis nimic.

L-au auzit pe Robin în spatele lor. Duchess s-a ridicat în picioare, i-a aranjat părul, i-a şters cu scuiat nişte pastă de dinţi rămasă pe obraz, apoi i-a verificat rucsacul de şcoală, asigurându-se că fratele ei nu-şi uitase manualul, jurnalul şi sticla cu apă.

I-a petrecut bretelele rucsacului peste umeri, i-a zâmbit, iar el i-a răspuns tot cu un zâmbet.

Au rămas în picioare, unul lângă celălalt, în vreme ce maşina de poliţie se îndepărta pe strada lor cea lungă, apoi Duchess l-a cuprins pe fratele ei cu un braţ şi amândoi au început să meargă.

Vecinul a oprit furtunul şi s-a apropiat de marginea curţii, încercând din răsputeri să-şi ascundă un uşor şchiopătat. Brandon Rock. Lat în umeri, bronzat. Un ştras înfipt în lobul urechii, păr bogat, capot din mătase. Uneori freca menta ţinându-şi uşa de la garaj deschisă, în vreme ce o boxă răcnea ceva heavy metal.

— Mama voastră, din nou? Cineva ar trebui să sune la serviciile sociale.

Vocea lui; de parcă cineva i-ar fi zdrobit cândva nasul, iar el nu şi l-ar fi reparat niciodată. Într-o mână ţinea o ganteră, pe care o ridica din când în când. Braţul lui drept vizibil mai gros decât cel stâng.

Duchess s-a întors spre el.

Briza îi înfoia poalele halatului. Duchess a strâmbat din nas:

— Te dezbraci în faţa unor copii? Ar trebui să sun la poliţie.

Brandon s-a uitat cum Robin o trage după el.

— Ai văzut cum îi tremurau lui Walk mâinile? a spus Robin.

— Întotdeauna e mai rău dimineaţă.

— De ce?

Ea a ridicat din umeri, deşi ştia de ce. Walk şi mama ei; problemele lor comune şi felul în care cei doi se confruntau cu acestea.

— A spus mama ceva, noaptea trecută, când eu eram în camera mea?

Duchess tocmai îşi făcea temele, un proiect despre arborele genealogic al familiei, când Robin i-a bătut cu pumnii în uşă, spunându-i că mamei lor i se făcuse din nou rău.

— Îşi scosese fotografiile. Pe cele vechi, cu Sissy şi cu bunicul.

Robin se obişnuise cu ideea că avea un bunic atunci când îl văzuse

pentru prima oară pe bărbatul acela înalt din fotografiile mamei lui. Faptul că nu-l văzuse niciodată la față, că Star nu le povestise mai nimic despre el, nu părea să conteze. Robin avea nevoie de oameni, de plasa aceea de siguranță plămădită din nume goale de conținut, care îl ajuta să nu se mai simtă atât de vulnerabil. Tânjea după veri și unchi, după miuțele și grătarele de duminică, asemenea celorlalți copii din clasa lui.

— Tu știi ceva despre Vincent King?

Duchess l-a luat de mână ca să traverseze strada Fisher.

— De ce mă întrebi? Tu ce știi despre el?

— Că a ucis-o pe mătușa Sissy. Acum treizeci de ani. Cândva în anii '70, pe vremea când bărbaii purtau mustață și mama avea o coafură haioasă.

— Sissy nu era mătușa noastră, nu cu adevărat.

— Ba da, a răspuns el. Semăna cu tine și cu mama. Leit.

De-a lungul anilor, Duchess reușise să pună povestea cap la cap. Frânturi auzite din gura lui Star, când mama ei își dădea drumul la limbă, articole din arhiva bibliotecii din Salinas, pe care le citise. Aceeași bibliotecă în care își petrecuse primăvara trecută încercând să întocmească arborele genealogic al familiei. Reușise să găsească rădăcini îndepărtate ale clanului Radley, apoi scăpase cartea pe podea când descoperise o legătură cu un infractor căutat de autorități, pe nume Billy Blue Radley. Genul de descoperire cu care s-ar fi mândrit când s-ar fi aflat în fața clasei, prezentându-și proiectul. Încă existau o mulțime de goluri în ramura paternă, ca niște semne de întrebare care duceau la un schimb de replici acide cu mama ei. Nu doar o dată, ci de două ori Star se combinase cu un străin și rămăsese gravidă, aducând pe lume doi copii pe care îi aștepta o viață întreagă în care să se poată întreba ce fel de sânge le curgea prin vene. *Curvo*, îi spusese Duchess printre dinți, apoi nu a mai avut voie să iasă din casă o lună.

— Știai că azi iese din pușcărie? a întrebat-o Robin pe un ton conspirativ, de parcă ar fi fost vorba despre un mare secret.

— Cine ți-a zis asta?

— Ricky Tallow.

Mama lui Ricky Tallow era dispecer la secția de poliție din Cape Haven.

— Și ce altceva a mai zis Ricky?

Robin și-a ferit privirea.

— Robin?

Băiatul și-a revenit rapid:

— Că ar fi trebuit să fie prăjit pentru ce a făcut. Doar că după aia l-a certat domnișoara Dolores.

— „Să fie prăjit”. Măcar știi ce înseamnă asta?

— Nu.

Duchess l-a mai apucat o dată de mână, ca să traverseze Virginia Avenue; proprietățile de acolo erau ceva mai întinse. Orașul Cape Haven cobora în pantă spre țărm, iar prețurile scădeau pe măsură ce urcai la deal. Duchess își știa locul, locuința lor se afla pe strada cea mai îndepărtată de ocean.

Apoi au dat peste un grup de copii. Duchess i-a auzit cum discută despre Angels și proiect.

Când au ajuns în dreptul porții, a mai aranjat o dată părul și s-a asigurat că nasturii de la bluză îi sunt încheiați corect.

Grădinița se afla lângă școala gimnazială din Hilltop. Duchess obișnuia să-și petreacă pauza mare lângă gard, urmărindu-și frățiorul cu privirea. Acesta îi făcea zâmbitor cu mâna, iar ea își mânca sandviciul și continua să se uite la el.

— Să fii cuminte.

— Mda.

— Să nu povestești nimic despre mama.

Duchess l-a îmbrățișat, l-a pupat pe obraz și i-a dat drumul, urmărindu-l cu privirea până l-a preluat domnișoara Dolores. Apoi a plecat mai departe, strecurându-se prin liota de copii de pe trotuar.

Fata și-a lăsat capul în pământ când a urcat treptele pe care se adunase un grup de copii; Nate Dorman și prietenii lui.

Nate – guler ridicat, mâneci rulate peste bicepsii descărnați.

— Am auzit că mă-ta a pizdit-o din nou.

Un cor de râsete.

Fata l-a săgetat imediat cu privirea.

Nate i-a răspuns cu aceeași monedă.

— Ce?

Duchess s-a uitat în ochii lui:

— Eu sunt proscrisa Duchess Day Radley, iar tu ești lașul Nate Dorman.

— Ești nebună.

Duchess a făcut un pas în față și s-a uitat la el cum înghite în sec.

— Dacă mai scoți o vorbă despre familia mea, te decapitez, nenorocitu' naibii.

Nate a încercat să râdă, însă nu i-a prea ieșit. Circulau tot felul de zvonuri despre ea; că, în pofida chipului frumos și a constituției plăpânde, se putea transforma dintr-un moment într-altul, pierzându-și cumpătul atât de rău încât nici măcar prietenii nu îndrăzneau să intervină.

Duchess a continuat să urce treptele, auzindu-l pe Nate cum inspiră adânc în momentul în care a trecut pe lângă el, apoi a intrat în școală simțind cum o ustură ochii din pricina nopții de tortură pe care tocmai o lăsase în urmă.

3

Cale de un kilometru și jumătate faleza erodată de valuri formează un țărm sinuos, înainte ca drumul să continue pe marginea golfului și să se piardă printre stejarii înalți din Clearwater Cove. Walk conducea de-a lungul acestuia fără să depășească vreodată cincizeci de kilometri pe oră.

Îi lăsase acasă pe Duchess și pe Robin, apoi se duse la locuința familiei King, unde băgase în niște saci menajeri frunzele căzute pe alee și strânsese gunoaiile din curte. De treizeci de ani făcea acest lucru săptămânal, o parte a rutinei lui neschimbate.

La postul de poliție a semnat în condica de prezență pe care i-a întins-o Leah Tallow. Nu erau decât ei doi, Walk fiind de serviciu în fiecare zi a vieții lui. Privea pe fereastră cum se succed anotimpurile și cum turiștii vin și pleacă. Coșuri pentru picnic lăsate de izbeliște. Sticle de vin și ciocolată care îl obligau în fiecare an să adauge o gaură la curea.

Mai aveau un ajutor, pe Valeria, care venea când era nevoie de ea: parade, spectacole sau când era pur și simplu prea plictisită de propria gospodărie.

— Ești pregătit pentru azi, pentru întoarcerea lui King?

— Sunt pregătit de treizeci de ani, s-a străduit el să nu zâmbească strâmb. Am plecat. Aduc niște pateuri la întoarcere.

A patrat mai întâi pe Main, ca în fiecare dimineață, plimbarea lui obișnuită, făcută cu pașii aceia de polițist pe care îi văzuse la televizor. Încercase să-și lase mustață, asemenea lui Magnum, își luase notițe urmărind *Forensic Files*, iar o dată și-a cumpărat chiar și un loden bej. În caz că ar fi apărut un caz adevărat, ar fi fost pregătit să-i facă față.

Steaguri atârând pe stâlpii de iluminat stradal, SUV-uri lucioase parcate bară la bară, copertine verzi proiectându-și umbra pe trotuarul curat ca-n palmă. A zărit Mercedesul familiei Patterson ocupând două locuri de parcare. Nu-l va amenda; poate îl va avertiza prietenește pe Curtis când va da ochii cu el. S-a grăbit să treacă de măcelărie, însă Milton a ieșit repede, apoi s-a oprit în față, cu ochii injectați și o cârpă în mână, de parcă ar fi putut vreodată să-și șteargă petele de pe palme.

— 'Neața, Walk.

Milton era un individ păros. Fire groase păreau să-i crească din fiecare centimetru de piele, genul de bărbat care trebuie să se bărbierească până la

ochi de trei ori pe zi pentru ca paznicul de la grădina zoologică să nu-l împuște din greșeală cu o săgeată tranchilizantă.

În vitrină, carne de căprioară legată cu sârmă, atât de proaspătă încât cu o zi în urmă animalul trebuie să fi zburdat pe câmpiile din Mendocino. Milton vâna. În timpul sezonului trăgea obloanele, își puneă șapca cu urechi și două cozoroace, apoi se urca la bordul Comanche-ului 30 încărcat cu puști, așternuturi și răcitorul de bere. Walk îl însoțise o singură dată, când nu reușise să inventeze o scuză destul de plauzibilă.

— Ai vorbit cu Brandon Rock? a întrebat Milton scuipând parcă numele acela printre dinți, strunjind cu grijă fiecare cuvânt, de parcă o conversație decentă ar fi avut darul să-i scoată tot aerul din plămâni.

— L-am pus pe listă.

Brandon Rock avea un Mustang care dădea niște rateuri atât de sonore, încât o jumătate de stradă a sunat la poliție când s-a întâmplat prima oară. Devenise o adevărată pacoste.

— Am auzit ce-a pățit. Star. Din nou, a adăugat Milton ștergându-și transpirația de pe cap cu cârpa murdară de sânge.

Se zvonea că nu mănâncă decât carne, iar asta se vedea pe el.

— E în regulă. Bolnavă – de data asta a fost doar bolnavă.

— Am văzut tot. Ce rușine... cu copiii aceia.

Milton locuia peste drum de Star. Interesul lui pentru ea și copii spunea mai multe despre viața lui singuratică decât despre Garda Civilă, tot mai puțin numeroasă, pe care măcelarul o coordona.

— Nimic nu-ți scapă, Milton. Poate că ar fi trebuit să te faci polițist.

Milton și-a fluturat o mână prin aer:

— Am destule pe cap cu Garda. Noaptea trecută am avut un 10-51^{2}.

— Trimiteți o mașină de depanare și tractate.

Milton folosea limbajul codat al polițiștilor după cum i se năzărea – și total aiurea.

— E norocoasă că te are pe tine să-i porți de grijă, a spus Milton scoțând o scobitoare din buzunar și începând să-și scoată o bucățică de carne dintre incisivi.

— Mă gândeam la Vincent King. Azi e ziua? Lumea zice că e azi.

— Este, a răspuns Walk. S-a aplecat să ia de pe jos o doză goală de suc și a aruncat-o la coșul de gunoi.

Simțea cum soarele îi încălzește ceafa.

Milton a lăsat să-i scape un șuiert:

— Treizeci de ani, Walk.

Ar fi trebuit să fie zece, în cel mai rău caz zece, însă urmasa o încăierare în pușcărie. Walk nu văzuse niciodată raportul complet, știa doar că prietenul lui din copilărie ucisese doi oameni. Zece ani deveniseră treizeci, omorul din imprudență devenise omor calificat, un băiat devenise bărbat.

— Încă mă gândesc la ziua aceea. Noi cercetând pădurea. Deci, se întoarce la Cape?

— Din câte știu.

— Poți să-l trimiți aici, dacă are nevoie de ceva. De fapt, știi ce, Walk? Ce-ar fi să-i pun deoparte două picioare de porc? Cum ți se pare?

Walk își căuta cuvintele.

— Deci, și-a dres Milton glasul, uitându-se în pământ. La noapte, cerul... vom avea parte de lună plină. O să fie un adevărat spectacol și eu tocmai mi-am cumpărat un Celestron nou-nouț. Vreau să zic, trebuie să-l montez, însă, dacă vrei să treci pe la mine...

— Am ceva de făcut. Altă dată?

— Desigur. Dar treci pe aici după ce-ți termini tura, aș putea să-ți dau gâtul, a spus Milton arătând din cap către căprioară.

— Te rog, Dumnezeu, nu, a răspuns Walk făcând un pas în spate și bătându-se apoi cu palma pe burtă: Trebuie să dau jos câteva...

— Nu-ți face grijă, carnea de pe gât e slabă. Dacă o fierbi cum trebuie, iese o mâncare bunicică. Ți-aș oferi inima, însă după ce o perpelesc puțin, gustul ei devine o adevărată încântare.

Walk și-a închis ochii, simțind că îi vine rău de la stomac. Mâinile îi tremurau. Milton observase acest lucru, părând că ar mai fi vrut să spună ceva, însă Walk s-a îndepărtat cu pași grăbiți.

Văzând că nu se afla nimeni prin apropiere, a înghițit două pilule.

Era complet, dureros de conștient de dependența lui.

A trecut apoi pe lângă cafenele și magazine, a salutat câțiva oameni, a ajutat-o pe doamna Astor să-și pună plasele de cumpărături în mașină și l-a ascultat pe Felix Coke plângându-se de traficul din Fullerton.

S-a oprit la Brant's Delicatessen, a cărui vitrină era ticsită cu nenumărate șiruri de produse de patiserie și de brânzeturi.

— Bună ziua, șerif Walker.

Alice Owen; păr strâns la spate și o față acoperită complet cu machiaj, în ciuda echipamentului sportiv. Ținea în brațe o corcitură mititică, atât de slabă încât Walk a început să-i numere coastele în vreme ce animalul

tremura din toate mădularele. A întins o mână ca să-l mângâie, dar s-a oprit când cățelul și-a rânjit colții la el.

— Ai putea fi atât de drăguț s-o ții pe Lady până îmi aleg ceva? Durează doar o secunduță.

— Sigur, a răspuns el întinzându-se după lesă.

— Ah, n-o poți lăsa jos. Tocmai i-au fost tăiate unghiulele și încă e sensibilă la contactul cu suprafețele dure.

— Adică ghearele?

Alice i-a pasat cățelul și s-a grăbit să intre în magazin.

Walk s-a uitat prin vitrină cum femeia a făcut o comandă, după care s-a oprit să stea de vorbă cu o turistă. Zece minute au trecut așa, în vreme ce cățelul îi gâfâia în față.

Într-un târziu, Alice a ieșit cu brațele încărcate cu pungi de hârtie, așa că Walk a dus câinele la SUV-ul ei și a așteptat-o să așeze cumpărăturile. Alice i-a mulțumit, a vârât mâna într-una dintre pungi și i-a oferit un cannoli. Walk a încercat să îl refuze, apoi a așteptat ca SUV-ul să dispară pe strada principală și l-a înfulecat din două înghițituri.

A străbătut strada Cassidy, apoi a luat-o pe Ivy Ranch Road. Ajuns în dreptul locuinței lui Star, a rămas o vreme în dreptul porții, ascultând muzica pusă înăuntru la boxe.

Star a deschis ușa înainte ca el să apuce să bată, întâmpinându-l cu zâmbetul acela care-l făcea să n-o poată lăsa baltă. Schițat peste o față trasă, însă frumos; obosit, dar însoțit de o privire încă luminoasă. Purta un șorț roz, de parcă s-ar fi apucat să facă pâine. Walk știa însă că toate dulapurile erau goale.

— Bună ziua, șerif Walker.

Cu toate că-și propusese să n-o facă, el i-a răspuns cu un zâmbet.

Un ventilator își învârtea agale elicea; pereți din rigips cu tapetul smuls pe alocuri; draperii trase, de parcă Star ar fi vrut ca ziua să se termine cât mai repede. Radioul dat tare; cei de la Skynyrd cântând ceva despre Alabama, în vreme ce ea se deplasa în pași de dans prin bucătărie, umplând un sac menajer cu sticle goale de bere și pachete de Lucky Strike. Star i-a zâmbit, chipul ei devenind pentru o clipă cel al unui copil. Încă mai degaja aerul acela vulnerabil, îngrijorat și îngrijorător.

S-a răsucit o dată pe călcâie, apoi a aruncat în sac o scrumieră din foiță de aluminiu. Deasupra aragazului se zărea o fotografie; ei doi la paisprezece ani; pregătiți, așteptând ca viitorul să dea năvală peste ei.

— Cum te mai simți cu capul?

— Niciodată nu m-am simțit mai bine. Acum am mintea limpede, Walk. Mulțumesc pentru tot... noaptea trecută. Dar mă gândesc că poate aveam nevoie de așa ceva, înțelegi tu. Ultima dată. Acum sunt din nou o persoană cu capul pe umeri, a spus ea lovindu-și ușor creștetul cu palma.

A continuat să se deplaseze în pași de dans prin bucătărie.

— Copiii... nu au văzut nimic, așa e?

— Vrei să vorbim despre asta, azi?

Când muzica s-a oprit într-un *fade-out*, Star a încetat să se mai miște, și-a șters broboanele de sudoare de pe frunte și și-a legat părul la spate.

— Cum vine, așa se duce. Duchess știe?

Star întrebându-l pe el ceva despre propria fiică.

— Tot orașul știe.

— Crezi că s-a schimbat?

— Cu toții ne-am schimbat.

— Nu și tu, Walk. A vrut s-o spună admirativ, însă el nu a simțit decât dispreț.

Walk nu-l mai văzuse pe Vincent de cinci ani, cu toate că încercase în repetate rânduri s-o facă. La început îl vizita des; se urca în vechiul Regal împreună cu Gracie King. Sentința fusese rece și dură, judecătorul trimisese un băiat de cincisprezece ani într-o pușcărie pentru bărbați maturi. Tatăl lui Star luase cuvântul, vorbise despre Sissy, despre ce fel de fată ar fi urmat să devină. Arătaseră fotografii făcute la locul faptei, piciorușe, sânge pe o mânăuță. Îl citaseră pe directorul școlii, Hutch, care le spusese ce fel de băiat era Vincent – numai belele.

Apoi fusese rândul lui Walk, iar tatăl lui îl privise; cămașă maro, trăsături de om cinstit. Era șef de echipă la Tallow Construction, firma care deținea fabrica în care își risipeau visurile două orașe. În aceeași vară Walk se dusesse cu el, ca să vadă cum e. Își pusese salopetă și se uitase: tot cenușiul acela, țevile, și schelăria complicată asemenea unor intestine, o catedrală metalică.

În sala de judecată, Walk observase privirea plină de mândrie a tatălui său și depusese genul de mărturie imparțială, capabilă să pecetluiască soarta prietenului său.

— Nu mai am nevoie să privesc în trecut, a spus Star.

El a făcut cafeaua. Au băut-o pe terasă, păsările de pe leagăn băteau leneș din aripi când Walk s-a așezat pe un scaun vechi.

Ea a început să-și facă vânt cu mâna.

— Te duci să-l iei?

— El a zis să n-o fac. I-am scris.

— Dar te duci oricum.

— O să mă duc.

— Să nu-i povestești... despre mine și toate chestiile alea, a spus ea începând să bâțâie din picior și să lovească tăblia mesei cu un deget.

Risipa de energie de dinaintea răbufnirii propriu-zise.

— Mă va întreba.

— Nu vreau să vină aici. Nu cred că aş putea... în casa mea.

— OK.

Star și-a aprins o țigară, apoi a închis ochii.

— Ce voiam să-ți spun: există un program, unul nou, în...

— Oprește-te, a spus ea ridicând o mână. Ți-am mai spus. E deja de domeniul trecutului.

Fuseseră deja la terapie. O foarte lungă perioadă, Walk o dusesse, lună de lună, cu mașina, la Blair Peak. Terapeutul păruse să-i dea de capăt, progresele fuseseră notabile. Walk o lăsa acolo, după care se îndrepta către un restaurant în care o aștepta. Trei ore, uneori mai mult, până când îl suna. Uneori copiii veneau cu ei, stând tăcuți pe bancheta din spate, privind pe geam în vreme ce inocența lor urma traseul mașinii de poliție, rămânând tot mai în urmă.

— Nu se poate... chestia asta nu poate continua.

— Încă te îndopi cu pastile, Walk?

El ar fi vrut să-i spună că problema lui era diferită, însă se întreba cum s-o facă. Amândoi erau suferinzi: simplu și la obiect.

Ea s-a întins și l-a strâns de mână încercând să-i comunice ceva de genul „n-am vrut să te supăr”.

— Cred că ți-ai pătat cămașa cu frișcă.

El și-a coborât privirea, iar ea a început să râdă.

— Uită-te la noi. Știi, uneori mă simt ca atunci.

— Ce?

— Ca la cînșpe ani, băiete.

— Îmbătrânim.

Star a făcut un cerculeț de fum perfect.

— Nu și eu, Walk. Tu îmbătrânești, în vreme ce eu... eu abia pășesc în viață.

El a izbucnit într-un hohot sănătos de râs, apoi a râs și ea. Iată-i: Walk și Star, doi copii, după treizeci de ani încă vorbind prostii și glumind.

Au mai stat pe verandă încă o oră, într-o tăcere relaxată, niciunul neîndrăznind să vorbească despre singurul lucru care le stătea pe creier: Vincent King urma să se întoarcă acasă.

4

Walk conducea privind cu un ochi apa, valuri zgomotoase, scăldate în razele aurii ale soarelui.

O sută șaizeci de kilometri spre est, până la închisoarea Fairmont.

Norii cumulus se adunau asemenea unor greșeli repetate; bărbații din curte se opriseră privind în sus.

Walk a tras mașina în parcare întinsă și a oprit motorul. Sunetul soneriilor, bărbați strigând, valul singuratic al sufletelor încarcerate năvălind peste întinderea nesfârșită a câmpiilor uitate de Dumnezeu.

Nu era un loc potrivit pentru un băiat de cincisprezece ani, indiferent de circumstanțe. Judecătorul avusese un chip ca de piatră când rostise uluitoarea condamnare, adevărul dur al acesteia părând să se afle la o lume și ceva distanță față de tribunalul din Las Lomas. Uneori Walk se gândea la răul făcut în noaptea aceea, incomensurabil, pânză de păianjen umbrind atâtea și atâtea vieți, înlocuind noul cu vechiul, proaspătul cu putredul. O văzuse la Star și la tatăl lui, însă cel mai mult la Duchess, care purtase povara acelei nopți cu multă vreme înainte să se nască.

O răpăială pe tabla portbagajului. Walk a ieșit din mașină și i-a zâmbit gardianului Cuddy, un tip înalt, uscățiv și zâmbăreț. Lăsând la o parte alura lui dură, formată în anii petrecuți în compania deținuților, Cuddy fusese dintotdeauna prietenos și amabil.

— Vincent King, a spus Cuddy schițând un zâmbet. Ai venit după vecinul tău din Cape Haven, nu-i așa? Cum mai e pe-acolo, tot un colț de rai?

— Tot.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva: mi-aș fi dorit să mai avem o sută ca el. Adesea băieții spuneau că au și uitat că se mai află printre noi.

Cuddy a luat-o către intrare, cu Walk după el.

Au trecut de o poartă, apoi de alta și au pătruns într-o clădire joasă, întinsă, vopsită într-o nuanță cenușie despre care Cuddy spunea că se decolora, puțin câte puțin, în fiecare an.

— Cea mai odihnitoare culoare pentru ochi. Vorbește despre iertare și transformare lăuntrică.

Walk s-a uitat la doi tipi mânuind niște perii, frecând podeaua cu atenție; guri încordate din pricina concentrării.

Cuddy și-a pus o mână pe umărul lui Walk:

— Ascultă. Vincent King și-a ispășit condamnarea, însă nu va fi ușor să-l faci să-și dea seama de asta. Dacă vei avea nevoie de ceva, nu ezita să mă suni.

Walk s-a oprit în camera de așteptare, cercetând cu privirea spațiul vast și bărbații care își făceau plimbarea, cu capetele ridicate, de parcă Cuddy i-ar fi învățat ce înseamnă păcatul rușinii. Dacă nu ar fi existat sârma ghimpată care brăzda cu brutalitate peisajul, scena ar fi putut să-ți taie răsuflarea; „Bunul nostru pământ”^{3}, bărbați în salopete părând să fi rămas copiii rătăciți de odinioară.

Trecuseră cinci ani de când Vincent se hotărâse să nu mai primească vizite, așa că, dacă nu ar fi fost ochii, rămași suficient de albaștri, lui Walk i-ar fi fost greu să-l recunoască. Înalt, subțire, aproape sfrijit, cu obrajii supti, departe de imaginea puștiului fudul, de cincisprezece ani, care pășise cândva pe porțile pușcăriei.

Apoi Vincent l-a zărit și a zâmbit. Era un zâmbet care îl băgase sau îl scosese din bucluc de mai multe ori decât ținea minte Walk. Era încă acolo, în ciuda avertismentelor, a faptului că oamenii spun că pușcăria te schimbă – prietenul lui era tot acolo.

Walk a făcut un pas către el, s-a gândit să-și desfacă brațele, însă apoi i-a întins, încet, doar o mână.

Vincent s-a uitat la mâna lui de parcă ar fi uitat că acest gest ar putea însemna un salut și nimic mai mult. I-a strâns-o ușor.

— Doar ți-am spus să nu vii.

Glasul lui era plat, liniștit, aproape șoptit.

— Dar îți mulțumesc.

Mișcărilor lui aveau ceva respectuos.

— Mă bucur să te văd, Vin.

Vincent a completat niște formulare, vegheat îndeaproape de un gardian; un bărbat eliberat după treizeci de ani întruchipează o scenă care nu mai are nevoie de comentarii. Încă o zi în statul California.

O jumătate de oră mai târziu, se aflau în fața ultimei porți, când Cuddy a ieșit din clădire.

— O să-ți fie greu afară, Vincent, a spus el, apoi l-a îmbrățișat scurt însă cu putere, un fel de curent părând să treacă prin ei; poate că rutina celor treizeci de ani fusese, în sfârșit, întreruptă. Mai mult de jumătate, a continuat Cuddy reținându-l pe Vincent încă o clipă. Atâția vin înapoi la

mine. Fă tot posibilul să nu te numeri printre ei.

Walk se întreba de câte ori repetase Cuddy această replică, bine ținută, de-a lungul anilor.

Cei doi s-au îndreptat, unul lângă altul, către parcare, iar când au ajuns la mașina de poliție, Vincent a pus o mână pe capota acesteia și s-a uitat la Walk:

— Nu te-am mai văzut niciodată în uniformă. Am primit fotografia de la tine, am arătat-o și altora, însă aici, în carne și oase, chiar ești un polițist.

Walk i-a zâmbit:

— Păi chiar sunt.

— Nu sunt prea sigur că aş putea fi prieten cu un polițist, bătrâne.

Walk a început să râdă; ușurarea pe care o simțea era cât pe ce să-l dea gata.

La început a condus cu viteză redusă, Vincent voia să vadă tot, cu geamurile coborâte și briza biciuindu-le fețele. Walk avea chef de vorbă, însă au străbătut primii kilometri ca într-un vis.

— Mă gândeam... atunci când ne-am furișat pe vasul Saint Rose, a spus Walk, străduindu-se să pară relaxat, de parcă nu ar fi exersat atâtea începuturi de conversații la venire.

Vincent s-a uitat la el, zâmbind melancolic.

Pe când aveau zece ani, se întâlniseră devreme, în prima zi de vară. Pedalaseră până la ocean, își pitiseră bine bicicletele și se furișaseră pe trauler, gâfâind sub o prelată în vreme ce soarele se înălța, iar lumina ajungea până la ei. Walk încă își mai amintea duduul motorului când Skip Douglas și ajutoarele lui au îndreptat vasul către oceanul nesfârșit. Nici măcar nu se supăraseră când cei doi băieți ieșiseră de sub prelată, mulțumindu-se să le anunțe prezența prin radio și să spună că în ziua aceea îi va reține la bord. Walk nu mai fusese niciodată pus la o muncă atât de grea, frecase scânduri și cutii, mirosul sângelui de pește punându-i nările la grea încercare; gustul vieții dincolo de linia țărmului.

— Știi că Skip încă lucrează, un tip pe nume Andrew Wheeler deține un charter. Skip trebuie să aibă acum vreo optzeci de ani.

— Mama mi-a cam tăbăcit fundul în ziua aia, a spus Vincent dregându-și glasul. Mulțumesc. Pentru funeralii... pentru că ai făcut toate chestiile alea.

Walk a coborât parasolarul din dreptul lui.

— Ai de gând să-mi spui ceva despre ea? a întrebat Vincent foindu-se pe scaun cu picioarele strânse, pantalonii lăsându-i dezveliți vreo doi

centimetri de gleznă.

Walk a încetinit în dreptul căii ferate, un tren de marfă a trecut prin fața lor, containere de oțel, rugină roșie și scrâșnet metalic.

Au trecut peste șine și au pătruns într-un orașel care prosperase câta vreme funcționaseră și minele din apropiere, apoi Walk a început, în sfârșit, să vorbească:

— Star e bine.

— Acum are și copii.

— Duchess și Robin. Ți amintești ziua în care am văzut-o prima dată pe Star?

— Mda.

— O să te întorci la ziua aceea de cum vei da ochii cu Duchess.

Pe atunci Vincent era destul de zăbăuc, însă Walk era un băiat cu capul pe umeri. Acea zi, în care tatăl lui Star a venit cu mașina, o Riviera, în Cape. Vincent și Walk s-au apropiat, au văzut agoniseala de o viață împachetată într-un portbagaj: haine, valize și cutii turtite de luneta mașinii. Unul lângă altul, ținându-și mâinile pe ghidoanele bicicletelor Stelber, soarele arzându-le cefe. Bărbatul a ieșit primul din mașină; era înalt și lat în umeri; s-a uitat la cei doi băieți de parcă ar fi știut deja cu cine are de-a face. Erau totuși doar niște copii, măcar atâta lucru își amintea Walk; își făceau griji că nu vor mai găsi cartonașul cu Willie Mays, pentru că bila magică a lui Vincent prezisese că vor avea nevoie de noroc. Apoi el a zărit o fetiță care încă dormea cu capul lăsat pe un umăr, în vreme ce bărbatul cerceta cu privirea noua lui stradă. Sissy Radley. Cei doi băieți intenționau să se întoarcă, să revină în curtea lui Walk și la căsuța din copac la care încă lucrau, când s-a deschis portiera din spate a mașinii și prin deschizătură s-au strecurat cele mai lungi picioare pe care Walk le văzuse vreodată. Rămas cu gura căscată, Vincent slobozise o înjurătură. O fixa pe fată cu privirea: de vârsta lor și la fel de frumoasă precum Julie Newmar. A ieșit din mașină mestecând gumă și uitându-se la cei doi băieți. „Să fiu al naibii”, a repetat Vincent. Apoi tatăl ei a zorit-o să intre în vechea locuință a familiei Kleinman, dar nu înainte ca fata să-și întoarcă capul spre ei, fără să zâmbească, adresându-le doar o privire – o privire care a reușit să pătrundă, arzătoare, până în sufletul lui Vincent.

— Mi-a fost dor de tine. Aș mai fi venit, știi? Dacă m-ai fi lăsat. Aș fi venit să te văd în fiecare weekend.

Vincent nu încetase nicio clipă să se uite pe geam; interesul unui om care

își trăise viața în fața unui televizor.

S-au oprit la un restaurant de pe Autostrada Central Valley, în apropiere de Hanford, unde au comandat hamburgeri. Vincent a mâncat jumătate dintr-al său, privind în permanență pe fereastră: o mamă cu copil, un bărbat atât de cocârjat, încât aveai impresia că ducea în spinare povara anilor trăiți. Walk se întreba ce anume vedea prietenul său. Mașini pe care nu le cunoștea după nume, magazine pe care nu le văzuse decât la televizor. În 1975, trecând prin schimbarea de mileniu, anul 2005 trebuie să fi părut unul al mașinilor zburătoare și al menajerelor robotice – și acum, iată-le.

— Casa...

— O verific eu din când în când. Are nevoie de reparații: acoperișul, veranda, jumătate din scânduri sunt putrede.

— În regulă.

— Cunosc un dezvoltator imobiliar, Dickie Darke, trece pe lângă casă în fiecare lună, înaintea sezonului estival. Dacă vrei vreodată să vinzi...

— Nu vreau.

— În regulă.

Walk spusese ce era de spus. Dacă Vincent avea nevoie de bani, ar fi putut să vândă proprietatea, ultima casă de lângă țarm, pe Sunset Road.

— Te simți pregătit să te întorci acasă?

— Tocmai am plecat de-acasă, Walk.

— Nu, Vin, nu e adevărat.

Revenirea celor doi în Cape Haven nu a avut parte de niciun fast; nicio față prietenoasă, nicio petrecere, nicio agitație. Walk a observat cum Vincent a inspirat adânc în momentul în care au ajuns aproape de Pacific, apa aceea nesfârșită părând să năvălească peste ei, în vreme ce vârfurile brazilor și ale acoperișurilor caselor bogătașilor se întrezăreau deja în oraș și dincolo de acesta.

— S-a construit ceva, a comentat Vincent.

— Așa este.

La început localnicii se opuseseră, dar nu suficient de mult, pentru că banii promiși nu întârziiau să apară. Afaceriști precum Milton ieșiseră în față, obosiseră să se mai lupte. Ed Tallow spusese că firma lui de construcții se afla în pragul falimentului.

Cape Haven fusese construit în buza falezei, liniștit și bine întreținut, un oraș care se ridica la nivelul unuia precum Anaheim. Walk simțea cum fiecare cărămidă nouă fusese așezată peste copilăria lui, peste amintirile pe

care dorise cu atâta ardoare să le păstreze.

Walk s-a uitat pe furiș la mâinile prietenului său, la colecția de cicatrice adânci care îi brăzdau articulațiile pumnului. Dintotdeauna fusese un dur. În cele din urmă au coborât pe Sunset Road, unde casa lui King stătea asemenea unei umbre nedorite, în cea mai luminoasă zi a anului.

— Vecinii nu mai sunt.

— Li s-a prăvălit casa. Faleza se năruie, ca în Point Dume. Ieri s-a mai surpat o bucată. În Fairlawn. Casa ta se află destul de departe, iar acum doi ani au pus niște stabilopozi.

Vincent s-a uitat către locul surpat, înconjurat cu benzi galbene, precum scena unei crime. Mai existau câteva case în spate, suficient de aproape ca să nu dea un aspect de cartier izolat, însă îndeajuns de departe de casa lui Vincent, pentru ca acesta să se poată bucura în continuare de cea mai spectaculoasă panoramă.

Vincent a ieșit din mașină și a rămas în fața casei, privind frontoanele putrede și jaluzelele căzute.

— Ți-am tuns peluza.

— Mulțumesc.

L-a urmat pe Vincent pe poteca șerpuită, pe treptele casei, apoi în holul răcoros și întunecat. Pereți acoperiți cu tapet înflorate amintind de anii '70 și de un milion de scene duioase.

— Am pus așternuturi.

— Mulțumesc.

— Și am umplut frigiderul. Ai pui și niște...

— Mulțumesc.

— Nu trebuie să-mi tot mulțumești.

Deasupra șemineului se afla o oglindă, pe lângă care Vincent a trecut fără să se privească. Lui Walk i se părea că prietenul lui se mișca altfel, fiecare pas un avertisment despre o judecată mai bună și adecvare. Știa că primii ani fuseseră grei, nu în sensul depresie și insomnie, ci în sensul bărbat superb printre cei mai nelegiuți cu putință. Walk și Gracie King trimiseseră scrisori judecătorului și Curții Supreme, chiar și președintelui. Ceruseră ca măcar să-l separe de acei bărbați. Nu obținuseră nimic.

— Vrei să mai stau cu tine?

— Du-te și vezi-ți de treburi.

— O să trec mai târziu să văd dacă mai ai nevoie de ceva.

Vincent l-a condus până la ușă, apoi i-a întins mâna.

Walk l-a tras spre sine, îmbrățișându-l; prietenul lui, din nou acasă. A încercat să ignore tresărirea, felul în care Vincent s-a crispat.

Când au auzit duduital motorului, s-au întors amândoi. Walk s-a uitat la automobilul Escalade. Dickie Darke.

Darke a coborât din mașină. Își purta trupul asemenea unui costum șleampăt. Umeri căzuți, ochi pleoștiți. Se îmbrăca în negru în fiecare zi – sacou, cămașă, pantaloni. Tulburat, afectat.

— Vincent King, a spus el cu o voce adâncă. Eu sunt Dickie Darke.

Niciun zâmbet. Niciodată.

— Am primit scrisorile pe care mi le-ai trimis, a răspuns Vincent.

— Orașul probabil arată diferit acum.

— Așa este. Copacul dorințelor este cam singurul pe care îl mai recunosc. Îți amintești că obișnuiam să pitim țigări în scorbură, Walk?

Walk a chicotit:

— Și beri Sam Adams.

Darke și-a înălțat capul, fixându-l pe lui Walk cu o privire de gheață. Apoi s-a uitat la casă.

— Ultima casă de lângă țarm. Și terenul de sub ea îți aparține.

Vincent s-a uitat la Walk.

— Îți pot oferi un milion. Valoarea actuală este de opt sute cincizeci, pentru starea în care se află. Iar piața e în declin.

— Nu e de vânzare.

— Trebuie să ai un preț.

Walk a zâmbit:

— Haide, Darke. Omul abia a ajuns acasă.

Darke s-a mai uitat o vreme la casă, apoi s-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat agale, umbra lui masivă întinzându-se până departe.

Vincent l-a urmărit cu privirea, insistent, de parcă ar fi putut vedea la Darke ceva ce lui Walk îi scăpa.



Duchess avea o înțelegere cu educatoarea de la grădiniță, Miss Dolores: aceasta îl lăsa pe Robin să mai stea trei ore în fiecare zi, până ce Duchess termina cursurile; așa o rugase Walk și în plus Robin nu deranja niciodată pe nimeni.

De cum a zărit-o, Robin și-a strâns lucrurile, și-a luat rucsacul și a fugit spre ea. Duchess a îngenuncheat și l-a îmbrățișat; a salutat-o, fluturând din mână, pe Miss Dolores, după care amândoi s-au îndepărtat.

L-a ajutat pe Robin să-și pună rucsăcelul verificând dacă mai are cartea de povești și sticla cu apă.

— Nu ți-ai mâncat sandviciul, l-a săgetat ea cu privirea.

— Scuze.

Autobuzul școlii a trecut pe lângă ei; părinți în SUV-uri; profesori ieșiți pe peluză, sporovăind în vreme ce câțiva copii își pasau o minge.

— Trebuie să mănânci, Robin.

— Doar că...

— Doar că *ce*?

— Nu ai pus nimic înăuntru, a răspuns el fără tragere de inimă.

— Prostii.

Duchess a deschis fermoarul rucsacului și a scos sandviciul.

— La naiba.

— E-n regulă.

— Nu e, a spus ea punându-i lui Robin o mână pe umăr. Când ajungem acasă, o să pregătesc niște hotdog.

Auzind de hotdog, Robin a zâmbit.

Au început să-și paseze o pietricică. Au continuat așa până la capătul străzii East Harney, când Robin a reușit s-o trimită într-o gură de canal.

— Au spus ceva copiii? Despre mama? a întrebat ea în vreme ce îl lua de mână ca să traverseze strada.

— Nu.

— Ricky Tallow a zis ceva: a zis că mama lui i-a povestit despre mama noastră.

— Ce a zis mama lui?

Cei doi s-au aplecat ca să treacă pe sub crengile unei sălcii plângătoare, apoi au luat-o pe scurtătura dintre străzile Fordham și Dupont.

— A zis că nu are voie să vină la noi acasă pentru că mama nu e în stare să ne supravegheze cum se cuvine.

— Ai putea să te duci tu la ei.

— Părinții lui se ceartă întruna.

Duchess i-a ciufulit părul.

— Vrei să vorbesc eu cu ea, să văd dacă pot aranja ceva?

— Da.

Duchess o cunoștea pe Leah Tallow. Lucra pentru poliția din Cape Haven. Doar ea, Walk și un ajutor pe nume Valeria, bătrână ca naiba. Duchess nu-l vedea pe niciunul ocupându-se de o crimă adevărată.

— Ricky a zis că o să se mute în camera lui frati-su când el va pleca la facultate. A mai zis că fratele lui are un acvariu. Putem să ne luăm și noi unul?

— Ai acasă o mască de scafandru. Du-te să te uiți la peștii din ocean.

Când au ajuns la strada principală, au zărit un grup de fete în fața restaurantului Rosie's; același grup, întotdeauna, bând shake-uri și ocupând două dintre mesele de la soare. Șușoteli și chicoteli când cei doi copii au trecut pe lângă ele, intrând în băcănia învecinată. În spatele tejghelei era doamna Adams.

Duchess a găsit o conservă de crenvurști Frankfurter, iar Robin a luat batoanele. Ea și-a scos portofelul și a numărat trei bancnote de un dolar – tot ce avea.

Robin s-a uitat la ea:

— Putem lua și cartofi pentru prăjit?

— Nu.

— O să avem nevoie de ketchup măcar, altfel n-au niciun gust.

Duchess a luat de pe tejghea conserva și batoanele.

— Ce mai face mama ta? a întrebat doamna Adams, privind-o pe Duchess peste ochelari.

— E bine.

— Eu am auzit altceva.

— Atunci de ce căcat mai întrebî?

Robin a tras-o de mână. Doamna Adams i-ar fi spus să plece, însă Duchess a trântit pe tejghea cei trei dolari înainte ca femeia să deschidă gura.

— Nu mai vorbi așa urât, i-a atras Robin atenția în vreme ce străbăteau strada Principală.

— Cum se simte mama ta azi?

Duchess s-a întors și l-a văzut pe Milton în fața măcelăriei. Bărbatul își ștergea palmele cu șorțul plin de urme de sânge.

Robin s-a apropiat de vitrină și s-a uitat la iepurii agățați în cârlige de gât.

— E bine, a răspuns Duchess.

Milton s-a apropiat cu un pas de ea, mirosul acela, mult prea puternic, oprindu-i-se fetei în gât. Sânge și moarte.

— Teribil ce semeni cu ea, știi.

— Mda, mi-ai mai spus.

Duchess a observat câteva bucățele de carne prinse în părul des de pe brațele măcelarului. Acesta s-a holbat la ea o vreme, de parcă uitase cum ar trebui să se comporte, apoi, când a văzut ce avea fata în punga de hârtie pe care o ținea în mână, a tresărit.

A țâțâit din buze:

— Aia nici măcar nu se pot numi cârnați. Îi cresc într-un laborator. Așteaptă.

Duchess s-a uitat la el cum intră în măcelărie, gâfâind la fiecare pas.

Peste două minute Milton s-a întors cu o pungă maro de hârtie, închisă la gură, cu urme de sânge de pe degetele lui.

— Cârnați *morcilla*. Să-i spui mamei cine ți i-a dat. Trimite-o la mine dacă vrea să afle cum se gătesc.

— Păi nu-i prăjești pur și simplu? a întrebat Robin.

— Poate la pușcărie. Dar dacă vrei ca aromele din ei să-ți danseze pe limbă, trebuie să le faci cunoștință cu o cratiță cu capac. Vedeți voi, totul ține de presiunea corectă și de...

Duchess i-a smuls punga din brațe, l-a luat pe Robin de mână și a simțit privirea lui Milton urmărindu-i.

Ajunși la Rosie's, Duchess a inspirat adânc și l-a strecurat pe Robin înăuntru, ignorându-le pe fetele acelea și privirile lor iscoditoare. Plin înăuntru; turiștii ocupaseră toate mesele; miros dens de cafea. Larmă, discuții despre casele de vacanță, planuri pentru vară.

Duchess s-a așezat lângă tejghea și a văzut bolul plin cu pliculețe de ketchup – gratis dacă cumpătai ceva. O privire scurtă către Rosie, ocupată până peste cap, la casa de marcat.

Duchess a șterpelit un singur pliculeț, pentru Robin, apoi a dat să plece.

— Nu trebuia să cumperi ceva ca să poți lua și ketchup?

Duchess și-a ridicat privirea. Cassidy Evans, colega ei de clasă. Robin urmărea neliniștit scena, schimbându-și greutatea de pe un picior pe celălalt.

Cassidy a rânjit; buze date cu lipgloss, păr lucios, față de zdreanță răutăcioasă.

— Nu am luat decât un pliculeț.

— Rosie, nu trebuie să cumperi ceva ca să iei și ketchup? a întrebat Cassidy cu glas tare; inocența întruchipată.

Larma a încetat; priviri străine atât de fierbinți încât Duchess le simțea dogoarea.

Rosie a lăsat o cană jos și s-a apropiat de tejghea. Duchess a strecurat

pliculețul la loc, apoi a tresărit când bolul a căzut pe podea, făcându-se zob.

L-a apucat pe Robin de mână, conducându-l spre ieșire; Cassie pe urmele lor; Rosie strigându-le ceva din urmă.

Cei doi au străbătut în tăcere câteva străzi liniștite.

— Nici măcar nu avem nevoie de sos, a spus Robin. Tot o să fie bun.

Lângă Sunset Road au văzut doi copii jucându-se cu mingea pe nisip. Robin s-a uitat cu jind la ei. Duchess obișnuia să se joace cu el; jucării, soldăței, mașini, un băț despre care el credea că arată ca o baghetă magică. Uneori el o striga pe Star să vină, însă în cele mai multe zile ea zăcea pe întuneric, în living, cu televizorul mergând fără sonor. Duchess auzea discuții despre tulburarea bipolară, anxietate, dependență.

— Ce se întâmplă? a întrebat Robin.

Niște copii veneau în fugă în direcția lor, sprintând înainte să treacă de ei.

— Casa familiei King, a spus Duchess.

S-au oprit amândoi peste drum ca să se uite. Fereastra din față spartă; o gaură zimțată de mărimea unei pietre cât pumnul.

— Să anunțăm pe cineva?

Duchess s-a uitat la casă – zăbind o umbră mișcându-se în interiorul acesteia –, apoi a scuturat din cap. L-a luat pe Robin de mână și l-a dus mai departe.

5

Walk stătea pe ultimul rând al tribunei privind mingea cum se răsucește prin aer, vreo cincizeci de metri până la zona de marcă, unde jucătorul aflat la primire a făcut un *fumble*. Fundașul a ridicat o mână, iar băiatul a zâmbit, fără să protesteze. Vor fi nevoiți s-o ia de la capăt.

Walk ținuse cu Cougars de când se știa. Vincent chiar jucase cândva pe post de prinzător. Talent înăscut; se vorbea că va ajunge în *all-state*. Nu câștigaseră prea multe meciuri, niciodată mai mult de două victorii la rând. Cu toate acestea, în zilele de vineri Walk obișnuia să ocupe un loc în tribune, printre roiuri de adolescente cu fețele pictate și urlând din toți răunchii. După câte o victorie, se adunau la Rosie's, deopotrivă jucători și majorete, atmosfera aceea care-l făcea să zâmbească.

— Are mână bună, a spus Vincent.

— Are.

Walk venise cu un bax de șase beri Rolling Rock, însă Vincent nici măcar nu se atinsese de ele. Își făcuse apariția după serviciu și-l găsisse pe Vincent meșterind la casă, cu toate că se însera. Șmirgheluisse deja aproape toată terasa din spate; palme bășicate și o față încordată din pricina efortului.

— O să treacă la profesioniști.

Vincent a privit cum puștiul a aruncat din nou mingea. De data aceasta jucătorul aflat la primire a prins-o, scoțând un strigăt de bucurie.

— Cum ai fi putut să treci și tu.

— Vrei să vorbim?

— Despre ce anume?

— Tot.

Walk a mai luat o gură de bere.

— Nu-mi pot imagina cum a fost.

— Ba poți, doar că nu vrei. Ceea ce e în regulă. Orice a fost, mi-am căutat-o cu lumânarea.

— Nu-i adevărat. Nu în felul în care s-a întâmplat.

— M-am dus la mormântul ei. Nu am... nu am pus flori sau ceva de genul ăsta. Nu știam dacă s-ar fi cuvenit.

Sub luminile reflectoarelor, pasele cădeau neprinse, una după alta. Jos de tot, în cel mai îndepărtat colț, Walk a zărit silueta lui Brandon Rock; șapca

așezată cu cozorocul la spate. Walk îi remarcă prezența la toate meciurile.

Vincent s-a uitat și el într-acolo:

— Ăla nu e Brandon?

— Mda.

— Eu credeam că va răzbi. Vreau să spun – pe vremea aia era bun, nu?

— Rotula. I s-a dislocat și nu și-a mai revenit niciodată. Acum lucrează la Tallow Construction, la departamentul de vânzări. Șchiopătează, probabil ar trebui să folosească un baston, însă știi cum e Brandon.

— Nu mai știu.

— Încă mai are Mustangul lui taică-su.

— Îmi amintesc ziua în care l-a cumpărat. S-a adunat o jumătate de stradă.

— Tu ai vrut să-l furi.

Vincent a început să râdă.

— Să-l împrumut, Walk. Doar să-l împrumut.

— Adoră mașina aia. Cred că vede ceva în ea, știi? O perioadă mai bună a vieții lui. Părul, hainele, tipul ăsta încă trăiește în 1978. El nu s-a schimbat, Vin. Niciunul dintre noi nu s-a schimbat, nu cu adevărat.

Vincent a desprins eticheta de pe sticla lui de bere, dar tot nu a băut din ea.

— Dar Martha May? S-a schimbat mult?

La auzul numelui ei, Walk s-a blocat, dar numai pentru o secundă.

— Acum e avocat în Bitterwater. Se ocupă de divorțuri și cauze civile.

— Dintotdeauna am crezut că o plăceai. Știu că eram prea tineri pe vremea aia, însă felul în care te uitai la ea...

— Cam așa te uitai și tu la Star.

Prinzătorul a făcut un *fumble*, iar mingea a ricoșat către tribune. Brandon s-a ridicat imediat și s-a mișcat repede, ținând cont că șchiopăta. A luat mingea, însă, în loc să i-o arunce prinzătorului, a aruncat-o vreo treizeci și cinci de metri către fundaș, care a prins-o din aer.

— Încă are mână bună, a comentat Walk.

— Bănuiesc că asta îl face să suporte și mai greu ce i s-a întâmplat.

— Ai de gând să-i faci o vizită lui Star?

— Păi ți-a spus că nu vrea să trec pe la ea.

Walk s-a încruntat, iar Vincent a zâmbit.

— Doar știi că nu poți să-mi ascunzi nimic, Walk. Când mi-ai spus că are nevoie de timp... În puii mei, nu crezi că a trecut destul timp? Apoi m-am

gândit că are dreptate. Uneori trecutul poate fi prea greu. Însă tu și Martha...

— Ea... nu mai vorbim.

— Vrei să-mi povestești?

Walk a mai deschis o bere.

— În noaptea aceea, după verdict, am fost împreună. A rămas însărcinată.

Vincent și-a îndreptat privirea către terenul de joc.

— Iar tatăl ei... Care era predicator, înțelegi...

— La naiba, Walk.

— Mda.

— Și ea voia să se facă predicator, să calce pe sfintele urme ale tatălui.

Walk și-a dres glasul, apoi a continuat:

— A pus-o să facă... avort. Vreau să spun, spre binele... eram doar niște copii. Însă nu poți să-ți revii după așa ceva. Și nu era vorba despre felul în care mă privea el – ci ea. Ca și cum ar fi văzut în mine o greșală.

— Însă, când te uital tu la ea, vedeai...

— Totul. Vedeam totul. Ca părinții mei, care au trăit împreună cincizeci și trei de ani. Casă, copil, viață.

— Ea s-a măritat?

Walk a dat din umeri, de parcă de-a lungul anilor nu și-ar fi pus și el, de o sută de ori, aceeași întrebare.

— Nu e prea târziu să dregi lucrurile.

— Ți-aș putea spune același lucru.

Vincent s-a ridicat în picioare:

— Am întârziat cu treizeci de ani să dreg lucrurile.



Barul se afla în San Luis, care se întindea de-a lungul autostrăzii care străbătea câmpuri pârjolite, coborând spre Altanon Valley.

Star împrumutase vechiul Comanche de la Milton, vecinul de peste drum. Aerul condiționat nu funcționa, prin urmare Duchess și Robin își scosese capetele pe geam așa cum fac câinii, amândoi obosiți, însă scenariul se repeta cel puțin o dată pe lună.

Duchess își luase cu ea proiectul școlar. Și-a ținut hârtiile bine în timp ce Star intra în parcare, oprind între două camionete și apoi strecurându-i pe cei doi copii prin intrarea din spate. Star căra o cutie hărtănită de chitară, purta niște blugi tăiați, cu talie înaltă, mulați pe fese, și un top decoltat.

— Nu ar trebui să te îmbraci așa.

— Mda, dar așa bacșișurile sunt mai grase.

Duchess a bombănit ceva, iar Star s-a întors către ea:

— Te rog. Stai cuminte în seara asta, ai grijă de fratele tău și nu faci prostii.

Duchess l-a dus pe Robin într-unul dintre separeurile din spate, l-a împins acolo, apoi s-a așezat lângă el, ferindu-l de distracțiile unui loc în care un copil nu avea ce căuta. Star le-a adus câte un suc, iar Duchess și-a întins proiectul pe masă, punând câteva foi de hârtie și în fața lui Robin. I-a scos penarul și l-a desfăcut.

— Crezi că o să cânte și chestia cu podul? a întrebat Robin.

— Întotdeauna o cântă.

— Îmi place piesa aia. O să cânti și tu cu ea?

— Nu.

— Bun. Nu-mi place deloc când plânge pe scenă.

Fum de țigară peste tot, răspândindu-se din scrumierele care dădeau pe-afară. Lambriuri întunecate, stegulețe deasupra barului, lumină discretă. Duchess auzea râsete, mama lor bea shoturi împreună cu doi bărbați; avea nevoie de ele înainte să continue.

Robin s-a întins să ia câteva arahide din bolul de pe masă. Duchess i-a împins mâna:

— Sunt pline de pișat.

S-a uitat la coala întinsă pe masă, la spațiul rezervat tatălui, la ramurile lungi, goale, ale arborelui genealogic. Cu o zi în urmă, Cassidy Evans se așezase în fața clasei și-și prezentase familia, descriind o descendență sinuoasă, nobilă, care mergea până la familia du Pont; atât de ilustrativă îi fusese prezentarea, încât Duchess aproape putuse să simtă izul prafului de pușcă.

— Ți-am făcut un portret.

— *Portret*, l-a corectat ea.

Robin i-a întins foaia, iar Duchess a zâmbit:

— Așa mari sunt dinții mei? a protestat ea ciupindu-și fratele de coaste și făcându-l să râdă atât de tare încât Star s-a întors către ei, făcându-le semn să nu mai facă gălăgie.

— Mai povestește-mi o dată despre Billy Blue Radley, a spus Robin.

— Din câte am înțeles eu, era neînfricat. A prădat o bancă, apoi șeriful a trebuit să meargă pe urmele lui cale de o mie de mile.

— Pare să fi fost un om rău.

— Își căuta fiul. Tipii din banda lui îi erau ca o familie, a continuat ea, cu o mână în dreptul inimii. Sângele nostru, chiar aici. Suntem niște proscriși.

— Poate tu ești.

— Suntem la fel.

— Dar tatăl meu și tatăl tău... nu sunt aceiași...

— Hei, l-a pișcat ea ușor de obraz. Sângele lui Radley – suntem la fel. Chiar dacă tații noștri au fost niște oameni de nimic... noi suntem la fel. Hai, spune și tu.

— Suntem la fel.

Când s-a făcut ora, cineva a mai stins câteva becuri, iar Star a început să cânte mai multe coveruri și câteva compoziții personale. Unul dintre bărbații cu care băuse fluiera și striga obscenități la sfârșitul fiecărei piese.

— Imbecili, a spus Duchess.

— Imbecili, a confirmat Robin.

— Să nu mai spui niciodată cuvântul ăsta.

Apoi bărbatul s-a ridicat în picioare, a arătat cu o mână către Star și s-a apucat cu cealaltă de boașe. A mai spus și altele, de parcă între ei ar fi existat cândva o poveste. A numit-o „ațățătoare de pulă”. I-a zis că probabil e lesbiană.

Duchess s-a ridicat în picioare, și-a luat sucul de pe masă și a aruncat paharul peste bar. Acesta și-a ratat ținta, aterizând lângă piciorul bărbatului, care s-a uitat la ea cu gura căscată. Duchess i-a înfruntat privirea, ținându-și brațele larg desfăcute și spunându-i s-o facă pe ea cum i-o veni la gură, că nu se va întoarce cu spatele.

— Stai jos, a tras-o Robin de mână. Te rog.

Duchess s-a uitat la el, a citit teama din ochii lui, apoi s-a întors cu fața spre mama ei, care i-a șoptit aceleași cuvinte.

Bărbatul continua să o săgeteze cu privirea, însă Duchess s-a așezat la loc.

În vreme ce Robin își termina sucul, Star și-a chemat fiica:

— Duchess, vino aici. Fetița mea cântă mai bine decât mama ei.

Duchess s-a făcut una cu canapeaua, s-a uitat la mama ei și a scuturat din cap, ignorând fețele celor care se întorseseră spre ea și-i făceau semne să urce pe scenă sau aplaudau. Pe când era mai mică și încă nu prea înțelegea mersul lumii, cântase o perioadă: acasă, la duș, în curte.

Star a spus că fiica ei nu este deloc amuzantă, apoi a atacat ultimul

cântec, moment în care Robin a lăsat creioanele colorate ca să o urmărească pe mama lui cu încântare.

— Îmi place tare piesa asta.

— Știu.

Când Star a terminat, a coborât de pe scenă, și-a luat banii și și-a îndesat plicul în poșetă, vreo cincizeci de dolari. Apoi bărbatul acela s-a apropiat de ea și a apucat de fund.

Duchess a sărit în picioare înainte ca Robin să apuce să spună „nu”. A străbătut barul cu pași repezi, a înngenuncheat și a cules de pe jos unul dintre cioburile paharului spart mai devreme.

Star l-a împins pe bărbat, însă acesta a revenit, cu pumnii încheștați, moment în care a simțit în ceafă o privire care părea să treacă prin el. S-a răsucit pe călcâie și a zărit-o: mică și gata de atac. Duchess ținea ciobul ridicat, țintindu-i gâtul.

— Eu sunt proscrisa Duchess Day Radley. Iar tu ești bețivul cel laș căruia o să-i tai capul.

Duchess a auzit plânsul înfundat al fratelui ei. Star i-a apucat încheietura, scuturându-i-o cu putere până când fata a scăpat ciobul pe podea. Au intervenit alți bărbați, punându-se între ei și detensionând situația. S-a oferit un rând de băuturi gratis.

Star a scos-o pe Duchess afară, apoi l-a recuperat pe Robin.

S-au urcat toți trei în mașina din parcare întunecată.

Star a început perdaful, țipând la Duchess și spunându-i că e o tâmpită, că bărbatul acela ar fi putut s-o rănească, că ea știe ce face și nu are nevoie să-i poarte de grijă o mucoasă de treisprezece ani. În tot acest timp Duchess a rămas nemișcată, așteptând-o să termine.

Când a încetat, Star a dat să pornească motorul mașinii.

— Nu ar trebui să conduci acum.

— Sunt trează, a răspuns Star privindu-se în oglinda retrovizoare și aranjându-și părul.

— Nu poți să conduci cu fratele meu în mașină când ești în starea asta.

— Ți-am spus că acum sunt trează.

— Trează cum a fost Vincent King?

Duchess a văzut palma mamei apropiindu-se; nu s-a ferit – a primit scatoalca de parcă ar fi fost o nimica toată.

Pe bancheta din spate, Robin plângea.

Duchess s-a întins, a scos cheia din contact și s-a strecurat înapoi pe

bancheta din spate, lângă el. I-a aranjat părul și i-a șters lacrimile, apoi l-a ajutat să-și pună pijamalele.

Duchess a dormit o oră, apoi s-a întors pe scaunul din față și i-a dat lui Star cheile. Cei trei au ieșit din parcare și s-au îndreptat spre casă, mamă și fiică una lângă alta.

— Știi, în weekendul ăsta pică ziua lui, a spus Duchess în șoaptă.

Un scurt răgaz înainte ca Star să răspundă.

— Evident că știam asta. Doar e prințisorul meu.

Duchess a simțit un ghem în stomac. Cum nu avea bani, împărțea ziare, pedala și asuda în fiecare weekend, însă plata era de mizerie.

— Dacă îmi dai niște bani, pot rezolva eu.

— O să mă ocup.

— Dar...

— Căcat, Duchess. Am zis că o să mă ocup. Ai puțină încredere în mama ta.

Ar fi putut spune că-și pierduse încrederea de fiecare dată când aniversarea ei trecuse neobservată.

Mașina s-a mai clătinat o vreme pe drumul prost întreținut, apoi a intrat pe autostrada 9.

— Vă e foame? a întrebat Star.

— Am pregătit niște hotdog.

— Ai luat și sos? Știi că lui Robin îi place.

Duchess i-a aruncat mamei ei o privire obosită. Star a întins o mână și a mângâiat-o pe obraz.

— Nu ar fi trebuit să veniți în seara asta.

— Să cânti pentru o șleahță de bețivani. Eu aș lăsa meseria asta în seama profesioniștilor.

Star și-a scos o țigară din poșetă, ținând-o între dinți și căutându-și orbește bricheta.

— Dacă dau drumul la radio, ai vrea să cânti ceva cu mine?

— Robin doarme.

Star și-a strecurat o mână pe după umerii lui Duchess și a tras-o spre ea. A sărutat-o pe creștet, în vreme ce mașina continua să ruleze pe autostradă.

— La bar mai era un tip care are un studio de înregistrări în vale. Mi-a dat cartea de vizită și mi-a spus să-l sun. S-ar putea să dau lovitura.

Duchess a căscat, simțind cum i se împăienjenesc ochii, luminile de pe marginea autostrăzii începând să se încetezeze.

— Ducesa din Cape Haven. Știi că dintotdeauna am visat să am o fetiță. Să-i pun o fundă frumoasă în păr.

Duchess știa asta.

— Tu știai ceva despre Billy Blue Radley?

Star a zâmbit:

— Bunicul tău îmi tot povestea despre el. Credeam că inventează.

— A existat în realitate. Sângele familiei Radley, mamă.

S-a gândit apoi s-o întrebe din nou ceva despre tatăl ei, însă a lăsat-o baltă, era prea toropită ca să deschidă un astfel de subiect.

— Doar știi că te iubesc, da?

— Sigur.

— Vorbesc serios, Duchess. Tot ce fac... tot ce am, totul este pentru voi doi.

Duchess și-a lăsat privirea să străpungă întunericul.

— Mi-aș fi dorit doar...

— Ce?

— Mi-aș fi dorit să existe o cale de mijloc, știi? Pentru că undeva la mijloc trăiesc oamenii. Viața nu trebuie să fie ceva de genul totul sau nimic... înoată sau îneacă-te, cam așa. Cei mai mulți oameni calcă pur și simplu apa – și asta mi se pare îndeajuns. Pentru că atunci când tu te îneci, ne tragi și pe noi după tine.

Star și-a șters o lacrimă.

— Mă străduiesc. Ne va fi mai bine. Azi-dimineață mi-am spus afirmațiile. Le voi spune în fiecare zi. Vreau s-o fac pentru voi.

— Ce să faci?

— Vreau să fiu o persoană altruistă. Vreau să fac gesturi altruiste, Duchess. Numai ele pot face din tine o persoană bună.

Când au ajuns în oraș, se apropia de miezul nopții. Duchess a simțit cum moare puțin în momentul în care a zărit Escalade-ul lui Darke pe alee.

Au înaintat, poarta era deschisă. Darke era probabil în curte, pe verandă, așteptând, privind în gol într-un fel care avea darul s-o înspăimânte, de parcă el ar fi putut vedea ceva în întuneric. Nu-l plăcea defel. Era prea tăcut, prea masiv, se holba prea mult. Îl zărise în afara școlii, la gard, stând pur și simplu în mașina lui și urmărind-o cu privirea.

— Credeam că azi ești în tura de noapte, a spus Duchess.

Star făcea curățenie prin birouri, în Bitterwater.

— Păi... nu m-am dus noaptea trecută, așa că mi-au spus să nu mai vin.

Nu-ți face griji. Pot să mă angajez barmaniță la localul lui Darke, probabil de aia a venit.

— Nu-mi place că vei lucra acolo.

Star a zâmbit, apoi i-a arătat din nou lui Duchess cartea de vizită, de parcă aceasta ar fi dovedit ceva.

— Sau poate că mi se întoarce norocul.

Duchess și-a scos fratele din mașină, luându-l în brațe. Robin era ușor; mâini și picioare subțiri, părul îi crescuse cam lung, însă ea nu-și permitea să-l ducă la Joe Rogers, frizerul de pe Strada Principală, unde mergeau băieții. Se bucura că fratele ei era prea mic ca să-și dea seama. Nici colegii lui nu observaseră. Doar că în curând situația avea să se schimbe, iar Duchess își făcea griji.

Dormitorul lor comun; posterele pe care le întinsese pe pereți, știință și planete; el va fi copilul cel deștept al familiei. O singură carte pe raft, cea cu Max flămând și sălbatic, dar la urma urmelor asta era cartea care îi plăcea lui Robin, mai puțin finalul, unde cina îi demonstra lui Max că i se purta de grijă. Duchess o împrumutase de la mica bibliotecă din Salinas, reînnoise împrumutul din două în două săptămâni; două mile dus, două întors, cu bicicleta.

A auzit apoi glasuri venind de afară. Casa era proprietatea lui Darke; Star nu și-ar fi putut permite chiria. Duchess era suficient de mare ca să știe ce implica acest lucru și suficient de mică încât să se poată preface că nu înțelege.

Apoi gândurile i s-au îndreptat către tema pentru școală; în ce rahat ar fi intrat dacă nu și-ar fi terminat-o. Nu putea să riște să fie pedepsită să rămână după ore, pentru că nu ar mai fi avut cine să-l ia pe Robin de la grădiniță. Nu se putea baza pe Star.

S-a decis să aștească până în zori și să se trezească devreme. A tras draperiile în lături. Strada dormea. Peste drum se afla casa familiei Milton; lumina de la poarta măcelarului stătea aprinsă până în zori; fluturi de noapte se adunau acolo, agitându-și încontinuu aripile. A văzut apoi o vulpe, străbătând grațioasă zona luminată doar ca să se refugieze în întuneric. Apoi, lângă casa lui Brandon Rock, a zărit un bărbat care se uita către fereastra ei. Nu ar fi putut s-o zărească, pentru că Duchess stătea la câțiva pași în spatele geamului. Era înalt, nu la fel de înalt ca Darke, însă oricum înalt. Păr tuns scurt, umeri lăsați, de parcă ceva i-ar fi secăt mândria.

Duchess s-a tras puțin într-o parte.

Apoi, când simțea cum i se îngreunează din nou pleoapele, a auzit un tipăt.

Vocea mamei ei.

A ieșit din cameră cu o grijă îndelung exersată; o fată obișnuită cu grozăviile nopții, cu o mamă care se însoțea cu cei mai dubioși bărbați cu putință. A închis ușa în urma ei; el avea să doarmă; chiar dacă s-ar fi trezit, Robin nu și-ar fi amintit. Nu-și amintea niciodată.

A auzit glasul lui Darke, egal, ca de obicei:

— Calmează-te.

S-a uitat prin deschizătura ușii în încăperea devenită un colț de iad; lampa răsturnată, aruncându-și lumina asupra mamei ei, care zăcea pe covor. Darke o privea cu atenție, de parcă Star ar fi fost o creatură sălbatică pe care tocmai ar fi sedat-o. Bărbatul era mult prea mare – prea mare pentru scaunul pe care stătea și pentru casa micuță, prea mare ca să-l poți doborî.

Duchess știa ce are de făcut, știa care scânduri din podea scârțâie, așa că a străbătut coridorul, îndreptându-se către bucătărie. Nu avea de gând să sune la urgențe, pentru că apelul ar fi fost înregistrat. În vreme ce forma numărul de mobil al lui Walk, a auzit un zgomot și s-a întors. Prea târziu însă. Darke i-a luat receptorul din mână.

Duchess și-a înfipt unghiile în mâna lui și l-a zgâriat până când a simțit că îi dăduse sângele. Darke a scos-o din bucătărie, ținând-o cu putere de umăr. Fata s-a zbatut, a răsturnat masa, o fotografie înrămată cu Robin lovind-o peste ochi; prima lui zi de grădiniță.

Darke o domina cu masivitatea lui.

— Nu vreau să-ți fac niciun rău, așa că nu chema poliția.

O voce atât de gravă încât părea aproape neomenească. Duchess auzise tot felul de povești despre el. Un bărbat îi tăiasse calea pe strada Pensacola și Darke îl scosese din mașină și-i făcuse fața zob. Și că făcuse toate acestea cu un calm care îi lăsase pe privitori pur și simplu hipnotizați.

Darke o privea, așa cum făcea întotdeauna. Îi studia fața, părul, ochii, gura. Concentrându-se asupra fiecărui detaliu, făcând-o să se înfioare.

Duchess s-a uitat la el cu ochi sălbatici, năsucul ei încrețindu-se ca botul unui câine care te mârâie:

— Eu sunt proscrisa Duchess Day Radley, iar tu ești Dickie Darke, individul care bate femei.

S-a lăsat pe spate, privind prin ușă. Deasupra, lumina stradală se strecura prin geam, îmbăind-o într-un halou oranj în vreme ce Duchess își privea

mama țipând și răstindu-se, năpustindu-se asupra lui Darke.

Nu s-ar fi ridicat ca să-i sară în ajutor, știa că nu trebuia să facă asta. S-a ridicat însă în momentul în care a zărit silueta aceea prin geam.

În spatele ei, Star începuse să-și agite pumnii. Darke i-a apucat mâinile, încercând s-o oprească.

Duchess s-a hotărât într-o clipită; orice va fi găsit afară nu putea fi mai rău decât ceea ce se petrecea înăuntru. A tras zăvorul și s-a uitat drept în ochii bărbatului. S-a dat la o parte, lăsându-l să intre. Acesta s-a năpustit la Darke, amândoi încleștându-se în luptă. Bărbatul i-a tras un pumn puternic în tâmplă.

Darke nici măcar nu s-a clintit; și-a dat seama cu cine avea de-a face și a încremenit; s-a uitat la el, calm, cântărindu-și opțiunile. El era mult mai înalt și mai masiv, însă celălalt părea că arde de nerăbdare să se încaiere.

Darke și-a scos fără grabă cheile din buzunar și a ieșit din casă. Bărbatul s-a luat după el, fata urmându-l la câțiva pași distanță.

Duchess a urmărit Escalade-ul cu privirea până când luminile acestuia s-au făcut nevăzute. Bărbatul s-a întors și a privit-o. Apoi s-a uitat dincolo de ea, către locul în care se afla Star, pe vechea verandă, cu răsuflarea tăiată.

— Vino, Duchess.

Duchess nu a spus nimic, s-a mulțumit să-și urmeze mama în casă, aruncând o singură privire înapoi, către locul în care se afla bărbatul care părea să fi fost trimis acolo s-o păzească.

În timpul încăierării, acestuia i se sfâșiasse cămașa, iar în lumina lunii fata a văzut un păienjeniș de cicatrice acoperindu-i pielea – inflamate, furioase și proaspete.

6

Oboseala o copleşise, netulburată; o lăsase să-şi facă de cap; paşi de plumb, respiraţie greoaie, ochi arşi, zgomote înfundate în urechi, atât de îndepărtate uneori, încât nici nu mai reacţiona.

A simţit cum este trasă uşor de mână; chipul fratelui ei, serios; noaptea lui petrecută pe tărâmul viselor.

— Eşti în regulă? a întrebat-o el cu îngrijorare în glas.

Duchess căra ambele rucsacuri. O vânătaie pe antebraţ, în locul în care se lovise căzând. În rucsacul ei avea prezentarea pe jumătate făcută – arborele genealogic al familiei. Notele pe care le primea la şcoală erau tot mai mediocre; se pricepea să facă în aşa fel încât să le menţină. Nu se mai băga, se străduia să nu mai intre în bucluc, nu putea să rişte ca Star să mai intervină în vreun fel. Pentru şedinţele cu părinţii inventa tot felul de scuze, „Mama trebuie să muncească, ştiţi cum e”. Mânca singură, temându-se că vreunul dintre colegi ar fi putut vedea ce fel de gustare încropise. Uneori mânca doar pâine cu unt, atât de veche încât puteai s-o frângi în două, ca pe o scândurică. Unii colegi nu aveau nici atât, Duchess ştia asta, însă pur şi simplu nu voia să se amestece cu ei.

— Am dormit în patul tău. M-ai tot lovit în timpul nopţii, a răspuns Duchess.

— Scuze. Mi s-a părut că am auzit zgomote. Poate doar visam.

L-a privit cum aleargă până în curtea din faţă a unui vecin, unde a găsit un băţ lung, pe care l-a adus înapoi, ca un câţel. L-a apucat de un capăt, folosindu-l pe post de baston şi imitând un bătrân, până a reuşit s-o facă pe Duchess să râdă.

Apoi uşa din faţă a casei s-a deschis. Brandon Rock, cel care îşi îngrijea Mustangul cu atenţia despre care Star spunea că ar fi trebuit să i-o arate fostei soţii.

Purta un hanorac având imprimat numărul 67, atât de decolorat şi de strâmt, încât mânecile i se opreau undeva la mijlocul antebraţului. S-a oţărât la Robin:

— Stai departe de maşina mea.

— Nu s-a apropiat de ea.

Brandon a străbătut peluza şi s-a oprit aproape de Duchess:

— Ştii ce e sub capotă? a întrebat el arătând spre maşina împachetată

strâns cu o prelată albastră.

Duchess privea în fiecare seară cum vecinul lor își culcă odorul de parcă ar fi fost primul născut al familiei.

— Mama a zis că e o extensie de penis.

Duchess l-a văzut cum roșește.

— E un Mustang model 1967.

— Același an în care a fost confecționat și hanoracul.

— Nu, ăsta e numărul meu. Întreab-o pe mama ta despre mine. Am jucat în *all-state*. Mi se spunea Bull Rush^{4}.

— *Ball rash?*^{5}

Robin s-a întors și a apucat-o de mână. În vreme ce se îndepărta, Duchess a simțit cum Brandon o urmărește cu privirea până la capătul străzii.

— Ce l-a apucat? Nici măcar nu m-am apropiat de Mustangul lui.

— E doar ofticat că i-a propus mamei o întâlnire și ea i-a dat cu flit.

— Darke a rămas cumva peste noapte?

În fața lor, strada era scăldată în soare; prelatele magazinelor ridicate, proprietarii pregătiți să le deschidă.

— Nu am auzit.

Duchess prefera iernile din Cape Haven, când realitatea nefardată înlătura tot pospaiul acela estival, lăsând orașul să se odihnească. Vara o chinuia; lungă, frumoasă și urâtă în același timp.

Apoi le-a zărit pe Cassidy Evans și pe prietenele acesteia stând pe terasa restaurantului Rosie's; fuste scurte și picioare bronzate, arătându-și una alteia boticurile.

— Hai s-o luăm pe Vermont, a propus Robin lăsându-și sora să-l călăuzească, amândoi îndepărtându-se de Strada Principală și de fetele care ar fi râs de ei.

— Ce vom face vara asta?

— Același lucru ca de obicei. Lenevim, ne ducem la plajă...

— Ah.

Robin își ținea privirea în pământ.

— Noah se duce la Disney. Iar Mason... pleacă în Hawaii.

Duchess i-a pus o mână pe umăr, strângându-l ușor.

— O să găesc eu ceva de făcut și pentru noi.

Robin s-a îndreptat în fugă spre copacii de pe strada Fordham. Ea l-a privit cum dă la o parte crengile salciei plângătoare, strecurându-se pe sub

ele. Probabil va încerca să se cațăre puțin.

— 'Neața.

Duchess s-a întors; din pricina oboselii, nici nu auzise mașina de poliție și pe Walk oprind în dreptul bordurii.

A rămas pe loc, așteptând ca el să oprească motorul. Apoi Walk și-a scos ochelarii de soare și s-a uitat la ea; cu prea multă atenție, i s-a părut lui Duchess.

— Totul e în regulă?

— Bineînțeles, a răspuns ea, și i-a trecut fulgurant prin fața ochilor mâna lui Darke și țipătul mamei ei.

Walk nu a mai insistat, începând să caute un post la radio și bătând darabana pe portiera mașinii.

— Noaptea trecută, totul a fost OK?

Mereu știa, copoiul naibii.

— Tocmai ți-am răspuns, nu-i așa?

Walk a zâmbit. Nu se oprea niciodată lângă ea cu o treabă. Era grijuliu, însă Duchess știa că uneori adulții cred că a fi grijuliu înseamnă a face tot felul de rahaturi având niște consecințe care ajung să-i depășească.

— În regulă, a spus el.

Mâna îi tremura, degetul mare și arătătorul atingându-i-se în mod repetat.

Walk a observat privirea fetei, așa că și-a tras mâna. Duchess se întreba cât de mult obișnuia să bea.

— Doar știi că poți vorbi cu mine, Duchess.

Era prea obosită pentru asta; fața lui grasă, bonomă, ochii lui încercănați. Walk era moale; jeleu, budincă. Zâmbet molâu, trup flasc, o perspectivă molatică asupra lumii. Lui Duchess nu îi folosea niciunul dintre aceste adjective.

Când au ajuns la școală, Duchess l-a strecurat pe Robin în grădiniță, i-a făcut cu mâna lui Miss Dolores, apoi s-a întors. Ultimele zile de școală; trebuia să meargă pe burtă, însă prezentarea era o problemă, arborele genealogic al familiei avea s-o bage în rahat. Ea nu-și neglija temele. O durea stomacul, așa că și-a pus palma acolo, simțind o tensiune de rău augur. Nu putea să iasă în fața clasei și să spună că habar n-avea cine fusese tatăl ei. Nu putea face așa ceva.

Și-a găsit fișetul de pe coridor, s-a străduit să-i zâmbească fetei care tocmai căuta ceva într-al ei, însă aceasta nu i-a răspuns în niciun fel. Așa se petreceau lucrurile de multă vreme, de parcă ceilalți copii ar fi știut totul

despre ea: o fată istovită, preocupată de propria responsabilitate și de consecințele acesteia, o fată care nu avea timp pentru lucrurile pe care le căutau într-un prieten.

A intrat în clasă și și-a ocupat locul în bancă, la mijlocul rândului de lângă ferestrele care dădeau spre câmp. Un stol de păsări scormonind pământul.

S-a gândit la Robin, la cine l-ar fi luat de la grădiniță dacă ea ar fi fost pedepsită. Nu avea cine. A înghițit nodul care i se oprise în gât, simțind cum o ard ochii. Nu a plâns însă.

Ușa s-a deschis, doar că nu era domnul Lewis. În clasă a intrat o doamnă în vârstă, ținând în mână o ceașcă din plastic; aburi de cafea, ochelari agățați cu o sfoară. Un profesor suplinitor.

Când doamna aceea le-a spus să-și scoată manualele și să stea liniștiți, Duchess s-a prăbușit peste pupitru.



Walk l-a găsit pe terenul acum gol, casa familiei Fairlawn, ceva mai mult decât o grămadă de moloz. Mai mulți bărbați curățau zona, asigurând-o, muncitorii cărau bucăți de lemn și de ardezie, încărcându-le în camioanele pregătite să ducă departe memoria aceluia loc.

Darke îi privea, prezența lui era suficientă ca să-i facă să se zorească. De cum l-a zărit pe polițist, și-a îndreptat ușor spatele, făcându-l pe Walk să aibă, involuntar, o mică ezitare.

— Frumoasă zi. Leah mi-a zis că ai sunat la secție. Iar ai avut probleme la club?

— Nu.

Fără conversații de complezență, indiferent cât de mult s-ar fi străduit Walk. Era absolut imposibil să-l faci pe bărbatul acesta să rostească mai mult decât era necesar, dureros de necesar.

Walk și-a ascuns tremuratul vârându-și o mână în buzunar.

— Deci?

Darke a arătat către casa din spate:

— Aia e proprietatea mea.

Casa micuță din spate; jaluzele coșcovite, veranda putrezind implacabil; ar fi fost greu s-o întreții, însă părea pregătită să fie demolată și înlocuită cu alta.

— Acolo locuiește Dee Lane.

Walk a zărit-o stând în dreptul ferestrei. I-a făcut cu mâna, însă ea s-a

uitat dincolo de el, către ocean, panorama de un milion de dolari deschizându-se într-un fel de respirație urât mirositoare a naturii.

— A subînchiriat-o. Nu vrea să plece. I-am trimis somațiile la vreme.

— O să vorbesc eu cu ea. Doar știi că locuiește acolo de multă vreme.

Nimic.

— Și mai are și fetele.

Darke s-a întors, îndreptându-și ochii spre cer; poate că, în sfârșit, va pica ceva de acolo.

Walk a profitat de ocazie ca să-l cerceteze cu privirea. Costum negru. Un ceas simplu, prins în jurul unei încheieturi la fel de groase precum glezna lui Walk, care se întreba ce mașină conducea namila aceea – probabil una de familie.

— Ce ai de gând să faci cu ea acum, cu casa?

— Să construiesc.

— Ai cerut aprobare?

Walk monitoriza cererile de construcție, avea ceva de obiectat la fiecare schimbare.

— Am auzit că noaptea trecută a fost puțină agitație. Casa familiei Radley.

Darke a continuat să se uite la cer.

Walk a zâmbit:

— Oraș mic, ce să-i faci?

— Nu pentru prea multă vreme. Ai mai vorbit cu Vincent King?

— A spus... Adică abia a ieșit, așa că deocamdată...

— Poți să mi-o spui în față.

Walk a tușit ușor.

— Mi-a spus să-ți transmit că te bagă-n mă-ta.

Darke – chipul lui, o mască a tristeții sau poate doar a dezamăgirii. Și-a pocnit articulațiile degetelor, care au scos un sunet ca un răpăit de mitralieră. Walk își putea doar imagina prăpădul pe care l-ar fi putut provoca bocancii lui mărimea 53.

Walk s-a apropiat de șantier; pământ răscolit, bărbați mânuind tot felul de mașinării, țigări atârând într-un colț de gură și ochi mijiți către soare.

— Șerif Walker?

Walk s-a întors.

— Domnișoara Lane are la dispoziție încă o săptămână. Am închiriat un depozit. Dacă are lucruri de pus la păstrare, să le lase în față. O să mă ocup

eu să fie preluate și depozitate. Gratis.

— Drăguț din partea ta.

În curtea lui Dee se afla o mică platformă înconjurată de răsaduri de flori care vorbesc despre mândria celui care locuiește acolo, indiferent cât de mică ar fi proprietatea. Walk o cunoștea de douăzeci de ani, pe care ea îi trăise numai în căsuța aceea de pe Fortune Avenue. Fusesse măritată, până când bărbatul ei a început să și-o tragă prin vecini, lăsând-o cu un teanc de facturi neplătite și cu doi copii de crescut.

Dee l-a întâmpinat în spatele ușii cu plasă.

— Ar trebui să-lucid, nenorocitul naibii.

Era o femeie mititică, măsurând probabil un metru cincizeci și cinci, atrăgătoare și nu prea, de parcă ultimii ani din viață ar fi ucis în ea persoana care fusese cândva. Ea împotriva lui Darke, nici că se putea imagina o nepotrivire mai crasă.

— Ți-aș putea găsi un loc în care să...

— Du-te dracului, Walk.

— Darke are dreptate? Azi era ziua?

— Azi, dar nu înseamnă că are dreptate. I-am plătit chiria trei ani, după ce a preluat ipoteca... a făcut un aranjament cu banca. Apoi s-a surpat casa familiei Fairlawn, m-am gândit că mi s-a deschis și mie perspectiva, ca să mă trezesc cu asta în cutia poștală, a spus ea căutând printr-un vraf de hârtii și întinzându-i lui Walk o scrisoare.

Acesta a citit-o cu atenție.

— Îmi pare sincer rău. Nu poți vorbi cu cineva?

— Tocmai vorbesc cu tine.

— Nu cred că, din punct de vedere legal...

— Mi-a spus că pot să rămân aici.

Walk a mai citit o dată scrisoarea, apoi documentele atașate.

— Te pot ajuta să pui lucrurile în cutii. Fetele... au aflat?

Dee a închis ochii, apoi i-a deschis plini de lacrimi. A scuturat din cap. Olivia și Molly, șaisprezece respectiv opt ani.

— Darke a zis că poți să mai stai o săptămână.

Dee a tras adânc aer în piept.

— Știi că eu și Darke... după Jack.

Walk știa.

— M-am gândit... vreau să zic că Darke e un bărbat arătos, însă este complet dus cu pluta, Walk. Îi lipsește ceva. Nici măcar nu-mi pot da seama

ce anume, tot ce percep este o răceală. Ai zice că e robot. Nici măcar n-a vrut să mă atingă.

Walk s-a încruntat.

— Știi ce înseamnă asta.

Walk a simțit cum încep să-i ardă obrazii.

— Nu sunt disperată sau ceva de genul ăsta, însă după cinci sau șase întâlniri... este firesc. Nu și în cazul lui. Nu există nimic firesc la Dickie Darke.

Văzând niște cutii stivuite în curtea din față, Walk a dat de înțeles că ar putea să le aducă, însă Dee i-a spus să le lase acolo.

— Sunt numai gunoaie. Am început să-mi pun viața în cutii azi-dimineață. Și știi ce mi-am dat seama?

A început să plângă, fără zgomot, fără suspine, lăsând doar lacrimile să-i șiroiască.

— Le-am dezamăgit, Walk.

Walk a dat să-i spună ceva, însă ea a ridicat o mână, cât pe ce să răbufnească.

— Mi-am dezamăgit fetele. Acum nu mai am o casă să le ofer. Nu mai am nimic.



În noaptea aceea, în vreme ce Robin și mama ei dormeau, Duchess a ieșit pe fereastra dormitorului și s-a îndepărtat, pe bicicletă.

Lumina albăstruie dinaintea răsăritului, pubele scoase în stradă, miros de grătare. Lui Duchess îi era foame; rareori rămânea suficientă hrană și pentru ea. Avea grijă ca Robin să mănânce cât mai bine.

A cotit pe Mayer, colina joasă purtând-o la vale, bicicleta mergea singură; fâșii de hârtie într-o parte. Purta pantaloni scurți; nu-și luase casca; un hanorac cu fermoar închis la gât și sandale în picioare.

A încetinit înaintea curbei care dădea în Sunset Road.

Casa familiei King fusese dintotdeauna preferata ei, felul în care stătea în picioare, dărăpănată, dând parcă cu flit împrejurimilor.

L-a văzut imediat.

Ușa de la garaj era deschisă; bărbatul de pe scară, îndepărtând cu grijă ardezia. La bustul gol; o rolă de carton smolit, ciocane și târnăcoape, o roabă plină de pietre prăfuite. Bărbatul avea o lampă suficient de puternică pentru ce făcea acolo.

Ea văzuse fotografii cu Sissy; fetița semănase cu ea – păr blond, ochi

deschiși la culoare și pistrui deasupra năsucului.

A traversat strada încet simțind cum șaua o jenează, aplecându-se când într-o parte, când în cealaltă, ca să-și mențină echilibrul, împingând bicicleta cu un picior.



— Ai fost la mine acasă.

Bărbatul s-a întors:

— Eu sunt Vincent.

— Știu.

— Am cunoscut-o cândva pe mama ta.

— Și asta știu.

Atunci el a zâmbit, nu cu adevărat, de parcă i se ceruse, reînvăța să fie ceva anume. Ea nu i-a zâmbit.

— Mama ta e în regulă?

— Ea e mereu în regulă.

— Dar tu?

— Nu ai nevoie să întrebi asta. Eu sunt o proscrisă.

— Ar trebui să mă îngrijorez? Proscrișii sunt niște oameni răi, nu-i așa?

— Wild Bill Hickok a ucis doi oameni înainte să devină șerif. Poate că într-o zi mă voi îndrepta sau poate că nu.

Duchess a împins bicicleta puțin mai aproape. Transpirase; tricoul i se întunecase în zona pieptului și la subsuori. Deasupra garajului era un coș vechi de baschet; plasa nu mai exista; Duchess se întreba dacă el mai știa să joace, dacă mai ținea minte ceva dinainte.

— Libertatea, a spus ea. Să fie, oare, cel mai bun lucru pe care ți-l poate lua cineva? Mai bun decât orice altceva? Poate că da.

Vincent a coborât de pe scară.

— Ai o cicatrice pe mână.

El și-a privit antebrațul, străbătut de sus până jos de o cicatrice; nu furioasă, doar acolo.

— Și mai ai cicatrice pe tot corpul. Ai fost bătut acolo?

— Semenii cu mama ta.

— Nu te lăsa păcălit.

Duchess a tras puțin bicicleta, apoi s-a jucat nervos cu funda din păr, în timp ce el continua s-o privească.

— Subterfugiu. Oamenii văd o fetiță și nimic altceva, a spus ea pedalând înainte și-napoi.

El a ales o șurubelniță și s-a apropiat încet de fată.

— Frâna se freacă de roată, de aia pedalezi așa de greu.

Duchess l-a privit cu atenție.

El a îngenuncheat lângă piciorul ei, atent să nu-i atingă pielea, a meșterit o vreme la frână, apoi s-a ridicat în picioare și s-a îndepărtat.

Fata a reînceput să pedaleze ușor înainte și-napoi, simțind cum roata se mișcă mai ușor. S-a întors către el în vreme ce luna apunea; cerul înstelat și casa veche în spatele lui.

— Să nu mai vii la noi acasă. Nu avem nevoie de nimeni.

— În regulă.

— N-aș vrea să fiu nevoită să-ți fac rău.

— Nici eu n-aș vrea asta.

— Băiatul care ți-a spart fereastra, numele lui este Nate Dorman.

— Bine de știut.

Ea s-a întors cu spatele și a început să pedaleze încet, îndreptându-se spre casă.

Când a ajuns pe strada ei, a zărit mașina; capota acesteia era atât de lungă, încât ieșea de pe alee. Darke revenise.

A pedalat din răputeri și și-a aruncat bicicleta pe iarbă, îngrijorată; nu ar fi trebuit să plece de-acasă. S-a strecurat pe lângă casă, apoi a pătruns pe ușa de la bucătărie, fără zgomot, transpirația prelingându-i-se pe șira spinării. A luat receptorul telefonului prins de perete. Apoi a auzit: râsete – râsetele mamei ei.

S-a uitat pe furiș, dintr-un loc întunecat. O sticlă pe măsuța pentru cafea, pe jumătate băută, un buchet de flori roșii, dintr-acelea care se vând la stația de benzină de pe strada Pensacola.

A ieșit în curte; s-a strecurat în camera ei pe fereastră și s-a asigurat că ușa de la dormitorul lor rămăsese încuiată. Și-a dat jos pantalonii scurți, l-a sărutat pe Robin pe creștet, apoi a dat draperiile în lături și s-a întins lângă patul lui. Nu avea de gând să adoarmă decât după ce bărbatul cel uriaș pleacă.

7

— Povestește-mi despre fată, a spus Vincent.

Cei doi se așezaseră în spatele bisericii vechi. Prin fereastră se zărea cimitirul, iar dincolo de el oceanul, ambele colorate de vitraliu. Trecuseră pe la mormântul lui Sissy, Walk lăsându-și o vreme prietenul singur. Vincent adusese flori, căzuse în genunchi și citise textul săpat în piatră. Stătuse acolo o oră, până când Walk venise și-i pusese cu delicatețe o mână pe umăr.

— Duchess. E mai matură decât ar trebui, știi?

Walk își imagina că o cunoștea mai bine decât mulți alții.

— Și Robin?

— Îi poartă ea de grijă. Duchess face ceea ce ar trebui să facă mama ei.

— Și tatăl?

Walk s-a uitat la băncile vechi, vopsite în alb; stropi de vopsea se zăreau împrăștiați pe podea. Tavanul era înalt și boltit, cu arce complicate, genul de frumusețe care îi îndemna pe turiști să facă poze și să umple naosul în fiecare duminică.

— Nimic din partea lor. Pe vremea aia se vedea cu doi tipi, mereu ieșea în oraș. O vedeam cum se întoarce dimineța.

— Parada rușinii.

— Nicio rușine. Îți amintești să-i fi păsat vreodată?

— Nu o cunosc pe Star aproape deloc.

— Ba da. E aceeași fată pe care ai dus-o la balul de absolvirea clasei a unsprezecea.

— I-am scris lui Hal. Tatăl ei.

— Și ți-a răspuns?

— Mi-a răspuns.

Au trecut zece minute, Walk întrebându-se, însă nedorind să știe. Tatăl lui Star era dificil. Avea câteva hectare de pământ în Montana, Cape Haven fiind pentru el un loc prea încărcat cu amintiri dureroase ca să vină măcar în vizită. Nu-și întâlnise niciodată nepoții.

— Inițial mi-a spus să mă sinucid.

Walk s-a uitat la peretele plin de sfinți, la reprezentări ale judecății și ale iertării.

— Aș fi putut s-o fac. Apoi s-a răzgândit. Moartea ar fi fost o soluție

prea bună. Mi-a trimis o fotografie a ei.

Vincent a înghițit în sec.

— Sissy.

Walk a închis ochii când soarele a răzbit înăuntru, trimițând o rază pe amvon.

— Ai ieșit în oraș?

— Nu mai recunosc locul ăsta.

— O să-l redescoperi.

— A trebuit să mă duc la Jennings să cumpăr niște vopsea. Am văzut că Ernie este noul proprietar.

— Ți-a făcut probleme? Aș putea să vorbesc cu el.

În noaptea aceea, Ernie fusese unul dintre cei porniți în căutare. Primul care îl zărise pe Walk ridicând mâna, primul care venise în fugă, oprindu-se brusc la locul faptei. De cum a văzut-o pe fetiță, s-a aplecat în față, începând să vomite.

S-au ridicat și au ieșit, călcând pe iarba verde și strecurându-se printre pietrele tombale înclinate. Ajunși pe faleză, au privit cum se sparg valurile de stâncile zimțate la treizeci de metri sub ei.

Pe Walk priveliștea îl amețea.

— Mă gândesc adesea la asta. La felul în care eram noi. Mă uit la copiii din Cape Haven, cum ar fi Duchess, și mă gândesc la mine și la tine, la Star și la Martha. Star mi-a spus că în unele zile se simte de parcă încă ar mai avea cincisprezece ani. Am putea să ne întâlnim toți trei. Cu timpul, s-ar putea să revenim de unde am plecat. Pe atunci totul era mai simplu. Era...

— Ascultă, Walk. Indiferent ce crezi tu că știi sau s-ar putea să știi despre ce s-a întâmplat de-a lungul anilor... Oricum aș fi fost eu atunci, acum nu mai sunt.

— Cum de nu m-ai lăsat să te vizitez, după ce mama ta...?

Vincent continua să privească valurile, de parcă nu ar fi auzit întrebarea.

— Mi-a scris. Hal. În fiecare an. De ziua de naștere a lui Sissy.

— Nu ar fi trebuit...

— Uneori câte ceva scurt, ca să-mi reamintească, de parcă aș fi avut nevoie. Alteori se întindea pe câte zece pagini. Nu era numai o revărsare a furiei, erau și rânduri referitoare la schimbare, la ce aș putea să fac, cum aș putea să-i las pe ceilalți să-și trăiască viețile fără să-i trag la fund.

În momentul acela Walk a înțeles: nu fusese vorba despre niciun fel de autoconservare, cum își imaginase el.

— Dacă nu poți îndrepta o greșală, dacă nu poți face niciodată acest lucru...

Amândoi se uitau acum la un trauler, The Sun Drift. Walk îl știa; vopsea albastră și rugină; linii curbe de oțel și sârmă. Aflat la distanța aceea, se deplasa fără zgomot; niciun val lateral, doar siajul carenei.

— Unele lucruri pur și simplu sunt într-un fel. Există un motiv, întotdeauna, însă vorbele nu vor schimba nimic.

Walk ar fi avut de pus multe întrebări legate de felul în care prietenul lui își petrecuse ultimii treizeci de ani, însă cicatricele de pe încheieturile lui Vincent îi dădeau de înțeles că anii aceia fuseseră probabil mai cumpliți decât își putuse imagina vreodată. Au pornit pe jos către oraș, în tăcere, Vincent ținându-se pe marginea străzilor, mereu cu capul plecat.

— Star, a spus el. Să înțeleg că s-a văzut cu o mulțime de tipi?

Walk a dat din umeri și, o clipă, i s-a părut că simte o umbră de gelozie în glasul lui Vincent.

Și-a urmărit prietenul cum se îndepărtează, către Sunset Road, ca să-și poată cârpi casa veche și goală.



După prânz, Walk a condus până la spitalul Vancour Hill. A luat ascensorul până la etajul al treilea, s-a așezat în sala de așteptare și a început să frunzărească o revistă, pagini întregi cu case dezolante, la fel de minimaliste precum proprietarii lor, lumină reflectată, stuc steril cât vedeai cu ochii. Își ținea capul aplecat, deși cealaltă persoană din încăpere era o femeie tânără la fel de hotărâtă ca și el să nu atragă atenția. De cum și-a auzit numele strigat, s-a mișcat repede; niciun indiciu exterior, în pofida durerilor, a faptului că puțin mai devreme abia dacă se mai putuse ține pe picioare.

— Medicamentele nu-și fac efectul, a spus el așezându-se.

Un cabinet lipsit de personalitate, unicul obiect cu încărcătură personală fiind o fotografie înrămată așezată cu spatele la el. Medicul de serviciu era doamna Kendrick.

— Din nou mâna? s-a interesat ea.

— Totul. În fiecare zi îmi ia o jumătate de oră să mă ridic din pat.

— Dar, altfel, nu ai luat-o mai ușurel? Tot umbli? Tot zâmbești?

Walk a zâmbit involuntar. I-o servise frumos.

— Doar mâinile, brațele. Amorțeală. Nimic altceva. Știu însă ce mă paște.

— Și nu ai spus nimănui. Așa e?
— Mi s-ar pune eticheta de pilangiu.
— Și te-ai simți OK cu asta?
— În meseria mea, nimic mai potrivit, nu-i așa?
— Știi că va trebui să spui cuiva.
— Și apoi ce ar urma? Nu am de gând să lăncezesc la birou.
— Ai putea încerca altceva.
— Ascultă-mă ce-ți spun: dacă o să mă vezi vreodată irosindu-mi zilele pe o barcă de pescuit, să vii și să mă împuști direct. Viața de polițist este... Îmi place locul meu în societate. Îmi place viața mea. Vreau să le păstrez pe amândouă.

Kendrick a schițat un zâmbet abătut:

— Altceva?

Walk s-a uitat afară, fereastra devenind pentru el mai mult decât o priveliște – o cale de a ieși din el însuși, abandonând în cabinet acea parte care urma să ofere detaliile necesare. Mici probleme la urinare, mici probleme la defecare. Și probleme puțin mai mari cu somnul. Kendrick a spus că e normal, a făcut câteva sugestii; să dea jos câteva kilograme, dietă, terapie, să schimbe doza, Levodopa. Nimic ce nu știa deja. Nu era genul de om care să ia medicamente orbește. Își petrecea timpul liber la bibliotecă, documentându-se; cele șase etape, ipoteza lui Braak, până la James Parkinson însuși.

— Futu-i, a spus el, ridicând apoi o mână. Scuze, de obicei nu fac asta.

— Futu-i, s-a arătat Kendrick de acord.

— Nu-mi pot pierde slujba. Pur și simplu nu pot. Oamenii au nevoie de mine.

Se întreba dacă acest lucru măcar era adevărat.

— Și e numai pe partea dreaptă, a mințit el.

— Există un grup.

Walk a dat să se ridice.

— Te rog, a continuat ea, iar el a luat broșura.



Duchess stătea pe nisip. Își petrecuse brațele în jurul genunchilor și-l supraveghea pe Robin, care căuta scoici cufundat în apă până la glezne. Acasă avea o întreagă colecție, în special fragmente; buzunarele lui dădeau deja pe dinafară.

Ceva mai departe, în stânga, se zărea un grup de copii de la școala ei;

fetele purtau costume de baie, iar băieții își pasau o minge. Larma plutea în aer, trecând prin ea de parcă Duchess n-ar fi existat. Avea această abilitate, să se simtă complet singură pe o plajă plină de oameni, într-o clasă plină de copii. O moștenise de la mama ei, însă i se împotriva din toate puterile. Robin avea nevoie de stabilitate, nu de o soră adolescentă mofluză, care își croiește cu sictir drumul printr-o viață infectă.

— Încă una! a strigat Robin.

Duchess s-a ridicat și s-a apropiat, apa rece la început, linia frântă a țărmului întinzându-se până departe în ambele direcții. I-a potrivit lui Robin pălăria de soare și i-a pipăit antebrățele; calde, nu-și permiteau să cumpere cremă.

— Să nu te arzi.

— Știu.

A început să-l ajute la căutat, a pescuit un arici-de-mare perfect dintr-un ochi de apă cristalină și l-a privit pe Robin cum zâmbește.

Robin l-a văzut pe Ricky Tallow și a alergat către el; îmbrățișarea băieților i-a smuls un zâmbet fetei.

— Bună, Duchess.

Leah Tallow. O femeie obișnuită, genul de trăsături egale pe care Duchess ar fi dorit să le fi avut și mama ei. Doar o mamă ca toate mamele, nu o cântăreață într-un bar, cu curul bombat și țâțele pe-afară; nu genul de femeie la care, când se plimbă pe plajă cu familia, se holbează toți bărbații.

— În curând va trebui să plecăm.

Robin s-a pleoștit, însă nu a spus nimic.

— Putem să-l aducem noi cu mașina, dacă vreți să mai stați. Unde locuiți?

— Ivy Ranch Road.

Tatăl lui Ricky – păr grizonant înainte de vreme, pungi sub ochi care lui Duchess îi lăsaus impresia că deveneau tot mai căzute de fiecare dată când îl întâlnea.

Leah și-a săgetat soțul cu privirea.

Acesta s-a uitat într-o parte, apoi a deșertat o pungă plină cu jucării de plajă. Robin s-a uitat la ele cu jind, însă nu a lăsat să se vadă nimic pe chipul lui. Nu avea de gând s-o roage pe sora lui să-l mai lase pe plajă; ea ura astfel de aranjamente. Duchess îl aprecia pentru această stăpânire de sine, însă tot nu le agreea.

Duchess a cumpănit puțin propunerea, apoi a cedat:

— Sunteți sigură?

— Absolut. Vine și fratele lui Ricky ceva mai târziu. Le poate arăta băieților aruncări cu mingea de baseball.

Robin s-a uitat la Duchess cu ochi mari.

— Îl lăsăm acasă înainte de cină.

Duchess l-a tras pe Robin într-o parte, a îngenuncheat pe nisip și i-a luat fața în palme, strângându-i-o cu putere.

— Știi că trebuie să fii cuminte.

— Da, a răspuns el aruncând o privire peste umăr, spre locul în care Ricky începuse să sape un canal. Da, o să fiu cuminte, jur.

— Nu te îndepărta de ei, nu alerga de bezmetic, fii politicos. Nu spune nimic despre mama.

Robin a clătinat din cap, arborând cea mai serioasă mină cu putință, apoi ea l-a sărutat pe creștet, a salutat-o pe Leah Tallow fluturând din mână și a început să străbată nisipul fierbinte ca să-și recupereze bicicleta.

Când a ajuns pe Sunset Road, era lac de transpirație; s-a dat jos de pe bicicletă și a împins-o la deal pe ultima bucată de drum. S-a oprit în fața casei King.

Vincent era pe verandă, rașchetând scândurile; spate aplecat, broboane de sudoare picurându-i de pe bărbie. Duchess l-a privit o vreme. Avea niște mușchi bine strânși în jurul oaselor, nu genul de mușchi umflați pe care îi văzuse la plajă. Fata a traversat strada și s-a oprit la capătul aleii.

— Vrei să-mi dai o mână de ajutor?

Între timp Vincent se oprise din treabă; stătea în fund, având în mână un bloc de șlefuire și o bucată de șmirghel. I-a oferit fetei un altul.

— De ce pana mea aș vrea să fac asta?

Vincent s-a reapucat de treabă. Fata și-a proptit bicicleta de gard și s-a apropiat.

— Vrei ceva de băut sau altceva?

— Ești un străin.

Duchess a observat că avea un tatuaj care se vedea când Vincent se întindea, ițindu-se pe sub mâneca tricoului. Bărbatul a continuat să muncească vreo zece minute.

Duchess s-a mai apropiat câțiva pași.

El s-a oprit, așezându-se din nou în fund.

— Bărbatul acela... din noaptea trecută, îl cunoști?

— Se uită la mine de parcă m-ar cunoaște.

— Trece des pe la voi?

— Din ce în ce mai des în ultima vreme.

Duchess și-a șters cu dosul brațului transpirația de pe frunte.

— Vrei să-l anunț pe Walk?

— Nu vreau nimic de la tine.

— Mai există vreo persoană pe care ai putea s-o suni?

— Eu sunt o proscrisă, așa scrie în acte.

— Ai vrea să mă suni pe mine dacă se întâmplă din nou?

— Dallas Stoudenmire a ucis trei oameni în cinci secunde. Cred că mă pot descurca cu unul singur, a răspuns ea lăsându-și greutatea pe un șold, apoi s-a apropiat și s-a așezat pe ultima treaptă, la cinci trepte de cea pe care era Vincent.

Acesta s-a întors și a reînceput să șmirgheluiască, mișcându-și mâna egal, cu gesturi ferme. Duchess a întins o mână, a apucat blocul de șlefuire și a început să șmirgheluiască treapta pe care stătea.

— Cum de nu vinzi casa asta decrepită?

Vincent a îngenuncheat de parcă s-ar fi rugat în fața vechii case.

— Oamenii spun că... vreau să zic, i-am auzit la Rosie's povestind că ai putea lua un milion de biștari sau oricum o sumă dementă. Dar că tu vrei să locuiești aici.

Vincent s-a uitat peste umăr, la casă, atât de mult, de parcă ar fi putut zări acolo ceva ce ea nu putea.

— Casa asta a fost construită de stră-străbunicul meu. Orașul ăsta, Cape Haven... când Walk m-a adus cu mașina, m-am bucurat că încă mai puteam recunoaște părți din el. Nu numai turiștii l-au schimbat, ci și...

A făcut o pauză, de parcă n-ar mai fi știut ce să spună.

— Nu credeam că eram atât de rău, pe vremea aia. Când privesc atât de departe în urmă, văd o persoană care nu era atât de rea.

— Și acum?

— Închisoarea este ca un întrerupător care stinge lumina. Iar casa asta este... o flacără micuță, poate... dar care încă mai arde. Dacă aș lăsa-o să dispară, dacă aș lăsa această ultimă flacără să se stingă, totul va rămâne în întuneric, iar eu nu o voi mai vedea niciodată.

— Ce să vezi?

— Ai avut vreodată senzația că oamenii se uită la tine, dar nu te văd cu adevărat?

Duchess a lăsat întrebarea să i se fixeze în minte. S-a jucat puțin cu

funda din păr, apoi și-a vârât un capăt de șiret în tenis.

— Ce s-a întâmplat cu Sissy?

Vincent s-a oprit din nou; de data asta s-a lăsat pe spate, ferindu-și ochii de soare cu brațul și uitându-se la ea cu ochi mijiți.

— Nu ți-a povestit mama ta?

— Vreau să-mi povestești tu.

— Am luat mașina fratelui meu.

— El unde era?

— Plecase la război. Ai auzit de Vietnam?

— Da.

— Voiam să impresionez o fată, așa că am luat-o cu mașina.

Duchess știa cine fusese fata aceea.

— După ce am lăsat-o acasă, am condus pe Cabrillo... știi curba aia de lângă indicatorul cu numele localității?

— Da.

Vincent vorbea cu glas scăzut.

— Nu mi-am dat seama că am lovit-o. Nici măcar nu am încetinit.

— Ea ce căuta pe-afară?

— O căuta pe sora ei. Bunicul tău muncea uneori noaptea, la fabrica aia, Tallow Construction. Mai există?

Duchess a dat din umeri:

— Aproximativ.

— Așa că ziua dormea. Star avea grijă de ea.

— Doar că Star nu era acolo.

— Am chemat-o. Am băut vreo două beri. Noi doi, Walk și Martha May. O știi?

— Nu.

— Eu am pierdut noțiunea timpului. O lăsase pe Sissy în fața televizorului.

Glasul lui nu avea niciun fel de adâncime. Un recitativ monoton care o făcea pe fată să se întrebe ce-o mai fi rămas din el.

— Cum te-au găsit?

— Cred că Walk era polițist încă de pe atunci. A venit la mine acasă chiar în noaptea aia. A văzut mașina, urma impactului.

Cei doi au continuat să muncească în tăcere. Ea strângea din dinți în vreme ce netezea scândura, atât de tare o durea umărul.

— Trebuie să ai grijă, a spus el. Îi cunosc pe cei de teapa lui Darke. Am

văzut oameni ca el, e ceva în ochii lor, ceva în neregulă.

— Mie nu mi-e teamă. Sunt dură.

— Știu.

— Nu știi.

— Tu ai un frate căruia trebuie să-i porți de grijă. Asta presupune multă responsabilitate.

— Mereu încui ușa de la dormitorul nostru, ca să nu vadă nimic. Și tot ce aude spune apoi că a auzit într-un coșmar.

— Îl încui înăuntru? Nu e riscant?

— Mai puțin riscant decât ce e afară.

Fata s-a uitat la el. Mintea lui rățacea undeva departe, de parcă ar fi cântărit un gând neobișnuit de greu.

În cele din urmă privirile lor s-au întâlnit.

— Ziceai că ești o proscrisă?

— Sunt.

— Atunci așteaptă puțin. Am ceva pentru tine.

Fata l-a urmărit cum intră în casă, apoi s-a gândit la ideea de izbăvire. Știa că iertarea însemna ceva temporar, atât de fulgurant încât, când Vincent s-a întors, ei i s-a părut că vede un mort umblând pe două picioare.

8

— Uneori am impresia că fata asta mă urăște.

Walk s-a uitat la Star, însă ea nu i-a întors privirea. În dimineața aceea emana un calm atipic. El însă știa că n-o va ține mult.

— E adolescentă.

— Chiar crezi că asta e tot, Walk? Nu am nevoie să aud aiureli. Nu de la tine.

Când au trecut pe lângă casa lui Brandon Rock, Walk a zărit draperii mișcându-se, iar o clipă mai târziu Brandon ieșea afară. Se străduia să nu șchioapete; cu buzele strâns lipite, a străbătut curtea, îndreptându-se spre cei doi.

— 'Neața, a zâmbit Brandon către Star.

— Iar ai trezit o jumătate de stradă, Brandon. Ai face bine să reperi motorul ăla sau o să-l repare Duchess în locul tău.

— Vorbești despre un Mustang model 1967...

— Știu ce mașină ai. Mașina tatălui tău, la care meșterești de douăzeci de ani. Am citit chiar și un interviu în ziarul local, în care vorbeai despre mașina asta nenorocită.

Un articol banal în secțiunea de „portrete locale”, îngropată lângă mica publicitate. Pe o jumătate de pagină, Brandon vorbea despre pistoane, apoi era o fotografie în care proprietarul stătea întins pe capotă; păr ondulat, buze țuguiate. Duchess mângălise exemplarul lor cu un marker, apoi lipise creația pe poarta lui Brandon.

— O voi repara la timp pentru 4 iulie. Mă întrebam dacă v-ar surâde să mergem la Clearwater Cove. Aș putea pregăti un picnic. Twinkles, exact. Vouă vă plăcea să mâncați Twinkies. Pui cu ananas. Am chiar și un vas de fondue.

Își luase și gantera, cu care acum făcea răsuciri; venele de sub pielea brațului său drept ieșeau în relief.

— Nu vreau să mă văd cu tine, Brandon. Prima dată când mi-ai propus eram la liceu, așa că insistența ta a devenit obositoare.

— Știi că într-o bună zi voi renunța pur și simplu, Star.

— Poți să-mi dai asta în scris?

Star l-a luat pe Walk de braț și a continuat să meargă.

— Crede că suntem încă la liceu, a spus ea.

— Și încă e ofticit că te-a pierdut atunci când te-ai combinat cu Vincent.

Când au ajuns la capătul Ivy Ranch Road, Walk s-a uitat peste umăr și l-a văzut pe Brandon care rămăsese pe loc, continuând să-i urmărească cu privirea.

Cei doi făceau plimbări săptămânal, un ritual care dura de aproape zece ani. Walk trecea luni dimineată, o scotea pe Star din casă și apoi stăteau de vorbă. Nu era mare lucru, însă uneori credea că această mică rutină îi făcea bine prietenei lui. Dacă nu voia să stea de vorbă cu un psihoterapeut, măcar cu el să stea de vorbă.

— Deci, el cum e?

— E în regulă.

Star și-a mijit ochii neîncrezătoare:

— Ce căcat mai înseamnă și asta, Walk? „În regulă”. Spune-mi ceva.

— Am auzit. Ce s-a întâmplat noaptea trecută.

— Eroul meu, ce să zic. Aveam totul sub control. N-am nevoie ca Vincent King-ul mă-sii să-și facă apariția să-mi poarte bățaliile.

— Pe vremuri așa făcea. Mai ții minte când băiatul lui Johnson a crezut că i-am furat bicicleta?

Star a izbucnit în râs:

— De parcă ai fura tu ceva vreodată.

— Era masiv.

— Nu suficient de masiv ca să-l dovedească pe Vincent. Îmi plăcea asta la el. Era dur, însă numai noi vedeam ce e în spatele acestei duriți. Sissy îl iubea. Când stăteam amândouă pe canapea, el obișnuia să vină și să se așeze între noi. Își petrecea timpul în compania ei, știi. Îi lua desenele acasă și le păstra.

— Țin minte.

— Tu ții minte totul, Walk.

— De ce-l tolerezi? Pe Darke. Tipul ăsta nu e în regulă.

— Nu e nimic. Nimic din ce crezi tu. Mă supărasem pe el. Eu am început. Chestia e deja moartă și îngropată. La noapte sunt de serviciu la club.

Ajunși la colțul cu Sunset Road, el a încetinit pasul; Star se uita dincolo de el, la casa familiei King. A lăsat-o înainte, iar ea s-a îndepărtat, coborând spre plajă. Au trecut câteva mașini, apoi un SUV.

El a observat că era Ed Tallow, așa că i-a făcut cu mâna, însă Ed nu și-a desprins privirea de Star.

Când Star și-a aruncat sandalele și a pășit pe nisipul fierbinte, Walk și-a desfăcut puțin cravata. A urmat-o, pantofii lui umplându-se cu nisip pe măsură ce ea se apropia de apă, țopăind ușor pe călcâie din pricina fierbințelii. S-a oprit abia când apa i-a ajuns până la glezne. A izbucnit în râs, în vreme ce el se îndrepta spre ea.

Apoi au început să se plimbe pe țărm.

— Știu că nu mă ridic la înălțimea așteptărilor, Walk.

— Dar nu...

— Știu că dau rasol cu singurul lucru la care se presupune că m-aș pricepe.

— Duchess te iubește. E o fată complicată, însă am observat cum te protejează. Cât despre Robin...

— Cu Robin e ușor. El este tot... a luat de la mine tot ce aveam mai bun. E un prinț.

S-au așezat amândoi pe nisip.

— Treizeci de ani, Walk. Apoi – bum! – înapoi în orașul pe care l-ai lăsat cândva în urmă. M-am gândit la el, m-am gândit *prea mult* la el de-a lungul anilor. Și știu că ți-a plăcut asta, tu voiai să vorbim despre el de parcă am fi rămas aceiași oameni.

În momentul acela el a simțit căldura, transpirația care i se prelingea pe spinare.

— Tu faci așa, te îmbeți sau te droghezi și ajungi la un pas de moarte, apoi ne plimbăm și stăm de vorbă și nimic nu se prea schimbă.

— Tu ai fost blestemat cu o sinceritate patologică, Walk. Porți niște poveri de care nici măcar nu ești conștient. Nu la mine se uită Duchess cu respect, ci la tine.

— Nu, nu este...

— Îi aduci aminte de toate lucrurile bune de pe lumea asta. Tu ești bărbatul din viața ei, cel care nu minte, nu înșală, nu-i dezamăgește pe ceilalți. Ea n-o spune, însă are nevoie de tine. Iar tu nu trebuie s-o dezamăgești niciodată, pentru că, dacă ai face-o, ar fi ca și cum ai lăsa-o pe întuneric.

— Și tu o să fii în regulă. Poți să devii pentru ea genul acela de persoană.

Star și-a înfipt o mână în nisip, și-a umplut căușul și apoi a lăsat firele să i se scurgă printre degete.

— Cum aș putea face asta? Cum aș putea înceta să mai fiu eu însămi?

— Întâlnește-te cu el.

— Să-l iert?

— Nu asta am spus.

— De fiecare dată când alunecam sau cădeam, la el mă gândeam. Nu sunt suficient de puternică să mă confrunt cu asta. Cu tot ce ar însemna să-l primesc din nou în viața mea. Și nu e vorba doar despre viața mea.

— El e o variantă mai bună decât Dickie Darke.

— La naiba, Walk. Parc-ai fi copil. Mai bun sau mai rău. Rău sau bun. Niciunul dintre noi nu este una sau alta. Suntem doar o colecție din cele mai bune și din cele mai rele lucruri pe care le-am făcut vreodată. Vincent King este un criminal. Mi-a ucis sora.

Vocea ei a început să tremure.

— Ar fi trebuit să mă mut, cum a făcut Martha, să las orașul ăsta în urmă.

— Am avut eu grijă de tine și de copii.

Star l-a apucat de mână:

— Și te iubesc pentru asta. Ești cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Există un plan măreț, Walk. Există forțe cosmice, cauză și efect.

— Chiar crezi asta?

— Universul găsește o cale să echilibreze binele și răul. Star s-a ridicat în picioare și s-a scuturat de nisip.

— Dacă întreabă, spune-i că am terminat-o cu el demult. Și nu-mi mai pomeni de el, Walk. Cât despre Duchess și Robin, numai ei contează. Voi face tot ce îmi stă în puteri să le dovedesc asta.

Walk a privit-o cum se îndepărtează, apoi s-a întors și către ocean. Mai auzise aceste cuvinte de nenumărate ori; acum se ruga ca măcar de data asta ea să le fi rostit din convingere.



Miezul nopții și un duduie grav; lumina unor faruri măturând camera lui Duchess, debaraua fără ușă, bufetul cu sertarul stricat.

Niciun poster pus de ea, doar desene, indicii ale celor treisprezece ani de viață. Un covor ros, mușamaua întinsă peste scândurile goale și un pat mic în care dormea chinuită câteva ore.

S-a strecurat pe hol și s-a uitat la Robin, care dormea dus, cu așternuturile date la o parte; aerul era atât de cald, încât părul îi lucea. A închis ușa lui și a încuiat-o, apoi s-a îndreptat către ieșire, scoțând lanțul de siguranță.

Star zăcea întinsă pe iarba ofilită.

Duchess s-a apropiat cu atenție.

În susul străzii, scânteierea luminilor de frână, în vreme ce Escalade-ul lua curba.

Duchess a rostogolit-o pe mama ei, cu fusta sumeasă indecent.

— Star.

O vânătaie la ochi, o buză mai umflată, pielea acesteia abia ținând sângele să nu țâșnească.

— Star, trezește-te.

Peste drum a văzut perdele mișcându-se, silueta măcelarului, mereu urmărind ce se petrece. Ceva mai încolo, lumina puternică a becului de veghe din curtea lui Brandon Rock, îndreptată asupra Mustangului acoperit.

— Haide, a spus ea pălmuind ușor obrajii lui Star.

Zece minute lungi până s-o facă să se ridice în picioare, apoi încă zece s-o bage în casă. Star a vomitat pe hol, ca o erupție puternică prin care își scotea sufletul negru ca tăciunele.

Duchess a culcat-o în pat – așezând-o pe burtă, cum știa că trebuie să facă –, i-a scos pantofii și a crăpat geamul ca să alunge fumul de țigară, mirosul de lichior și de parfum. Uneori, când revenea de la barul lui Darke, mama ei o trezea în toiul nopții. Acum era prima dată când venise bătută.

S-a dus în bucătărie și a umplut o găleată. A curățat voma, pentru ca fratele ei să n-o descopere mai târziu, apoi s-a spălat și și-a pus blugii și tenișii.

În dormitorul lor, l-a găsit pe Robin stând în fund, cu o privire goală, l-a întins la loc în pat ca să doarmă. A stins lumina, a încuiat ușa, a ridicat fereastra și a ieșit.

Cape Haven dormea. Pedalând de zor, Duchess a străbătut străzile atentă, ținându-se departe de Main și Sunset, pe care uneori patrula Walk, urmărind ce se petrece. S-a gândit la relația dintre mama ei și Walk; la atracția pe care o creează alcoolul și drogurile, cele două lucruri capabile să ușureze povara acestei lumi.

După o milă pe Cabrillo, la o jumătate de oră coapsele deja o ardeau.

Apoi în fața ochilor ei a apărut și clubul, The Eight; Duches îl știa, toți copiii știau de el. O dată la câțiva ani se făceau mici presiuni să fie închis, când începea campania pentru alegerile primare, iar edilul ales căuta să adune voturi la grămadă.

Luni noapte, suficient de târziu pentru ca parcare să fie pustie, un loc pierdut în întuneric, neoane moarte și cutii goale împrăștiate pe pietriș.

Dincolo de autostrada Cabrillo, Duchess a zărit faleza, pietre fără formă, un pâlț de copaci o salutau legănându-și crengile, cernând briza. Apa în noapte, atât de îndepărtată și de întunecată încât ar fi putut foarte bine să fie capătul lumii. Nicio barcă, nicio mașină în trecere, doar ea – și-a lăsat bicicleta pe jos și a traversat parcare. A încercat apoi să deschidă ușile acelea mari, din lemn, care erau însă încuiate. Ferestrele erau înnegrite; cercevele coșcovite pe margini. Un anunț promitea „ore de fericire” între două și șapte; Duchess se întreba ce fel de bărbați vizitau clubul când soarele lumina păcatul.

Deasupra, un neon curbat conturând un fund și niște picioare, stins acum. A găsit lângă perete o piatră și a aruncat-o într-una dintre ferestre; a văzut cum geamul se crapă, așa că a mai încercat o dată. A rămas fără răsuflare când s-a făcut țandări, un zgomot scurt și asurzitor, apoi absolut nimic. Un scurt răgaz înainte ca alarma să se declanșeze, atât de zgomotoasă încât Duchess în sfârșit s-a grăbit. Avea în rucsac niște chibrituri; a intrat prin spărtura zimțată, fără să țipe când s-a tăiat la braț. S-a dus direct într-o încăpere dosnică, slab luminată; oglinzi înconjurată de becuri, scaune, farduri și niște costumații având, cel puțin pentru ea, destinații incerte. Mirosul – transpirație și soluții de curățat.

Existau și fișete, prea multe, fiecare având lipită câte o fotografie. S-a uitat la fețe, la buze țuguiate și la plete date pe spate. Alături de acestea stăteau scrise nume care promiteau doar inocență și puritate. S-a plimbat de-a lungul încăperii, trecându-și degetele peste pene și corsete.

La bar, pahare aliniate în fața peretelui acoperit cu o oglindă uriașă. A luat o sticlă de Courvoisier și a golit-o într-o cizmă de piele. A scos chibriturile din rucsac, le-a aprins și le-a aruncat pe jos, privind cum flăcările devin albastre, hipnotice.

A rămas pe loc privindu-le atât de concentrată, încât nici nu a observat că dogoarea a început să-i înroșească obrazii, că respirația i se îngreunează, făcând-o să tușească. A făcut câțiva pași înapoi, văzând cum focul se întinde, întetindu-se. S-a strâns cu putere de braț, sânge pe degete în vreme ce flăcările se înălțau și se răsfirau printre lumini și mese.

Aproape de ieșire și-a adus aminte.

A alergat înapoi prin fumul dens; și-a tras tricoul peste nas când a început să deschisă uși după uși, până a găsit biroul. Masă de mahon, acoperită cu piele verde, un bar mai mic, cristaluri și o cutie cu trabucuri. A descoperit în spate mai multe monitoare de supraveghere și a deschis fișetul

de dedesubt, a scos caseta din aparat, vârând-o în rucsac.

S-a mișcat apoi cu iuțeală, ferindu-și capul în vreme ce flăcările încercau s-o ajungă.

În aerul nopții și-a recuperat, găfâind, bicicleta. Pe tricoul ei erau desenate stele și o semilună cu o față zâmbitoare. În spate a auzit pâraieli, măcelul. Și, într-un final, vuietul mașinilor răspunzând la alarmă.

A pedalat din răspuțeri, autostrada Cabrillo cobora și urca. A trecut o mașină, și-a ținut capul aplecat, apoi a pedalat pe lângă copacii care urmau linia drumului, intrând în cele din urmă în Cape Haven. A luat-o pe scurtătură pe Sunset, apoi pe Fortuna, unde s-a oprit lângă o grămadă de lucruri abandonate, o noptieră veche, cutii și saci de gunoi dând pe dinafară, pregătite pentru camionul celor de la salubritate. Și-a lăsat bicicleta jos, s-a apropiat în fugă și a înfundat caseta într-un sac de gunoi.

Își acoperea urmele, era suficient de isteată să facă măcar atâta lucru.

Strada și curtea ei, s-a mișcat cu cât mai puțin zgomot, și-a sprijinit bicicleta și s-a cățarat înapoi pe fereastră în bucătărie, mama și fratele ei dormeau. În baie, și-a scos hainele, a ignorat tăietura de la braț, s-a strecurat în pielea goală până în spălător și s-a curățat.

Când a terminat, a intrat în cadă, a dat drumul la duș, s-a săpunit și s-a spălat. Apoi, în fața oglinzii, și-a scos un ciob lung de peste un centimetru din braț, privind cum i se prelinge sângele. S-a uitat la roșul acela, la istoria pe care o poartă, simțind cum neamul ei de proscriși îi oțelește spiritul.

Nu erau genul de familie care să aibă în casă un dulăpior pentru medicamente sau măcar o trusă de prim ajutor, însă Duchess a reușit să găsească pachetul cu plasturi pentru copii pe care îl cumpăraseră cu un an în urmă. L-a ales pe cel mai mare, l-a lipit temeinic și s-a uitat cum se colorează.

S-a întins lângă patul fratelui ei, încovrigată ca o pisică, așteptând somnul care nu mai venea.

Lumina zorilor, de după noaptea fierbinte, Duchess se întreba ce avea să urmeze.

O să fie rău.

S-a înjurat în gând.

9

Walk l-a găsit pe marginea falezei.

Gardul din spate doborât, Vincent cu picioarele atârându-i peste marginea stâncii, într-un loc în care cea mai blândă rafală de vânt ar fi putut să-l arunce de la o înălțime de treizeci de metri. Purta blugi și un tricou vechi, avea ochii încețoșați de oboseală. Walk cunoștea senzația. Se trezise puțin după ora unu noaptea, telefonul legat de clubul lui Darke. Își pusese uniforma și condusese o milă, cerul înroșit, încă o zi de 4 iulie. Se luase după căldură, zgomot și lumini, lăsase mașina de poliție să blocheze două benzi de circulație, puțin ambuteiaj, însă cei mai mulți șoferi au avut prezența de spirit să facă cale întoarsă.

Darke se ținea departe de mulțimea de gură-cască, în vreme ce fumul se înălța, întunecând cerul în nuanțe de gri. Nicio emoție pe chipul lui.

— Vrei să te îndepărtezi puțin, Vin? Sunt cam neliniștit să te văd stând acolo.

S-au apropiat amândoi de latura umbrită a clădirii.

— Te rugai sau ce făceai acolo? Mă temeam că ai de gând să te arunci.

— E vreo diferență între a te ruga și a-ți pune o dorință?

Walk și-a scos pălăria.

— Îți pui dorințe pentru ceea ce vrei și te rogi pentru ce ai nevoie.

— Sunt destul de sigur că ale mele sunt aceleași.

S-au așezat pe treptele terasei din spate. Niște geamuri noi stăteau sprijinite lângă ei, încă nevopsite. O să dureze o viață să restaureze clădirea.

— Îl cunoști pe tipul ăla, Dickie Darke?

— Nu prea mai cunosc pe nimeni, Walk.

Walk a așteptat o vreme, nu l-a presat pe Vincent.

— Fetița aceea, Radley. Și Star. Se purta cu ele ca naiba, așa că am intervenit. Nimeni altcineva nu pare s-o facă.

Walk a înghițit gălușca.

— Star zice că sunt prieteni. Nu va depune plângere.

— Prieteni.

Walk a simțit-o din nou – umbra aceea discretă de gelozie. Lui Vincent încă îi păsa.

— Proprietatea lui a ars astă-noapte.

Vincent nu a spus nimic.

— Deține un club lângă autostrada Cabrillo, genul de loc în care pui banii în borcan și... Darke a pomenit numele tău, așa că a trebuit să...

— E în regulă, Walk, nu-ți face griji din pricina asta.

Walk și-a trecut degetele peste balustrada înclinată.

— Deci noaptea trecută ai stat acasă.

— Îmi imaginez că unul ca el a supărat măcar câțiva oameni.

— Cred că știu cu cine ar trebui să stau de vorbă.

Vincent s-a uitat la Walk.

— Ne-a sunat cineva, un șofer. A văzut un copil pe bicicletă.

— N-ai putea... vreau să zic... n-ai putea s-o lași pur și simplu baltă? Știu că nu am niciun drept să mă bag, însă e doar un copil. Copilul lui Star.

— Este. În orice caz, persoana care a făcut asta a avut prezența de spirit să ia înregistrarea camerelor de supraveghere, cât își ține gura...

— Am înțeles.

Asta a fost tot. Vincent nu a mai zis nimic, iar Walk l-a lăsat în pace. Purtase conversația, își făcuse datoria, întotdeauna și-o va face.

După ce a plecat de la Vincent, i-a găsit pe cei doi copii pe Sayer, strada lungă care se desprinde din Main. Se plimbau; Robin în față, străbătând curțile, din când în când întorcându-se ca să se asigure că nu a rămas singur. Iar Duchess, felul acela atent în care se mișca, de parcă ar fi fost numai ochi și urechi, așteptându-se la vreun necaz. Când Walk s-a apropiat, fata s-a întors și l-a privit cu aceeași stăpânire de sine pe care o remarcase la Vincent.

Walk a oprit motorul, a ieșit din mașină și s-a îndreptat de spate, soarele se strecura deasupra unei case. În dimineața aceea mâinile nu îi tremurau; dopamina, noua doză. Nu avea să dureze prea mult.

— 'Neața, Duchess.

Avea ochii obosiți. Căra rucsacul ei și pe al lui Robin. Purta blugi, teniși vechi și un tricou care avea o găurică undeva sub braț. Părul era vâlvoi, blond ca al mamei, funda la locul ei, ca întotdeauna. Era suficient de drăguță pentru ca băieții să se înghesuie la ușa ei, dacă nu ar fi știut, dacă toată lumea nu ar fi știut.

— Ai auzit de clubul lui Darke?

Walk a privit-o cu atenție, așteptând să se dea de gol, însă nu a putut citi nimic pe chipul ei. Asta l-a bucurat. Și-ar fi dorit să-și joace rolul bine, să-i dea răspunsurile de care avea nevoie.

— A ars noaptea trecută. Cineva a zărit un copil pe bicicletă, pe la

aceeași oră, știi?

— Nu știu.

— Nu erai tu?

— Am fost acasă toată noaptea. Poți s-o întrebi și pe mama.

Walk și-a lipit palmele de burta lui proeminentă.

— De-a lungul anilor am mușamalizat o mulțime de năzbâtii făcute de tine. Mereu am stat și m-am întrebat... De fiecare dată când ai fost prinsă furând...

— Mâncare, a răspuns ea pe un ton abătut. Era doar mâncare.

— Acum e altceva. O căruță de bani. Dacă s-ar fi aflat oameni înăuntru, ar fi putut muri. Sunt lucruri de care nu te pot proteja.

Au rămas unul lângă celălalt, așteptând să treacă o mașină, un vecin, bătrân și privind înainte; s-a uitat scurt la cei doi, apoi și-a văzut de drum. Fata lui Star, nicio surpriză.

— Știu ce a făcut Darke și știu cum se comportă.

Fata și-a acoperit ochii cu palmele, prea obosită, toți mușchii încordați.

— Știi un căcat, Walk, a spus ea cu glas șoptit, însă lui vorbele i-au picat greu. De ce nu te duci să patrulezi pe Main și să-i ajuți pe turiști să strângă după cățele lor?

Walk s-a gândit ce să-i răspundă și-a coborât privirea în iarbă, jucându-se cu insigna; propria inutilitate i se potrivea ca un al doilea strat de piele.

Duchess s-a întors cu spatele și și-a văzut de drum, fără să se mai uite înapoi. Walk știa că, dacă Robin nu ar fi ținut-o în frâu să-i poarte de grijă, fata asta i-ar fi dat o grămadă de bătaie de cap. Duchess a văzut mașina în dreptul porții școlii, Escalade-ul negru cu geamuri fumurii care te fereau de lumea de afară. Stătea cu motorul pornit; cei care nu știau despre ce era vorba treceau mai departe. Autobuzele școlare erau aliniate ca soldații.

Știuse că asta urma, Star mereu vorbea despre echilibru, despre cauză și efect. Și-a luat rămas-bun de la fratele ei și l-a urmărit cum intră pe ușile roșii ale grădiniței.

Focul încă adăsta în aer; mici tăciuni plutitori care îi ardeau brațele și îi pătrundeau în nări. Se întreba cine naiba o zărise la ora aceea din noapte, când toți oamenii cu scaun la cap ar fi trebuit să fie acasă, dormind după o zi perfectă. Ghinion. O parte din ea se bucura, pentru că... să-l ia naiba pe Dickie Darke.

A traversat strada și s-a apropiat de geamul mașinii. Era lângă școală, într-un loc unde nu o păștea niciun pericol, înconjurată de profesori și de

oameni care promisese să raporteze prezența oricărui străin dubios.

Geamul a început să coboare. Ochii lui Darke, umflați, puhavi, de parcă cineva l-ar fi scos, înecat, de pe fundul apei, doar că în loc de ocean în cazul lui era vorba despre bani și lăcomia care îi umplea ființa.

Fata a stat nemișcată, simțind cum îi tremură genunchii pe sub blugi, însă l-a fixat cu o privire dură.

— Urcă.

Un glas nici supărat, nici sonor.

— Hai sictir.

Câțiva copii din clasa ei au trecut fără s-o observe, toți veseli, ultima săptămână de școală. Uneori ea se întreba cum ar fi fost o viață mai banală, mai apropiată de nimic.

— Oprește motorul și scoate cheia din contact.

Bărbatul a făcut întocmai.

Duchess a înconjurat mașina.

— Voi lăsa portiera deschisă.

Darke a apucat volanul; degete groase, încheieturi masive.

— Amândoi știm.

Fata și-a îndreptat privirea spre cer.

— Așa e.

— Ai auzit de principiul cauză-efect?

Darke părea atât de trist – atât de al naibii de mare, de dur și de trist. O creatură din altă lume.

— Spune-mi tu.

— Nu știi ce ai făcut.

Pe covorașul de la picioare se afla un singur muc de țigară, stins și strivit de curând. Marca de țigări pe care o fuma mama ei.

— Tu nu ești ca mama ta, a spus el.

Duchess a privit o pasăre cum plutește absolut nemișcată în aer.

Darke a șters volanul cu palma.

— A găsit o cale de ieșire. Rămăsese în urmă cu chiria, iar eu aveam nevoie de o favoare din partea ei.

— Nu e o prostituată.

— Ți se pare că eu arăt a proxenet?

— Mi se pare că arăți ca o pizdă.

Cuvântul a mai plutit o vreme prin aer.

— E în regulă. Câtă vreme nu arăt ca bărbatul care sunt în realitate, a

comentat el cu o răceală în glas care a făcut-o pe Duchess să se înfioare.

— Noaptea trecută ai luat ceva de la mine.

— Ai destul.

— Cine hotărăște ce înseamnă „destul”?

Duchess s-a uitat la el.

— Mama ta poate face în așa fel încât toată povestea asta să fie dată uitării. Trebuie doar s-o rogi. Asta ar drege puțin lucrurile.

— Pizda mă-tii, Darke.

— Caseta, Duchess. Am nevoie de caseta cu înregistrările camerelor de supraveghere.

— De ce?

— Trenton Seven. Știi ce înseamnă?

— Firma de asigurări. Am văzut reclamele.

— Nu-mi vor plăti niciun sfanț pentru că lipsește caseta și pentru că acum ei cred că aş avea o legătură cu incendiul.

— Păi ai.

Darke a inspirat profund.

Fata a început să scrâșnească din dinți.

— Nu voi uita.

Duchess l-a privit în ochi.

— Nici nu ar trebui.

— Chiar nu vreau să mă răzbun.

Ceva din glasul lui a făcut-o să-l creadă pe cuvânt.

— Doar că o vei face.

— O voi face.

Darke s-a întins, a deschis torpedoul, și-a scos ochelarii de soare și nu l-a închis la loc înainte ca ea să-l zărească, era acolo, cu țeava îndreptată spre ea.

— Îți dau o zi. Îi spui mamei tale ce ai făcut. Ea poate drege situația. Dacă nu, o voi face eu. Iar tu îmi vei înapoia caseta.

— I-o voi da lui Walk.

— Nu.

— Cei de la asigurări vor implica oricum poliția.

— Tot ce se poate. Însă tu trebuie să te întrebi ceva, Duchess.

— Și ce anume ar trebui să mă întreb, Dick?

Poate că atunci el i-a observat tremurul.

— Cine ai prefera să te caute? Poliția? Sau eu?

— Am auzit că ai călcat un tip în picioare până și-a dat duhul.

— Nu a murit.

— De ce ai făcut-o?

— Afaceri.

— Caseta. Poate că o mai țin la mine o vreme.

Darke s-a uitat la ea cu ochii aceia care te sfredeleau până-n măruntaie.

— Stai departe de mama mea și poate că într-o zi ți-o voi înapoia.

Duchess a ieșit din mașină, apoi s-a răsucit pe călcâie. Darke se uita la ea, studiind-o, cercetându-i fiecare trăsătură, imprimându-și profilul fetei în memorie.

Intrând în școală – alături de alți copii a căror viață era atât de ușoară încât pe ea o lua cu ameteală –, se întreba ce anume văzuse Darke.

Ziua s-a târât cu viteză de melc. Duchess s-a uitat des la ceas, a privit pe fereastră, cuvintele rostite de profesoară nereușind să-i pătrundă în urechi. Și-a mâncat gustarea singură, l-a privit pe Robin de la gard și și-a dat seama că puținul control pe care îl avusese asupra propriei vieții îi scăpase acum printre degete. Darke ar fi putut să-i facă mai mult rău decât și-ar fi putut imagina. Avea nevoie de caseta aceea. Era convinsă că el nu i-o va duce lui Walk. Credea că pe lumea asta există două genuri de oameni: cei care cheamă poliția și cei care nu o cheamă.

Când a sunat clopoțelul, s-a uitat la ceilalți cum ies, pe rând, din clasă, elevi jucându-se, mingea aruncată într-un ultim joc, Cassidy Evans conducându-și propriul grup. Duchess s-a strecurat pe lângă clădirea principală, a străbătut parcare în fugă, printre Forduri, Volvouri și Nissanuri. Va fi prinsă, nu încăpea nicio îndoială, însă îi va spune mamei că se simțise rău, perioada aceea a lunii, un motiv pentru care școala nu va insista.

Mergea repede, simțind privirile tuturor celor pe lângă care trecea. A evitat Main, în caz că Walk s-ar fi uitat pe geamul secției de poliție. Era cald, atât de cald, încât abia mai putea să respire. Transpira la greu; tricoul îi era deja leoarcă.

Când a ajuns pe Fortuna, a găsit casa cea veche, bucuroasă că o dăduse în bară, că nu-și făcuse timp să distrugă caseta.

Apoi s-a uitat la curte, toate gunoaiile dispăruseră, camionul de gunoi trecuse deja pe-acolo.

Caseta nu mai era.

S-a uitat în susul și în josul străzii, încă gâfâind, de parcă ar fi părăsit-o și

ultima speranță.

Și-a petrecut după-amiaza pe plajă, așezată pe nisip, privind apa. Se ținea cu mâinile de burtă, durerea era puternică și constantă, a persistat și când s-a întors să-l recupereze pe Robin.

Pe drumul către casă, lui nu i-a tăcut gura o secundă; vorbea despre aniversare, împlinea șase ani, ce însemna asta. A cerut să i se facă o copie a cheii de la casă; ea a zâmbit și i-a netezit părul, mintea ei hălăduind pe niște coclauri pe unde spera ca el să n-o urmeze niciodată. Ajunși în casa goală, ea a făcut omletă, apoi au mâncat împreună, în fața televizorului. Când soarele a apus, Duchess l-a pus pe Robin în pat și i-a citit.

— Am putea să mâncăm ouă cu spanac măcar o dată?

— Sigur.

— Și cu șuncă?

Duchess l-a sărutat pe creștet, a stins veioza de pe noptiera lui, a stat puțin cu ochii închiși, apoi s-a trezit în întuneric. A umblat o vreme prin casă, a aprins o lampă și a auzit muzică venind de afară.

Duchess a găsit-o pe Star pe terasă, vechea bancă avea nevoie de un strat nou de vopsea. Luna îi lumina mama în vreme ce aceasta zdrăngănea ceva la chitara cea veche. Cântecul lor. Duchess a închis ochii, simțea cât de tăioase erau versurile.

Trebuia să-i mărturisească mamei ce făcuse, aprinsese un chibrit și arsese podul care îi ținea la distanță de apele tulburi. Acum se aflau cufundate cu picioarele la mal, însă adâncul urma să vină după ele, să le tragă la fund înainte ca luna să-și încheie plimbarea ei nocturnă.

Duchess a făcut câțiva pași în picioarele goale, nu a simțit așchiile.

Vibrația coardelor moi.

— Cântă împreună cu mine.

— Nu.

Duchess s-a apropiat și și-a sprijinit capul de umărul mamei. Indiferent ce făcuse, indiferent că era dură, o proscrisă, avea nevoie de mama ei.

— De ce plângi când cânți? a întrebat Duchess.

— Scuze.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze.

— L-am sunat pe tipul ăla. Cel cu studioul de înregistrări. A zis să ne întâlnim să bem ceva.

— Și te-ai dus?

Star a clătinat încetișor din cap.

— Bărbații ăștia.

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută?

Nu puneai des astfel de întrebări, însă acum simțea nevoia ca lucrurile să fie limpezi.

— Unii pur și simplu nu știu să bea cu măsură, a răspuns Star aruncând o privire către casa vecină.

— Bradon Rock. Te-a lovit?

— A fost un accident.

— Nu știe să accepte un refuz.

Star a scuturat din cap.

Duchess a privit cum crengile copacilor înalți se leagănă pe fundalul cerului nocturn.

— Deci de data asta Darke nu a făcut absolut nimic.

Revelația a înghețat-o, astfel că o vreme nu a mai putut deschide gura. Apoi s-a gândit la Darke, la mâinile acestuia atingând-o. A scrâșnit din dinți, încordându-se. Oamenii răi pătesc lucruri rele.

— Știi că mâine-dimineață e ziua lui Robin.

Star s-a întristat brusc, nu ca un om dărâmat, însă pe-aproape; buza ei rămasă puțin umflată, ochiul încă învinețit. Genul de privire care sporește durerea. Nu exista niciun cadou pentru fratele ei. Mama lor uitase.

— Am făcut ceva rău, mama.

— Cu toții facem lucruri rele.

— Nu cred că pot să repar.

Star a închis ochii, continuând să cânte și să se acompanieze la chitară în vreme ce fiica ei se apleca ușor peste ea.

Duchess își dorea din tot sufletul să cânte și ea, însă vocea începuse să-i tremure.

— Te voi proteja. Pentru asta sunt mamele.

Duchess n-a plâns, dar a fost cât pe ce.

10

Walk era singur când a suferit umilința căderii.

O slabă alinare. Cu o clipă mai devreme umbla, în următoarea zăcea întins pe spate, privind către cer. Piciorul stâng pur și simplu îi cedase.

Stătea în mașina de poliție, în parcare spitalului Vancour Hill. Nu intrase. Kendrick îi spusese că s-ar putea să aibă probleme cu echilibrul, pierderea controlului fusese înspăimântătoare.

Radioul mergea în surdină, zgomot de fond și discuții, 2 la 11 în Bronson, 11 la 54 în San Luis. O ceașcă de cafea de la Rosie's Diner, hârtia cerată care învelise un burger pe covorașul de la picioare. Walk se ținea de pânțele care-i umfla cămașa. O tură lejeră. Trecuse cu mașina pe la Vincent, casa își revenea încet-încet, obloanele fuseseră scoase și șmirgheluite, pregătite pentru un nou strat de vopsea.

Căuta cu privirea steaua polară, se concentra asupra durerii, simțind-o în oase, în sânge, în minte. Sinapsele transmițând informațiile cu încetineală, legătura dintre ele nu pierdută, doar întârziată.

Cu puțin înainte de miezul nopții, stația de emisie-recepție l-a trezit dintr-un somn ușor.

Apel pentru o adresă din Ivy Ranch.

Și-a lins buzele uscate.

Apoi din nou apelul.

S-a întins către stația de emisie-recepție, apoi a pornit motorul, a aprins luminile roș-albastre, pâlپâiala lor colorând strada în vreme ce mașina se îndrepta către Cape Haven. Apelul nu dăduse detalii, pur și simplu era nevoie de el acolo. Se ruga să nu fie nimic grav, poate că Star era din nou beată.

A trecut de Addison. Segmentul liniștit din Main, nicio lumină.

A încetinit pe Ivy Ranch, nu a zărit nimic, în afara caselor adormite, a început din nou să respire.

A luat curba din dreptul locuinței lui Star. A rămas calm până a observat ușa de la stradă deschisă, apoi a simțit senzația aceea spintecându-i măruntaiele, scoțându-i aerul din plămâni. A ieșit din mașină și și-a pipăit pistolul, nici nu mai știa când făcuse ultima dată acest gest.

O privire scurtă către casa lui Rock, apoi către a familiei Milton, niciun semn de viață. Uguitul unei bufnițe, o pubelă a căzut undeva departe,

probabil niște ratoni. A trecut de verandă dintr-un sigur pas, apoi a împins ușa.

Holul de la intrare, o măsuță cu o carte de telefon. Teniși înșirați alandala. Desene pe pereți, lucrări făcute de Robin, lipite de Duchess.

În oglinda crăpată Walk și-a întâlnit propria privire, ochii lui cășcați și temători. A apucat cu fermitate tocul pistolului, i-a scos siguranța, s-a gândit să sune la secție, însă a rămas tăcut.

A străbătut coridorul: două dormitoare, uși deschise prin care se zăreau haine aruncate în neorânduială, o măsuță de machiaj răsturnată.

Baia. Robinetul deschis curgând ușor, chiuveta plină dând pe dinafară. A închis apa, a călcat într-o băltoacă.

În bucătărie nimic, în afara secundarului care întrerupea ritmic liniștea. S-a uitat cu atenție peste tot, dezordine ca întotdeauna, un cuțit pentru unt, vase murdare în chiuvetă. Duchess urma să se ocupe de ele, întotdeauna o făcea.

La început nu l-a observat pe bărbat, așezat la masa cea mică, palmele în sus, desfăcute, de parcă ar fi spus că nu vrea să facă niciun rău.

— Trebuie să te duci în living, a spus Vincent.

Walk și-a simțit picăturile de transpirație de pe frunte, și-a dat seama că ținea pistolul ațintit asupra prietenului său din copilărie, însă nu avea de gând să-l coboare. Adrenalina îl ajuta să meargă mai departe.

— Ce-ai făcut?

— Ai ajuns prea târziu ca să mai poți schimba ceva, Walk. Dar trebuie să te duci să dai telefoanele necesare. Eu rămân aici. Nu mă mișc din loc.

Pistolul îi tremura în mână.

— Ar trebui să-mi pui cătușele. Așa se face. Trebuie să faci asta după toate regulile. Dacă mi le arunci, pot să mi le pun și singur.

Gura lui Walk era atât de uscată, că abia dacă mai putea vorbi.

— Eu nu...

— Dă-mi cătușele, șerif Walker.

„Șerif”. Era polițist. Walk s-a întins să-și desprindă cătușele de la cingătoare, aruncându-le apoi pe masă.

S-a îndreptat apoi către living. Transpirația îi intra în ochi.

Întreaga scenă acum în fața lui.

— Rahat, Star, a spus el străbătând grăbit încăperea, apoi îngenunchind. Of, Iisuse, Star.

Femeia zăcea pe spate. Walk a crezut că luase un drog contrafăcut, ceea

ce se mai întâmplase. Dar când a observat ce se întâmplase de fapt, s-a îndepărtat puțin și a înjurat din nou. Sânge peste tot, atât de mult încât în momentul în care și-a căutat orbește stația de emisie-recepție, și-a simțit degetele năclăite.

— Iisuse.

A început să-i pipăie hainele, încercând să descopere ce se întâmplase, înainte să-i dibuiască rana, gaura, carnea sfâșiată deasupra inimii.

I-a dat părul la o parte de pe fața ei palidă, inertă. A încercat să-i ia pulsul, nu a simțit nimic, însă a început s-o resusciteze. În vreme ce îi apăsa pieptul, se uita în jurul lui: o lampă răsturnată, un desen pe covor, un mic raft pentru cărți într-o rână.

Pete de sânge urcând pe perete.

— Duchess! a strigat el.

A continuat să apese, transpirând, simțind cum îi ard mușchii.

Polițiști și medici și-au făcut apariția dându-l cu blândețe la o parte. Era destul de limpede că Star murise.

A auzit strigăte venind dinspre bucătărie, Vincent pe podea, apoi escortat afară.

Walk s-a ridicat amețit, vecini se adunaseră. Vedea totul în roșu și albastru când s-a așezat pe verandă, inspirând cu nesaț aerul nopții. Și-a frecat capul, ochii, și-a izbit de câteva ori pieptul cu pumnul ca să se asigure că totul este aievea.

L-au luat pe Vincent înainte ca Walk să poată ajunge la mașină, a alergat puțin, dar a început să gâfâie și s-a lăsat în genunchi.

Un echipaj făcea ordine în locul lui. Zona a fost înconjurată cu benzi din plastic, oamenii au fost împinși mai încolo. Care de reportaj, lumini și jurnaliști. Mașina de la criminalistică s-a strecurat printre oameni, luând curba. Scena crimei părea bine acoperită. Cel puțin până în momentul în care Walk a auzit niște zgomote venind din casă.

S-a ridicat în picioare – încă amețit –, s-a strecurat pe sub banda din plastic, apoi în casă l-a zărit pe Boyd de la Poliția Statală și doi ofițeri de la Poliția Sutler County.

— Ce e?

Unul dintre polițiști s-a întors, privirea lui plină de furie.

— Copilul... băiatul.

Walk a făcut un pas îndărăt, s-a lovit cu spatele de perete simțind cum i se moaie picioarele, pregătindu-se pentru ceea ce ar fi urmat în vreme ce

câmpul vizual i se îngusta.

Boyd le-a făcut celorlalți semn să se dea puțin la o parte.

Apoi Walk l-a văzut, ținându-și ochii mijiți, o pătură aruncată peste umeri.

— E în regulă? s-a mirat Walk.

Boyd s-a uitat la băiat cu atenție.

— Ușa de la dormitor era încuiată. Cred că dormea.

Walk a îngenuncheat lângă băiețelul care privea în toate direcțiile, numai la el nu.

— Robin, unde e sora ta?



Duchess a pedalat aproape cinci kilometri, a traversat drumuri întunecate care o îndepărtau de oraș. Își ținea respirația ori de câte ori câte o mașină se apropia, șoferii comutau pe faza scurtă sau claxonau. Ar fi putut s-o ia pe străzile cochete, o milă în plus, era deja prea obosită pentru asta.

Chevron pe strada Pansacola, un blazon albastru cu două coloane gri. Și-a sprijinit bicicleta de un container pentru cărbuni și a traversat parcare. Un sedan vechi parcat aiurea, proprietarul acestuia întinzând furtunul pompei de benzină.

Când se va trezi, Robin va avea șase ani, Duchess nu accepta ideea ca fratele ei să vadă că nu îl așteaptă niciun cadou.

Unsprezece dolari, luați din poșeta lui Star. Duchess o ura în cea mai mare parte a timpului, o iubea din când în când, avea nevoie de ea mereu.

În benzinărie era un polițist lângă mașina de cafea, cravată închisă la culoare și pantaloni largi, mustață îngrijită, ecusonul prins pe piept. S-a uitat la față, aceasta l-a ignorat, apoi stația de emisie-recepție a produs un cârâit. Polițistul a trântit doi dolari pe tejghea și s-a îndreptat spre ieșire.

Duchess a străbătut raioanele, a trecut pe lângă frigiderule înalte, etichete de bere, sucuri și băuturi energizante.

Niciun tort pentru zile de naștere, doar o cutie cu briose Entenmann, cele cu glazură roz. Robin va fi descumpănit, cel puțin în sinea lui, însă nu va zice nimic ce i-ar trăda nerekunoștința. A luat una dintre cutii și a găsit niște lumânări. Mai rămâneau șase dolari.

În spatele tejghelei se afla un puști, nouăsprezece ani probabil, obraji năpădiți de acnee, mult prea multe piercinguri.

— Vindeți și jucării?

Băiatul a arătat către un raft etalând cele mai jalnice jucării din plastic pe

care Duchess le văzuse vreodată. S-a uitat cu atenție la un set de magie, la un iepure din pluș, la un pachet cu cordeluțe multicolore și la o figurină care încerca fără prea mare succes să întruchipeze personajul Captain America. L-a înșfăcat grăbită, era o descoperire. Costa însă șapte dolari.

S-a întors la raionul cu prăjituri numai ca să constate că brișele erau singurele dulciuri potrivite pentru un cadou special; și-a mai înjurat o dată, în gând, mama. A rămas sub banda de leduri galbene, lumina acestora era atât de slabă, încât Duchess a simțit cum îi seacă dorința de a se mai zbate. S-a gândit să fure lumânările, însă l-a surprins pe puștiul de la tejea urmărind-o cu privirea, de parcă ar fi putut citi chinuitoarele socoteli pe care și le făcea în minte. Duchess a strâns cutia cu prăjituri suficient ca s-o îndoiaie.

Ajunsă la casă, a început să negocieze, i-a arătat puștiului cutia îndoită, l-a întrebat dacă i-ar putea face o reducere de un dolar. Inițial acesta a refuzat, apoi în spatele ei a început să se formeze o coadă, așa că băiatul i-a acceptat, nu fără o îngruntătură, banii. Duchess și-a pus rucsacul pe ghidon și a început să pedaleze încet spre casă. O altă mașină de poliție a trecut pe lângă ea, lumini aprinse și sirena vuind strident în noaptea caldă de vară.

Mai târziu, când deja aflase ce s-a întâmplat, se va gândi la această ultimă plimbare cu bicicleta dorindu-și să fi presimțit ceva, ultima noapte a tuturor lucrurilor care contaseră. Își va dori să fi ales traseul cel lung, cel care urma linia țărmului, să fi observat apa nesfârșită și cântecele nopții, strălucirea perfectă a fiecărei lămpi de pe Main. Își va dori să fi inspirat adânc și să fi reținut în piept ultimul moment de normalitate, pentru că, dacă înainte fusese rău, și în general chiar fusese, lucrurile s-au schimbat cu totul de cum a revenit pe strada ei și a văzut cum vecinii se dau la o parte, lăsându-o să treacă cu bicicleta, de parcă ea le-ar fi ordonat s-o facă, de parcă ar fi dispus de niște puteri nelimitate.

Când a zărit mașinile de poliție, primul ei impuls a fost acela de a face cale-ntoarsă. Cu o oră mai devreme, când și-a luat bicicleta și a purtat-o de coarne pe lângă casă, s-a oprit lângă locuința lui Brandon Rock. Găsise o piatră suficient de ascutită, se strecurase pe alea vecinului, ridicase prelată Mustangului și răcâise tabla acestuia între portieră și aripă cu atâta putere, încât zărise culoarea argintie a metalului zgâriat. O lovise pe mama ei. Să-l ia dracu' de nenorocit.

Doar că acum erau prea multe mașini de poliție, prea mult zgomot, nu era doar Walk. Duchess a bătut în retragere. Și-a lăsat bicicleta jos,

cadourile, a îmbrâncit un polițist care i se pusese în cale. El s-a retras, nu era normal ce se petrecea.

A alergat spre casă, s-a strecurat pe sub banda din plastic și s-a ferit de un polițist, înjurându-i pe toți. Cu toate cuvintele spurcate pe care le cunoștea.

L-a găsit pe fratele ei și s-a calmat, Walk îi privea cu gura strânsă, însă ochii spuneau tot, absolut tot. Nu au lăsat-o să intre în living, indiferent cât de mult și-a agitat brațele în direcția lui Walk, cum s-a uitat în ochii lui, de vorbele pe care le-a rostit, de zbieretele sălbatice ale fratelui ei.

Walk a trebuit s-o ducă aproape pe brațe până în curte, într-un loc în care oamenii nu ar fi putut s-o vadă. A așezat-o pe pământ, în vreme ce ea îl făcea „nenorocit împuțit”; Robin lângă ei, suspinând de parcă nu ar mai fi existat ziua de mâine.

Persoane străine peste tot, bărbați în uniformă, bărbați purtând costume.

Când au crezut că s-a calmat, Duchess s-a desprins, luând-o la fugă și făcând slalom printre ei. Era suficient de rapidă ca să reușească să se strecoare. A ajuns la ușă și a intrat, străbătând o casă redusă la o singură scenă.

Apoi a văzut-o.

Mama ei.

Nu s-a zbatut când un braț de bărbat a cuprins-o, nu a mai dat din picioare și nu a mai înjurat, l-a lăsat pe Walk s-o poarte ca pe copilul care era de fapt.

— Tu și Robin puteți rămâne la mine noaptea asta.

Către mașina lui Walk, Robin ținându-se cu putere de mâna lui Duchess. Vecini holbându-se, reflectorul unei camere TV luminându-i. Duchess nu avea puterea necesară să-i săgeteze cu privirea. L-a zărit pe Milton stând la fereastră, privirile lor s-au întâlnit înainte ca el să se întoarcă și să se refugieze în întuneric.

Își luase rucsacul din curte, a zărit în interiorul acestuia prăjiturile, figurina și lumânările.

Au stat acolo vreme îndelungată, până când orele au devenit atât de apăsătoare pentru Robin, încât băiatul a căzut într-un somn agitat, lângă ea, gemând și strigând în timp ce sora lui îi mângâia părul.

Walk a condus cu viteză redusă pe strada lor, Duchess privea lumina aceea puternică, casa ei, scena tot mai întunecată care devenise însăși viața ei.

Partea a doua
— Cer nesfârșit —

11

Walk conducea ținându-și o mână la soare în vreme ce câmpiile nesfârșite se înălțau și coborau, preria lăsând loc stepei și pajiștilor din depărtare. La răsărit se afla râul care străbătea patru state înainte să se reverse în Pacific.

Închisese radioul. Mile după mile de liniște, în afară de țârâitul greierilor și trecerea ocazională a vreunui camion rablagit condus de un șofer cu pieptul gol. Câțiva îl salutaseră din cap, alții continuaseră să privească drept înainte de parcă ar fi avut o grămadă de lucruri de ascuns. Walk a condus cu viteză redusă; nu mai dormise de multă vreme. Își petrecuseră o noapte la motel, camerele lor având o ușă comună, pe care Walk o lăsase crăpată. Se oferise să ia avionul împreună, însă băiatului îi era frică. Walk s-a bucurat, pentru că niciodată nu-i plăcuse să zboare.

Copiii stăteau pe bancheta din spate, privind pe geam pământul din jur de parcă acesta ar fi fost complet străin. Robin nu spusese o vorbă despre noaptea aceea, nici lui Walk, nici surorii lui, nici polițiștilor străini care își făcuseră apariția. Plini de compasiune, aceștia îl așezaseră într-o încăpere pastelată, pereți pictați și animale zâmbărețe. I-au oferit creioane și hârtie, vorbind între ei și schimbând priviri apăsătoare, de parcă băiatul ar fi fost făcut din fragmente fragile, departe de a întrupa un întreg. Sora lui urmărise întreaga scenă, neimpresionată, cu nasul încrețit de parcă nu i-ar fi prea păsat de tâmpeniile pe care le debitau.

— Sunteți în regulă acolo, în spate?

Walk nu a primit niciun răspuns.

Au trecut prin orașe, pe lângă turnuri de apă ruginite. Vreo optzeci de kilometri drumul mersese în paralel cu calea ferată; buruieni maronii crescute peste traversele arse, de parcă ultimul tren ar fi părăsit stația cu o viață în urmă.

A încetinit în dreptul unei capele metodiste, scânduri albe și un acoperiș verzui din ardezie, clopotnița, o săgeată indicând transcendența.

— Vă e foame?

Știa că nu vor răspunde. Era o călătorie lungă, o mie șase sute de kilometri. Întinderea pârjolită a Nevadei, nesfârșita Route 80; pământul la fel de uscat precum aerul. A durat o veșnicie până când lumea a început să se schimbe, portocaliul lăsând loc verdelui, Idaho în față, Yellowstone și

Wyoming puțin mai departe. O vreme Duchess a părut interesată.

Când au ajuns în Twin River Mills, s-au oprit la un restaurant.

Dintr-un separeu prăpădit, Walk a comandat hamburgeri și milkshake-uri și toți trei au privit benzinăria de peste drum. O familie tânără U-Haul, mutare dintr-un cămin într-altul, fetița toată numai ciocolată lipicioasă, în vreme ce mama se agită în spatele ei cu un șervețel umed, zâmbind.

Robin s-a oprit din mâncat, urmărind scena. Walk a pus o mână pe umărul lui, iar băiatul și-a coborât privirea către milkshake.

— O să fie în regulă.

— Cum ți-ai dat seama? a ricanat Duchess rapid, de parcă s-ar fi așteptat să audă ceva de genul acesta.

— Îmi aduc aminte de bunicul vostru, de pe vremea când eram mic. E un om bun. Am auzit că a cumpărat o sută de acri de pământ, poate că o să vă placă la el. Aer curat și chestii de genul ăsta.

Walk nu știa ce vorbește; tot ce știa era că ar fi vrut să se poată opri.

— Pământ mănos, a dat-o el din lac în puț.

Duchess și-a dat ochii peste cap.

— Ai vorbit cu Vincent King? a întrebat ea fără să-și ridice privirea.

Walk și-a șters buzele cu un șervet.

— Eu... eu va trebui să ajut poliția statală.

Îl abordaseră pe Walk în dimineața următoare, îl lăsaseră să asigure scena crimei până la terminarea investigațiilor. Două zile, laboratoare mobile de criminalistică și oameni ocupați, Walk asigurase comunicarea cu autoritățile locale, închisese o jumătate de stradă. Apoi continuaseră cercetările în casa familiei King. Și de data aceasta Walk fusese lăsat să asigure perimetrul. Consideraseră că un polițist local din Cape Haven era prea neexperimentat ca să preia un asemenea caz. Walk nu protestase.

— Îl vor condamna la moarte.

Robin s-a uitat la sora lui cu ochii obosiți, însă aprinși; ultimele răbufniri luminoase ale unui foc pe cale să se stingă.

— Duchess...

— Asta vor face. Un om ca el... nu există cale de întoarcere. Să împuști o femeie neînarmată. Crezi în principiul „ochi pentru ochi”, Walk?

— Habar n-am.

Duchess a pescuit un cartof prăjit rămas în ketchup și a clătinat din cap de parcă Walk ar fi dezamăgit-o. Vorbea des despre Vincent, bărbatul care o împușcase mortal pe mama ei și îi lăsase fratele ascuns.

— Mănâncă-ți burgerul, l-a îndemnat Duchess pe Robin, iar el s-a supus. Și salata.

— Dar...

Duchess l-a săgetat cu privirea.

Robin a ales o frunză de salată, din care a molfăit un colț.



Peste o oră, Walk a văzut indicatorul pentru Dearman. Gardul de sârmă ghimpată continua vreo patru sute de metri, oameni separați de viețile lor frământate.

Un paznic în mirador, ochii ascunși de pălăria cu boruri largi, o mână pe pușcă. Walk vedea în oglinda retrovizoare norul de praf, de parcă ar fi răscolit calmul inițial.

Robin dormea pe banchetă, chipul lui era concentrat, ca și cum visele sale ar fi ținut ritmul zilelor.

— Asta e o pușcărie, a remarcat Duchess.

— Este.

— Ca aia în care l-au închis pe Vincent.

— Da.

— O să fie bătut?

— La pușcărie viața nu e frumoasă.

— Poate că o să-l violeze.

— Nu ar trebui să vorbești în felul ăsta.

— Hai sictir, Walk.

Walk înțelegea prea bine ura din glasul ei, însă se îngrijora ce îi vor face izbucnirile acelea, la cea mai mică boare de vânt se aprindea.

— Sper să fie bătut măr. Îmi imaginez scena, știi, când mă pun în pat, noaptea. Îi văd chipul. Sper să fie bătut până nu mai rămâne nimic din el.

Walk s-a împins în scaun, dureri de oase, mâini tremurânde. În dimineața aceea zăcuse atât de neajutorat, încât își făcuse griji că nu va mai ieși din criza aceea, că Duchess va trebui să cheme ajutoare. Apoi s-a gândit cum începuse totul: o durere de umăr, doar o durere de umăr.

— Mă tem că nu-mi voi mai aminti de Cape Haven, a spus ea părând să se adreseze peisajului.

— Aș putea să-ți scriu. Să-ți trimit poze.

— Acum locul ăla nu mai este acasă. Nici acolo unde mergem nu va fi acasă. Vincent ne-a luat totul.

— Va fi...

Walk s-a oprit, cuvintele lui ar putea deveni molipsitoare.

Duchess s-a întors, privind către Dearman până a dispărut ca un fum. Apoi a închis ochii la Walk și lumea schimbătoare.



Perioada cea mai fierbinte a zilei trecuse de o oră; căldura se înălța în valuri tremurătoare, ambii copii dormeau. Duchess, cu ochii afundați în orbite și cu pleoapele umflate, se căznise prea mult să nu plângă. Purta niște pantaloni scurți. Walk a observat genunchii juliți și picioarele albe.

Cale de o sută șaiszeci de kilometri, terenul urcase și coborâse, zonele aride lăsând loc celor luxuriante, setea pământului fiind ostoită de vânturile dinspre nord. Statul Montana și-a făcut apariția discret, doar un indicator, un bun-venit albastru-roș-galben. Walk și-a frecat gâtul și a căscat, apoi și-a scărpinat barba de o zi. Nu mâncase mai nimic din noaptea aceea. Slăbise două kilograme.

Peste o oră au ajuns la râul Missouri. În spate, localitatea Helena; cerul – o pânză atât de vastă încât în după-amiaza aceea nici măcar Dumnezeu nu i-ar fi putut curma melancolia. Drumurile și o cale ferată, ferma aceea care părea să facă parte din peisaj, pictată cu tușe delicate, hambare roșii făcute din chirpici, cu acoperișuri albe, trei în total, precum și două silozuri alături de un pâlc de cedri. Casa aceea întinsă, veranda mobilată cu banchete de mașină, leagănul agățat de o creangă contorsionată, dar frumoasă. Walk a surprins-o pe Duchess privind, vrând parcă să întrebe ceva.

— Asta e, a deschis el conversația.

— Există și oameni pe undeva?

— Copper Falls, la numai câțiva kilometri. Au și cinematograf.

Walk verificase în noaptea precedentă.

Eucalipti încadrând șoseaua, umbrind-o, garduri care aveau nevoie de un nou strat de vopsea. Walk a luat curba și l-a văzut pe Hal nemișcat și privind, niciun zâmbet, nicio fluturare a mâinii, nimic.

Duchess și-a întins gâtul peste umărul lui Walk, desfăcându-și în același timp centura de siguranță.

Când s-au oprit, doar Walk a coborât din mașină, Duchess nu.

— Hal, a spus el apropiindu-se și întinzând o mână.

Hal i-a strâns-o cu putere, o palmă aspră, plină de bătăături. Avea niște ochi albaștri strălucind stins, nicio urmă de zâmbet până când nepoata lui a ieșit din mașină, o viziune a mamei ei.

Walk i-a urmărit cum se privesc, un schimb tăcut de aprecieri. A încercat

să-i facă semn să se apropie, însă Hal a clătinat o singură dată din cap: fata se va apropia când va fi pregătită s-o facă.

— A fost un drum lung. Robin doarme, nu știu dacă ar trebui să-l trezesc.

— Oricum mâine-dimineață se va trezi de cu zori. Ferma impune programul ei.

Walk l-a urmat pe Hal în casă.

Bătrânul era înalt, musculos, pură neînduplecare la fiecare pas. Umbla semeț cu bărbia ușor ridicată: acesta este pământul meu. În spatele lui, Duchess pășea ezitant, privind lumea nesfârșită din jurul ei, o lume nouă care îmbătrânea deja. S-a aplecat și a atins iarba, s-a îndreptat apoi către un grajd și s-a uitat la întunericul răcoros. Mirosul era puternic, animale și balegă, însă nu s-a retras.

Hal a adus niște beri atât de reci, încât Walk nu a putut să le refuze. Purta uniforma de polițist, s-au așezat amândoi pe niște scaune de lemn.

— A trecut o grămadă de vreme.

— Așa este.

Montana, portret-peisaj de o vastitate mult prea mare ca să nu-ți taie răsuflarea.

— Ce încurcătură, a spus Hal.

Purta o cămașă în carouri, cu mânecile suflecate peste antebrațele musculoase.

„Încurcătură” nu era cuvântul potrivit, însă era la fel de aproximativ și de bun ca oricare altul.

— Ea a fost de față?

Walk s-a uitat la Hal, însă bătrânul a continuat să-și privească acrii de pământ.

— Așa cred. După ce s-a întâmplat. S-a strecurat printre polițiști și a reușit să ajungă în living.

Hal și-a pocnit articulația unui deget, mâini zgâriate, voce găâită.

— Dar băiatul?

— Nu. Poate că a auzit ceva, țipete, împușcătura – nu vrea să vorbească despre asta. Era încuiat în dormitor. L-a văzut de două ori un doctor. Va trebui să-l vadă cineva și aici, vă pot face eu legătura, are nevoie. Poate că-și va aminti, poate că ar fi mai bine să n-o facă.

Hal a băut o jumătate de sticlă dintr-o înghițitură. La încheietura groasă purta un ceas simplu, pielea înnegrită de anii în care muncise sub cerul

liber.

— Nu i-am mai văzut. Duchess... era doar un bebeluș când mi-am văzut ultima dată fiica. Apoi a urmat Robin... a spus Hal evaziv.

— Amândoi sunt niște copii buni.

Cuvintele lui Walk au sunat dogit, goale de conținut chiar dacă în realitate nu erau, de parcă pe lumea asta ar fi existat și altfel de copii.

— Am vrut să vin, pentru înmormântare. Însă îmi făcusem o promisiune. Hal nu a adăugat niciun fel de explicație.

— S-a întâmplat foarte repede. De cum au eliberat... de cum i-au dat drumul lui Star. Un mic serviciu funerar la Little Brook. A fost îngropată lângă sora ei.

Duchess își ținuse frățiorul de mână. Nu plânse, doar privise sicriul, marele egalizator.

Au privit-o pe Duchess cum iese din grajd, o găină în urma ei. Fata s-a uitat înapoi, simțindu-se parcă urmărită.

— Seamănă cu mama ei.

— Da.

— Am pregătit o cameră. O vor împărți. Băiatul... îi place baseballul?

Walk a zâmbit, însă nu știa ce să-i răspundă.

— Am cumpărat o mănășă și o minge.

Au urmărit-o pe Duchess cum se uită în interiorul mașinii de poliție, verificând ce mai face Robin, apoi îndreptându-se din nou spre grajd și continuând să urmărească găina aceea cu privirea.

Hal și-a dres glasul:

— Vincent King. Nu am mai rostit numele ăsta de multă vreme. Sperasem să nu fiu nevoit să-l mai rostesc vreodată.

— Încă nu a dat nicio declarație. Eu l-am găsit acolo, în bucătărie, el sunase la poliție. Am dubiile mele.

Walk a rostit aceste cuvinte cu convingere, întrebându-se dacă Hal era capabil să întrevadă adevărul, anume că acest caz îl depășea atât de mult, încât poliția statală hotărâse să-l țină la distanță.

— L-au reținut.

— Încă nu a fost pronunțată nicio acuzație oficială. L-au reținut, pentru că i se acordase o eliberare condiționată. Pe care a încălcat-o ieșind din casă după ora stabilită.

— Totuși, Vincent King.

— Nu știu ce anume a făcut Vincent și ce s-a întâmplat acolo.

— Eu mă duc la biserică, însă nu cred în Dumnezeu. El se duce la pușcărie, însă nu e un criminal.

Chipul lui Hal; linii săpate atât de adânc, încât par să spună o poveste începută cu treizeci de ani în urmă.

Hal și-a mai pocnit o dată articulațiile degetelor.

— Predicatorul a spus că noi începem cu sfârșitul. Aș fi trăit niște ani ceva mai suportabili dacă aș fi crezut, fie și pentru o secundă, că Sissy o duce mai bine altundeva, nu într-un sicriș din lemn. Cu toate astea, fac acest efort, în fiecare duminică fac acest efort.

— Îmi pare rău.

— Nu a fost vina ta...

— Nu e vorba numai despre Sissy. Nu am apucat niciodată s-o zic, după ce...

Știrea apăruse cu litere de-o șchioapă în presa locală. O văzuseră prima dată pe mama lui Star în ziua procesului, când Maggie Day năvălise în sala de judecată. Părul și ochii ei păreau făcuți să atragă privirile, un aer de *glamour* ofilit, care îi definea frumusețea.

— Îi părea rău de Vincent. A zis că o amărâse la fel de mult faptul că un copil primise o condamnare menită, în mod obișnuit, unui matur.

Hal și-a golit ultima sticlă de bere.

— Când Star a găsit-o în noaptea aceea. Avea la ea reproducerea unui tablou. *Temeraire*^[6], îl știi?

— Corabia.

— Stătea sub el, cu capul înclinat într-o parte. Cerul acela învălmășit, de parcă ea ar fi făcut parte din tablou.

— Îmi pare rău.

— Voia să fie alături de Sissy.

Hal a rostit aceste cuvinte cu simplitate, de parcă ar fi putut fi ceva simplu în sinuciderea unei soții și mame.

— Vincent King este cancerul familiei mele.

Walk și-a lipit sticla rece de frunte.

— Ascultă, Hal. Mai era un bărbat, Dickie Darke. El... el și Star. Se purta dur cu ea.

Walk s-a uitat la bătrân, la buzele lui strânse.

— Și nu știu ce s-a întâmplat cu Duchess, însă cineva i-a incendiat tipului proprietatea. Un club de striptease.

Hal s-a uitat la nepoata lui ce părea o furnicuță pe fundalul întinderii

nesfârșite de pământ.

— Nu cred că va veni să te caute, nu după ce s-a întâmplat.

— S-ar putea să mă trezesc cu el la ușă?

— Nu cred, însă Duchess crede că va veni.

— A spus ea asta?

— Ea nu prea spune nimic. A întrebat doar dacă Darke i-ar putea găsi aici. Nu a explicat de ce a pus întrebarea asta. Dar nu pot să înlătur această posibilitate, că el ar fi avut vreo legătură cu moartea lui Star.

— Și dacă a avut?

Walk a inspirat adânc, uitându-se la mașina în care băiatul continua să doarmă. Băiatul care ar fi putut fi singurul martor.

— Nu ne va găsi aici. Nu sunt înscris în registre, iar pământul... e ipotecat. Am avut câțiva ani proști. O pot pune la adăpost pe fată. Și pe băiat. Măcar de atâta lucru sunt absolut sigur.

Walk s-a uitat la silueta casei, apoi la gardul împrejmuitoare. Exista și un luciu de apă, prea mare pentru o baltă, prea mic pentru un lac. Oglindiri: cer și copaci, propriul chip, marcat de oboseală.

— Nu vreau să rămân aici.

S-a întors cu fața la Duchess.

— Omul ăsta e prea bătrân. Nici nu vreau să știu cine naiba este.

— Nu mai există altcineva. Fie aici, fie la serviciile sociale, este... n-ai putea s-o faci pentru Robin?

Walk ar fi vrut să se apropie, s-o ia de mână și să-i spună minciuni bine intenționate.

— Să nu suni aici, Walk. Poți să ne scrii, poate. Robin... psihoterapeutul acela a spus că are nevoie să uite. Poate doar o vreme. A fost prea traumatizant pentru el. Prea mult pentru un copil.

Walk ar fi vrut să-i spună că și ea era un copil.

Mai târziu, Walk a îngenunchat, i-a ciufulit lui Robin părul, întâlnindu-i privirea înspăimântată. Robin se uita dincolo de el, la Hal și la casa aceea veche. Apoi Walk s-a ridicat în picioare și s-a întors spre Duchess, căutându-și cuvintele.

— Eu sunt o proscrisă, a spus ea.

Walk a inspirat adânc, simțind cum îl copleșește tristețea.

— Iar tu ești un om al legii.

Walk a clătinat din cap:

— Da, sunt.

— Aşa că acum cară-te.

Walk s-a urcat în maşină şi s-a îndepărtat.

Soarele apusese, el s-a oprit lângă apa aceea, sub eucalipti, a privit-o cum ţine mâna pe umărul fratelui ei în vreme ce amândoi se apropiau de bătrânul acela, încet, cu precauţie.

12

În prima seară petrecută la fermă, Duchess nu a mâncat.

L-a urmărit însă pe Robin și a avut grijă ca acesta să termine tot ce avea în farfurie. Primiseră un fel de tocană, iar băiatul se uitase la ea cu ochii aceia care îi spuneau că ar fi vrut să plângă. I-a dat ea însăși ultimele linguri de mâncare.

Hal stătuse cu ei, ușor jenat, îi privise o vreme, apoi își îndreptase ochii afară, către pământuri. Lui Duchess i se părea masiv, lat în umeri, puternic și impunător. Pentru Robin trebuie să fi fost asemenea unui uriaș.

Duchess a strâns farfuriile.

— Trebuie să mănânci, a spus bătrânul.

— Nu știi tu ce trebuie să fac eu.

Și-a aruncat mâncarea din farfurie la gunoi, apoi l-a luat pe fratele ei de mână și l-a dus pe verandă.

Apus de soare. O pâclă arsă plutind deasupra pământului vălurit, țâșnind din ochiul de apă. Animale adunate grămadă undeva departe, elani privind către lumina tot mai săracă.

— Du-te și aleargă puțin, i-a spus ea dându-i un mic ghiont.

Robin s-a îndepărtat, a străbătut colina joasă, a găsit un băț și a început să-l târâie prin praf. În cealaltă mână ținea strâns figurina Captain America.

N-o mai scăpase din ochi din dimineața în care se trezise în casa lui Walk.

Duchess îl întrebase deja – de cum se făcuse târziu, în timp ce Walk dormea –, îl întrebase despre noaptea aceea, zicându-i că era în regulă să-i spună dacă auzise ceva. Băiatul însă nu i-a spus absolut nimic, locul în care s-ar fi putut afla amintirea aceea zăcea pesemne într-o beznă de nepătruns.

Ea încă trebuia să se obișnuiască cu moartea propriei mame, cu înmormântarea, cu noul mormânt apărut lângă cel al lui Sissy, pe faleza Little Brook. Ar fi vrut să plângă, deși știa că, dacă ar fi lăsat lacrimile să-i curgă, durerea i s-ar cuibări în piept, n-o va lăsa să respire în momentele în care ar avea cea mai mare nevoie să fie puternică. Va avea grijă de fratele ei. Nu mai erau decât ei doi. Proscrisa și fratele ei.

— Am o minge pentru el.

Fata nici nu s-a întors, nici nu l-a băgat în seamă pe Hal. Îi venea greu să creadă că erau rude, sângele lui îi curgea și ei prin vene. Nu le fusese alături

când avuseseră nevoie de el, ceea ce însemnase, pur și simplu, de prea multe ori. Duchess a scuipat în praful de pe jos.

— Știu că a fost greu.

— Știi pe naiba.

Duchess a lăsat cuvântul să plutească îndelung prin aerul înserării, întinericul lăsându-se asupra lor cu atâta iuțeală de parcă toate culorile ar fi dispărut de fiecare dată când clipea.

— Nu-mi plac înjurăturile în casa mea.

— „Casa mea”. Walk a zis că asta e casa noastră.

Bătrânul a îndreptat către ea o privire îndurerată, care pe Duchess a bucurat-o.

— Mâine multe lucruri vor fi diferite. Unele s-ar putea să vă facă plăcere, altele nu.

— Tu habar n-ai ce-mi face și ce nu-mi face mie plăcere. Același lucru este valabil și în cazul fratelui meu.

Hal stătea așezat pe balansoar; i-a făcut semn să vină și ea acolo, însă fata a rămas pe loc. Lanțurile balansoarului trăgeau de grinda din lemn de cedru de parcă ar fi vrut să smulgă sufletul vechii case. Mama ei îi povestise despre suflete, de la cele vegetative la cele raționale. Duchess se întreba ce putea fi rațional la formele cele mai primitive de viață.

Bătrânul fuma un trabuc al cărui miros ajungea până la ea, Duchess ar fi vrut să se mute din locul acela, însă nu putea s-o facă, simțind cum sandalele parcă-i prinseseră rădăcini. Instinctul o îndemna să-l întrebe ceva despre mama ei, despre ea însăși și despre Vincent King. Să-l întrebe unde naiba se aflau ei acum, pământul atât de diferit și cerul atât de vast. Înțelegea că o astfel de conversație l-ar fi bucurat pe bătrân, să stea de vorbă cu nepoata lui de parcă așa ar fi putut forma o legătură. Fata a mai scuipat o dată în praf.

Cu o oră înainte de stingere, Hal i-a trimis la etaj. Duchess s-a căznit să care valiza lor sus. Nu l-a lăsat pe bătrân s-o ajute.

L-a îmbrăcat pe Robin în pijamale, apoi l-a spălat pe dinți în mica baie a dormitorului lor modest mobilat.

— Vreau să ne întoarcem acasă, a spus Robin.

— Știu.

— Mi-e frică.

— Ești un prinț.

Duchess a tras noptiera pe podeaua veche și zgâriată, apoi s-a opintit și a

împins cele două paturi până a reușit să le unească.

— Acum o să rostim rugăciunea, a spus bătrânul din pragul ușii.

— O să ne rostim un rahat, i-a retezat-o ea.

L-a privit cum primește insulta, sperând să-l vadă tresărind, însă bătrânul n-a făcut-o. A rămas nemișcat, cu buzele strânse. Duchess i-a studiat chipul, încercând să găsească o asemănare cu al său, cu al fratelui ei, cu al mamei lor. Poate că a văzut câte puțin din toate sau poate că a văzut doar un străin în vârstă.

A durat doar câteva minute până când Robin s-a mutat cu totul în patul ei. Și-a petrecut brațul lui Duchess peste propriul trup și a rămas așa până a adormit.

La un moment dat, un bâzâit egal s-a strecurat în visele ei. Duchess s-a întins și a oprit cu palma ceasul deșteptător, apoi s-a ridicat grăbită în capul oaselor; pentru câteva clipe pline de cruzime, s-a gândit să-și strige mama.

Robin dormea lângă ea, s-a întins ca să-l acopere mai bine, apoi l-a auzit pe Hal la parter – șuieratul ceainicului și boncănit greoi de cizme.

S-a lăsat pe spate, a încercat să adoarmă la loc, însă apoi a zărit lumina de pe hol pătrunzând în încăpere când după ce a urcat scările, Hal a intrat în dormitor.

— Robin.

Auzind glasul bătrânului, fratele ei s-a foit în pat.

— Animalele trebuie să-și mănânce micul dejun. Ți-ar plăcea să vii să dai o mână de ajutor?

Duchess s-a uitat la fratele ei, îi era ușor să-și dea seama ce gândea. Observase curiozitatea cu care Robin se uitase la grajduri, la găini, la vacile acelea mari și la cai. Băiatul a coborât din pat, s-a întors spre ea și a rămas așa până când Duchess s-a dus să-i aducă periuța de dinți.

La parter îi așteptau niște farfurii pline cu terci de ovăz. Duchess și-a aruncat porția la gunoi. A găsit niște zahăr și a pus câteva linguri în farfuria lui Robin, care a început să mănânce în tăcere.

Hal și-a făcut apariția în cadrul ușii, în spatele lui o ceață ușoară se vălătucea de parcă sub suprafața pământului ar fi mocnit un foc.

— Gata de treabă.

Nu era o întrebare.

Robin și-a terminat sucul și a sărit de pe scaun. Hal i-a întins o mână pe care Robin a apucat-o. Duchess a privit de la fereastră cum cei doi se îndreaptă către grajd, bătrânul vorbind ceva nedeslușit, Robin privind în sus

de parcă cei șase ani pe care îi trăise deja nu se mai puneau la socoteală.

Și-a pus haina, și-a legat șireturile și a ieșit în aerul dimineții.

În spatele ei, soarele de munte mijea la orizont, promisiunea unui nou început i se cuibărea tot mai temeinic în piept.



Walk condusese toată noaptea, statele și peisajele erau la fel pe întuneric, doar indicatoare ce arătau kilometri, spunându-i să facă o pauză, oboseala ucide. Când a ajuns acasă, a scos telefonul din priză, a tras draperiile și s-a întins, fără să doarmă, gândindu-se doar la Star, la Duchess și la Robin.

Micul dejun s-a compus din două pastile de Advil și un pahar cu apă. Un duș neurmat de bărbierit.

La opt a ajuns la ziaristul care îl aștepta în parcare, Kip Daniels de la *Sutler County Tribune*. Alături de el se aflau doi turiști și niște localnici. Walk auzise știrea în timp ce conducea, statul California se pregătea să-l acuze pe Vincent King de uciderea lui Star Radley. Nu crezuse că era adevărat; doar niște posturi de radio încercând să lanseze știri incitante.

— Mă tem că nu am nimic de spus.

— Știți ceva despre arma crimei? l-a întrebat Kip.

— Nimic.

— Despre acuzații?

— Nu e bine să crezi tot ce auzi.

Vincent fusese trimis înapoi la Fairmont. Walk aflase că refuza să vorbească, prezența lui la locul crimei simplificase ancheta. Nu mai exista nici un alt personaj în acel tablou. Polițiștii statali ocupaseră biroul din spate al secției, Boyd și oamenii lui, chemând localnici și agitând apele. Acum însă lucrurile începuseră să se liniștească.

În secție a găsit-o pe Leah Tallow, la recepție, luminițele telefonului pâlbind frenetic.

— Ce nebunie în dimineața asta. Ai ascultat știrile?

Fără să răspundă la întrebare, Walk a privit-o cum preia încă un apel.

O rechemaseră pe Valeria Reyes, o femeie cu zece ani mai în vârstă decât Walk. Aceasta stătea la biroul ei și mânca alune, o grămăjoară ordonată de coji lângă telefonul ei, toată agitația o amuțise.

— 'Neața, Walk. Câtă activitate pe-aici. L-au adus pe măcelar.

Walk s-a oprit, scărpinându-și obrazul.

— Unde?

— În camera pentru interogatorii.

— De ce l-au adus?

— Îți imaginezi că mi-ar spune mie ceva?

Valeria a mai luat o alună, s-a înecat puțin, apoi a dat-o pe gât cu un pic de cafea.

— Ar trebui să tragi un pui de somn, Walk. Și poate să-ți dai jos barba aia.

Walk a aruncat o privire în jurul său; o normalitate aparentă. Sora lui Leah deținea florăria de pe Strada Principală și aducea câte un aranjament floral în fiecare săptămână. Hortensii albastre, alstroemeria și eucalipt. Uneori lui Walk i se părea că secția de poliție semăna cu un platou de filmare, poate un serial cu polițiști difuzat în timpul zilei, toți își jucau rolurile, niște figuranți – nimic mai mult.

— Unde e Boyd?

Leah a dat din umeri:

— A zis să nu stai de vorbă cu măcelarul până nu se întoarce.

L-a găsit pe Milton în camera mică din spatele secției, rezervată pentru cazul în care ar fi trebuit să ia declarații. Milton își ținea o palmă pe piept, masându-și-l de parcă ar fi trebuit să-și repornească inima. Cu toate că măcelarul își dăduse jos șorțul, Walk încă simțea izul de sânge, de parcă acesta s-ar fi îmbibat în firele de păr care acopereau, asemenea unui covor, tot corpul lui Milton.

Walk și-a vârât adânc mâinile în buzunare. Se surprindea tot mai des făcând acest gest. Medicamentele acelea, din nou, nimic nu-l ajuta.

Milton s-a ridicat în picioare.

— Habar n-am de ce mi-au spus să mai rămân aici. Trebuie să-mi văd de treburi. La urma urmelor, eu am venit la ei.

— Cu ce?

Milton și-a coborât privirea, s-a uitat la pantofi, și-a lărgit gulerul și și-a desfăcut bufonii. Se îmbrăcase adecvat.

— Mi-am adus aminte de ceva.

— Și?

— Îmi place să privesc, știu. Să mă uit la apă, la cer, mi-am cumpărat și Celestronul ăla, care acum e computerizat. Ar trebui să treci pe la mine și am putea să...

Walk a ridicat o mână, era prea obosit pentru așa ceva.

— În noaptea aceea, înainte de împușcătură, mi s-a părut că aud niște țipete. Țineam fereastra deschisă, frigeam un iepuraș. Știi tu, îi muiam

oasele.

— Ți s-a *părut* că auzi?

Milton și-a înălțat privirea către neoanele din tavan.

— Am auzit țipete. Cineva se certa.

— Și abia acum ți-ai adus aminte?

— Poate să fie din pricina șocului. Poate că încă nu a trecut de tot.

Walk l-a fixat cu privirea.

— L-ai zărit cumva pe Darke în noaptea aceea?

Cu o clipă înainte Milton scuturase din cap. Poate două secunde, însă Walk îi observase gestul. Numele Dickie Darke mai fusese vehiculat în legătură cu cazul, însă cel care îl rostise fusese chiar Walk. Duchess nu voia să spună nimic despre el. Walk se întreba dacă fata nu era cumva prea înspăimântată ca s-o facă.

— Brandon Rock, a spus Milton umflându-și pieptul. Mașina... azi-dimineață. M-am trezit devreme... Tipul ăsta ajunge acasă la cele mai diferite ore. Eu am nevoie de cele câteva ore de somn zilnic, Walk.

— O să vorbesc cu el.

— Știi că ne-a mai părăsit un membru al Gărzii Civile. De parcă oamenilor ăstora nu le-ar mai păsa de soarta cartierului.

— Cu câți oameni ai rămas acum?

Milton a fornăit scurt:

— Am rămas numai eu și Etta Constance. Însă ea nu poate observa prea multe cu un ochi. Probleme cu vederea periferică, a spus el punându-și o palmă în colțul ochiului, ca să ilustreze handicapul.

— Dorm mai bine noaptea când știu că voi doi supravegheați ce se petrece în cartier.

— Consemnez tot. Am o valiză mare sub pat.

Walk putea doar să-și imagineze ce fel de notițe își lua măcelarul.

— M-am uitat la o emisiune TV în care un polițist lua un civil cu mașina într-un *ride-along*. Te-ai gândit vreodată la asta, Walk? Aș putea să aduc puțin cotechino... să înmiresmez atmosfera. După care am putea să...

Walk a auzit zgomote de pe hol; de cum s-a întors, l-a zărit pe Boyd umplând cadrul ușii. Masiv, tuns scurt, soldatul devenit polițist.

Walk l-a urmat afară.

Boyd l-a condus chiar în biroul lui Walk, așezându-se greoi în scaunul acestuia.

— Vrei să-mi spui ce se petrece aici? a întrebat Walk.

Boyd s-a lăsat pe spate și și-a întins oasele, umeri masivi, degete împreunate la ceafă.

— Tocmai m-am întors de la biroul procurorului districtual. Îl vom pune pe Vincent sub acuzare pentru uciderea lui Star Radley.

Walk știa că asta urma să se întâmple, însă faptul că acum auzise totul din gura lui Boyd îl făcea să se cutremure.

— Măcelarul ne-a spus că l-a zărit pe Vincent King luându-se la harță cu Darke cu câteva nopți în urmă. A spus că Vincent părea să-i fi dat un avertisment. Gelozie. Chiar în fața casei lui Radley.

— Și ce a zis Darke despre asta?

— Lucrurile se leagă. A venit însoțit de avocatul lui. Mare șmecher, dacă mă-ntrebi pe mine. Se pare că se vedea cu victima, deși el susține că erau doar prieteni.

— Milton, măcelarul. A fost chemat la secție de nenumărate ori de-a lungul anilor, îi place să observe ce se petrece prin oraș, știi. Asta... îl excită. Vede chestii care poate nici măcar nu există.

Boyd și-a trecut limba peste dinți, apoi și-a țuguia buzele. Nu stătea locului, de parcă o clipă de nemișcare i-ar fi umflat burdihanul și i-ar fi mărit chelia. Miros puternic de apă de colonie. Walk s-a uitat la fereastră, dorindu-și s-o poată deschide.

— L-am găsit pe Vincent la locul crimei. Amprente. ADN-ul lui pe ea. Victima avea trei coaste rupte, mâna stângă umflată. El nu neagă nimic, nu spune nimic. E un caz ușor, Walker.

— Nicio urmă de praf de pușcă, a spus Walk. Nicio urmă de praf de pușcă și nicio armă a crimei.

Boyd și-a frecat bărbia.

— Ai spus că robinetul rămăsese deschis. Înseamnă că a apucat să se spele pe mâini. Cât despre pistol... am trimis oameni să-l caute, în cele din urmă îl vom găsi. Tipul a ucis-o, a ascuns arma, s-a întors la locul faptei și a alertat poliția.

— Nu are niciun sens.

— Am primit raportul balistic. Glonțul extras este un Magnum .357. Un indiciu de zile mari. Am verificat în sistem și am descoperit că tatăl lui Vincent King înregistrase o astfel de armă cândva la mijlocul anilor '70.

Walk s-a uitat la bărbatul din fața lui, nemulțumit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Își amintea că în perioada aceea familia King primise vreo două amenințări, suficient ca tatăl lui Vincent să-și cumpere o armă.

— Ia ghici despre ce calibru vorbim, Walker.

Walk a rămas nemișcat, deși simțea cum i se contractă stomacul.

— Procurorul a cerut mai multe date. Deocamdată avem motivul și accesul la arma crimei. Putem cere pedeapsa capitală.

Walk a scuturat din cap:

— Mai există câțiva oameni cu care trebuie să stăm de vorbă. Vreau să mai verific o dată alibiul lui Dickie Darke. Și mai e și Milton. În plus, eu nu sunt sigur că...

— Las-o baltă, Walker. Treaba e moartă și-ngropată. Vreau să-i predau cazul procurorului până la sfârșitul săptămânii. Avem destule probe. După care nu te vom mai deranja.

— Dar eu chiar cred că...

— Ascultă. Ce aveți voi aici este în regulă. Am un văr care lucrează în Alson Cove și care adoră ce face, munca e lejeră. Nu am nicio problemă cu asta. Dar când te-ai ocupat tu ultima oară de un caz adevărat? Vreau să spun... ceva mai mult decât un caz de comportament inadecvat?

Walk nu se ocupase niciodată de vreun caz care să depășească gravitatea unei infracțiuni minore.

Boyd s-a întins și l-a strâns pe Walk cu putere de umăr.

— Nu ne da cazul peste cap.

Walk a înghițit în sec, simțind cum gândurile i se învâlmășesc, frenetic, prin minte.

— Dar dacă ar pleda nevinovat? Dacă Laș putea convinge s-o facă?

Boyd s-a uitat în ochii lui, nu a spus-o, însă nici nu ar fi avut nevoie s-o facă.

Vincent King urma să moară pentru asta.

13

Norii se prăvăleau în cascadă peste muntele din fundal, încadrând ferma ca într-un tablou.

Duchess muncea, cu picioarele grele, pielea palmelor roasă sub mănuși.

Orice sarcină îi încredința bătrânul – să rânească la vite, să taie via din jurul casei, crengile care amenințau să cadă peste aleea șerpuitoare – ea se supunea cu o ură tăcută. Acum, că mama ei zăcea îngropată adânc sub pământ, Hal își luase în primire rolul de bunic.

Înmormântarea se desfășurase într-o tăcere rușinoasă. Walk găsisese o cravată veche pentru Robin, cea pe care o purtase și el când îi murise mama. Robin o ținuse tot timpul de mână pe sora lui, preotul se străduise să le abată celor doi copii gândurile de la viețile lor distruse, vorbise despre nevoia lui Dumnezeu de a avea alături încă un înger, de parcă n-ar fi știut nimic despre sufletul chinuit care fusese alungat de pe lumea aceasta.

— Acum facem pauză de prânz.

Vorbele bătrânului au făcut-o pe Duchess să se trezească din amintiri.

— Nu mi-e foame.

— Trebuie să mănânci.

Duchess s-a întins după mătură și a început să măture cu mișcări bruște îndepărtând mizeria de pe aleea crăpată.

Zece minute mai târziu, Duchess a lăsat mătura și s-a îndreptat cu pași lenți spre casă.

A intrat pe verandă și s-a uitat pe fereastră. Hal stătea cu spatele la ea, fratele ei mânca un sandvici, capul lui abia ițindu-se peste tăblia mesei. Avea în față și o cană cu lapte.

Duchess a intrat pe ușa din spate și s-a strecurat în bucătărie simțind cum îi dogoresc obraji. Ajunsă în dreptul mesei, a luat cana lui Robin și a vărsat laptele în chiuvetă, a clătit cana și a scos o cutie de suc din frigider.

— Pot să beau lapte la prânz, nu mă deranjează, a spus Robin.

— Nu, nu poți. Tu bei suc, așa cum obișnuiai să bei și la...

— Duchess, a spus Hal.

— Tu să taci, i-a retezat-o ea întorcându-se cu fața. Nu îmi pronunța numele, ai înțeles? Nu mi-l pronunța. Nu știi nimic despre mine sau despre fratele meu.

Robin a început să plângă.

— Ajunge, a spus Hal cu blândețe în glas.

— Nu îmi spui tu mie că „ajunge”.

Duchess simțea că nu mai are aer, tremura, furia năpădind-o atât de fierbinte, încât abia dacă și-o mai putea controla.

— Am spus...

— *Du-te-n mă-ta.*

În momentul acela Hal s-a ridicat în picioare, a ridicat o mână și a izbit cu putere tăblia mesei, făcând ca farfuria lui să cadă pe podea. S-a spart la impactul cu gresia, Duchess a tresărit; apoi s-a răsucit pe călcâie și a fugit. A trecut pe lângă apă și alee, apoi peste câmpul cu iarbă înaltă, peste arătură, către copaci.

Nu s-a oprit decât în momentul în care s-a văzut nevoită, când a căzut într-un genunchi, inspirând cu nesaț aerul acela cald, dens. L-a înjurat pe bătrân, a lovit cu piciorul trunchiul unui strejar gros, simțind cum durerea îi radiază în tot corpul. A început să urle la copaci, atât de tare, încât păsările și-au luat zborul, împestrițând norii.

S-a gândit la casa ei. La ziua de după înmormântare, Walk se ocupase imediat să pună în cutii puținele lucruri care le aparțineau. Niciun sfanț în contul curent, treizeci de dolari în poșeta mamei, nimic de moștenit.

A umblat cale de-o milă înainte ca brazii Douglas să înceapă să se rărească. Era plină de noroi și nădușită, părul îi era ud și încâlcit. A încetinit puțin și a început să meargă de-a lungul marcajului central al drumului, numărând liniile întrerupte.

De-o parte și de alta creșteau iarbă și copaci, un râu în depărtare, curgând imperturbabil, cerul albastru ca o iertare. Uneori aștepta mai mult, un indiciu, ceva care se ofilește sau pălește ori refuză să meargă mai departe, ceva care să-i spună că lumea era diferită după moartea mamei.

Un indicator cu numele orașului. Copper Falls, Montana. Un șir de magazine, pereții din cărămidă oranj prea noi în peisaj, acoperișuri plate și prelate decolorate, steaguri pleoștite. Firme arse de soare, uitate, Bush and Kerry, stele și dungi. Un restaurant – Vânătorii sunt bineveniți –, un supermarket, o farmacie, o spălătorie de haine. O brutărie care a făcut-o să saliveze. S-a oprit să se uite, a văzut cupluri de oameni în vârstă la mese, mâncând pateuri și bând cafea. Un bărbat stătea afară și citea un ziar. A trecut de o frizerie de modă veche, cu un stâlp din sticlă în care se învârtea continuu un tub spiralat, multicolor, preț promoțional pentru bărbierit. Alături, un salon de frumusețe, femei așezate pe scaune, căldura ieșind pe

ușa deschisă.

La capătul străzii se afla un munte care domina orizontul, impunător ca o provocare sau ca un semn menit să-ți amintească faptul că existau lucruri mărețe.

A trecut pe lângă un băiat micuț, sfrijit, de culoare. Acesta stătea pe trotuar – cu un sacou atârnat pe umăr, în pofida celor douăzeci și șase de grade – privind-o cu atenție pe Duchess. Puștiul purta o pereche de pantaloni largi și papion, bretelele îi trăgeau pantalonii suficient de mult ca să-i pună în evidență șosetele albe trei-sferturi.

Nu și-a ferit privirea, indiferent cât de intens s-a holbat Duchess la el.

— La ce te uiți?

— La un fel de înger.

Duchess s-a uitat la papionul lui, scuturând din cap.

— Numele meu este Thomas Noble.

Băiatul a continuat să se uite, ținându-și gura ușor întredeschisă.

— Nu te mai holba, ciudatule, a spus ea împingându-l și făcându-l să cadă în fund.

Băiatul și-a înălțat capul, privind-o prin ochelarii lui fund-de-borcan.

— Asta a meritat, fie și pentru că ți-am simțit atingerea.

— Îh. Toată lumea din orașul ăsta e spartă la cap?

Duchess a simțit cum băiatul o urmărește până la capătul străzii.

S-a așezat pe o bancă și a început să privească trecătorii mergând atât de încet, încât simțea cum i se îngreunează pleoapele.

O femeie s-a oprit lângă ea, să fi avut vreo șaiszeci de ani. Atât de mult glamour, încât Duchess nu s-a putut abține să n-o privească. Tocuri înalte, ruj și izul de parfum ieftin; păr revărsat în valuri, de parcă tocmai ar fi ieșit de la coafor.

Femeia și-a lăsat geanta jos, Chanel, și și-a făcut loc lângă Duchess.

— Vara asta.

Un accent pe care Duchess nu îl cunoștea.

— Îi tot spun lui Billy al meu să repare aerul condiționat, însă ce crezi, l-a reparat?

— Cred că mă doare-n fund. Poate și pe Bill.

Femeia a râs, a pus o țigară într-un spiț și a aprins-o.

— Ai zice că-l cunoști sau poate că tăticul tău îi seamănă. Nu începe bine o treabă că s-a și plictisit. ăștia sunt bărbații de care avem parte, dulceață.

Duchess a pufnit, sperând s-o țină la distanță pe femeie doar prin atitudine.

Femeia a cotrobăit prin sacoșa de cumpărături, de unde a scos o pungă din hârtie. A luat o gogoasă, apoi i-a oferit una și lui Duchess.

Fata a încercat s-o ignore, însă femeia a scuturat ușor punga, de parcă ar fi îmbiat un animal sperios.

— Ai mâncat vreodată gogoși de la Cherry's? a insistat ea, continuând să scuture punga până când Duchess a scos o gogoasă, zahărul scuturându-se pe blugii ei la prima mușcătură.

— Cea mai bună gogoasă pe care ai mâncat-o vreodată?

— Așa și-așa.

Femeia a început să râdă de parcă fata tocmai ar fi făcut o glumă.

— Cred că aș putea mânca o duzină. Ai încercat vreodată să mănânci una fără să te lingi pe buze?

— De ce aș face așa ceva?

— Hai să încercăm, atunci. E mai greu decât pare.

— Poate pentru o femeie în vârstă.

— La fel de bătrână ca bărbatul care-l simți.

— Câți ani are Bill?

— Șaptezeci și cinci, a răspuns femeia izbucnind într-un râs sonor.

Duchess a mâncat, a simțit zahărul pe buze, însă nu și le-a lins. A privit-o și pe doamna aceea cum face, luptându-se o vreme cu impulsul, asemănător unei mâncărimi, apoi lingându-și buzele. A arătat-o cu degetul, făcând-o pe femeie să râdă cu atâta poftă că Duchess a trebuit să facă un efort să nu zâmbească.

— Apropo, eu sunt Dolly. Mă cheamă ca pe Parton, doar că nu am sânii ei.

O vreme Duchess nu a mai spus nimic, lăsând momentul să treneze, simțind cum Dolly se uită la ea, doar ca imediat să-și îndrepte privirea în cealaltă parte.

— Eu sunt o proscrisă. Probabil nu ar trebui să fii văzută cu mine.

— Ai tupeu. Nu mulți au pe lumea asta.

— Pe mormântul lui Clay Alison scrie: „El nu a ucis niciodată un om care nu trebuia ucis”. Asta numesc eu tupeu.

— Proscrisa are și un nume?

— Duchess Day Radley.

O privire – nu compătimire, dar pe-aproape.

— Îl cunosc pe bunicul tău. Îmi pare teribil de rău pentru mama ta.

Duchess a simțit o greutate în piept, de parcă nu ar mai fi putut să respire. S-a uitat în josul străzii, apoi la tenișii ei, simțind cum îi ard ochii.

Dolly și-a stins țigara fără să fi tras măcar un singur fum.

— Nu ai fumat-o.

Dolly i-a zâmbit, dinți orbitor de albi.

— Fumatul nu-ți face bine. Întreabă-l pe Bill al meu.

— Și atunci, de ce...?

— Tăticul meu m-a prins o dată fumând. M-a bătut de mi-a sunat apa-n cap. Însă eu am continuat, pe ascuns. Nici măcar nu-mi plăcea gustul. Ai putea crede despre mine că sunt o hoască bătrână și nebună.

— Da.

Duchess a simțit o mână pe umăr. Băiatul zâmbea cu gura până la urechi, părul lui cârlionțat, îmbibat de transpirație, murdărie sub unghii.

— Eu sunt Robin.

— Mă bucur să te cunosc, Robin. Eu sunt Dolly.

— Te cheamă ca pe Parton?

— Da, dar nu are sânii ei, a adăugat Duchess.

— Mamei îi plăcea Dolly Parton. Obişnuia să-i cânte piesele, cântecul ăla despre munca de la nouă la cinci.

— Ironic, mai ales că nu a reușit niciodată să se țină de o slujbă.

Dolly a dat mâna cu Robin, spunându-i că este probabil cel mai chipeș băiat pe care l-a întâlnit vreodată.

Duchess l-a văzut pe Hal peste drum, sprijinit de capota unei camionete vechi.

— Sper să te revăd cât mai curând, a spus Dolly întinzându-i lui Robin o gogoasă, apoi s-a îndepărtat, salutându-l din cap pe Hal când a trecut prin dreptul lui.

— Bunicul era speriat. Te rog să nu intri în vreun bucluc.

— Eu sunt o proscrisă, puștiule. Buclucul se ține scai de mine.

Băiatul a privit-o cu ochi abătuți.

— Încearcă să mănânci gogoșa fără să-ți lingi buzele.

Robin s-a uitat la gogoasă.

— Mare scofală.

— Încearcă, atunci.

Băiatul a luat o gură și imediat și-a lins buzele.

— Tocmai ți le-ai lins.

— Nu-i adevărat.

Au început să meargă pe trotuar, cerul acoperindu-se de nori deasupra lor, nori pufoși care alungau prea repede ziua aceea.

— Mi-e dor de ea.

Duchess i-a strâns mâna. Ea încă nu se hotărâse dacă simțea același lucru.



Treizeci de ani în aceeași încăpere, vas de toaletă din oțel, pereți scrijeliți și mângăliți. O ușă glisantă care se deschidea și se închidea în fiecare zi la ore fixe.

Walk stătea în fața Penitenciarului Fairmont County și se bucura de soarele strălucitor și nemilos indiferent de anotimp. S-a uitat la camera care urmărea bărbații din curte, lanțurile acestora preschimbându-i în niște piese de puzzle care nu se potriveau nicăieri.

— N-o să mă obișnuiesc niciodată cu culorile. Totul pare spălăcit.

Cuddy a râs:

— Mi-a fost dor de albastrul tău, Walk.

Cuddy și-a aprins o țigară, i-a oferit una și lui Walk, însă acesta a refuzat-o fluturând din mână.

— Ai fumat vreodată?

— Nici măcar n-am încercat.

S-au uitat la bărbații care jucau baschet, piepturi dezgolite, transpirație.

Unul dintre jucători a căzut și s-a pregătit să sară la bătaie, însă l-a zărit pe Cuddy și s-a potolit rapid. Jocul a continuat, ferocitatea lor, viață și moarte, nimic între cele două.

— M-a afectat... chestia asta, a spus Cuddy.

Walk s-a întors la el, însă Cuddy a continuat să urmărească jocul.

— Pe vremuri credeam că unii oameni nu sunt făcuți pentru un loc ca ăsta. Când am început slujba, în interior, îi vedeam cum aduc funcționari, câte un avocat sau un bancher ori ceva de genul ăsta; iar eu credeam că nu au ce căuta aici. Însă poate că nu există grade ale răului. Poate nu contează cât de mult ai depășit linia roșie.

— Cei mai mulți se apropie de această linie. Măcar o dată în viață.

— Nu și tu, Walk.

— Mai am vreme.

— Vincent a depășit linia la cincisprezece ani. Tatăl meu era de serviciu în noaptea în care l-au adus aici. Veniseră o mulțime de reporteri. Îmi

amintesc că jurații au dat verdictul târziu.

Și Walk își amintea.

— Tatăl meu zicea că a fost cea mai nasoală noapte din viața lui. Și ne putem doar imagina ce a văzut. Să încarcerezi un copil. Să-i privești pe deținuți cum își scot brațele printre gratii, cum vociferează. Vreo doi s-au comportat decent, și-au arătat chiar sprijinul. Dar cei mai mulți... știi tu. Au continuat să facă gălăgie, să-l întâmpine în felul ăla.

Walk s-a prins cu mâinile de gard, petrecându-și degetele printre ochiurile de sârmă, aerul dindărătul acestuia la fel de greu de respirat.

— Aveam nouăsprezece ani când m-am angajat aici.

Cuddy și-a stins țigara, rămânând cu chiștocul în mână.

— Eram cu patru ani mai mare decât Vincent. Am lucrat pe palierul lui, la etajul doi. Rahat, mă uitam la el și vedeam un copil ca oricare altul. Poate un coleg de școală, poate un frate mai mic, ceva de genul ăsta. L-am simpatizat din primul moment.

Walk a zâmbit.

— Mă gândeam la el când stăteam acasă, în concedii, când mă uitam la un film împreună cu o fată pe care o plăceam.

— Da?

— Viața lui și viața mea. Nu sunt atât de diferite, cu excepția unei singure greșeli. Una – și asta a fost. Viața unui copil... Iisuse. Doi copii, dacă îl pui la socoteală și pe Vincent. Dacă s-a întors aici, dacă totul a fost în zadar, e și mai tragic, nu? O pierdere și mai mare.

Walk se gândise la același lucru.

— M-am bucurat când ai sunat și ai venit după el. Final de capitol. Un capitol mult prea lung... începutul altuia. El ar fi avut vreme pentru o nouă viață, Walk. Nu suntem chiar atât de bătrâni, știi?

— Știu.

Walk s-a gândit la boala lui, cum îl preschimba într-o altă persoană, pe care nu se simțea pregătit s-o accepte.

— Uneori lumea se plângea că-l favorizam, ziceau că-l las să stea mai mult în curte și alte rahaturi. Ceea ce chiar făceam. Am făcut tot ce am putut ca să-i ofer... viață. O frântură de viață, ceva de genul ăsta. Noi nu avem voie să punem la îndoială vinovăția deținuților, tot ce trebuie este să ne facem meseria, nu-i așa?

— Și chiar ne-o facem.

— Nu pun niciodată întrebări. În cei treizeci de ani pe care i-am petrecut

aici, nu am făcut-o niciodată.

— Nu el a făcut-o, Cuddy.

Cuddy a expirat adânc, de parcă ar fi ținut în el acea întrebare vreme îndelungată. Apoi s-a întors și a deschis poarta.

— V-am pregătit o cameră.

— Mulțumesc.

Walk ura să vorbească la telefon, era mai ușor să păstrezi distanța după un geam de plexiglas.

Cuddy l-a condus într-un birou gol, dacă nu puneai la socoteală masa metalică și cele două scaune. Locul rezervat avocaților care își întâlnesc clienții, acte de completat, apeluri, speranțe și ce cale de atac urmează mai departe.

Vincent și-a făcut apariția, Cuddy i-a scos cătușele, s-a uitat la Walk, apoi i-a lăsat singuri.

— Ce naiba faci? a întrebat Walk.

Vincent s-a așezat pe celălalt scaun, picior peste picior.

— Ai mai slăbit, Walk.

Încă un kilogram. Mânca doar la micul dejun, apoi își amăgea foamea cu cafele. Îl incomoda o durere de stomac, nu puternică, doar apăsătoare și constantă, de parcă propriul corp s-ar fi răsculat împotriva lui. Noua medicație își făcea efectul, îl ajuta să rămână pe linia de plutire, să se ridice și să umble – și să i se pară că și una, și alta, ar fi ceva normal.

— Vrei să-mi spui ce se întâmplă?

— Ți-am trimis o scrisoare.

— Am primit-o. „Îmi pare rău”.

— Chiar îmi pare.

— Și toate celelalte lucruri.

— Și „toate celelalte lucruri” sunt adevărate.

— Nu am de gând să-ți scot casa la vânzare. Poate după proces, de cum vei afla ce-ți rezervă viitorul.

Vincent părea îndurerat, de parcă ar fi cerut să i se facă o favoare, iar Walk îl refuzase din capul locului. Conținutul scrisorii fusese cât se poate de limpede, stilul în care o compusese era atât de elegant, încât Walk o citise de două ori. „Vinde casa. Acceptă oferta, milionul de dolari de la Dickie Darke.”

— Am primit deja cecul. Tot ce trebuie să faci tu este să te ocupi de hârțogăraie.

Walk a clătinat din cap:

— Așteaptă te rog până când... și amândoi vom...

— Arăți ca dracu', a spus Vincent.

— Sunt în regulă.

O vreme au rămas tăcuți.

— Duchess și Ro... și băiatul. Băiețelul.

A rostit cele două nume cu glas scăzut, de parcă nu ar fi fost demn să le pronunțe.

— Înțeleg că vrei ceva anume, Vincent. Putem vorbi despre asta, putem rezolva însă cred că trebuie să te mai gândești un timp.

— Asta nu mai am: timp.

Walk a scos o lamă de gumă de mestecat din buzunar și a întins alta peste masă.

— Contrabandă, a comentat Vincent.

— Exact.

Walk s-a uitat la el, căutând să observe ceva ce-i scăpase. Nu vinovăție, nu remușcare. Se gândise și la varianta în care lui Vincent i se făcuse pur și simplu dor de închisoare. Dar nu o acceptase, nu se potrivea de niciun fel. Vincent se uitase mai tot timpul pe pereți, nu îl privise pe Walk decât scurt, cât ai clipi o dată.

— Eu știu, Vin.

— Ce anume știi?

— Că nu tu ai făcut-o.

— Vinovăția este stabilită cu multă vreme înainte ca fapta să fie comisă. Însă oamenii pur și simplu nu-și dau seama, ei cred că au de ales. Se uită în urmă, o dau la întors, caută amănunte care ar putea schimba datele situației, însă, de fapt, nu au de ales.

— Nu vrei să vorbești pentru că știi că te voi pune în încurcătură. Tu nu ești în stare să construiești o minciună plauzibilă.

— Nu asta am vrut să...

— Dacă tu ai făcut-o, unde e arma?

Vincent a înghițit în sec.

— Am nevoie să-mi găsești un avocat.

Walk a răsuflat ușurat, apoi a zâmbit, începând să bată tăblia mesei cu palma.

— Da, bine. Cunosc doi tipi, avocați pledanți foarte buni.

— O vreau pe Martha May.

Walk s-a oprit din bătut.

— Poftim?

— Martha May. Numai pe ea o vreau.

— Ea e avocat de cauze civile.

— E singurul avocat pe care îl voi accepta.

Walk a făcut o pauză ca să proceseze noua informație.

— Nu înțeleg ce-i în mintea ta.

Vincent a continuat să privească în podea.

— Ce naiba e cu tine? Te-am așteptat treizeci de ani! s-a răstit Walk izbind masa cu palma. Haide, Vincent. Nu numai tu... nu numai viața ta a luat o pauză.

— Tu crezi că viețile noastre au semănat în vreun fel?

— Nu asta am vrut să spun. Tuturor ne-a fost greu. Star...

Vincent s-a ridicat în picioare.

— Așteaptă.

— Ce e, Walk? Ce ai să-mi spui?

— Boyd și procurorul districtual. Vor să ceară pedeapsa capitală.

Cele două cuvinte au plutit o vreme prin încăpere.

— Spune-i Marthei să vină să mă vadă. O să semnez actele.

— Va fi un proces în urma căruia s-ar putea să fii condamnat la moarte.

Iisuse, Vincent. Gândește-te ce faci.

Vincent a bătut în ușa și i-a făcut semn gardianului.

— Ne vedem, Walk.

Același zâmbet pe jumătate, zâmbetul care îl ducea înapoi cu treizeci de ani și care îl făcea pe Walk să nu vrea să renunțe la prietenul lui.

14

În prima duminică, au dormit până la opt.

Duchess s-a trezit prima, Robin se lipise de ea, fața băiatului căpătase o nuanță aurie. Soarele îl prindea repede.

A coborât din pat și a intrat în baie, zărindu-și în oglindă conturul feței. Slăbise, era trasă la față, obraji supti, clavicule proeminente. Pe zi ce trecea semăna tot mai mult cu mama ei, atât de mult încât Robin i-a atras atenția că ar trebui să mănânce ceva.

De cum a pășit pe hol, a văzu-o. O rochie. Înflorată, probabil margarete. Lângă rochie era un umerăș pe care atârna o cămașă frumoasă din bumbac și niște pantaloni închiși la culoare, toate având etichetele încă nedesprinse, măsura 4-5 ani.

A coborât fără grabă treptele, încă învățând să distingă zgomotele casei vechi. S-a oprit în cadrul ușii de la bucătărie și s-a uitat la el. Pantofi vâcsuiți, cravată, guler scrobrit. Deși Duchess era sigură că nu făcuse niciun zgomot, bătrânul s-a întors.

— Ți-am lăsat o rochie. Duminica mergem la biserică. Canion View. Noi nu lipsim niciodată.

— Nu rosti cuvântul „noi” de parcă te-ai referi la mine și la fratele meu.

— Copiilor le place la biserică. La sfârșit primesc tort. I-am spus deja lui Robin și el a fost de acord.

Robin, Iuda, ar face orice pentru o felie de tort.

— Du-te tu la biserică. Noi rămânem aici.

— Nu vă pot lăsa singuri.

— Ne-ai lăsat singuri treisprezece ani.

Bătrânul a încasat-o.

— Nici măcar nu ai nimerit măsura. Robin are șase ani. Tu ai cumpărat niște haine de patru-cinci ani, nici măcar nu știi ce vârstă are nepotul tău.

Hal a înghițit în sec.

— Îmi pare rău.

Duchess s-a dus să-și pună cafea.

— La urma urmelor, ce te face să crezi că există un Dumnezeu?

Bătrânul a arătat către fereastră. Fata s-a întors și s-a uitat afară.

— Nu văd absolut nimic.

— Ba vezi, Duchess. Vezi totul. Știu că vezi.

— Iar eu știu ce văd.

Hal s-a uitat în tavan, ușor încordat, de parcă ar fi fost pregătit pentru ce urma.

— Ce văd eu este carcasa unui bărbat care a făcut din viața lui un dezastru, fără prieteni, fără familie. Un bărbat pentru care, după ce va pica mort, nimeni nu va vărsa o lacrimă.

Duchess a zâmbit, inocența întruchipată.

— Probabil se va întâmpla pe câmpul ăsta, pe proprietatea lui pictată în culorile lui Dumnezeu. Va zăcea acolo până când pielea i se va învineți, până va sosi cisterna cu motorină, iar șoferul va vedea ciorile, o sută de ciori printre spicele de grâu. Animalele îl vor fi sfâșiat deja, însă nu va conta, pentru că oamenii se vor grăbi să-l bage în pământ. Nimeni nu-l va jeli.

Când bătrânul s-a întins să-și ia cafeaua, Duchess a observat un ușor tremur al mâinii. Ar fi vrut să continue, poate așa l-ar fi făcut să vorbească despre mătușa ei, despre draga, frumoasa ei mătușă al cărei mormânt rămăsese neîngrijit, pentru că Star nu avusese puterea să se apropie de el, iar Hal îl părăsise cu totul. Dacă nu ar fi fost Duchess, care urca până la cimitir cu flori de câmp, Sissy ar fi putrezit complet abandonată de familie. Apoi însă Duchess și-a ridicat privirea și l-a văzut pe fratele ei în cadrul ușii.

Robin s-a așezat pe scaunul din fața lui Hal.

— Am visat tort.

Hal i-a aruncat o privire lui Duchess.

— Vii și tu la biserică, nu-i așa?

Robin s-a uitat la ea, iar Duchess a văzut în ochii lui că avea nevoie de sora lui.

— Te rog, Duchess. Nu pentru Dumnezeu, doar pentru tort.

Duchess a urcat scările și a înșfăcat rochia de unde stătea atârnată, deasupra ușii de la dormitor, prinsă într-un cui. S-a dus în baie și a deschis dulăpiorul pentru medicamente, a găsit o rolă de leucoplast, săpun și șampon, niște foarfece, și s-a pus pe treabă.

I-a tăiat poalele, margaretele oprindu-se brusc undeva pe coapsele ei albe. Vreo două tăieturi făcute la întâmplare, dezvelindu-i spatele, partea de sus a burții. Nu și-a periat părul, preferând să și-l ciufulească până când a devenit o încâlceală. Și-a scos vechii teniși de sub pat și a aruncat sandalele noi cât colo, pe podea. Avea o tăietură la genunchi căpătată când trecuse

prin lanul cu spice înalte, precum și o cicatrice pe braț despre care știa că nu avea să dispară niciodată. Dacă ar fi avut sâni, ar fi decupat și un decolteu în față. Când Duchess a coborât, Hal și Robin o așteptau în fața casei. Hal spălase camioneta cu o zi înainte, Robin îl ajutase, amândoi săpunind-o sub soarele la apus, clătind-o și ștergând-o apoi cu niște piei de căprioară uzate.

— Of, Iisuse, a exclamat Robin de cum a zărit-o.

Hal s-a oprit, s-a uitat la ea, a acceptat situația și apoi s-a urcat în camionetă.

Au trecut pe lângă o altă fermă, un șir de stâlpi de înaltă tensiune; albi cu pete maronii de rugină, bâzâitul continuu al firelor acoperit de duduțul motorului. Spre răsărit, o conductă ieșea din pământ ca o rămă la primul răpăit al ploii, se întindea la suprafață vreo cinci sute de metri, apoi intra la loc în pământ.

După zece minute au trecut pe lângă un indicator lung, singuratic, bătut în pământ, „Statul comoară”.

— Am văzut bine? Scria „comoară”?

Duchess l-a bătut pe genunchi. În fiecare seară, îi citea zece minute. Băiatul era isteț, deja putea să-și dea seama de asta, prea isteț pentru ea și Star. Se îngrijora că va rămâne în urmă, vechea viață trăgându-l îndărăt asemenea unor vrejuri încolăcite pe gleznele lui.

— Minereuri.

Hal ținea volanul cu o mână, de data aceasta s-a întors și s-a uitat la Robin, ridicându-și sprâncenele.

— *Oro y plata*. Aur și argint.

Robin a încercat să fluiera impresionat, nu reușea niciodată să producă mai mult de un șuierat.

Către apus se afla lacul Flathead, atât de departe, încât Duchess nu distingea bizonii de pe mal. Putea vedea însă preriile și sute de animale, probabil bovine.

— Și izvoarele. Apele care curg prin restul țării își au obârșia aici.

Robin nu a fluierat la aflarea acestui amănunt.

Mașina a luat o curbă. Un indicator pe care scria Biserica Baptistă Canyon View. Tot ce putea vedea Duchess era pământul în diverse nuanțe de maro.

Biserica, tipică, lemn și alb, frontonul crăpat, iar clopotnița suficient de joasă ca să poți azvârli cu pietre în ea.

— Nu puteai găsi o biserică mai urâtă?

În mica parcare erau mașini și camioane. Duchess a coborât în lumina soarelui și s-a uitat în jur. La vreo douăzeci de kilometri se zăreau niște turbine eoliene rotindu-și elicele.

O doamnă în vârstă s-a apropiat, zâmbind larg, pete hepatice și piele lăsată, de parcă pământul i-ar fi chemat carnea s-o îngroape, creierul ei era însă prea încăpățânat ca să cedeze acestei chemări.

— 'Neața, Agnes, a spus Hal. Ei sunt Duchess și Robin.

Agnes a întins o mână scheletică. Robin i-a strâns-o cu multă grijă, de parcă s-ar fi temut să nu i-o smulgă și apoi să fie obligat să i-o pună la loc.

— Vai, ce rochiță drăguță! a exclamat Agnes.

— O zdreanță veche. Eu credeam că e puțin cam scurtă, însă Hal a zis că predicatorului o să-i placă la nebunie.

Agnes și-a păstrat zâmbetul, cu toate că nedumerirea se străduia din răputeri să i-l șteargă.



Duchess l-a condus pe Robin către biserică. Lângă fereastra laterală era un grup de copii, tunsori îngrijite, toți numai un zâmbet.

— Simt deja un fior divin, a spus Duchess.

— Putem să ne jucăm cu ei?

— Nu. Îți vor răpi sufletul.

Robin s-a uitat la ea, încercând să detecteze umbra unui zâmbet, însă sora lui a rămas neînduplecată.

— Și cum anume mi-l vor răpi?

— Te vor distra cu idealuri nerealiste.

Duchess i-a aranjat părul, apoi l-a împins ușor către ceilalți copii, clătinând din cap când Robin s-a întors către ea.

— Rochia surorii tale e nasoală rău, a comentat o fetiță.

Duchess s-a apropiat, copiii urmărind-o cu atenție. Fetița s-a uitat pe lângă ea, făcând cu mâna către o doamnă grasă, cu pleoapele fardate într-o nuanță țipătoare de mov.

— Aia e maică-ta? a întrebat Duchess pe un ton răutăcios.

Fetița a încuviințat.

Robin s-a uitat la sora lui cu ochi rugători.

— A sosit vremea să intrăm, a spus Duchess, reținut.

Robin a respirat din nou.

S-au așezat pe una dintre băncile din spatele bisericii.

Dolly și-a făcut apariția țațoșă în pantofii ei cu toc înalt și răspândind o

boare de parfum. I-a făcut cu ochiul lui Duchess.

Robin stătea între ei și îi puneă lui Hal întrebări despre Dumnezeu la care niciun om încă în viață nu ar fi putut să-i răspundă.

Predicatorul a început să le vorbească despre locuri îndepărtate, despre război și foamete, despre pângărirea ideii de bunătate. Duchess a lăsat aceste vorbe să se reverse până când predicatorul a spus ceva despre moarte și un nou început, punctul culminant al unui plan atât de vast, încât noi nu ar trebui nici să-l înțelegem, nici să-l punem la îndoială. Duchess s-a uitat la Robin, care părea captivat, ea știind cu exactitate la ce se gândea fratele ei în clipa aceea.

Când membrii congregației și-au plecat capetele în rugăciune, Duchess a văzut cu ochii minții chipul lui Star, atât de limpede conturat și atât de împăcat, încât fetei i-a venit să plângă. A simțit cum o podidesc lacrimile, însă s-a străduit din răputeri să și le stăvilească. Iar în momentul în care predicatorul cel bătrân a început din nou să vorbească, ea a rămas cu capul plecat, temându-se că va pierde imaginea aceea.

A simțit o atingere, o palmă mare, întinsă peste umerii fratelui ei și încercând să-i ofere alinare când avea cel mai puțin nevoie de așa ceva.

— Să te ia naiba, a șoptit ea. Să vă ia naiba pe toți.

S-a ridicat în picioare și a fugit din biserică, atât de repede și de departe, încât abia dacă a auzit cum glasul osândeii o trânteste la pământ.

S-a așezat pe iarba înaltă și a încercat să se calmeze respirând adânc. Nu a observat-o pe Dolly decât în momentul în care aceasta s-a așezat lângă ea.

— Drăguță rochie.

Duchess a smuls un smoc de iarbă, aruncându-l în vântul acela domol.

— N-o să te întreb dacă ești în regulă.

— Bine.

Duchess a aruncat o privire către Dolly, buze lucioase și pleoape fardate cu negru, păr ondulat. Purta o fustă crem, o bluză bleumarin cu decolteu și o eșarfă de mătase. Atât de femeie, încât Duchess s-a simțit și mai fetiță.

— Cam mult decolteu pentru o slujbă la biserică.

— Dacă mi-aș scoate sutienul, țațele mi s-ar rostogoli pe culoarul dintre bănci.

Duchess nu a râs.

— Numai aiureli se spun acolo.

Dolly și-a aprins o țigară, mirosul fumului abia acoperindu-l pe cel de parfum.

— Eu te înțeleg, Duchess.
— Ce înțelegi?
— Și eu simțeam ura asta. Uneori flăcările devin prea fierbinți, nu?
Capătul aprins al țigării a scânteiat ușor în bătaia vântului.
Duchess a început din nou să smulgă iarba de lângă ea.
— Nu știi nimic despre mine.
— Știu că încă ești suficient de tânără. Eu nu mi-am dat seama până nu am ajuns bătrână.
— De ce anume nu ți-ai dat seama?
— Că eram singură pe lume.
Duchess s-a ridicat în picioare.
— Eu știu că nu sunt singură. Îl am pe fratele meu. Și nu am nevoie de altcineva. Nici de Hal, nici de tine și nici de Dumnezeu.



Bitterwater era o întindere de beton și oțel. Magazine pe ai căror pereți exteriori îngălbeneau afișe cu reclame la baruri, trupe sau băuturi ieftine. O localitate la treizeci de kilometri de Cape și de coastă, genul de loc despre care ai crede că a apărut în urma unei erori de urbanism.

Walk a trecut pe lângă o zonă industrială – containere puse unele peste altele, depozite și furnizori specializați – până a găsit locul pe care îl căuta.

Biroul de avocatură al Marthei May era într-un centru comercial la marginea orașului, între o curățătorie de haine și un restaurant mexican care oferea tacos la 89 de cenți porția.

Walk a parcat mașina și a traversat.

Bitterwater Dental, Spirit Electronics, Red Dairy. Un salon de frumusețe unde o femeie cu trăsături asiatice, purtând o mască chirurgicală, dădea cu fixativ unghiile unei mame cu aer obosit, care legăna cu un picior căruciorul de lângă ea.

Un cer plumburiu deasupra, iar alături neonul pâlpâitor Tacos. A împins ușa și a intrat într-o încăpere ticsită cu oameni. Doar femei, toate cu copii și având priviri care păreau să spună povești pe cât de asemănătoare, pe atât de triste. Exista și o masă pe post de recepție, cu o secretară care se apropia probabil de șaptezeci de ani, păr albastru, ochelari cu rame roz. Mesteca gumă și tasta ceva, ținând un telefon între ureche și umăr și făcând cu ochiul unei fetițe care urla de se cutremurau pereții.

Walk a ieșit din nou.

A rămas în mașină până la ora șase, a numărat persoanele care ieșeau

apoi a urmărit-o pe secretară cum se urcă într-un Bronco ruginit și se chinuie să-i pornească motorul. De cum s-a făcut nevăzută, Walk a traversat din nou parcare. Restaurantul mexican se animase, fiind acum populat cu funcționari obosiți care-și beau berile în dreptul vitrinei.

A împins de câteva ori ușa biroului, însă între timp fusese încuiată, așa că a bătut de două ori.

A auzit-o pe Martha May dinăuntru, prin geamul mat:

— Am închis. Va trebui să reveniți mâine. Ne pare rău.

— Martha. Sunt eu, Walk.

A durat un minut până a auzit yala deschizându-se. Apoi, iat-o.

Cei doi s-au privit o vreme. Martha May, păr castaniu încadrând o față de spiriduș. Purta un costum gri. Lui Walk i-a venit să zâmbească văzând bascheții Chuck Taylor pe care îi purta.

S-a gândit s-o îmbrățișeze, însă ea s-a întors cu spatele, nici măcar un zâmbet. L-a condus în biroul ei, care era mai dichisit decât se așteptase. Birou masiv din stejar, un ghiveci cu flori și o bibliotecă juridică ocupând un întreg perete. Martha s-a așezat, apoi i-a făcut semn să-i urmeze exemplul.

— A trecut ceva vreme, Walk.

— Așa e.

— Ți-aș oferi o cafea, dar sunt frântă.

— Mă bucur să te revăd, Martha.

În sfârșit un zâmbet, care l-a cucerit pe loc, așa cum se întâmpla dintotdeauna.

— Îmi pare atât de rău pentru Star. Am vrut să vin, însă am avut o înfățișare la tribunal și nu am putut s-o amân.

— Am primit florile.

— Copilașii aceia. Iisuse.

Pe birou se aflau o mulțime de dosare, stivuite cu grijă. Au stat o vreme de vorbă – despre Star, despre șocul pe care îl provocase vestea și despre felul în care Boyd instrumentase cazul. Walk a dat de înțeles că și el se ocupa de acesta. Însă persista o anumită tensiune – firească atunci când doi oameni care cândva s-au văzut în pielea goală se reîntâlnesc.

— Și Vincent?

— Nu el a comis crima.

Martha s-a apropiat de fereastră și s-a uitat la autostrada din dreptul acesteia. Walk a auzit zgomotul mașinilor, câte un claxon, duduitul unei

motociclete.

— Te-ai descurcat de minune aici, Martha.

Martha și-a înclinat ușor capul într-o parte.

— Ei, mulțumesc, Walk. Aprecierea ta contează atât de mult pentru mine.

— Nu am vrut să...

— Sunt prea obosită pentru o conversație de complezență. Nu vrei să-mi spui pentru ce-ai venit?

Walk a simțit cum i se usucă gura. El nu voise să vină și să ceară o favoare pe care n-ar fi putut niciodată s-o răsplătească.

— Vincent te vrea pe tine.

Martha s-a întors.

— În ce sens „mă vrea pe mine”?

— Vrea să fii avocatul lui. Știu cum sună asta.

Martha a început să râdă.

— Chiar știi, Walk? Pentru că, din câte am auzit, nu ai nici cea mai vagă idee, a spus ea, apoi a inspirat adânc și s-a calmat.

Pe perete se afla o diplomă, Universitatea Southwestern, un panou de plută agățat alături, plin cu cărți de vizită și fotografii înfățișând mămici vesele cu copii alături.

— Nu sunt avocat penalist.

— Știu asta. I-am spus.

— Nu. Acesta este răspunsul meu.

— În regulă. Doar am întrebat.

Martha a zâmbit.

— Încă faci după cum îți poruncește Vincent King.

— Aș face orice să opresc execuția unui om nevinovat.

— Riscă pedeapsa capitală?

— Da.

Martha s-a trântit pe scaun, apoi și-a pus picioarele pe birou.

— Îi pot recomanda pe cineva.

— Am încercat deja.

A pescuit o bomboană dintr-un bol, M&M cu arahide.

— De ce naiba mă vrea pe mine?

— După ce ai petrecut treizeci de ani acolo, e ușor să uiți. Acum nu ne mai are decât pe noi doi.

— Dar nici măcar nu-l cunosc. Nu te mai cunosc nici pe tine, Walk.

— Nu m-am schimbat chiar așa de mult.

— Exact de asta mă temeam.

Walk a început să râdă.

— Nu vrei să mâncăm ceva și să depănăm amintiri? a întrebat el cu glas scăzut, simțind cum i se înroșesc obraji. Dacă ai optzeci și nouă de cenți, știu eu un loc grozav unde se servește tacos.

— Pot să fiu sinceră cu tine, Walk?

— Absolut.

— Am petrecut o grămadă de vreme încercând să dau uitării Cape Haven. Nu am de gând să mă întorc acolo.

Walk s-a ridicat în picioare, a zâmbit și a ieșit din birou.

15

Walk privea cum strada principală se trezește încet-încet la viață.

Milton mânjit de sânge, aranjându-și marfa cu un ochi de artist: fleici, mânzat și costițe. Walk își cumpăra cotletele de acolo, la un preț la care turiștii nu ar fi putut nici măcar să viseze.

Tocmai vorbise la telefon cu Hal. Îl suna săptămânal, îi întreba ce mai face Robin – probabil singura persoană care ar fi putut auzi ceva în noaptea aceea de coșmar. Hal îi spusese că găsiseră un doctor, un psihoterapeut, o doamnă care lucra de acasă, la vreo treizeci de kilometri de ferma familiei Radley. Niciunul dintre ei nu rostise vreun nume de persoană sau de localitate. Walk rămăsese extrem de precaut.

— Nu vrei o cafea? l-a întrebat Leah din cadrul ușii.

Walk a clătinat din cap:

— Ești în regulă, Leah?

— Obosită.

În unele zile era limpede că plânsese: ochi umflați și injectați. Walk bănuia că era vorba despre Ed, dintotdeauna avusese fler pentru astfel de lucruri. Credea că bărbații sunt programați diferit, erori de design, niște idioți.

— Trebuie să mă întorc la hârțogăraie. Nu pot să-ți spun în ce hal arată biroul din spate.

Ani la rând îl pisase la cap cu asta, o schimbare de sistem, formulare noi. Nu era niciun secret că lui Walk i-ar fi plăcut ca lucrurile să rămână cum erau. De fiecare dată când cineva făcea cerere pentru o demolare urmată de construirea unei noi case, Walk depunea o notă de protest.

Polițiștii statali plecaseră lăsând în urma lor o mulțime de ambalaje de burgeri și pahare din carton pentru cafea, Boyd promisese că-l va ține pe Walk la curent cu evenimentele.

— Crezi că aş putea să lucrez câteva zile în plus? Știu că vin în timpul zilei, însă mă întrebam dacă nu aveți nevoie de mine și seara.

— Ești sigură că totul e în regulă, Leah?

— Știi și tu cum e. Un copil mai are puțin și pleacă la facultate, iar Ricky își dorește nu știu ce joc video.

— Sigur. Rezolv eu cumva.

Aveau un buget limitat, însă Walk ar fi putut să-l drămuiască în folosul

ei. Ed deținea Tallow Construction, iar ea fusese administrator, doar că la un moment dat piața s-a prăbușit. Cu toate acestea, se întreba dacă banii erau singura ei problemă. Leah părea că nu se mai dă dusă de la secție, că stă prea mult pe plajă – oriunde numai acasă nu, alături de soțul ei.

A deschis dosarul, Star se uita la el. Sosiseră și rapoartele.

Mai era și dosarul lui Vincent. Își petrecuse noaptea cercetând ultimii treizeci de ani. Citise transcrierile primului caz, studiasse moartea lui Sissy Radley. Apoi se uitase peste documentele celui de-al doilea caz, încăierarea din închisoare care degenerase. Numele deținutului mort era Baxter Logan și, din câte își putuse da seama Walk, fusese un individ de care lumea făcuse bine că se descotorosise. Executa deja o condamnare pe viață pentru răpirea și uciderea unei tinere – Annie Clavers, agent imobiliar. Walk citise transcrierea interogatoriului, auzind cu limpezime vocea lui Vincent.

„Eu am făcut-o. Ne-am luat la bătaie, l-am lovit, iar el a căzut și nu s-a mai ridicat niciodată. Nu-mi amintesc alte lucruri. Nu știu ce aș mai putea să-ți spun, Cuddy. Dă-mi ceva să semnez și o să semnez.”

După încă trei pagini, Cuddy descria faptele încercând să-l convingă pe Vince, cu subtilitate, de altceva. Walk înțelesese perfect ce urmărise Cuddy.

„Hai să zicem că a fost autoapărare, pentru că toată lumea știe că asta a fost de fapt”.

„Nu a fost autoapărare. Doar o încăierare. Nu are importanță cine a început.”

Procurorii interveniseră din nou în forță, îl acuzaseră pe Vincent de crimă de gradul doi. Vincent acceptase o pedeapsă de douăzeci de ani, adăugați la prima condamnare.

Walk a pus mâna pe telefon și l-a sunat pe Cuddy. A dat de el după cinci minute.

— Tocmai mă uitam prin dosarul lui Vincent King.

Cuddy a fornăit de parcă ar fi fost răcit.

— Credeam că Boyd a încheiat ancheta.

— A încheiat-o.

— Așa.

— Raportul pe care l-am primit: Vincent King și Baxter Logan. Nu conține prea multe detalii de la autopsie.

— Mă tem că asta e tot ce avem. Logan a murit la impactul cu pardoseala de piatră. Acum douăzeci și patru de ani, Walk. Pe vremea aceea rapoartele nu erau la fel de detaliate.

— Cum o mai duce Vincent?

L-a auzit pe bărbatul masiv cum se lasă pe spătarul scaunului, tapițeria din piele a scârțâit sonor.

— Nu vorbește cu nimeni. Nici măcar cu mine.

— S-a văzut la știri?

Localnicii făcuseră presiuni ca procurorul să-l pună mai repede sub acuzare.

— Nu are televizor în celulă.

Walk s-a încruntat.

— Dar eu crezusem că...

— A, ar fi putut avea unul. I-am propus asta, de mai multe ori.

— Și-atunci, ce face acolo?

A urmat o tăcere lungă.

— Cuddy?

— Are o poză cu fata aia. Sissy Radley. A lipit-o pe perete, e singurul lucru din celula lui.

Walk a închis ochii în vreme ce Cuddy îi spunea că vor ține legătura. A verificat încă o dată raportul. Autopsia fusese făcută de un medic pe nume David Yuto. Existau chiar o adresă și un număr de telefon. A sunat, i-a răspuns robotul, așa că a lăsat un mesaj. Douăzeci și patru de ani; se îndoia că doctorul acela se mai afla acolo. Și, chiar dacă s-ar fi aflat, Walk se întreba ce naiba ar fi putut să-l întrebe. Se străduia să-și facă meseria de polițist, să instrumenteze un caz cât mai bine cu putință. În pofida avertismentului lui Boyd, insistase. Doar că nu știa în ce direcție să se îndrepte.

Valeria Reyes a intrat, așezându-se de cealaltă parte a biroului fără să vorbească, privind pur și simplu pe fereastră, ca întotdeauna.

Walk a dat o pagină și s-a uitat la fotografia lui Star, părul ei dat pe spate, un braț îndoit de parcă ar fi cerut să-i sară cineva în ajutor.

— Trebuie să facem curat în biroul ăsta.

Valeria s-a uitat la toate acele hârtii stivuite, la dezordinea din jur.

— Vreau să stau de vorbă cu Darke.

— Pentru că te vei descurca mai bine decât cei de la poliția statală? Așa de dur te crezi?

— Îl cunosc pe Darke de când...

— Nimic, Walk. Asta înseamnă: nimic. Uită-te la Vincent King... că eu văd că pe el îl urmărești, de parcă te-ai aștepta ca el să fi rămas puștiul care

ne-a părăsit în urmă cu treizeci de ani. Ei, bine, puștiul acela nu mai există și, orice ai știut tu despre el, află că ne-a părăsit în ziua în care a intrat pe porțile închisorii Fairmont.

— Te înșeli.

— Pe bune, Walk. Știu că tu nu te-ai schimbat, însă toți ceilalți au făcut-o.

Walk se uita pe fereastră și culorile i se păreau prea strălucitoare, alb și nuanțe de albastru, sticlă mată și steaguri apretate.

— Deci, ce ai mai găsit?

— Furt. Locul a fost întors cu susu-n jos.

— Doar că nu lipsea nimic. Seamănă mai degrabă cu o încăierare scăpată de sub control.

— Milton minte.

— Nu există niciun motiv întemeiat s-o fi făcut.

— Hai să considerăm ipoteza cu furtul. Poate că Star i-a deranjat pe hoți, a spus el continuând să-și imagineze scena, atât de trasă de păr încât a început să se bâlbâie.

— Dacă ar fi cum zici tu, ar trebui să ignorăm că am găsit în casa aceea un bărbat având sângele ei pe cămașă. În plus, amprentele lui erau peste tot și avea un motiv plauzibil să comită crima.

— Nici vorbă, s-a grăbit Walk să o contrazică.

— Cu toate astea, continuăm să ne agățăm de o simplă ipoteză.

— Vincent nu vrea să spună nimic. Nu vrea să spună de ce, nu vrea să spună cum a ajuns în casa lui Star, nu vrea să spună la ce oră s-au petrecut evenimentele. La naiba: a anunțat el însuși poliția, folosind telefonul lor.

— S-a purtat ca o brută. Star... câte coaste i-a rupt? Ai fotografiile în fața ta.

Walk s-a uitat încă o dată la ele, la urmele de violență din zona pieptului, albastre-vineții, la dungile indicând oasele rupte. Indicii ale unei crime pasionale, o ură atât de intensă, încât Walk aproape că-i simțea fierbințeala.

— Mai e și umflătura de lângă ochi.

— Iar el era acolo. Nu se știe cum a intrat, însă nu există nicio urmă de pătrundere forțată. Să zicem că ea l-a invitat, după care ceva s-a întâmplat. El o bate. O împușcă mortal. Apoi el fuge și ascunde arma, revine și se așază în bucătărie, sună la poliție și așteaptă să ne facem apariția. Copilul, Robin, e încuiat în dormitor – din fericire –, însă există o șansă să fi auzit ceva.

Walk s-a ridicat în picioare și a deschis geamul îndărătul căruia se anunța o nouă dimineață perfectă. O oră sau două la birou, niciodată nu rezistase mai mult.

— Trebuie să stau de vorbă cu Darke, a repetat el. Există o întreagă istorie între el și Star. E un individ violent.

— Alibiul lui este beton.

— Acesta este motivul pentru care am chemat-o pe Dee.

— Boyd a zis s-o lași baltă. Nu te băga într-un caz de competența poliției statale.

Walk a tras adânc aer în piept. Totul părea să plutească haotic, nimic nu era limpede, în afara faptului că el îl cunoștea bine pe Vincent. Indiferent ce spusese Valeria. El îl cunoștea pe Vincent King. La naiba cu cei treizeci de ani – își cunoștea prietenul.

— Trebuie să te bărbierești, Walk.

— Și tu.

Valeria a râs. Apoi a sunat Leah să-l anunțe pe Walk că Dee Lane aștepta să intre.

A găsit-o la recepție, apoi a condus-o până în biroul ticsit din spatele secției de poliție. O masă, patru scaune și o vază mare, plină cu trandafiri Vendela. Fereastra avea vedere către strada principală; încăperea semăna mai degrabă cu odaia pentru oaspeți a bunicii decât cu o cameră pentru interogatorii.

Dee arăta mai bine decât ultima dată când o întâlnise. Purta o rochie simplă, galbenă, de vară și se vedea că trecuse pe la coafor. Un fard discret, suficient să-i scoată ușor în evidență trăsăturile plăcute și să le ascundă pe cele dure. În mână ținea o pungă de hârtie, pe care i-a întins-o lui Walk.

— *Galletes* cu piersici, a spus ea în loc de bună dimineața. Știu cât de mult îți plac.

— Mulțumesc.

Walk nu avea nici magnetofon, nici hârtii, nici pix.

— Am vorbit deja cu ofițerii de la poliția statală.

— Vreau doar să trec în revistă câteva chestii. Cafea?

Dee și-a coborât ușor umerii:

— Sigur, Walk.

A lăsat-o singură, a găsit-o pe Leah și a rugat-o să pună de cafea. Când a revenit, Dee stătea în dreptul ferestrei.

— Pare diferită dacă te uiți la ea de aici, a spus ea. Strada principală.

Magazinele și chipurile noi. Vreau să spun, schimbarea nu s-a petrecut de la o zi la alta. Ai auzit de cererea pentru construirea de noi locuințe?

— Nu va primi aprobare.

Dee s-a întors, s-a așezat din nou pe scaun, picior peste picior.

— Tu crezi că sunt o ființă slabă... când vine vorba despre Darke.

— Încerc doar să înțeleg.

— Darke și-a făcut pur și simplu apariția, mi-a adus flori și mi-a spus că îi pare rău. Apoi am trecut de la una la alta...

— Spune-mi cum l-ai cunoscut.

— Păi, într-o zi a venit la bancă să deschidă un cont curent. Mi s-a părut... drăgălaș nu e cuvântul potrivit. Era tăcut, însă dur... La naiba, Walk, nici nu știu ce să spun. A mai venit de câteva ori, mereu se așeza la coadă. I-am propus să ne vedem și el a spus „da”. Așa se procedează, nu?

— Mai înainte mi-ai spus că nu exista nimic firesc la el.

— Atunci eram supărată, din pricina casei. Îmi vărsam nervii. Hai să-ți spun ceva despre el.

— Ce?

— S-a purtat frumos cu fetele mele. Era atent. Le supraveghea, le dădea în leagăn, știi tu. Stătea cu ele. Într-o zi am venit din curte și l-am găsit ținând-o pe Molly în poală. Se uitau la un film Disney. Sunt puțini bărbații care se atașează de copiii altcuiva.

Leah a adus cafelele, apoi i-a lăsat singuri. Când Walk a luat-o pe a lui, a observat că îi tremură mâna, atât de rău încât a trebuit să lase ceașca jos.

— Ești bine, Walk? Pari obosit. Și poate că ar trebui să te bărbierești. N-aș vrea să te jignesc, însă...

— Deci a rămas la tine toată noaptea, Darke?

— L-am dat afară devreme, înainte să se trezească fetele.

Walk s-a lăsat pe speteaza scaunului, simțind cum oboseala îi pătrunde până în oase, ochi uscați și dureri musculare.

— Știi că nu-ți place să te gândești la asta, Walk. Vincent și Star, și tot ce decurge de aici... Darke, însă... poate fi un ticălos, dar nu e ceea ce crezi tu. Sau poate ceea ce ai vrea să fie.

— Și ce, mă rog, aș vrea eu să fie Darke?

— Tipul care dovedește nevinovăția lui Vincent.



De cum a terminat cu țarcul, s-a mutat în grajd, mirosul de balebă nu i se mai părea atât de insuportabil. Doi cai, unul negru și altul sur, mai mic. Nu

aveau nume sau cel puțin asta spusese Hal când Robin întrebase. Băiatul rămăsese nedumerit: „Toată lumea trebuie să poarte un nume”.

Rânește, ia cu lopata paie umede și balega și pune-le în sacul de gunoi. Adu un balot mic din hambar și împrăștie paie cu furca. Învățase deja să lase neacoperite zonele ude, ca să se usuce. Îi adăpa, le aducea grâne de două ori pe zi, la aceleași ore, cel sur era predispus la colici. Îi ducea în țarc și închidea poarta, uneori îi privea cum galopează și izbesc pământul cu copita, de parcă ar fi urmat să fie înhămați. Lui Duchess îi plăceau caii, cum îi stătea bine oricărui proscris.

Un foc de armă.

Calmul s-a risipit atât de brusc, încât Duchess a căzut în genunchi. Elanii, picioare ridicate în aer, capete întoarse. Apoi s-au împrăștiat, luând-o la fugă atât de rapid încât în momentul în care fata a reușit să se ridice în picioare, se făcuseră nevăzuți cu toții.

A alergat spre casă, inima bătându-i mai să-i sară din piept, cu gândul numai la Darke.

S-a calmat puțin când l-a văzut pe Hal pe verandă, fața lui exprima o îngrijorare adâncă.

— E sus, în debara.

Duchess a urcat în grabă scările, a intrat în camera lor, văzându-l pe Robin pe podea, cu pătura peste cap.

— Robin.

Nu s-a grăbit să-l atingă, preferând să se strecoare și ea sub pătură, lângă el.

— Robin, a repetat ea. Totul e în regulă.

— Am auzit-o, a spus el un cu glas atât de stins, încât Duchess a trebuit să-și apropie urechea de gura lui.

— Ce ai auzit?

— Împușcătura. Am auzit-o. Am auzit-o din nou.



În după-amiaza aceea Hal i-a dus la grajdul din cărămidă roșie și le-a spus să aștepte în soare. Duchess s-a apropiat de ușă, s-a uitat printre scândurile acesteia și l-a văzut pe Hal cum rulează rogojina.

— Bunicul a zis să așteptăm aici.

Duchess i-a făcut semn să tacă.

Hal a deschis o trapă în podea și a început să coboare. S-a întors cu un pistol. Îl ținea ușor în palmă, sprijinindu-l de șold, o cutie mică de tinichea

în cealaltă mână.

Duchess s-a lipit de fratele ei.

— Țsta e un Springfield 1911. Un pistol ușor și precis. Toți fermierii au nevoie de o armă. Ce ați auzit voi mai devreme... au fost doar niște vânători. E important să vă obișnuiți cu zgomotul. Nu vreau să vă fie frică.

Bătrânul a îngenuncheat și le-a întins pistolul. Robin s-a retras după Duchess.

— Nu e încărcat și are siguranța pusă.

A durat un minut până când Duchess a întins mâna și l-a luat, mai rece decât s-ar fi așteptat, greu, deși bunicul spusese că era ușor.

L-a cercetat cu atenție, apoi Robin a făcut un pas în față și a început și el să se uite. Și-a trecut un deget peste mâner.

— N-ai vrea să încerci să tragi la țintă, Duchess?

Duchess s-a uitat la pistol, gândindu-se la mama ei. Gaura din pieptul ei. Apoi s-a gândit la Vincent King.

— Ba da.

Au ieșit pe câmpul cultivat, încă verde, spicele abia dacă îi ajungeau la gleznă. S-au apropiat de primi cedri, înalți, scări către cer.

Pe un trunchi mai gros decât trupurile lor puse unul lângă celălalt erau o mulțime de zgârieturi și de găuri, perforații perfecte. Frunze de mult uscate și tasate, mușchi verde cățărându-se pe crengile căzute și bălți reflectând coronamentul de deasupra.

Hal i-a tras pe copii înapoi cincizeci de pași, a scos patru cartușe și le-a arătat cum se pun în magazie. I-a instruit cum să folosească siguranța și cum să se uite prin cătate, cum să țină pistolul corect, cu două mâini și cum să respire ușor și egal. Apoi le-a dat câte o pereche de căști antifonice.

Prima dată când a tras Hal, Robin a făcut un salt în spate, iar Duchess a trebuit să-l țină. A doua oară a reacționat la fel. A treia și a patra oară, doar a tresărit.

Apoi a venit rândul lui Duchess să încarce magazia, în vreme ce Hal îi dădea instrucțiuni. Fata a mânuit cartușele cu grijă, cum o sfătuisese el, însă tot a simțit cum i se întetesc bătăile inimii, amintirile încă fluide proiectând-o direct și total în trecut. Walk și ceilalți polițiști, fratele ei. Banda din plastic, carele de reportaj, zgomotele.

A ratat ținta de șase ori la rând, de fiecare dată reculul dându-i mâna înapoi, pentru că uita să se proptească bine pe picioare. Robin devenise între timp mai îndrăzneț, a continuat să-l țină pe Hal de mână, însă nu și-a mai

întors capul.

Duchess a umplut din nou magazia, de data aceasta având în urechi doar zgomotele pădurii; Hal a urmărit-o cu atenție, însă a lăsat-o să-și dea singură seama cum trebuia să procedeze.

Prima dată când a nimerit trunchiul, a reușit să desprindă o așchie de pe margine.

Apoi a nimerit de două ori mijlocul acestuia, în vreme ce Robin o aclama bătând din palme.

— Văd că te pricepi să tragi la țintă, a spus Hal.

Duchess s-a întors cu spatele înainte ca bătrânul să-i poată zări zâmbetul din colțul gurii.

A continuat să încarce magazia până a reușit să înfigă gloanțele fie în mijlocul trunchiului de cedru, fie puțin mai sus sau mai jos. Apoi Hal a rugat-o să se dea în spate vreo douăzeci de pași, ca să-i mai arate o dată. Cum se corectează unghiul, cum se trage stând cu un genunchi pe pământ sau de la nivelul abdomenului. Fără emoții, fără adrenalină, fără toate acele ingrediente profund umane care nu fac altceva decât să saboteze acuratețea tirului.

Pe drumul de întoarcere către fermă, Robin a alergat înainte ca să-și verifice orătăniile. Găinile. În fiecare dimineață le căuta de ouă, colectarea lor cădea în sarcina lui, părea să trăiască pentru asta.

Duchess s-a uitat la pământul din jurul lor în vreme ce soarele începea să apună, încă nu coborâse suficient ca să-și etaleze culorile, însă simțea cum căldura devenea tot mai suportabilă. Vara își dădea încet-încet duhul, Hal le spusese că toamna este un adevărat spectacol.

Duchess s-a oprit lângă iapa sură, care s-a apropiat de ea. A început să o mângâie cu blândețe.

— La mine nu vine, a comentat Hal. Te place, iar ei nu-i plac prea mulți oameni.

Duchess nu a spus nimic, nedorind să deschidă o conversație, nedorind să piardă acel foc interior care o ajuta să ajungă la capătul fiecărei zile.

În seara aceea a cinat singură, pe verandă, stând ca pe ace în vreme ce îl auzea pe Hal cum râde de ceva spus de Robin. Acestea erau momentele în care trecutul o bântuia, trăgând-o înapoi în Cape Haven. Bătrânul râzând, zâmbind, după toate cele prin care trecuseră nepoții lui. Între ei începuse să se formeze o legătură.

A revenit în bucătărie, a deschis bufetul și a luat sticla de Jim Beam de

pe ultimul raft.

A luat-o cu ea pe marginea lacului, i-a desfăcut dopul și a băut. Nu a tresărit când a simțit arsura pe limbă. S-a gândit la Vincent King, a mai băut puțin, apoi la Darke – încă o dușcă. A băut și a tot băut, până când durerea s-a mai domolit, mușchii i s-au relaxat, iar lumea a început să se rotească. Problemele s-au topit, marginile au devenit mai netede. S-a întins pe spate și a închis ochii, simțind prezența mamei ei.

A durat o oră până a început să vomite.

Încă o oră până a găsit-o Hal.

A zărit ca prin ceață ochii bătrânului, ochii aceia apoși, în vreme ce se simțea purtată pe brațe.

— Te urăsc, i-a spus ea cu glas șoptit.

Hal a sărutat-o pe creștet în vreme ce ea și-a lipit obrazul de pieptul lui, lăsând întunericul s-o găsească.

16

Dacă ar fi avut suflet casele, a lui Star ar fi fost la fel de neagră ca o noapte de decembrie.

Walk și-a imaginat că Darke avea să o scoată pe piață de îndată ce autoritățile ar fi eliberat-o, poate ar fi aranjat-o puțin pentru noul chiriaș sau poate ar fi demolat-o și ar fi înălțat una nouă. Doar că a rămas neatinsă, ușa de la stradă fiind înlocuită cu o bucată de placaj. Un geam spart fusese bătut în scânduri. Iarba din curte era înaltă și galbenă.

— Știu că ți-e dor de ea, Walk. Și mie îmi este. Și copiilor.

Walk nu a trebuit să se întoarcă, simțise imediat mirosul de sânge.

— Ceva vești despre Vincent King? Eu crezusem că l-au pus deja sub acuzare. În ziare scrie că îl vor executa de cum va fi găsit vinovat.

Walk s-a crispat puțin. Ultimul lucru de care auzise fusese că procurorul districtual îi ceruse lui Boyd să mai caute o dată arma crimei. Cum încălcase condițiile eliberării condiționate, Vincent nu pleca nicăieri, timpul era de partea lor.

— Apropo, îmi place barba ta. Faină. Chiar faină. E deasă. Și eu mi-aș putea lăsa, știi. Am putea amândoi să purtăm barbă. Ar fi amuzant, nu, Walk?

— Sigur, Milton.

Milton purta pantaloni de trening și un maiou, părul îl acoperea de la umeri până pe dosul palmelor.

— Locul ăsta. Ceea ce s-a petrecut aici. E înfricoșător, da. Sânge și toate cele. E în regulă dacă e vorba de un animal. Vreau să spun, veganii văd lucrurile altfel, însă consumă carne albă dacă e feliată suficient de subțire.

Walk s-a scărpinat nedumerit în cap.

— Star însă... când mă gândesc cum zăcea acolo, a continuat Milton punându-și o palmă pe burtă. Nu-ți face griji. Am supravegheat eu casa. Dacă o să văd copii sau altceva, o să sun la secție. 10-54.

— Vite pe autostradă.

Milton s-a întors și a traversat înapoi strada, târșâindu-și picioarele, mirosul acela metalic răspândindu-se în urma lui.

Walk a intrat pe alee și a bătut în ușa garajului lui Brandon Rock.

Aceasta s-a deschis, un val de lumină orbitoare revărsându-se din interior, Van Halen pus tare, miros puternic de transpirație și apă de colonie.

Brandon purta niște pantaloni lycra și un maiou pentru culturști tăiat imediat sub piept.

— Walk. Tu stăteai de vorbă cu Bigfoot?

— Ai reparat motorul ăla?

— Iar a sărit cu pâra? Știi că am depus cerere să fac modificări casei. Am vrut să deschid partea din spate, să construiesc un dojo deasupra garajului. Ia ghici cine a depus o contestație?

Brandon a deschis o sticlă de apă, vărsându-și în cap o jumătate din conținutul acesteia.

— Liniștește-te. Mi-am meritat-o.

— Repară mașina, Brandon.

— Mai ții minte cum se comporta la școală, Walk? Pe vremea aia eu mă vedeam cu Julia Martin, iar ea spunea că Milton o urmărea până acasă. O speria înfiorător.

— Asta era acum treizeci de ani.

Brandon a ieșit din garaj și s-a uitat la fosta locuință a familiei Radley.

— Mi-aș dori să fi fost acolo în noaptea aceea. Poate aș fi putut face ceva, habar n-am.

Walk citise declarațiile vecinilor, așa scurte cum erau. Poliția mersese din ușă în ușă.

— Deci erai plecat în noaptea aia.

— Așa cum i-am spus și doamnei de la poliția statală. Ed Tallow m-a chemat la o întâlnire cu niște clienți care vor să construiască la marginea orașului. Ai auzit de chestia asta? Japonezi... știi cum le place să chefuliască.

— Da.

Brandon făcea exerciții cu brațul drept.

— Îl mențin puternic. De cum mă operez la genunchiul ăla, mă apuc din nou de aruncări.

Walk nu a comentat.

Brandon i-a tras un pumn ușor în braț, apoi a intrat din nou în garaj. A închis ușa în urma lui, întrerupând valul de lumină și înăbușind sunetul.

Walk a traversat curtea din fața locuinței lui Star, către casă, în vreme ce amintirea acelei nopți îi revenea în minte. A simțit cum începe din nou să tremure, a pus criza pe seama amintirilor și a înaintat de-a lungul peretelui exterior.

A deschis poarta laterală, care nu era niciodată încuiată – nimeni nu și-o

încuia –, apoi s-a oprit când a auzit un zgomot dinăuntru. S-a apropiat mai mult, aruncând o privire pe fereastră și zăbind fascicolul luminos al unei lanterne.

A pășit pe verandă și și-a scos pistolul, pregătindu-se să intre.

Walk a făcut apoi un pas în spate – bărbatul acela părea un munte deasupra lui.

— Darke.

Privirea aceea scormonitoare, niciun cuvânt însă.

— M-ai speriat, a spus Walk vârându-și pistolul înapoi în toc, în vreme de Darke se așeza pe bancă.

Walk s-a așezat lângă el, fără să fie invitat.

— Ce faci aici?

— E casa mea.

— Corect.

Walk era mai mult decât obișnuit cu căldura, însă a simțit nevoia să-și șteargă transpirația de pe cap.

— Te-am auzit vorbind cu cei de la poliția statală. Am citit raportul, dar voiam să discut și eu cu tine. Te-aș fi sunat, însă acum m-ai scutit de o corvoadă.

— Copiii. Cum o mai duc?

— Copiii sunt... a încercat Walk să-și caute cuvintele.

— Vreau să stau de vorbă cu fata.

Walk s-a uitat la el, simțind cum se încordează.

— De ce?

— Să-i spun că-mi pare rău.

— Pentru ce anume?

— Și-a pierdut un părinte. E o fată dură, nu?

Vorbea rar, de parcă fiecare cuvânt ar fi fost ales cu multă grijă.

— E un copil.

Lumina lunii s-a strecurat printre copaci, trimițându-și o rază asupra lor.

— Unde s-au dus?

— Undeva departe.

Niște palme uriașe așezate pe coapse uriașe. Walk s-a gândit cum e să-ți croiești drum prin viață în felul acesta: lumea dându-se la o parte, holbându-se.

— Mai spune-mi ceva despre ea.

— Despre Duchess?

Darke a clătinat din cap.

— Are treisprezece ani, nu-i așa?

Walk și-a dres glasul.

— De-a lungul anilor am primit vreo două telefoane. Școala gimnazială Hilltop. Oamenii spuneau că au văzut o mașină staționând lângă gardul școlii. O mașină neagră. Nimeni nu s-a gândit să-și noteze numărul de înmatriculare.

— Eu am o mașină neagră, șerif Walker.

— Știu.

— Te gândești vreodată la lucrurile pe care le-ai făcut?

— Desigur.

— Și la cele pe care știi că le vei face?

— Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui.

Darke s-a uitat la lună.

— Știi că circulă tot felul de zvonuri despre tine, Dickie.

— Da, știu.

— Oamenii spun că ai fi un individ violent.

— Sunt violent. Să le spui asta.

Walk a simțit cum i se usucă gâtul, în vreme ce bărbatul cel masiv continua să privească spre cer.

— Ne vedem la biserică, a spus Darke.

— Eu nu te-am văzut pe-acolo.

— Nu intru. Tu pentru ce te rogi?

Walk și-a pus o mână pe pistol.

— Pentru un sfârșit potrivit și meritat.

— Speranța este un sentiment profan. Și viața e fragilă. Iar uneori ne ținem de ea cu prea multă putere, chiar dacă știm că se va frânge.

Darke s-a ridicat în picioare, aruncând o umbră asupra lui Walk.

— Dacă mai vorbești cu fata, spune-i că m-am tot gândit la ea.

— Mai am să-ți pun niște întrebări.

— Le-am spus celor de la poliția statală totul. Dacă mai ai nevoie de ceva, sună-l pe avocatul meu.

— Și Vincent? Ai aflat ce vrea să facă cu casa? Că se gândește s-o vândă? Ai idee de ce s-a răzgândit?

— Poate a găsit un preț care să-i convină. Tragediile au darul să-ți limpezească judecata. O să vorbesc la bancă și o să fac rost de bani.

Darke s-a întors și a plecat. Walk s-a ridicat și-a lipit nasul de geam și și-

a căutat lanterna.

Bucătăria, toate piesele de mobilier desprinse de pe pereți. Panourile din tavan scoase, pereții de rigips găuriți din loc în loc. Orice va fi făcut Darke acolo, un lucru era limpede: căutase ceva.



Vara trecea în Montana mai repede decât în Cape Haven, la început sub forma unor picături mărunte, apoi prin potopul dimineților înnorate și al apusurilor deprimante.

Duchess a primit o ilustrată de la Walk, o fotografie simplă înfățișând autostrada Cabrillo. Scrisese pe dosul acesteia cu un pix albastru, litere tremurătoare, atât de imprecise încât Duchess aproape că nu a putut să le citească.

Mă gândesc la voi doi.

Walk.

A prins-o pe peretele din spatele patului ei.

Încă nu vorbea cu bătrânul, însă îi tot șoptea iepei sure. Devenise un adevărat exercițiu, îi povestea lucruri pe care nu le-ar fi destăinuit nimănui, Darke și Vincent, ziua în care a scos cu propriile degete voma din gura mamei ei sau cea în care, împreună cu Robin, exersaseră poziția de recuperare sub cireșul okame din Little Brook.

Uneori, seara, stătea pe trepte și îl asculta pe Hal cum vorbește cu Walk la telefon.

Robin își revine, îi plac animalele. Doarme bine. Mănâncă bine. Psihanalista aia a zis că e mai bine. O jumătate de oră în fiecare săptămână, nu se plânge.

Apoi schimbarea, leagănul ajungând sus și începând să coboare, tinzând către repaus.

Ea... ea e încă aici, Walk. Își face partea ei de treabă și nu se plânge. Uneori dispare pe câmpuri, traversează lanul de orz și... dusă e. La început am intrat în panică, am alergat după ea, am traversat arătura și am căutat-o cu camioneta. Am găsit-o îngenunchată, un loc dincolo de lanul de orz, departe de apă și ascuns. O scobitură în pământ, făcută de mine pentru fundația unui viitor hambar de care, de fapt, nu am avut nevoie niciodată. Deci am găsit-o acolo, stând în genunchi, nu i-am putut vedea fața, însă cred că se ruga.

Duchess a avut grijă să nu se mai ducă acolo. Găsise deja un alt ascunziș, o poiană din pădurea atât de deasă, încât era convinsă că Hal nu o va găsi din nou. Doar că durerea începuse să i se cuibărească în piept, încet-încet, oră de oră, puțin câte puțin, copleșind-o în momentele în care trebuia să rămână tare.

În unele zile începea să urle.

Când era în adâncul pădurii, la o jumătate de oră de mers de la fermă – departe de fratele ei și de obrajii lui arși de soare, cât el îl ajuta pe bunic la săpat –, Duchess își dădea capul pe spate și începea să urle la nori. Genul de urlat care o făcea pe iapa sură să se încordeze, să-și ridice capul, gâtul ei lung atât de grațios. Când înceta să mai urle, ridica o mână către ea, spunându-i să-și vadă de treabă, să continue să pască.

Noaptea, pe întuneric, stăteau de vorbă.

— Polițiștii ăia, a spus Robin.

— Da.

— Au crezut că-i mint.

— Polițiștii întotdeauna îți lasă impresia că nu cred ce le spui.

— Walk nu lăsa impresia asta.

Duchess nu l-a contrazis. Dar orice ar fi fost tipul care venea și le umplea frigiderul, care îi ducea cu mașina la cinematograful – tot un polițist rămânea.

— Cum a fost azi? întrebă ea – aceeași întrebare săptămână de săptămână.

— E drăguță. Mi-a dat voie să-i spun pe nume, Clara. Are patru pisici și doi câini, imaginează-ți.

— Nu și-a găsit bărbatul potrivit. Ați vorbit și despre noaptea aceea?

— Nu am putut. Pur și simplu... am încercat, însă nu-mi amintesc absolut nimic. Tot ce îmi amintesc este că mi-ai citit, după care am adormit și cred că m-am trezit când eram deja în mașina lui Walk.

Duchess s-a sprijinit într-un cot, în vreme ce Robin se întindea pe spate.

— Dacă îți vei aminti vreodată că ai auzit ceva, mie să-mi spui prima. Eu voi hotărî ce vom face mai departe. Nu poți avea încredere acum în polițiștii ăia. Sau în Hal. Nu ne avem decât unul pe celălalt.

În fiecare după-amiază trăgea cu pistolul. Hal o ducea la trunchiul gros, Robin călăuzindu-i, fără să se mai teamă. În continuare Duchess nu vorbea decât atunci când era nevoită să deschidă gura, iar când o făcea, te lovea în moalele capului, spunând ceva despre Dumnezeu sau despre lepădarea de sine. Hal reacționa acum diferit, ghimpii vorbelor fetei nu-l mai agățau, îi

alunecau pe piele fără să-l mai rănească. Fata avea grijă să-i reamintească faptul că nu-l iubea și nu-l va iubi niciodată, că nu i se va adresa decât pe numele de botez și nu va pregeta să-l ia pe Robin și să-l lase să moară singur imediat ce ea va împlini vârsta potrivită.

Hal a răspuns la toate aceste afronturi învățând-o pe Duchess să conducă.

Vechea camionetă hurducăind nebunește, cele mai netede suprafețe de pământ din proprietatea bunicului fiind martorele vitezei tot mai mari pe care le atingea fata, Hal se ținea temeinic cu mâinile de banchetă. În spatele lor, Robin așezat pe înălțător, privindu-i, purtând casca de biciclist și cotierele, pentru că Hal își făcea griji că Duchess avea să-i răstoarne cu mașina. Ea învățase destul de repede cum se mânuiește schimbătorul de viteze, nu forța ambreiajul prea mult, așteptând să simtă cum mașina intră într-o nouă viteză, așa cum o învățase bătrânul. În unele zile depășea nouăzeci de kilometri pe oră înainte ca Hal să o apostrofeze, privind cerul de parcă ar fi fost suficient, de parcă s-ar fi așteptat să cadă prima ploaie. Peste o săptămână, Duchess reușea să oprească mașina fără ca Hal să se mai izbească de torpedou, blestemându-se că iar uitase să-și pună centura de siguranță.

După aceea se înapoiau pe jos spre casă, Duchess ținându-l pe Robin de mână stângă, Hal de cea dreaptă. Bătrânul îi spunea că se descurcase bine, ea-i amintea de fiecare dată că era un instructor de rahat. El îi spunea că luase curbele frumos, ea-i răspundea că mașina lui era o rablă. El îi promitea că a doua zi avea s-o lase să conducă până în oraș, ea nu-i mai răspundea nimic, pentru că, ei bine, îi plăcea să conducă.

În unele dimineți îl surprindea pe bătrân uitându-se la Robin cum mănâncă, cum stă cu găinile sau cum se urcă pe grăpă, cu privirea aceea pe jumătate dragoste, pe jumătate regret. Acelea erau momentele în care Duchess trebuia să facă un efort ca să continue să-l urască, un efort de care aproape nu fusese nevoie când se mutaseră la țară, însă cu care acum se confrunta tot mai des.

Duchess încă își ținea hainele într-o valiză, frumos împăturite. Uneori bătrânul se ocupa de rufe, iar ea se rățoia la el, spunându-i să le lase boarfele în pace. Apoi, când găsea hainele lor atârinate în șifonier, le scotea de acolo și le pune la loc în valiză. Nicio pastă de dinți cumpărată de Hal nu era bună pentru Robin, motiv pentru care Duchess îi dădea câte un perdaf; la fel se întâmpla cu șamponul și cu cerealele pentru micul dejun. Țipa la el până începea să o doară gâtul. În tot acest timp, Robin privea.

Uneori băiatul îi cerea să facă liniște, iar ea îl asculta. Pleca de la fermă, străbătând pământurile bunicului și înjurând soarele care cobora spre asfințit de parcă era nebună.

Se gândea tot mai puțin la Vincent King, la Dickie Darke, niște pagini deja citite, aparținând celui mai întunecat capitol al vieții ei. Știa că personajele își vor face, la un moment dat, din nou apariția, întorsătura, ghimpele din povestea ei.

Mai presus de orice, Duchess se simțea obosită. Nu din pricina muncii sau a lipsei de somn, ci a urii aceleia nenorocite care se cuibărise adânc în ființa ei.

17

— Trebuie să am pistol la școală.

— Nu.

În acea primă dimineață, Hal era anxios.

Și Robin era emoționat, punea o mulțime de întrebări legate de școală, de locul în care se va întâlni cu sora lui: „Ce o să se întâmple dacă Duchess nu vine?” Niciun autobuz nu ajungea până la ferma lor atât de îndepărtată, așa că Hal le spusese că îi va duce și îi va aduce el de la școală. Se plânsese că asta îi va mânca din ziua de muncă, până când Duchess i-a spus că atunci vor face autostopul și vor opri un camionagiu violator sau poate că ea își va vinde trupul ca să facă rost de bani pentru taxi.

— Oare ceilalți copii mă vor simpatiza?

— Ești un prinț.

— Bineînțeles, a comentat Hal. Și dacă nu te vor simpatiza, vor avea de-a face cu soră-ta.

— Și, cu toate astea, încă nu mă lași să fiu gata.

Duchess și-a terminat porția de cereale, apoi a verificat rucsacul pentru școală al lui Robin, asigurându-se că pusese în el penarul și sticluța cu apă.

Hal a lăsat-o pe ea să conducă, însă numai până în locul în care eucaliptii încă își desenau pe cer coroanele. Duchess a lăsat motorul să toarcă, făcând schimb de locuri cu Hal. Au intrat pe drumul principal, Hal înclinând o dată din cap, iar Duchess răspunzându-i în același fel.

— Să aveți grijă unul de celălalt, a spus el continuând să privească drumul.

— În caz că elevii mai mari ne vor fura banii de prânz? a întrebat Robin, ridicându-se ușor în scaun, puțin speriat.

— Să-ncerce numai. Eu sunt proscrisa Duchess Day Radley și-i voi împușca fix între ochi.

— Dacă vrei să fii o adevărată proscrisă, trebuie să înveți s-o călărești pe aia sură, a spus Hal.

— Tu nu știi nimic. Pot călări, am chestia asta în sânge.

— Mai demult am citit și eu ceva despre Billy Blue Radley.

Duchess s-a uitat la el, încruntătura de mai înainte lăsând loc unei priviri pline de interes.

— Dacă vrei, aș putea să-ți povestesc câteva lucruri despre el.

— OK.

Nu era un armistițiu sau vreo ofertă de pace.

Robin s-a crispat când au ajuns la destinație, autobuzul școlii și părinții, larma și SUV-urile. Duchess a văzut un Ford cu roțile pline de noroi și un Mercedes impecabil. S-a gândit la Darke, la Escalade-ul său, la răzbunarea lui tot mai improbabilă.

— Vreți să vă conduc până înăuntru?

Hal și-a parcat camioneta lângă bordură.

— Nu. Lumea ar putea să creadă că ești tatăl nostru. Șicanele lor ar fi nemiloase.

Duchess a luat rucsacul lui Robin, apoi și-a apucat fratele de mână, cei doi copii pășind pe trotuar.

— Voi fi aici la ora trei, le-a spus Hal prin geamul deschis al mașinii.

— Noi vom ieși abia la trei și-un sfert, i-a atras Robin atenția.

— Tot aici mă găsiți.

Cei doi s-au strecurat printre grupurile de copii bronzăți peste vară, care își împărtășeau zgomotos tot felul de povești exagerate. Duchess a auzit frânturi de conversație care formau un întreg asemănător, vacanțe, plaje, parcuri de distracție. Cei doi copii străini atrăgeau priviri pe care Duchess avea grijă să le întoarcă.

L-a condus pe Robin până în clasa lui și l-a băgat înăuntru, un ciorchine de mame care îngenuncheau pupându-și și cocoloșindu-și piticii. Un băiețel plângea.

— Țsta o să fie papă-laptele clasei. Nu intra în vorbă cu el, a spus Duchess.

Învățătoarea era tânără, zâmbea trecând de la un copil la altul, îngenunchind și strângând mânuțe. Duchess l-a condus pe Robin la cuier, unde a găsit numele și poza animalului ales pentru el.

— Ce animal mai e și ăsta?

Duchess și-a mijit ochii:

— Un șobolan.

— Un șoarece, a corectat-o învățătoarea făcându-și apariția lângă ei.

Duchess a dat din umeri:

— Un dăunător rămâne un dăunător.

Învățătoarea a îngenuncheat, a luat mâna lui Robin și i-a scuturat-o ușor.

— Eu sunt Miss Child, iar tu trebuie să fii Robin. Așteptam cu nerăbdare să te cunosc.

Duchess i-a dat un mic ghiont lui Robin.

— Vă mulțumesc frumos, a spus el.

— Iar tu trebuie să fii Duchess.

— Eu sunt proscrisa Duchess Day Radley, a răspuns Duchess strângând cu atâta putere mâna învățătoarei încât i-a lăsat niște urme albe.

— Păi, sper să ai parte de o zi minunată, domnișoară Duchess, a spus Miss Child cu un glas mieros, tărăgănat. Eu și frățiorul tău ne vom distra de minune azi, nu-i așa, Robin?

— Da.

Miss Child i-a lăsat pe cei doi frați singuri și s-a îndreptat către băiețelul care plângea.

Duchess s-a aplecat către fratele ei și s-a uitat în ochii lui, i-a luat fața în palme, făcându-l să se uite în ochii ei.

— Vii la mine pentru orice rahat. Ieși pur și simplu pe hol și mă strigi tare. O să fiu pe-aproape.

— OK.

— OK?

— Da, a răspuns el pe un ton ceva mai ferm.

— OK, a repetat Duchess ridicându-se în picioare.

— Duchess.

Sora lui s-a întors.

— Mi-aș fi dorit să fi fost și mama aici.

În curtea școlii care se golea încet-încet, băieții se jucau cu o minge, roșii la față și transpirați. Duchess și-a găsit clasa și a ocupat un loc lângă fereastră, la suficientă distanță de catedră ca să evite să fie chemată prea des la tablă.

— Țsta era locul meu.

Băiatul era înalt, cămașa și pantalonii scurți îi rămăseseră mici.

— Ai împrumutat pantalonii soră-tii? Dispari, tembelule.

Băiatul a roșit, s-a întors cu spatele și s-a așezat într-o bancă aflată în cealaltă parte a clasei.

În spatele ei stătea un băiat de culoare, atât de slab încât Duchess își imagina că suferă de viermi intestinali sau cine știe ce alți paraziți. Una dintre mâini era atât de strâmbă, încât aproape că nu mai arăta ca o mână. A văzut-o pe Duchess cum se holbează și s-a grăbit să-și vâre mâna în buzunar.

Apoi băiatul a zâmbit.

Duchess și-a ferit privirea.

— Eu sunt Thomas Noble. Mă mai ții minte?

Chiar atunci, profesorul a intrat în clasă.

— Pe tine cum te cheamă?

— Liniște acum, am venit aici ca să învăț.

— Ce nume amuzant.

În momentul acela Duchess și-ar fi dorit să-l vadă cum ia foc, arzând vâlvătaie.

— Te-am văzut atunci, în oraș. Tu ești îngerul cu părul auriu.

— Dacă m-ai cunoaște cât de cât, ai ști că numai înger nu sunt. Acum tacă-ți fleanca și uită-te la tablă.



Walk stătea în parcare, ținând geamul mașinii deschis și simțind în nări miros de mâncare mexicană.

Era târziu, lumina artificială și luna înlocuiseră soarele, iar cerul se înroșea deasupra clădirilor răsfirate din Bitterwater.

Se dusesese să-l mai vadă o dată pe Vincent, trei ore în camera de așteptare neaerisită, având drept companie doar un televizor pus pe CNN și un ventilator defect. Stătuse cu Vincent paisprezece minute, implorându-l și încercând să-l convingă pe prietenul lui să angajeze un avocat, un specialist în drept penal care ar fi avut măcar o șansă să descopere adevărul. Vincent îi răspunsese că nu o vrea decât pe Martha May. Și, chiar dacă Walk îi explicase că femeia nu voia să aibă de-a face cu niciunul dintre ei – nici cu Cape Haven și nici cu amintirile pe care orașul i le răscolea –, Vincent nu mai zisese nimic. Apoi chemase gardianul, iar Walk îl privise cum se îndepărtează.

Lumina încă era aprinsă în biroul Marthei, în pofida orei târzii, după ce secretara plecase în urmă cu două ceasuri. Walk încercase să iasă din mașină, însă se simțise amețit și se așezase la loc, ținându-și o vreme ochii închiși. Încercase să o sune pe Kendrick, îi lăsase un mesaj, apoi citise prospectul medicamentului. Efectele secundare se întindeau pe două pagini.

Când a văzut-o ieșind din biroul de avocatură, Walk a coborât din mașină și a traversat agale parcare. Se golea, ultimele mașini plecau, două sedanuri rablagite în fața restaurantului mexican, apoi mașina Marthei, un Prius gri având atașat pe bara din spate un colant WWF. Walk și-a adus aminte că Martha iubea animalele. În ziua în care împlinise cincisprezece ani, chiulise de la școală împreună cu Vincent și cu Star și se duseseră la

grădina zoologică din Clearwater Cove. Era plin de țânci acolo, însă Martha fusese toată ziua numai un zâmbet.

— Martha, a strigat-o el.

Avocata l-a văzut, și-a pus geanta în portbagaj, apoi a rămas așteptându-l pe să se apropie, o mână în șold, de parcă ar fi fost mai mult decât pregătită.

— Nu te văd cu anii, iar acum mă cauți de două ori într-o lună.

— Aș vrea să te invit la cină, a spus el cu o încredere de sine care l-a surprins – poate și pe ea, pentru că Martha a schițat un zâmbet.

Pereți galbeni și arcade verzi, mese mici acoperite cu fețe de masă în pătrățele. Un ventilator rotindu-și lent elicea, alungând mirosul de chilio către barul ponosit din fundul restaurantului. Ocupaseră masa din colț, lângă fereastra care dădea spre parcare. Martha comandase pentru amândoi tacos și bere. Nu-și pierduse zâmbetul de fetișcană, iar când l-a afișat, chelnerul s-a grăbit să le aducă comanda.

Walk a sorbit din berea rece, simțind cum i se relaxează toți mușchii. De cum s-a lăsat pe spătarul scaunului, tensiunea din zona umerilor a cedat ușor. Muzica a se auzea în surdină, ceva soft, latino.

Au băut o vreme în tăcere, Martha și-a terminat berea, apoi a făcut semn chelnerului că mai vrea una.

— O să iau un taxi până acasă.

— Nu am zis nimic.

— Iisuse, beau cu un polițist.

Walk a început să râdă. Chelnerul a adus apoi mâncarea. Tacoul era bun, mai bun decât sperase Walk, însă chiar și așa s-a jucat cu mâncarea, abia luând câteva îmbucături.

Martha și-a turnat o jumătate de sticlă de sos iute peste mâncare.

— Ia să vedem acum care pe care. Vrei și tu din ăsta, șerifule?

— Doar dacă vrei să continuăm conversația asta la toaletă.

— Hmm... ai văzut cum arată toaleta?

— Sunt sigur că o voi vedea mai încolo.

— Îmi place barba ta.

Walk și-a dat ochii peste cap.

— Scuze, a spus ea. Ieri am stat până târziu la slujbă. Și nu mă așteptam să te văd azi.

— Eu ar trebui să-mi cer scuze.

— Chiar că ar trebui.

Walk a început să râdă.

— Deci, vrei să spui ce ai de spus acum sau aștepti să mai beau o bere?

— Aștept.

De data aceasta ea a fost cea care a râs, cel mai dulce sunet pe care Walk îl auzise de ceva vreme.

A oftat adânc, apoi i-a spus. Totul – de la eliberarea lui Vincent la viața pe care o dusesse Star, de la Dickie Darke la Duchess și Robin. I-a povestit despre polițiștii statali și cum îl puseseră pe linie moartă. Apoi i-a descris detalii ale cazului care încă nu fuseseră divulgate presei. Coaste rupte, un ochi umflat, lipsa armei crimei, faptul că Vincent se încăpățâna să tacă. Când i-a descris înmormântarea, Martha și-a șters ochii de lacrimi, s-a întins peste masă și l-a prins pe Walk de mână.

— Rahat, a spus când el a terminat. Ce harababură. Star, ce întorsătură a luat viața ei. Pe vremuri credeam că vom fi prietene pe vecie.

— Nu te învinovățesc că n-ai vrut să mai ai nimic de-a face cu trecutul nostru.

— Așa crezi?

— Scuze, nu am vrut să...

— M-am gândit adesea la trecut, dar pur și simplu nu mă mai puteam întoarce.

— Înțeleg.

— Și Vincent continuă să spună că nu mă vrea decât pe mine?

— În tine are încredere. Singurul avocat care a mai lucrat pentru el a fost Felix Coke. Și uite unde a ajuns.

— Tu știi genul de cazuri de care mă ocup eu, Walk? Neveste bătute. Adopții. Câte un mic divorț. Fac tot ce pot să-mi pot plăti facturile lună de lună, apoi îi aleg pe cei despre care cred că au cea mai mare nevoie de mine. Sunt o grămadă de femei al căror unic scop în viață este să-și recupereze copiii.

— Și Vincent are nevoie de tine.

— Vincent are nevoie de un avocat penalist.

Walk și-a luat berea de pe masă, a simțit cum îi tremură mâna, așa că a lăsat-o jos.

— Ești bine, Walk?

— Obosit. Nu am prea dormit în ultima vreme.

— Ai multe pe cap.

— Te rog să faci asta, Martha. Știu cum pare. Îmi dau și eu seama – să vin aici și să te rog să-mi faci o favoare. Crede-mă că și mie îmi vine greu.

— Te cred.

— Nu-l pot lăsa baltă. Vino doar la punerea sub acuzare, stai lângă el în timpul înfățișării. Apoi vom vedea ce se mai poate face... poate că vom reuși să-i băgăm mințile-n cap. Pur și simplu... știu că nu el a făcut-o. Și știu cum sună, ca vorbele unui om disperat, însă asta nu înseamnă că mă înșel. Trebuie să clarific niște amănunte, am nevoie să cercetez toate datele cazului.

— M-am tot gândit la tine, de-a lungul anilor. De fapt, în fiecare zi mă gândesc la tine, la noi și la tot ce s-a petrecut atunci. Știu că nu pot repara trecutul, nu pot da timpul înapoi, însă acum îl pot ajuta pe Vincent. Doar că n-aș putea s-o fac fără tine.

Walk s-a lăsat pe spătarul scaunului, epuizat.

— Punerea sub acuzare... când va avea loc?

— Mâine.

— Iisuse, Walk.

Sala de judecată din Las Lomas era mai aglomerată ca de obicei.

O zi de marți a lunii septembrie, aerul condiționat nu funcționa, judecătorul Rhodes își lărgise gulerul și își făcea vânt cu un dosar.

Walk se așezase în față, cum făcuse și cu treizeci de ani în urmă.

— Nu există nicio șansă să obținem o cauțiune, nu într-un caz în care făptașul riscă pedeapsa capitală, a spus Martha.

Cei doi se întâlniseră puțin mai devreme, apoi traversaseră și își cumpăraseră câte o cafea. Ea se îmbrăcase la patru ace, costum și pantofi cu toc, un fard discret, însă suficient să-l facă pe Walk să se simtă fraier că se gândise vreodată că ar fi avut vreo șansă să rămână împreună.

Walk s-a uitat în jurul lui: avocați însoțindu-și clienții, costume bleumarin contrastând cu cele oranj, pledoarii, negocieri și promisiuni fără acoperire. Judecătorul Rhodes se căznea să nu caște.

Când Vincent a fost adus, sala de judecată s-a cufundat în tăcere. Oamenii ademeniți de Moarte.

Judecătorul Rhodes și-a îndreptat ușor spatele și și-a închis la loc nasturele de la guler. Jurnaliștii stăteau în spatele sălii, niciun aparat de filmat sau fotografiat, doar ustensile de scris și blocnotesuri. Martha l-a lăsat pe Walk pe scaun și s-a apropiat de banca apărării, unde Vincent s-a așezat lângă ea.

Procurorul districtual Elise Deschamps – spate drept, privire dură –, a înșirat acuzațiile. Walk a încercat să citească ceva pe chipul prietenului său, însă din locul în care se afla abia dacă-i putea zări jumătate de față.

Când procurorul a terminat, Vincent s-a ridicat. Walk a simțit cum publicul se apleacă în scaune privindu-l pe bărbatul care ucisese cândva o copilă și care, treizeci de ani mai târziu, se întorsese s-o ucidă și pe sora acesteia.

Vincent și-a rostit numele.

Judecătorul Rhodes a repetat acuzațiile, apoi a adăugat că acuzarea este de acord cu condamnare pe viață fără drept de eliberare condiționată, dacă va pleda vinovat.

Walk a simțit cum respiră din nou. Statul îi oferise lui Vincent o alternativă.

Când Rhodes l-a întrebat cum pledează, Vincent s-a întors și s-a uitat

drept în ochii lui Walk.

— Nevinovat.

Publicul a început să şușotească, până când Rhodes a cerut să se facă liniște. Martha s-a uitat la judecător, disperarea din privirea ei îi sugera să-i ceară să se apropie.

— Domnule King. Avocata dumneavoastră e îngrijorată că nu ați înțeles acuzația care vi se aduce, precum și oferta propusă, a spus Rhodes.

— Le înțeleg.

În vreme ce era escortat din sală, Vincent nu s-a uitat înapoi.

Walk a ieșit în soarele dimineții. Las Lomas, piața cochetă, dominată de o statuie înaltă înfățișând o femeie îngenucheată, cu capul plecat în fața sfintei judecăți.

Procesul urma să înceapă în primăvară.

Drumul de întoarcere cu mașina, Walk simțind cum din trup îi țâșnește o sudoare rece, tremurul acela, acum atât de puternic încât îi obosea mintea. Și-a văzut ochii injectați în oglinda retrovizoare, însă nu putea să facă nimic. Barba îi crescuse lungă. Între timp mai făcuse o gaură la curea. Uniforma îi atârna.

A oprit lângă un magazin de băuturi din Bitterwater și a cumpărat un bax de șase beri.

Martha locuia într-o căsuță pe Billington Road, destul de departe de centrul orașului. O poartă albă era urmată de o alee flancată de straturi îngrijite de flori, iarba era verde și deasă. Coșuri de flori atârnav în cârlige bogat ornamentate, genul de casă care pe vremuri l-ar fi făcut pe Walk să zâmbească.

Interiorul era ticsit de hârtii, fiecare centimetru pătrat trăda meseria proprietarei, că se ocupa cu apărarea celor lipsiți de apărare.

Walk și-a găsit singur un loc pe verandă. Dăduse deja două beri pe gât când Martha a ieșit din casă cu două boluri pline cu chipsuri din porumb. Walk a luat un chips, iar ea a râs văzându-l cum lăcrimează din pricina iuțelii.

— Ești un animal.

— Unora le place iuțeala.

S-au așezat unul lângă celălalt și au băut.

Abia la căderea serii Walk a simțit că începe să se calmeze. Nu băuse decât cele două beri. Ar fi vrut însă să se îmbete, să urle și să blesteme și să-l facă pe Vincent King să-și bage mințile-n cap.

Martha își turnase niște vin.

— Trebuie să-l convingi să pledeze vinovat.

Walk și-a răsucit gâtul, încercând să scape de tensiunea care întotdeauna i se aduna acolo.

— Cazul lui Vincent nu poate fi câștigat, știi asta, a spus Martha.

— Știu.

— Ceea ce nu poate să însemne decât un singur lucru.

Walk și-a ridicat privirea.

— Vincent King vrea să moară.

— Și atunci ce-aș mai putea să fac eu?

— Poți să stai aici și să bei cu mine, să deplângem amândoi situația asta disperată.

— Mmm... cât de tentant. Sau?

— Sau să te ocupi de caz.

— Păi mă ocup deja.

Martha a lăsat să-i scape un oftat.

— A bate pe la ușile vecinilor și a te ruga să fi observat cineva ceva nu înseamnă că te ocupi de caz. Trebuie să pui osul la treabă și să găsești o pistă. Și, dacă n-o poți găsi, trebuie s-o inventezi tu însuși. Boășe, domnule șerif. Acum totul depinde de boășe.



Vântul mătura autostrada, stârnind praful. Începea să se însereze, doar două camionete, însă Walk a auzit muzică înainte să se apropie de ușă. S-a oprit puțin, s-a uitat la șirul lung de magazine din San Luis și s-a gândit la Star, trăgându-și cei doi copii după ea.

Un interior slab luminat, miros puternic de tutun și de bere răsuflată. Separeurile erau goale, doar doi tipi la bar și un mic grup adunat în jurul unei scene improvizate din lăzi de lemn pictate. Cântărețul era bătrân, bluegrass, *A long way from home*, însă bărbații aceia dădeau din cap în ritmul muzicii și beau mai departe.

Duchess îl descrisese pe tipul acela atunci când stătuse cu ea și amândoi trecuseră, pe îndelete, în revistă ultimele luni și ultimii ani – până când Walk simțise cum capul i se îngreunează de atâtea informații. Fata vorbise cu o detașare care îi sfâșiasse lui Walk sufletul, de parcă Duchess nu ar fi avut nici cea mai vagă idee cum ar fi trebuit să arate o copilărie adevărată. L-a găsit imediat, păr tuns scurt și barbă deasă, brațe vânjoase care te duceau cu gândul la munca câmpului. Bud Morris. Walk s-a apropiat de

Bud, care imediat și-a dat ochii peste cap, de parcă problemele cu legea erau mâna destinului.

— Crezi că am putea sta puțin de vorbă?

Bud l-a măsurat cu privirea, apoi a început să râdă.

Walk bea sifon. Nu-i plăcea să se confrunte cu nimeni, în pofida meseriei pe care și-o alesese, a insignei și a tuturor lucrurilor care decurgeau de aici. Anumite cuvinte încă îi răsunau, în urechi: „Lasă cazul pe seama poliției statale”. A strâns paharul în pumn și a simțit cum cuvintele Marthei îi răsună și mai răspicat în minte.

Bud s-a dus la toaletă. Walk s-a ridicat în picioare și l-a urmat, a inspirat adânc și și-a scos pistolul în vreme ce bărbatul se pișa.

A lipit țeava pistolului de ceafa lui Bud.

Adrenalina a început să curgă, mâinile îi tremurau, genunchii îi tremurau.

— Futu-i! a înjurat Bud constatând că se pișase pe blugi.

Walk a împins țeava pistolului și mai tare. Șiroaie de transpirație îi curgeau pe nas.

— Iisuse, în regulă. Ce naiba e cu tine?

Walk a lăsat pistolul jos.

— Aș fi putut face asta la bar, în fața amicilor tăi, te-aș fi putut face să te piși pe tine în public.

Bud i-a aruncat o privire opărită, apoi ochii lui s-au pleoștit, simțindu-se brusc înfrânt. Dinspre bar se auzeau ovații în vreme ce cântărețul bătrân trecea la următoarea piesă, *Man of Constant Sorrow*.

— Star Radley, a spus Walk.

Bud s-a uitat la el nedumerit, apoi și-a dat seama despre cine era vorba și și-a revenit imediat.

— Am auzit că te-ai legat de ea și de fiica ei. Ea cânta, iar tu nu puteai să-ți ții mâinile acasă.

Bud a scuturat din cap.

— Mare scofală.

Walk se simțea obosit. Se întreba dacă nu cumva între timp se dilise, de vreme ce scosese pistolul într-o toaletă, căutând o pistă.

— Am ieșit cu ea de vreo două ori.

— Și?

— N-a mers, asta-i tot.

Walk a dat să-și scoată din nou pistolul, însă Bud a făcut un pas în spate:

— Îți jur, nu s-a întâmplat nimic.

— Te-ai purtat urât cu ea?

— Nu. Niciodată. Niciodată așa ceva. M-am purtat frumos. La naiba, am dus-o și în locul ăla de pe strada Bleaker. Douăzeci de dolari cotletul. Am rezervat o cameră la motel... una frumoasă.

— Iar ea a spus „nu”.

Bud și-a privit pantofii, blugii pișați, s-a uitat la pistol.

— Nu doar „nu”. Nu sunt genul care nu poate accepta un refuz. La naiba, sunt destule femei cu care... întreabă lumea. Mă descurc. Star însă mi-a dat speranțe false. Că m-ar fi plăcut. Însă nu a fost un simplu „nu de data asta”. A fost un „niciodată”. Asta mi-a spus: „niciodată”. Ce căcat mai e și asta? Îmi dădea impresia că se străduia din răputeri să fie o altă persoană. Juca teatru, probabil. O piesă într-un singur act.

— Un act?

— Presupun că făcea același lucru și cu alți bărbați. Cu vecinul. Într-o zi am venit s-o iau cu mașina și tipul ăla și-a făcut apariția, mi-a spus să nu-mi mai pierd vremea cu ea.

— Care vecin?

— Cel care locuiește în următoarea casă. Un tip așa, îmbrăcat ca în anii '70.

— Unde te aflai în 14 iunie?

Când și-a amintit, Bud a zâmbit:

— Știu exact. În seara aia ne-a cântat Elvis Cudmore. Eram aici, poți întreba pe oricine.

Walk l-a lăsat pe Bud în toaletă, s-a strecurat prin mulțime și a ieșit în aerul nopții, simțind cum inima încă îi bubuie în piept.

A traversat parcare, s-a aplecat lângă un tomberon și a vomitat.

19

Duchess își mânca gustarea de prânz sub un stejar, supraveghindu-și în permanență fratele.

Prima săptămână trecuse în liniște, nu vorbise cu nimeni. Thomas Noble deschidea câte o conversație, ea îi tăia scurt macaroana.

Robin fusese înscris în școala primară, aveau zona lor delimitată de un garduleț. În fiecare zi se juca cu aceiași doi copii, un băiat și o fată. Stăteau la bucătăria de jucărie, Robin și fetița comandau tot felul de mâncăruri, celălalt băiat prefăcându-se că-i servește.

Duchess nu și-a dat seama că nu mai e singură decât în momentul în care silueta cuiva a blocat lumina soarelui, umbra personajului lăbărțându-se peste ea. Fata și-a ridicat privirea.

— M-am gândit că m-aș putea bucura și eu de umbra copacului tău.

Thomas Noble își adusese gustarea, un sac dodoloț pe care-l căra cu mâna lui bună.

Duchess a oftat.

Băiatul s-a așezat și și-a dres glasul.

— Te-am urmărit.

— Păi, ce să zic? Nimic mai firesc pentru un obsedat ca tine, a spus ea trăgându-se mai departe de el.

— Mă gândeam... Nu ai vrea să...

— Niciodată.

— Tata mi-a povestit că la început mama l-a refuzat, doar că ochii ei spuneau „da”, așa că el a insistat.

— Așa vorbește un violator autentic.

Băiatul a întins lângă ea un șervet mare și gros, apoi a scos o pungă de chipsuri, o cutie de Twinkles, briose Reese's, o pungă de bezele și o doză de suc.

— E de mirare că atât de puțină lume știe de locul ăsta.

— E de mirare că încă nu ai făcut diabet.

Thomas a mâncat în tăcere, fiecare îmbucătură umplându-i gura. Își ținea mâna beteagă în buzunar. Era neplăcut să-l urmărești cum deschide cu dinții punguțele cu bezele.

— Poți să folosești mâna aia, a spus ea în cele din urmă. N-o mai ascunde de mine.

— Simbrahidactilie. E atunci când...

— Nu-mi pasă.

Băiatul și-a mâncat bezeaua.

Robin a venit în fugă până la gărduleț și i-a arătat lui Duchess o farfurie violet pe care era un boț de lut. Buzele lui au format cuvântul „hotdog”, iar ea a zâmbit.

— Ce drăgălaș e, a comentat Thomas Noble.

— Să nu-mi spui acum că ești și pervers.

— Nu... evident că nu, doar că...

Thomas a dat din mână în semn că nu mai avea rost să continue.

În spatele școlii se afla pădurea, separată cu un gard din niște bușteni înalți, vopsiți în alb.

— Am auzit că până de curând ai trăit în California. Trebuie să fie frumos acolo în perioada asta a anului. Cred că am și eu un văr în Plumas.

— Parcul național.

Thomas a continuat să mănânce.

— Ia spune, îți plac filmele?

— Nu.

— Dar patinatul pe gheață? Eu sunt destul de bun la...

— Nu.

Băiatul a dat din umeri.

— Îmi place funda ta. Am și eu o poză cu mine purtând una în păr, pe vremea când eram bebeluș.

— Ai așa, un fel de monolog interior?

— Mamei îi plăcea să-și imagineze că eram fiica pe care și-o dorise dintotdeauna.

— Iar apoi a dat năvală testosteronul și s-a răhățit pe visurile ei.

Thomas i-a oferit o brioșă.

Duchess s-a prefăcut că nu observă gestul lui.

S-au uitat la un grup de băieți care treceau pe lângă ei. Unul dintre ei a spus ceva, iar ceilalți au început să râdă. Thomas Noble și-a îndesat mâna beteagă și mai adânc în buzunar.

Duchess s-a încordat puțin când a văzut cum un băiat îi smulge lui Robin farfuria din mână. Robin a dat să și-o recupereze, însă băiatul mai înalt decât el a ridicat-o deasupra capului, apoi a trântit-o de pământ. Când Robin s-a aplecat să o ia de pe jos, băiatul l-a împins.

Duchess s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre cei doi, ținându-l cu

privirea pe băiatul acela, în vreme ce Robin începea să plângă. Duchess le-a văzut pe celelalte fete cum râd, adunându-se în jurul scenei și jucându-se cu suvițele de păr. Reprezentantele unei specii complet diferite. Prin preajmă nu se afla niciun cadru didactic, nici măcar femeia însărcinată cu supravegherea lor în pauza mare. Și-a ajutat fratele să se ridice în picioare, i-a scuturat pantalonii scurți de praf, apoi i-a șters lacrimile.

— Ești în regulă?

— Vreau să plecăm acasă, a spus el scâncind.

Duchess l-a tras lângă ea și l-a ținut până când Robin s-a calmat.

— Te voi duce acasă. Ți promit. M-am gândit deja cum vom proceda. Cum termin școala, îmi găsesc o slujbă și o locuință, după care vom putea să plecăm acasă, bine?

— Eu voiam să spun acasă la bunicul.

Prietenii lui stăteau la doi pași, fetița și băiețelul. Fetița s-a apropiat, păr împletit, salopetă de blugi cu o floare cusută pe buzunar. L-a bătut ușor pe Robin pe spate.

— Nu te supăra din pricina lui Tyler, el se poartă urât cu toată lumea, a spus ea.

— Mda, a clătinat Robin din cap.

— Nu vrei să mai pregătești niște hotdogi pentru cină?

Duchess a zâmbit, apoi s-a îndepărtat. S-a uitat la Robin cum revine la joacă, nu mai era nimic de făcut, incidentul fusese deja dat uitării.

S-a întors cu spatele și l-a văzut pe Tyler lângă gard.

— Piciule.

Băiatul s-a întors; Duchess cunoștea privirea aceea.

— Ce vrei?

Duchess a îngenuncheat, simțind asprimea pământului pe genunchi, soarele rămas în spatele ei. L-a apucat pe băiat de cămașă și l-a tras lângă ea.



— „Dacă te mai atingi vreodată de fratele meu, te decapitez imprecție”, a spus domnul Duke, directorul școlii, cu chipul încordat din pricina îngrijorării.

Duchess și-a îndreptat spatele:

— Nu am rostit niciodată cuvântul „imprecție”.

Hal a zâmbit.

— Hei, asta chiar e ceva. Ce ai zis de fapt?

— „Nenorocitul”.

Directorul școlii a tresărit, de parcă cuvântul i-ar fi crestat pe piele o tăietură adâncă.

— Asta s-ar putea să fie o problemă.

Duchess îi putea simți halena de cafea, izul de apă de colonie îmbibat în cravata lui de polistiren care abia dacă-i masca mirosul de transpirație.

— Nu văd de ce, a spus Hal ridicându-și palmele lui roșii, cu pielea brăzdată.

Mirosea a pământ, a aer liber și a pădure. Acrii lui Radley.

— Este vorba despre natura amenințării. Vreau să spun... „decapitare” și ce a zis mai departe.

— Fata este o proscrisă.

Duchess a fost cât pe ce să schițeze un zâmbet.

— Cred că nu tratați această situație cu suficientă seriozitate.

Hal s-a ridicat în picioare.

— O iau acum cu mine, nu mai face orele rămase. Voi sta de vorbă cu ea. Nu se va mai repeta, bine?

Duchess ar fi putut să se opună, să facă tărăboi, pentru că baza fusese deja pusă. Dar s-a gândit la Robin, care își făcuse deja doi prieteni în locul acela.

— Dacă se va atinge fie și cu un deget de Robin, nu vă pot promite că...

Hal și-a dres glasul, dându-i de înțeles să fie atentă ce spune.

— ...că nu voi mai folosi astfel de cuvinte.

Directorul s-a uitat la ea de parcă ar mai fi avut câteva lucruri de spus, însă fata s-a ridicat și l-a urmat pe Hal afară din birou.



Au mers cu mașina în tăcere. Duchess se așezase în față. În loc să o ia la stânga, Hal s-a îndreptat către răsărit, drumul deschizându-se în fața lor sub un cer care scăpăta în nuanțe argintii, în vreme ce soarele cobora dincolo de orizont. O fermă de vaci, grajduri metalice de culoarea minții, apoi un orașel compus doar dintr-o stradă principală și din câteva străduțe care duceau către aceasta. Au străbătut câteva drumuri laterale, ajungând la niște pini înalți cât niște zgârie-nori. Lângă aceștia, albia unui râu strălucea de parcă apa ar fi purtat solzi de mică. În fața lor se deschidea un defileu săpat în muntele ale cărui vârfuri păreau acoperite cu o glazură albă. Mai multe poteci domoale urcau către acestea. Au început să urce, Duchess întorcându-și capul ca se uite în urmă în vreme ce mașina trecea de copaci,

urmând drumul șerpuitor dictat de meandrele râului. Au încetinit ca să lase o altă camionetă să treacă, trăgându-se pe marginea drumului, un cowboy și-a ridicat ușor pălăria.

Au parcat pe un mal înalt, măciniș de pietre și praf, pâlcurile de pini dominau împrejurimile, acoperind versantul.

Hal a coborât din mașină, urmat de Duchess.

Bătrânul a luat-o pe lângă copaci, fata după el, câteva gropi puțin adânci, însă Hal înainta de parcă ar fi cunoscut bine traseul și fiecare bifurcație.

Statul Montana se deschidea în fața lor, o mie șase sute de kilometri pătrați de nuanțe ale naturii, apă și pământ. Duchess a simțit mirosul de brad, a privit câțiva bărbați care pescuiau în apa cristalină, undeva în aval. Lângă ea, Hal și-a aprins un trabuc.

— Pâraie cu păstrăvi, a spus el arătând către văi, pescarii niște puncte răsfirate pe o pânză magnifică. Canionul are optzeci de kilometri în lungime și este atât de adânc, încât oamenii spun că la bază ajunge până la piatra roșie. O poți lua pe orice drum prin pustietatea asta și nu vei întâlni suflet de om. Un milion de acri liberi.

— De aia ai fugit aici? Ca să te ascunzi de lume? a întrebat Duchess lovind o piatră și uitându-se cum se prăbușește în hău.

— Vrei să propui un armistițiu?

— Nici prin gând nu-mi trece.

Hal a zâmbit.

— Fratele tău mi-a spus că-ți place să cânți.

— Mie nu-mi place să fac nimic.

Scrumul trabucului a căzut pe pământ.

— Localnicii porecliseră locul ăsta „spinarea lumii”. Există locuri în care apa are o nuanță vernil cum n-ai mai văzut. Și e atât de rece... doar apa din ghețarul care se topește și aluviuni. Nimic nu poate crește acolo, așa că rămâne limpede în permanență: nici urmă de turbureală, nimic nu poate sta ascuns pe fundul apei. E ceva special cu locul ăla, nu crezi?

Duchess a rămas tăcută.

— Iar reflexia... atât de fidelă, încât ai zice că lumea e toată doar un cer întors. O să-l duc pe Robin acolo când mai crește, cu Jammerul, poate o excursie cu barca dacă va dori să pescuiască. Mi-ar plăcea să vii și tu.

— Nu face asta.

— Ce?

— Nu vorbi despre ziua de mâine de parcă ar fi ceva real, de parcă tu

încă te vei afla aici, de parcă noi încă vom fi aici.

Duchess nu voia să se răstească din nou, să tulbure pacea care se lăsase între ei.

Pe marginea drumului erau plante cu frunzele late, fructe de pădure mov-închis. Hal a cules o boabă și a mâncat-o.

— Afine, a spus el întinzându-i fetei una.

Duchess nu a luat-o, preferând să-și culeagă singură fructele. Erau bune, mai dulci decât își imaginase. A mâncat un pumn întreg, apoi și-a umplut buzunarele pentru Robin.

— Și urșii se dau în vânt după ele, a spus Hal aplecându-se, iar fata a observat că purta la brâu pistolul – cel cu care se antrenase ea.

Duchess a inspirat adânc, apoi a spus:

— Nu te-ai mai întors.

Bătrânul s-a oprit, și-a îndreptat spatele și s-a răsucit spre ea.

— Nu te-ai mai întors. O știai pe mama. Știai cum era și ce fel de viață ne-ar fi așteptat. Știai că abia era în stare să își poarte de grijă. Tu ești mai mare decât mine. Ești înalt și dur, iar noi aveam nevoie...

Duchess s-a oprit, începând să se joace nervoasă cu funda din păr, apoi a continuat cu glas domol, nevrând parcă să-i arate bătrânului cât de adâncă îi era durerea.

— Așa că, atunci când tu mi-ai arătat toată această frumusețe, toate lucrurile astea pe care tu le vezi și pe care crezi că le văd și eu... Trebuie să știi că toate pălesc în comparație cu ce am văzut eu în trecut. Movul ăsta, a arătat ea către afinele crescute la marginea drumului, îmi amintește de coastele ei lovite până s-au învinețit exact așa. Apa albastră... ochii ei, suficient de limpezi ca să-ți dai seama că nu mai exista îndărățul lor niciun suflet. Tu respiri aerul și crezi că e proaspăt, însă eu nu pot inspira nici măcar o dată fără să simt hăul de-aici, a urmat ea, lovindu-se cu putere în piept. Eu sunt singură. Voi avea grijă de fratele meu, iar tu ne vei părăsi pentru că nu-ți pasă de noi cu adevărat. Și poți spune tot ce dorești, tot ce crezi că mă va face să mă simt mai bine. Dar știi ceva, Hal? Du-te dracului. Cu tot cu Montana ta, acrii tăi și animalele tale și...

Duchess a simțit cum începe să-i tremure vocea, așa că s-a oprit.

Între ei s-a lăsat o tăcere care părea să se răsrângă și peste brazii de pe versant, apoi către cer, către nori, îngropând definitiv promisiunea unui nou început. Reducându-i pe Hal și pe Duchess la propria lor nimicnicie; atât de mărunți pe fundalul acelei frumuseți nesfârșite. Bătrânul continua să-și țină

trabucul în mână, însă nu mai fuma, ținea afinele în palmă, însă nu le mânca. Fata spera ca Dumnezeu să nimicească toată certitudinea pe care Hal o întrevedea pentru viitorul lor.

Duchess s-a întors cu spatele și a închis ochii ca să-și stăpânească lacrimile.

Nu avea de gând să plângă.

Walk a simțit cum farmecul orașului Cape Haven pălește pe măsură ce vara lăsa loc toamnei.

Totul începuse în dimineața în care murise Star, când reporterii blocaseră Ivy Ranch Road, iar poliția înconjurase locuința familiei Radley cu acele benzi din plastic venite dintr-o altă realitate. Atunci simțise prima dată, străzile cu o nuanță ușor mai rece, peisajul mai puțin luminos. Mame zorindu-și copiii, închizând porțile mari, alungând căldura obișnuită a orașului. Walk continuase să investigheze cazul cum se pricepuse, oferte respinse, polițistul prieten cu ucigașul. Își petrecuse zilele de vară bătând fiecare stradă din Cape Haven, de la conacele cu colonade de pe Calen Place până la căsuțele din lemn de pe străzile aflate pe deal, departe de țărm. Bătuse la nenumărate uși, cu pălăria în mână, barba tunsă ceva mai îngrijit, și un zâmbet încordat, care evoca disperarea. Se rugase, implorase, se ploconise și se căznise, călăuzind amintiri către locuri în care acestea nu mai fuseseră niciodată. Nimeni nu văzuse nimic în noaptea aceea. Nici mașini, nici camioane, niciun amănunt care să contrasteze cu normalitatea imaculată a verilor din Cape Haven.

Vizionase toate înregistrările camerelor de supraveghere ale magazinelor de pe strada principală. Calitatea acestora era atât de proastă, încât nu putuse să sară de la o secvență la alta, așa că urmărise fișierele video în întregime, zece ore, de la apus la răsărit, ochii măriți din pricina agitației care i se cuibărise la urmă în piept.

Cercetase discret trecutul lui Darke, nu ar fi putut să-l cheme la interogatoriu fără să-l scoată din bârlog pe avocatul acestuia, ceea ce ar fi însemnat ca mai apoi să și-i pună în cap pe Boyd și poliția statală. A dat două telefoane, a stat de vorbă cu un polițist de la Rutieră și a trecut în revistă taxele de autostradă înregistrate de compania FasTrak, sperând să descopere o pistă fără prea multă bătaie de cap. Nu a găsit nimic.

Martha încă nu acceptase oficial să-l reprezinte pe Vincent, deși Walk o suna aproape în fiecare seară, punând-o la curent cu tot ce afla, adică mai nimic. Într-o dimineață de duminică o dusesse cu mașina la Fairmont, unde stătuseră de vorbă cu Vincent, rememorând vremuri apuse. Când Walk a schimbat subiectul, către strategia de apărare, Vincent a chemat gardianul.

La întoarcere, Walk și Martha au străbătut cei 160 de kilometri într-o

tăcere grea. Ea l-a invitat din nou să mai rămână, au stat pe veranda ei și au băut bere. Martha a și gătit, un fel de tocană atât de picantă, încât Walk a simțit cum îi ard obrazii, ea a râs când el și-a vârât limba în paharul cu bere.

Au mai vorbit puțin despre anii din urmă, despre cum deschisese biroul de avocatură acolo unde simțise că serviciile ei erau căutate. Veniturile locuitorilor din Bitterwater erau sub medie, iar criminalitatea din oraș era destul de ridicată. A vorbit despre munca ei cu o mândrie exacerbată, încât Walk a simțit nevoia să zâmbească. Martha i-a arătat fotografii ale familiilor pe care reușise să le reunească, scrisori de la copiii pe care îi salvase de părinți abuzivi.

Niciunul nu a pomenit despre momentul în care viețile lor urmaseră cursuri diferite. Au evitat să vorbească despre religie, el nu mai știa ce sentimente nutrea Martha după ce relația lor fusese descoperită, nu au vorbit nici despre părinții ei, nici despre credința lor. Era în regulă, aveau o treabă de făcut, iar Walk nu uitase nicio clipă. Nici măcar atunci când se aplecase ca s-o sărute pe obraz sau când ea își frecase piciorul de al lui. Uneori ea observa cum îi tremură mâinile sau cum clatină ușor din cap când încearcă să-și aducă aminte ceva, apoi se uita la el de parcă ar fi știut de ce boală suferea. În astfel de momente el îi ura „noapte bună”, se urca în mașină și conducea până în Cape – locul lui, orașul lui.

Pe înserat patrula pe Ivy Ranch Road, rutina îl împiedica să vadă imaginea de ansamblu.

Brandon l-a întâmpinat la ușă, pieptul dezgolit, doar în pantalonii de trening. În spatele lui, vechiul lui tricou de fotbalist, pus în ramă și atârnat pe perete. Alături erau o masă de biliard, un joc mecanic – obiecte definitorii ale unui burlac care se regăsise după un deceniu în care fusese rob al unei vieți predestinate.

— Iar ai venit să vorbim despre ciudatul de peste drum? a întrebat Rob, aruncând o privire peste umărul lui Walk, către locuința lui Milton. Știi ce am găsit la mine în curte, Walk? Un cap nenorocit!

— Un cap?

— O oaie sau naiba știe ce. Căprioară, ceva de genul ăsta. Cu ochii scoși, ca un avertisment.

— O să stau de vorbă cu el. Însă știi ceva, Brandon? Aud cum mașina ta dă rateuri de la mine de acasă.

Walk a observat că Brandon se ridicase pe vârfuri, căutând să-l domine măcar cu puțin.

— Să-ți spun și eu ceva, a spus Brandon. Acum, că Star nu mai vine târziu noaptea, pe strada noastră e mai multă liniște. Vreau să spun... ce s-a întâmplat este o adevărată tragedie, poate Milton doarme mai ușor acum, că nu mai trebuie s-o aștepte.

— Cum vine asta?

Brandon s-a sprijinit de ușorul ușii. Un tatuaj pe piept, un simbol japonez banal.

— Uneori ajung târziu și îl văd la geam.

— Se uită la stele.

— Da, la una anume, a chicotit Brandon. Ia întreabă-l, Walk.

— S-a plâns că te-ai pișat în curtea lui.

— Bazaconii.

— În fine. Chiar nu-mi pasă. Vreau să mă lăsați în pace.

— Pari obosit, Walk. Ai grijă să bei suficientă apă?

— Ascultă, Brandon. Mă duc acum să port aceeași conversație cu Milton, însă vreau să știu dacă ai putea, pur și simplu, să calmezi situația. Am o grămadă de lucruri pe cap și m-ar ajuta dacă n-ar trebui să revin mereu aici ca să arbitrez o dispută de rahat.

— Ar trebui să faci sport, prietene. Ajută la stres. Treci pe la mine într-o seară și o să te învăț câteva exerciții. Rock Hard. Știi că am încercat să obțin o licență pentru asta? Pentru programul meu de fitness care...

Walk l-a lăsat să turuie, s-a îndepărtat și a traversat strada. Apoi a bătut la ușă.

— Walk.

Milton i-a adresat un zâmbet atât de larg, încât lui Walk aproape că i s-a făcut milă de el.

— Aș putea să intru?

— În casa mea?

Walk și-a reprimat un oftat.

— Da. Adică sigur, da, te rog.

Milton s-a dat la o parte, iar Walk a pășit în casă.

— Ți pot oferi ceva de mâncare?

— Nu, mulțumesc.

— Ții regim, Walk? Mi se pare că ai slăbit. Ce zici de o bere?

— Sigur, Milton.

Milton a zâmbit – poate puțin prea afectat –, apoi a dispărut în bucătărie, în vreme ce Walk intra în living, încăperea era ticsită, Milton era genul de

persoană care, bunăoară, nu arunca niciun număr vechi al revistei *TV Guide*. Walk a pășit peste o grămadă de cartonașe de bere având imprimate numele unor state americane pe care cu siguranță Milton nu le vizitase niciodată. Le comandase naiba știe de unde, genul de rahaturi care ilustrează o viață trăită la maximum; călătorii și prieteni. Pe televizor era o fotografie înrămată: un cerb *blacktail* cu ochi stinși.

— L-am vânat în Cottrell. Tare, nu?

— Sigur, Milton.

— Nu mai am bere, doar lichior de cafea. Nu am găsit termenul de expirare – poate că zace de ceva vreme prin cămara mea. Însă lichiorul nu se alterează, nu-i așa, Walk?

Walk a luat paharul, l-a pus în fața lui, a eliberat un scaun și i-a făcut semn lui Milton să se așeze.

— Voiam să vorbesc cu tine despre noaptea aceea.

Milton s-a foit pe scaun, a dat să-și pună un picior peste celălalt, însă s-a oprit. Walk a luat o gură din lichiorul de cafea, străduindu-se să nu scuipe băutura înapoi în pahar.

— Din câte am auzit, ai stat de vorbă cu toți din oraș, întrebându-i dacă n-au văzut ceva în noaptea aceea. Doar că eu i-am povestit deja totul adevăratului polițist.

Walton a încasat ironia, convins că Milton nu intenționase să-l jignească.

— Păi, ziceai că ai auzit o ceartă.

— Așa este.

— Ai zis că i-ai zărit pe Vincent și pe Darke intrând în locuință cu câteva zile înainte ca Star să fie ucisă.

Când i-a auzit numele, Milton a avut o tresărire. Star îi povestise lui Walk cum Milton îi scotea tomberoanele la stradă când ea uita. Chestii mărunte, femeia avea nevoie de ajutorul lui.

— De ce se certau?

— Cred că... probabil Vincent King era gelos. Mi-i amintesc, Walk. De pe vremea școlii. Erau... ca și cum ar fi urmat să se ia sau ceva de genul ăsta, să facă copii. M-am gândit că poate Vincent avea o obsesie că visa la un viitor bazat pe acel trecut.

O privire aruncată prin încăpere, pereți lambrisați, o blană de oaie sub picioare. Bolovani în jurul șemineului, o fermă suburbană din anii '70. Aer împrospătat cu un spray dulceag, oale din lut peste tot – însă sub toate acestea sângele persista.

Milton și-a dres glasul:

— Nu poți face ce e greșit. Nu poți sări ceva din trecut, ca să ții numai ce e bun, știi?

— Ai sunat la secție și înainte, de multe ori – cam de fiecare dată când pe la Star trecea câte un bărbat. Chiar dacă bărbatul acela era Darke, nu-i așa? Ziceai că erai îngrijorat.

Milton și-a mușcat buza de jos.

— Face parte din munca celor din Garda Civilă. Dar poate că atunci când am sunat m-am înșelat. Darke este un om bun. Dubios este felul în care arată, de asta oamenii îl vorbesc pe la spate. Eu știu prea bine cum e. Crezi că nu-i aud pe copii cum mă poreclesc? Brillo. Wookie. Furby. Abatoristu'. Nici măcar nu știu că nu eu sacrific animalele.

Un ceas a sunat ora exactă cu zece minute în urmă. Milton și-a întors capul, Walk a observat că acesta era lac de transpirație la subsuori.

— Hei, Walk. Ce zici să mai mergem o dată la Mendocino?

Walk a zâmbit:

— Mi-a făcut plăcere ultima dată, însă cred că sunt mai degrabă pescar decât vânător. Scoate-mă printre valuri și sunt un om fericit.

— Eu nu. Nu am învățat niciodată să înot. Am luat lecții, însă țineam tot timpul gura deschisă, înghițeam toată apa din bazin. Îmi place gustul de clor.

Walk nu știa cum ar fi putut să răspundă la așa ceva.

— Nu contează, am alți prieteni amatori de vânătoare.

Milton părea dornic să spună mai departe.

— Așa? a înghițit Walk momeala.

— Am mers la vânătoare cu el.

— Cu cine?

Milton a zâmbit:

— Cu Darke. M-a luat cu Escaladeul. L-ai văzut? Ascultă-mă bine: tipul ăsta știe să tragă cu pușca. Am adus cu noi două căprioare.

— Zău așa?

— Te înșeli în privința lui, Walk. De fapt el este...

— Diferit?

— Un prieten bun.

A rostit aceste cuvinte cu fermitate, privindu-l pe Walk în ochi.

— A zis că va veni aici în următorul sezon. Nu mai devreme de februarie, totuși... cred că se va ține de cuvânt.

Walk a simțit aluzia răutăcioasă, însă nu avea energia necesară să simtă vreo vinovăție.

— I-am spus să vină la primăvară. O săptămână, pentru vânătoare. I-am cumpărat pelerină, jambiere din cele cernite.

Walk s-a uitat la rafturile ticsite de lângă el, atât de multe cărți, cele mai multe despre vânătoare.

— Tu nu-l cunoști. Ar trebui să fii ceva mai atent, Milton.

— Și tu, Walk. Pari bolnav.

— Mai voiam să-ți spun că am stat din nou de vorbă cu Brandon. Leah a zis că ai sunat la secție.

Milton a pufnit:

— Păi, nu a folosit la nimic. El o face pentru că știe că trebuie să mă trezesc devreme. Noaptea trecută m-am așezat în dreptul ferestrei, iar el stătea pur și simplu acolo, turând motorul mașinii. Iar când m-a văzut, a zâmbit. Nu mai sunt copil, Walk. Nu mai e ca la școală. Știi că obișnuia să mă persecute. Că mi-a băgat capul în veceu și a tras apa. Nu am de ce să mă fac că plouă. Ar trebui să...

— Să-i lași un cap de oaie în curte?

Milton s-a uitat la el cu ochi sălbatici, părul de pe piept revărsându-i-se peste gulerul cămășii.

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Ai spus că a urinat în curtea ta.

— Da, stimate domn.

— Cum ai putea să știi că a fost el?

— L-am surprins în flagrant. Am tras draperiile și m-am uitat în ochii lui.

— Iisuse.

— Am raportat un 10-98.

— Evadare din închisoare^{7}.

— Și știi că are și o barcă. M-am ocupat eu de ea, finuț. O ține în Harbor Bay. M-am gândit că poate își vinde mașina și începe să-și petreacă timpul liber pe apă.

— El a zis că este dispus să încerce, dacă ești și tu. A mai zis că ești un vecin de treabă și că-i pare rău.

— A zis el asta?

Walk știa că Milton nu-i putea citi sentimentele.

— Așa că vei pune capăt acestei tâmpenii.

— Nu a fost niciodată vina mea, Walk.

Walk s-a uitat la el cu ochi rugători.

— Poate că într-o zi o să-i trimit un cotlet sau ceva. Nimic special, cel puțin nu la început. Un antricot. Ce zici de asta?

— Îți mulțumesc, Milton.

Milton l-a condus până la ușă.

Pe verandă, Walk s-a oprit și s-a uitat către trotuarul de vizavi.

— Mi-e dor de ea, a spus Milton. Chiar îmi pare rău că eu...

— Ce?

— Pur și simplu îmi pare rău că ea nu se mai află printre noi.

— Îi datorăm atât ei, cât și copiilor să facem în așa fel încât persoana care a făcut asta să fie arestată.

— Păi ai arestat-o deja, Walk.

Milton a evitat să se uite în ochii lui, ridicându-și privirea către cerul întunecat. A rămas pe loc, ținându-și mâinile adânc vârâte în buzunare, detașat de Walk, de oraș și de sângele care fusese vărsat.

21

Stăteau în curte în vreme ce Santa Ana îi încălzea.

Walk încercase să doarmă, cu toate că încă era devreme, însă, când a auzit bătaia în ușă, stătea cu ochii în tavan.

— Nu-mi vine să cred că încă trăiești în casa în care ai copilărit, Walk. Asta nu e deloc cool, a spus Martha.

Adusese cina, niște chilio pe care l-a încălzit pe aragazul vechi pe care Walk obișnuia să depoziteze meniurile luate la pachet.

— Mă simt de parcă ar trebui să-mi ung gura cu ceară înainte să încerc asta.

— Relaxează-te, Walk. De data asta am avut milă. Abia dacă se aprinde vreo luminiță pe scara Scoville. Chilli pentru pământăi.

Walk și-a atins limba cu vârful furculiței și imediat a simțit lava.

— Pe bune? Eu cred că e un fel de boală. Tu chiar ești bolnavă.

Martha a râs.

— Mănâncă atunci doar pâinea de porumb. Arăți de parcă ți-ar prinde bine să mănânci puțin. Sper că ai grijă de tine, Walk.

El a zâmbit:

— Ți se face vreodată dor de Cape?

— În fiecare zi.

— I-am spus lui Leah că am reînceput să mă văd cu tine.

— „Să te vezi cu mine”?

— Nu am vrut să...

Martha a început să râdă. Walk a roșit.

— Leah Tallow. Încă e măritată cu Ed?

— Este.

— Oau, probabil că a avut multe de tras de-a lungul anilor. Pe el mi-l amintesc din școală. Se ținea după Star.

— Toată lumea se ținea după ea.

— Tallow Construction. Le văd uneori logoul. Am avut și o clientă, cu ceva timp în urmă – soțul ei fusese concediat de Tallow și se apucase de băutură.

— Piața este dură. Însă lucrurile se vor schimba.

— În special dacă vor începe să construiască toate casele acelea noi.

Walk s-a ridicat și a reumplut paharul de vin al Marthei.

— Am trecut din nou pe la Milton.

— Măcelarul. Mi-l amintesc din școală. Încă mai miroase a sânge?

— Da. E sigur că a auzit pe cineva certându-se și va depune mărturie că i-a zărit pe Vincent și pe Darke intrând în locuința lui Star. Și va specula că se certau din pricina lui Star.

Înțelegerea lor continua să funcționeze. Fusesse mai greu la început, însă Martha începuse să se obișnuiască cu gândul. Walk avea să se ocupe de cazul King. Îi spunea tot ce afla, iar ea avea să preia informația, să o cerceteze și să-i spună lui Walk dacă avea vreo valoare într-o nenorocită de sală de judecată. Cu toate acestea, Martha fusese cât se poate de tranșantă: sub nicio formă nu va participa la proces. Vor construi un caz cât mai solid cu puțință, apoi îl vor pasa unui avocat pledant. Dacă Vincent nu-l va accepta, atunci ea va ști că măcar a încercat.

— Ai apucat să te uiți pe documente?

— Sigur, ce altceva crezi că fac? Nu e ca și cum aș avea nevoie de somn sau ceva de genul ăsta.

În vreme ce ea se îndepărta, el a zâmbit. A privit-o cum iese pe poarta laterală, până la mașina ei, și se întoarce cu servieta. Walk a strâns vasele murdare în vreme ce Martha întindea documentele pe masă. Cinci lumânări cu miros de lămâiță se luptau cu întunericul nopții, oferindu-le suficientă lumină.

Returnări de TVA, declarații de avere, documentele companiei – acte emise de-a lungul ultimelor două decenii. Tot ce putuse obține Walk referitor la Dickie Darke.

— Documentele sunt în regulă, Walk. Darke face afaceri cinstite. Poate două sute cincizeci de mii de dolari pe an. Nimic nu mi-a atras atenția în mod deosebit. M-am întors foarte mult în timp, pe vremea când și-a cumpărat o casuță în Portland, pe Lavenham Avenue.

— În Oregon, a spus Walk ca pentru sine.

— Bănuiesc că acolo s-a născut. A renovat-o și a vândut-o cu un profit de treizeci de mii de dolari, pe care i-a declarat la Fisc – până la ultimul cent. Cheltuieli modeste. Apoi, în cvartalul vecin, o altă investiție, de pe urma căreia a obținut patruzeci și cinci de mii. Apoi nimic.

— Nimic?

— Trebuie să fi găsit o altă sursă de venit. Patru ani – nimic. Apoi a revenit în forță, pare să se fi mutat dintr-un oraș într-altul, de-a lungul coastei, oriunde ar fi putut scoate un ban în plus. Pur și simplu.

— Doar afaceri imobiliare?

— În cea mai mare parte. O proprietate în Eugene, alta în Gold Beach. În vara anului 1995 a ajuns în Cape, a cumpărat vechiul bar de pe Cabrillo și și-a petrecut un an încercând să primească licența de funcționare.

Walk își amintea seara deschiderii, nici atunci Darke nu făcuse mare vâlvă, nu dăduse nicio petrecere – doar niște lumini noi în întuneric.

— În primul an a avut o cifră de afaceri de o jumătate de milion de dolari, a continuat Martha, apoi a mai luat o gură de vin. În al doilea an, cifra s-a dublat. Barul era o adevărată mină de aur, Walk. Și astea sunt doar cifrele pe care le-a declarat, pentru că într-un loc ca acela se plătește doar cash, nu-i așa? Se poate ca declarațiile să fi fost corecte, însă nu avea nevoie de mai mult.

— Prin urmare, dispunea de banii necesari ca să cumpere casa familiei King. Sau cel puțin ar fi putut s-o cumpere.

— Mai sunt și plățile, totuși – niște plăți dureros de consistente.

— Către cine?

— Bănuiala mea este că e vorba despre o persoană care a investit împreună cu el. Nu o bancă.

— Vreun cămătar?

— Tot ce se poate. Istoricul lui financiar este problematic, a mutat o grămadă de bani dintr-un loc într-altul. I-ar fi fost greu să se împrumute de la o bancă obișnuită. Apoi a cumpărat casa de pe Fortuna Avenue.

— Locuința lui Dee Lane.

— Și casa de pe Ivy Ranch Road.

— Locuința familiei Radley.

— Niște case modeste, destinate închirierii. Apoi a investit în dezvoltarea imobiliară a zonei Cedar Heights.

Walk văzuse reclamele publicate în ziarele locale.

— Îmi pare rău, Walk, însă nu am găsit nimic dubios în toate aceste afaceri.

Walk a lăsat să-i scape un oftat.

— Clubul pe care îl deține... se numește The Eight, nu-i așa? a întrebat Martha.

— Mda.

— O fată care lucra acolo venea pe la cabinetul meu de avocatură. Avea probleme cu iubitul. Cred că a menționat o dată numele lui Darke.

— Aș putea să stau de vorbă cu ea?

— Poate. O s-o întreb.
— Trebuie să aflăm mai multe despre plățile acelea.
— Nu am decât numărul de cont.
— S-ar putea să găsim ceva.
— Ceva sau nimic. Am ajuns să cunosc dosarul. Conține o grămadă de... nimicuri. Iar tu ai nevoie de un pistol care încă fumegă în mâna criminalului – nici mai mult, nici mai puțin.

Când telefonul lui a început să sune, Walk s-a ridicat și a văzut că era Milton, care vorbea cu răsuflarea tăiată – probabil își făcea plimbarea de seară, ca să mai dea jos din șunci. Cei doi au stat de vorbă un minut.

Martha a strâns hârtiile împrăștiate pe masă.

— Totul în regulă?

— Milton este șeful Gărzii Civile.

Martha a ridicat o sprânceană.

— A rămas singurul membru al organizației după moartea Ettei. Mi-a spus că pe Sunset s-a petrecut un 10-91. Aș face bine să mă duc acolo.

— „10-91”?

Walk a lăsat să-i mai scape un oftat.

— Un cal vagabond.

A condus până pe Sunset, nici măcar nu i-a trecut prin gând să pornească girofarul.

Un sedan în fața casei familiei King, o mașină atât de banală, încât Walk s-a gândit că s-ar putea să fie vorba despre niște polițiști.

A parcat chiar în spatele acesteia, a pornit scurt girofarul, apoi a ieșit și s-a apropiat de geam.

Doi bărbați. Nici nu s-au mișcat, nici nu au coborât vreun geam al mașinii. Walk s-a uitat în lungul străzii pustii, la locurile de parcare goale, la apa oceanului scăldată în razele lunii. Mașina aceea ciudată ieșea în evidență. A bătut ușor în geam. Șoferul și-a întors cu lentoare capul, să fi avut vreo cincizeci de ani, păr negru, chipeș.

— Vă pot ajuta cu ceva? i-a zâmbit Walk.

Bărbatul a aruncat o privire prietenului său mai bătrân, poate în jur de șaizeci și cinci de ani, barbă și ochelari.

— Am făcut ceva?

— Nu din câte știu eu.

— Atunci du-te naibii.

Walk a înghițit în sec, simțind cum îi pătrunde în sânge un strop de

adrenalină.

— Și dacă nu vreau să mă duc?

Bărbatul i-a întors un zâmbet abia schițat, de parcă Walk ar fi trebuit să știe ceva ce el nu știa și pentru care ar fi putut fi pedepsit.

— Îl căutăm pe Richard Darke.

— Darke nu locuiește aici.

Walk nu și-a scos pistolul, însă și-a ținut degetele lipite de acesta, ca să le arate celor doi străini că intenționa s-o facă.

— Ai idee pe unde l-am putea găsi?

Walk s-a gândit la Darke, la plățile acelea, bărbații din mașină păreau exact genul de oameni cu care Dickie ar fi făcut astfel de afaceri.

— Nu știu unde locuiește.

— Dacă-l vezi, să-i zici că noi nu plecăm nicăieri, a spus tipul mai în vârstă fără să se uite la Walk.

Șoferul a pornit motorul.

— Vă rog să ieșiți din mașină.

Șoferul s-a uitat la Walk, apoi la casa King, aflată în spatele acestuia.

— Darke se pricepe să învârtă farfurii pe băț, dar numai până îi cade una.

— Am spus că vă rog să ieșiți...

Șoferul a închis geamul și a demarat.

Walk s-a gândit să pornească pe urmele lor, să îi dea în urmărire prin radio. În loc de toate acestea, încă ținându-și mâna de pistol, a privit cum mașina coboară pe Sunset Road.



De cum au deschis poarta, îndreptându-se către cei doi cai care pășteau unul lângă celălalt, Duchess l-a apucat pe frățiorul ei de mână.

— N-ai putea să mănânci cu noi măcar o dată?

Duchess a mângâiat pe bot calul murg, bătându-l apoi ușor cu palma.

— Nu.

A trecut apoi la iapa sură, mai micuță, încercând să facă același lucru, însă aceasta și-a tras capul într-o parte. Era preferata ei.

Le-a pus hățurile și i-a tras ușor după ea, Robin ținându-se la distanță. A străbătut în fugă ultimii metri, închizând poarta în urma lui, cum îl învățase ea.

Când a terminat le-a urat cailor noapte bună, apoi l-a găsit pe Robin pe iarbă, lângă baltă. Știa că nu avea voie să se apropie prea mult, cu toate că era bun înotător. În fiecare duminică, aproape un an, Duchess îl dusesese –

schimbând trei autobuze – până la ștrandul din Oakmont, pentru că acolo copiii primeau lecții gratuite de înot.

Când s-a apropiat de el, Robin s-a îndepărtat.

— Ești supărat pe mine.

— Da, a răspuns el strângându-și pumnul și ținându-și-l în poală.

Purta pantaloni scurți, picioare subțiri, genunchi juliți.

— Nu ar fi trebuit să-i spui lui Tyler ce i-ai spus.

— Iar el nu ar fi trebuit să te trântască.

Noaptea a coborât aproape imediat după apus, căldura risipindu-se ca prin magie și lăsând în urmă o răcoare persistentă.

— În regulă.

— Nu e deloc „în regulă”, a răspuns el izbind iarba cu pumnul. Mie îmi place aici. Îmi place de bunicul și îmi plac animalele. Îmi place de Miss Child și îmi place noua școală. Nu am nevoie de...

— De ce? a întrebat ea cu glas scăzut, însă pe un ton provocator.

Cu o lună în urmă, Robin ar fi rămas tăcut.

— De tine. Îl am pe bunicul, care este un adult. Ne poate purta de grijă. Nu mai vreau să-mi pregătești tu gustarea.

Robin a început să plângă înfundat. Duchess l-a privit cum stă ghemuit, cu bărbia înfiptă în piept, genunchii ridicați, brațele petrecute în jurul lor. Știa cum se construiesc oamenii din amintiri și evenimente care li se întipăresc în suflet. Voia ca lui Robin să-i fie pur și simplu bine – avea nevoie de asta mai mult decât orice. Se vedea cu psihoterapeuta în fiecare săptămână, deși nu-i mai povestea ce discutau în timpul ședințelor. „Nu trebuie să povestești. Discuțiile noastre sunt confidentiale.”

— Știu că tu ești o proscrisă, însă eu nu sunt. Tot ce vreau este să fiu un copil.

Duchess s-a apropiat de el și s-a așezat pe pământ, murdărindu-și blugii.

— Tu ești un prinț, dacă n-ai uitat. Mama zicea mereu asta și avea dreptate.

— Lasă-mă în pace.

Duchess a dat să-l ciufulească, însă băiatul s-a ferit, s-a ridicat în picioare și a fugit spre casă. O clipă Duchess a crezut că o să înceapă și ea să plângă, lăsând ultimele luni și ultimii ani să picure pe pământ, lăsând lacrimile să-i spele pielea de pe oase și să-i preschimbe sângele în apă.

A auzit duduitul unui motor. S-a încordat ușor, apoi și-a dat seama că era Dolly, care lăsase farurile mașinii pe faza lungă, jetul puternic de lumină

măturând suprafața apei.

— Te deranjează dacă mă așez puțin lângă tine?

Dolly trecea din când în când pe la fermă. Acum purta o rochie crem, pantofi cu toc înalt și tălpi din piele roșie – genul de femeie care nu are acasă haine de lucru.

— Săptămâna trecută nu te-am văzut la biserică, a spus Duchess.

— Bill a fost bolnav, a răspuns femeia, jarul țigării ei sclipea în întuneric.

— Ah.

— E bolnav de multă vreme. Unele zile sunt mai bune decât altele.

— Înțeleg.

— Mi-a fost dor să te văd în rochița aia.

Duchess o scurtase din nou, ca să-și arate buricul.

— Poți să treci pe la noi, știi? Dacă vei avea vreodată chef de compania unei femei. Nu am frați sau surori, nu am mamă, am crescut purtându-mi singură de grijă.

— Și ești în regulă.

— Mă pricep să salvez aparențele, Duchess. Sunt maestră. În fine, Hal știe unde locuiesc, în caz că vrei să treci pe la mine.

— Mă străduiesc să vorbesc cu Hal cât mai puțin cu putință.

— De ce ai face asta?

— Dacă l-aș fi cunoscut... vreau să zic, dacă mama mea...

Dinspre apă s-a auzit un plescăit ușor.

— Să știi că el se ducea cu mașina.

Duchess s-a întors cu fața către ea.

— La Cape Haven, a continuat Dolly cu glas scăzut, de parcă tocmai ar fi încălcat o promisiune. M-am gândit că poate ar trebui să știi.

— Când?

— În fiecare an. În aceeași zi. Pe 2 iunie.

— Ziua mea de naștere.

Un zâmbet abia schițat.

— Cumpăra un cadou. Obişnuia să mă roage pe mine să-l ajut să aleagă ceva ce ți-ar fi putut face plăcere. Apoi, când s-a născut Robin, a început să plece cu mașina de două ori pe an. Și vorbim despre un om care nu-și ia nicio zi liberă, pentru că nu-și permite.

Duchess și-a întors privirea către vechea casă de fermieri.

— Dar de unde știa? Star zicea că nu vorbea niciodată cu el.

— Ah, chiar nu vorbea. Mare încăpățânată, mama asta a ta. Seamănă cu

o altă fată pe care se întâmplă s-o cunosc.

— Las-o baltă.

— El încă mai avea pe cineva acolo, cu care vorbea din când în când. Un polițist.

Duchess a închis ochii. Walk.

— Nu am primit niciodată cadourile.

— O, știu. Se întorcea cu ele. Aceeși poveste de fiecare dată. Ceea ce nu-l oprea totuși să încerce din nou. Nu îndrăznea să te vadă fără binecuvântarea mamei tale.

— Mama îl învinovățea pe el. Pentru tot.

Dolly i-a pus fetei o mână pe umăr.

Duchess auzise povești despre bunica ei, un spirit atât de liber, încât nepoata încă purta numele Day înaintea lui Radley. Star avea șaptesprezece ani. Încercase să intre la facultate, se întorsese acasă devreme și văzuse imediat biletul.

Te iubesc. Îmi pare rău. Sună-l pe tatăl tău și nu intra în bucătărie.

Star nu se supusese niciodată regulilor.

Dolly s-a ridicat în picioare.

— Am cumpărat o plăcintă pentru Robin. Un turn înalt de doi kilometri, din argilă. Cred că ar fi dezamăgit să afle că nu e argilă adevărată.

Duchess a condus-o până la camionetă și a luat plăcinta.

— Bunicul tău e bătrân.

— Știu.

— Tu nu ai făcut niciodată vreo greșală, Duchess?

Duchess s-a gândit la Cape, la incendiu, la încăierări, la cum zgâriase Mustangul lui Brandon.

— Niciodată.

Dolly a tras-o către ea și a ținut-o o vreme în brațe. Mirosea a parfum dulceag. Duchess a încercat să se desprindă, însă Dolly a ținut-o strâns.

— Nu-ți risipi viața, Duchess.

Câteva clipe mai târziu, fata privea cum mașina lui Dolly se îndepărtează.

A simțit cum primii picuri îi cad pe umeri.

Ploaia pornise atât de brusc, încât acum stârnea colbul de pe drum, udându-i fetei picioarele. A rămas acolo, ridicându-și capul spre cer, toată

apa aceea nu era suficientă să-i limpezească gândurile. L-a găsit pe Hal pe verandă. Bătrânul i-a întins un prosop. Duchess l-a lăsat să o înfășoare în el, apoi s-a așezat, a luat cana cu cacao pe care Hal i-o pregătise, aburii părând să-i alunge dorința de a protesta. Ploaia cădea cu atâta zgomot, încât acoperea glasul acela care îi urla să lovească și să tot lovească.

— Robin doarme. Cuvintele pe care ți le-a spus... nu reflectă adevăratele lui sentimente.

— Ba da.

— Te-am văzut pe câmp. Muntele Big Sky este frumos, chiar și atunci când plouă.

— Dolly a adus o plăcintă, a spus Duchess împingând cu piciorul farfuria pe care o lăsase pe podea.

În clipa următoare, telefonul din casă a început să sune, ceea ce se întâmpla destul de rar. Duchess l-a privit pe bătrân cum se duce să răspundă, rostind apoi în receptor ceva nedeslușit.

— Cine era?

— Walker.

— A zis ceva de Darke?

— Voia doar să vadă cum o mai duceți.

— Darke va veni până la urmă.

— Nu ai de unde să știi.

— Tu nu înțelegi.

— Spune-mi, atunci.

— Mi-a promis că va veni după mine.

— De ce?

Duchess nu a răspuns nimic.

Au rămas așezați, bând cacao și respirând aerul acela cu gust de ploaie.

— Aici visez mai mult. Și nu vreau asta.

Hal s-a întors spre ea.

— Iar visele mele mai sunt și futute rău.

Bătrânul nu a tresărit auzind cuvântul acela.

— Povestește-mi.

— Nu.

— Povestește-i atunci iepei sure. Ea te poate auzi de acolo. Pur și simplu vorbește, Duchess.

— Asta-i tot, a răspuns ea cu glas șoptit.

Hal s-a uitat la ploaie, apoi a închis ochii. Acela a fost momentul în care

Duchess l-a văzut, o viață dominată de îndreptarea unor greșeli, ispita unei noi șanse, de căutarea jalnică a izbăvirii.

— Mă înalț deasupra casei și văd acoperișul de ardezie, verdeața, șanțurile pline de frunze care îmi amintesc de toamnă și de anotimpurile care trec, indiferent cine moare. Mă aflu undeva sus, în cer, iar Montana devine o biată notă de subsol, un pământ parcelat, cusut pe margini de niște tractoare ca niște furnicuțe, oameni care trăiesc înecați în propria nimicnicie. Oceanul este nesfârșit, însă eu îi zăresc capătul. Zăresc pământul, curbele lui care sunt deja în ziua de mâine, însă el nu se rotește. Zăresc norii care susțin cerul, un apus de soare în deșert și un răsărit peste metale. La scurtă vreme după aceea, mă preschimb în întuneric, în stele și în lunile acestora. Lumea este un nimic atât de mic încât, dacă-mi pun un deget în fața ochilor, îl pot ascunde. Eu sunt Dumnezeuul în care nu cred. Sunt suficient de mare ca să-i opresc pe oamenii răi.

Duchess și-a înghițit lacrimile.

Hal a privit-o atent.

— Dacă vine o să-l opresc.

— De ce?

— Ca să vă protejez pe tine și pe Robin.

— Pot și singură să fac asta.

— Tu încă ești un copil.

— Nu sunt un copil. Sunt o proscrisă.

Bătrânul a cuprins-o cu brațul, iar ea s-a topit în căldura lui, urându-se din tot sufletul pentru asta.

Apartamentul era deasupra unui magazin *Five & Dime*^[8] un geam smuls înlocuit cu o scândură; celelalte atât de jechoase încât Walk nu-și imagina că prin ele s-ar fi putut strecura prea multă lumină. Lângă ușă se afla o gaură de aerisire prin care pătrundea miros de mâncare chinezească, în ciuda orei matinale.

Numele fetei era Julieta Fuentes, lucrase ca dansatoare la mai multe cluburi. Martha îi lăsase câteva mesaje pe mobil, însă, în cele din urmă, văzând că fata nu-i răspunde, i-a dat lui Walk adresa. Nu el insistase, însă Julieta avea probleme cu un fost iubit, iar Martha își făcea griji pentru ea.

A găsit ușa deschisă și a urcat scara strâmtă. Igrasia se întindea peste tot, pornind dinspre tavanul coșcovit.

A bătut la ușă, a așteptat puțin, apoi a izbit-o cu pumnul.

Julieta era o mignonă cu păr negru, șolduri late, un gen de frumusețe în fața căreia Walk a fost cât pe ce să facă un pas înapoi.

Femeia l-a privit încruntată. El și-a arătat insigna, iar ea l-a sfredelit și mai abitir.

— Fiul meu doarme.

— Scuze. Am primit adresa ta de la Martha May.

În momentul acela Julieta s-a îmbunat suficient ca să iasă pe coridorul strâmt și să închidă ușa în urma ei.

S-a lipit de Walk – care a încercat să facă un pas în spate –, a coborât o treaptă, însă și-a dat seama că ochii lui ajunseseră la nivelul sânilor ei. A tușit o dată, apoi s-a înroșit atât de tare, încât Julieta a revenit la privirea aceea muștrătoare.

— Hai odată... indiferent ce vrei să afli.

— Ai lucrat la The Eight.

— Mă dezbrac pentru bani, de când e asta o crimă?

Walk ar fi vrut să-și lărgască gulerul, strânsoarea îi îngreuna circulația și îi trimitea mai mult sânge în obraji.

— Voiam doar să-ți pun câteva întrebări despre Dickie Darke.

Aceeași privire otrăvită.

Walk a simțit nevoia să-și dreagă glasul:

— Martha zicea că ai probleme cu un tip. E cumva tatăl...

— Eu nu mă culc cu cine se nimerește, șerifule. Nu toate fetele care

dansează sunt niște curve, dacă vrei să știi.

Walk a aruncat o privire în jur, sperând să apară ajutoare.

— Îmi pare rău. Eu nu voiam să aflu decât despre Dickie Darke.

— Nu el a făcut-o.

— Poftim?

— Indiferent ce crezi tu că a făcut.

— Asta e linia partidului?

Julieta și-a strâns cordonul capotului, a întredeschis ușor ușa și a tras cu urechea.

— Fiul meu doarme până târziu. A fost treaz toată noaptea.

— Ca mămica lui.

Pe chipul femeii s-a conturat, discret, un prim zâmbet.

— Uite ce e: oamenii se uită la Darke și observă cât e de mătăhălos, apoi presupun că trebuie să fie un dur. Nu vreau să mă înțelegi greșit... Dickie își poate purta singur de grijă, doar l-am văzut. La un moment dat un tip a încercat să mă apuce de fofoloancă, iar Dickie l-a ridicat pur și simplu de gât. Toată lumea s-a dat la o parte, de parcă ar fi fost o scenă de film.

— Dar nu e un individ violent.

Julieta i-a tras un pumn în braț, destul de tare.

— Gândești ca un polițist nenorocit.

— Și cum ar trebui să gândesc?

Întrebarea a făcut-o pe Julieta să rămână pe gânduri.

— Poate ca un tată care poartă de grijă unei fete?

— Așa era Darke?

Julieta a oftat de parcă chiar ar fi avut de-a face cu un polițist nenorocit.

— El nu se uita la noi. În timp ce dansam. Nu o făcea niciodată, nu a încercat să se cupleze cu noi, nu ne-a cerut să-l sugem. Și crede-mă, asta nu e ceva obișnuit. Dacă aveam probleme, dacă rămâneam fără bani, ușa lui era întotdeauna deschisă. Poți discuta cu orice fată care a lucrat la The Eight și nu vei auzi nimic de rău despre omul ăsta.

— Tipul ăsta, tatăl copilului tău, tot Darke s-a ocupat de el?

Julieta nu a răspuns, însă ochii ei i-au spus lui Walk ce avea nevoie să afle.

— Ai mai putea să-mi spui ceva despre el? Orice. S-ar putea să fi dat de belea.

— Ce fel de belea?

— Niște tipi care îl caută. Doi bărbați. Unul dintre ei poartă barbă și

ochelari.

Walk a citit pe fața Julietei că știe despre cine era vorba.

— Nu încerc decât să aflu niște răspunsuri. Te rog.

— Îi cunosc pe tipii ăia, veneau în fiecare lună – în a doua vineri –, apoi plecau cu un plic gras. Nu e ceva neobișnuit în cluburile prin care am lucrat eu. Întotdeauna există niște tipi care vin să încaseze bani.

— Iar el plătea întotdeauna.

Julieta a început să râdă:

— Cu astfel de indivizi nu ai nicio șansă. Plătești sau te fac ei să plătești. Darke știe asta.

— Iar faptul că acum îl caută...

— Crezi că le pasă că The Eight a ars? Nu e problema lor. Bani trebuie să curgă în continuare.

— Nu cred că are de unde să-i plătească.

Pe chipul Julietei s-a putut citi o umbră de îngrijorare.

— Ar trebui să dispară.

— Sunt sigur că Darke este capabil să-și poarte de grijă.

— Tu nu-l înțelegi. Dincolo de toată...

— Spune-mi.

— Era acolo o dansatoare, Amber. Aia chiar că era o curvă. A crezut că Darke e plin de bani, așa că i-a făcut avansuri, iar el i-a spus că nu e interesat.

— A spus și de ce?

— I-a zis că nu se uită la ea în felul acela. A mai spus că avea o tipă cu care se vedea. Asta a fost tot. Din ziua aceea, nu am mai văzut-o pe Amber niciodată.

— Deci Darke se vedea cu cineva. Mai spune ceva despre el, chiar dacă îți imaginezi că sunt niște amănunte lipsite de importanță.

— Iisuse. Da' știu că voi, polițiștii, vă pricepeți să fiți insistenți.

— Te rog. E important. Orice.

— Tu cauți să-i găsești nod în papură, însă eu îți pot spune că ne-a purtat de grijă. Mi-a purtat de grijă. Mie și unei alte fete. Eram preferatele lui.

— De ce?

— Aveam copii. Era protector, chiar blând. Într-o noapte nu m-am dus la slujbă și el a venit până aici. M-a văzut, mi-a văzut fața în noaptea aceea. A ținut s-o facă, pentru că era îngrijorat.

— Și cealaltă fată?

— Layla. Și cu ea se purta la fel. Îi scotea, pe ea și pe copil, chiar și în oraș, la Six Flags. Vreau să spun, până și eu eram geloasă. E un tip decent.

— Crezi că aş putea sta de vorbă cu Layla?

— A plecat, undeva în vest. Și-a luat și fetița.

— Avea o fetiță.

— Da, ținea o fotografie de-a ei pe ușa fișetului. Frumușică.

Walk a auzit un zgomot venind dinspre interiorul apartamentului. Copilul își striga mama.

— Am terminat?

— Sigur.

— Vânătoare plăcută, șerifule.

O oră până la locuința lui Darke. Pe drum a sunat-o pe Martha. Fostul iubit al Julietei era un tip pe nume Max Cortinez care, cu două luni în urmă, fusese cațit până ajunsese cu un picior în groapă, în fața unui bar din Bitterwater. Walk a rugat-o pe Martha să-i citească raportul.

Max fusese călcat în picioare cu atâta putere și de atâtea ori, încât îi rămăsese un singur dinte în gură. Niște bocanci mari. Max – genul de individ pentru care poliția din Bitterwater nu ar risipi nici măcar o oră de muncă. Walk a încercat să-l sune direct, iar când a răspuns în cele din urmă la mobil, tipul i-a spus să se ducă-n mă-sa.

Walk s-a privit în oglinda retrovizoare, barba ceva mai lungă, fața un pic mai trasă, pielea mai întunecată. Nu numai corpul îl trăda, încetase să-și mai facă probleme că încalcă reguli pe care își întemeiasse întreaga viață. Chestia asta se va sfârși rău, nu avea cum altfel.

Cedar Heights, un cartier rezidențial pe jumătate terminat, parcele largi, mare și lipsit de suflet. O gheretă la poartă, cărămida mult prea nouă, până și pădurea din jur părea butaforie. Darke investise ceva în locul acela.

S-a apropiat de barieră. Un bărbat a ieșit imediat din gheretă, barbă încâlcită, tricou polo scump, miros puternic de marijuana. Genul de privire care îi spuneau lui Walk că tipul trăia într-o permanentă stare de confuzie.

— 'Neața, domnu' polițist.

— Am venit să mă văd cu Dickie Darke.

Bărbatul s-a uitat către cer, și-a scărpinat barba și și-a bătut tâmpla cu palma de parcă s-ar fi străduit să ticluiască un răspuns.

— Nu cred că e acasă. Nu l-am văzut.

— Mă așteaptă.

A trecut un minut până ce portarul a dat un telefon.

— Nu răspunde.

— Atunci mă duc să-i bat la ușă.

Și-a scărpinat barba din nou.

Walk și-a scos o mână pe geamul mașinii, în vreme ce bărbatul stătea îngândurat.

— Cum te cheamă?

— Moses Dupris.

O tresărire tăcută.

Într-o parte se zărea o arteziană, uscată și verde, pe alocuri îi lipseau bucăți din mozaic.

— O să-i zic că am trecut peste tine, Moses. Cum ți se pare asta? Că am amenințat că fac scandal, că voi bate pe la ușile vecinilor.

— Păi, ca să fiu sincer, nu există prea mulți vecini.

— Care e casa?

Moses i-a arătat-o cu degetul.

— Darke... Domnul Darke locuiește momentan în casa pentru vizitatori. Puteți parca pe alee.

Dincolo de poartă se deschidea un singur drum curbat care trecea prin fața celor douăsprezece case. Două dintre acestea erau terminate, cele mai multe aveau deja tâmplăria exterioară montată, în dreptul uneia pe jumătate vopsite se zărea și o schelă, un morman înalt de moloz ceva mai încolo. Casa pentru vizitatori se înălța lângă pădure, destul de cochetă, stucaturi albe, coloane și ferestre cu deschidere verticală. Walk ura locul acela, aerul de sterilitate pe care îl emana. Se gândea la Cape Haven și la dorința unora de a-l transforma în așa ceva. Oamenii cumpărau parcele în apropierea țărmului, sperând că într-o bună zi vor primi aprobare să construiască ceva acolo. Walk spera să fie oale și ulcele când această maree verde va fi acaparat orașul.

Dacă te uitai de aproape, casa începuse deja să dea semne de declin, o crăpătură adâncă în dreptul unui burlan rupt, care atârna. Iarba crescuse înaltă, buruienile se răspândeau nestingherite printre rondurile de flori.

Ușa de la intrare era mare. Walk nu a găsit soneria, așa că a bătut așa cum bat polițiștii la televizor. Lovituri puternice, trădând nerăbdare. A rămas o vreme în fața ușii, ascultând ciripitul păsărelelor.

A străbătut partea din față a casei, draperii trase – nu puteai zări nimic înăuntru. Într-o latură se afla o poartă din fier forjat, neagră și grea, însă când Walk a împins-o, aceasta s-a deschis.

O piscină, o zonă pentru grătare, mai multe scaune puse cu fața către un televizor. Când a observat că ușa din spate e deschisă, Walk s-a oprit.

— Darke, a strigat el.

A pășit înăuntru, simțind cum i se întetesc bătăile inimii. S-a gândit să-și scoată pistolul, însă și-a dat seama că nu-și poate controla mâinile, atât de mult îi avansase boala.

Un ventilator de plafon se rotea deasupra lui. A observat ordinea desăvârșită care domnea în interior. A deschis un bufet, mai multe borcane și conserve rânduite cu grijă, cu etichetele în față.

A continuat să înainteze, simțind cum nădușește. A trecut prin sufragerie, pe lângă un birou, prin livingul în care televizorul era pornit, însă fără sonor, canalul ESPN, Karl Ravech în fața unei biblioteci înalte până-n tavan, vorbind despre Bautista și Braves.

Tot interiorul era mobilat și decorat, fiecare obiect ales cu grijă ca să întruchipeze un ideal domestic. Fructe din plastic într-un bol, flori din plastic pe o măsuță, rame pentru fotografii de familie. Până și zâmbetele personajelor înrămate păreau din plastic.

Și l-a imaginat pe Darke trăind singur acolo, mare și neîndemânatic, străduindu-se să nu facă dezordine.

Walk a urcat scara interioară de lemn, cu o mochetă groasă, crem. A trecut pe lângă o oglindă și s-a văzut reflectat în luciul acesteia, încă ținându-și mâna pe pistol, o joacă de-a cowboyii și indienii, vânându-l pe Vincent, apărându-se de tomahawkul din plastic al acestuia.

S-a uitat și în cele trei camere pentru oaspeți, înainte să găsească dormitorul principal. Totul era imaculat.

— Ce cauți aici?

Walk s-a întors, simțind cum inima îi bate mai să-i sară din piept.

Darke stătea în capul scărilor, pantaloni scurți, vestă și o pereche de căști în urechi. Privirea lui era rece și dură.

— Am venit să văd dacă ești în regulă.

Walk a primit drept răspuns doar privirea aceea, nimic altceva.

— Au întrebat niște tipi de tine. Nu arătau ca niște oameni veniți în vizită.

Walk l-a urmat la parter, într-o zonă cu canapele.

— Vrei să spui ce se întâmplă?

Walk s-a așezat pe o canapea moale, din piele. Darke a rămas în picioare, distanța dintre ei părând să devină tot mai mare.

— Julieta Fuentes, a spus Walk, apoi i-a urmărit reacția.

Mâinile și picioarele musculoase ale lui Darke erau acoperite cu un strat de transpirație.

— O mai ții minte pe Julieta?

— Îi țin minte pe toți cei care lucrează pentru mine.

— Ți-l amintești și pe tipul ei, Max Cortinez?

Nimic.

Walk s-a ridicat și s-a dus la fereastră. Curtea spre care dădea aceasta era mică, însă aranjată de un peisagist, copaci și borduri, un fel de sculptură într-un trunchi de lemn.

— Nu te învinovățesc. Pentru ce i-ai făcut lui Max, vreau să zic. Nu aveai de ales: era fie el, fie Julieta. Nu ai făcut decât să rezolvi situația.

Darke se mulțumea să privească, însă la un moment dat în ochii lui s-a strecurat ceva. Tristețe, poate regret.

— Ai făcut un gest nobil. Iar ei i-ai făcut o favoare. Ai dovedit că ai inimă.

— Julieta aducea mai mulți bani decât celelalte fete.

Raționamentul, își proteja investiția. Dickie Darke, tipul al cărui singur scop în viață erau banii.

Walk a continuat, simțind cum i se usucă gâtul.

— Cu toate acestea, ai pierdut partida. L-ai bătut prea rău. Ar fi putut să moară. La fel s-a întâmplat și cu Star?

Chipul lui Darke exprimând o evidentă dezamăgire.

— Pui întrebări greșite unei persoane greșite.

Walk s-a apropiat de el, simțind cum îl străbate un nou val de adrenalină.

— Nu prea cred.

— Vincent King. Tu nu vrei să vezi în el pe bărbatul de azi, ci doar pe copilul care a fost.

Walk a mai făcut un pas.

Darke și-a îndreptat spatele.

— Când faci un lucru care te depășește, ajungi să te pierzi cu firea. Știu cum e.

— Cum e?

— Uneori vrem doar să mergem mai departe, însă oamenii din jur se transformă în piedici.

— Star cum a devenit o piedică?

— Ce mai face fetița ei? Să-i spui că m-am tot gândit la ea.

Aceste cuvinte l-au făcut pe Walk să se crispeze. Cândva l-ar fi putut confrunța, chiar și fizic, pe bărbatul acesta masiv. Cândva, poate chiar într-o altă viață. Respirația îi devenise între timp atât de greoaie, încât avea senzația că încăperea începuse să se întunece.

— Ar fi bine să plec.

A ieșit din încăpere, spre bucătărie, cu Darke pe urmele lui.

Walk a simțit cum i se scurge sângele din cap, s-a oprit puțin și a întins o mână ca să-și regăsească echilibrul. Medicamentele, boala nenorocită care îi secătuia puterile de la o zi la alta.

Ajuns în dreptul ușii de la stradă, a observat o valiză lăsată într-un colț.

— Pleci în excursie, Darke?

— Afaceri.

— Într-un loc drăguț? a întrebat Walk întorcându-se spre el.

— Într-un loc pe care speram că nu voi fi nevoit să-l vizitez.

Au urmat câteva clipe de tăcere, apoi Walk s-a întors și a ieșit, s-a urcat în mașina de poliție și s-a îndreptat către Cape. Abia când a intrat în oraș a tras pe dreapta și a sunat în Montana.

Ploua atât de mult, încât Duchess își făcea veacul pe scaunul de lângă fereastră, uitându-se la cer, la fel ca bătrânul ei bunic. A observat că acesta o urmărește îndeaproape, atât pe ea, cât și alea din dreptul casei, de parcă s-ar fi așteptat la o vizită.

Robin răcise și de o săptămână zăcea în pat. Duchess îi ducea tot felul de băuturi fierbinți și se agita, dar rămăsese între ei și o simțea ca o greutate în piept, o separare pe care cu siguranță o va depăși.

În cea de-a treia noapte, Robin a făcut febră mare, a strigat-o pe mama lor, s-a ridicat în pat cu părul năclăit de sudoare și privirea sălbatică. A țipat, a gemut, genul de durere pe care ea o cunoștea prea bine. Hal intrase în panică, o întreba pe Duchess dacă nu ar trebui să cheme un doctor sau o ambulanță. Ea l-a ignorat, a udat un prosop și l-a dezbrăcat pe Robin în pielea goală.

A stat cu el toată noaptea, Hal în dreptul ușii, tăcut. Pur și simplu a stat acolo.

În dimineața următoare febra a cedat, iar Robin a mâncat puțină supă. Hal l-a dus în brațe până jos și l-a așezat în balansoarul de pe verandă, să privească ploaia și să respire aerul curat.

— Îmi place cum răpăie ploaia pe lac, a spus el.

— Da.

— Îmi pare rău. Pentru ce-am zis.

Duchess s-a întors spre el, apoi a îngenuncheat pe scândurile aspre, pantalonii ei deja roși în genunchi, de pe urma treburilor de la fermă.

— Mie nu trebuie să-mi spui niciodată așa ceva.

Hal avea un videoplayer VCR. Într-o duminică tihnită, s-au uitat la Rita Hayworth. Duchess nu-și imaginase că o femeie poate fi atât de rafinată. Apoi a descoperit în pod un sac plin de westernuri, a stat lângă bătrân și s-a uitat la ele toată noaptea, până când Robin s-a însănătoșit complet. Într-o zi a intrat în pielea unui personaj și a început să urmărească o bandă de mexicani prin grâul reavăn, Hal urmărind-o de pe verandă și clătinând din cap de parcă ar fi găzduit vreo smintită. L-a poreclit Tuco, zicându-i că el este „cel urât”, iar ea „cel rău”. „Cel bun” a bătut din palme, buclele lui lipite de țeastă din pricina ploii, fâșul lui galben șiroind.

Ziua exersa trasul la țintă, se îndepărta vreo nouăzeci de metri, nimerea

trunchiul drept în mijloc, apoi își spunea Sundance.

Prima dată când a încălecat iapa sură s-a simțit mai aproape de Butch ca niciodată. Mai aproape de propriul sânge, ceva mai puțin străină, o rădăcină înfiptă în solul Montanei. A pus o mână pe iapă și a simțit căldura acesteia, apoi a bătut-o ușor cu palma și i-a spus că n-o să-i dea niciodată pinteni, pentru că, în schimb, nici ea n-o să arunce vreodată o cowgirl din șa. S-a ținut cu putere de oblânc, scuturându-și apa de ploaie din păr în vreme ce Hal o purta în jurul padocului, un trap mărunț care, de cum a coborât din șa, a făcut-o să-i scape cel mai larg zâmbet cu puțință. Peste încă o săptămână a urmărit cum cerul plumburiu, nesfârșit, începe să se crape și ploaia se mai domolește, descoperind un petic albastru prin care razele soarelui au binecuvântat din nou pământul – pentru prima oară într-o lună.

S-a uitat peste câmpuri, l-a zărit pe Hal lângă grapă și pe Robin lângă coteț, amândoi ținându-și fețele îndreptate spre cer și zâmbind. Hal a ridicat o mână, Robin urmându-i exemplul. Apoi, încet, cu mult efort, Duchess și-a ridicat și ea mâna către ei. Învățase la școală că triunghiul este cea mai solidă figură geometrică.

În Montana, zilele se schimbau treptat, toamna sosea în alaiul frunzelor în mii de nuanțe de maro.

Într-o sâmbătă, Hal i-a dus cu mașina la Glacier. O drumeție până la cascada Running Eagle, plopii tremurători filtrau lumina și o lăsau pe Duchess fără răsuflare. Au mers pe un covor de frunze, unele atât de mari încât îi ajungeau lui Robin până la umăr, când le ridica. A încercat să colecționeze câteva, însă a strâns atât de multe, încât abia mai vedea pe unde merge. Hal i-a dus într-un luminiș de unde au privit plopii cu frunzișul de un galben strălucitor, ca aurul proștilor.

— Frumos, a spus Hal.

— Frumos, a repetat Robin.

Duchess s-a mulțumit să privească. În unele zile îi era greu să găsească înțelesul unor cuvinte precum „răutăcios” sau „dur”.

S-au oprit în dreptul stâncilor peste care apa se prăvălea, zgomotoasă, în cascadă. Au stat lângă o familie din patru persoane atât de simetrică, încât Duchess a evitat să se uite la mamă și la tată, de parcă săvârșiseră vreun păcat. S-a gândit că cei doi vor divorța destul de curând, își vor amărî copiii până când din căsnicia lor nu vor mai rămâne decât uși trântite și lacrimi de supărare. Gândul acesta chiar a făcut-o să zâmbească.

Duchess purta rochia în fiecare duminică la biserica baptistă din Canyon

View. De fiecare dată Hal se încrunta, copiii veniți cu părinții continuau să se holbeze, însă enoriașii în vârstă, cuplurile care se opreau și făceau câte o mică plecăciune, văduvele, cuviincioase, toți aceștia îi țineau partea. Nimeni însă la fel de mult ca Dolly, care în cele mai multe weekenduri îi căuta compania și se așeza lângă ea.

Umbrele toamnei, nevoia de a aprinde lumânări și felinare. Robin stătea cu alți trei copii – trei frați, toți mai mari decât el, dar care îl lăsau să se țină după ei. Mama lor le făcea din când în când semn să nu mai facă atâta larmă. Robin se uita la ei cu un respect tăcut, băieți mai mari, nimic nu se compara cu asta.

— O să vină.

— Cine? a întrebat Hal.

— Darke. Ar trebui să știi că o să vină.

— N-o să vină.

— Eu sunt Josey Wales, iar el este un soldat unionist. Premiul lui este sângele meu. O să vină.

— Încă nu mi-ai spus de ce crezi că o să vină.

— Crede că i-am greșit cu ceva.

— Și i-ai greșit?

— Da.

Bătrânul predicator și-a chemat enoriașii, iar Duchess a privit cum oamenii formează un șir, de fiecare dată atât de dornici de izbăvire, deveneau dispuși să împartă niște vin ieftin și propria salivă.

— Nu vrei să te duci în față? a întrebat-o Hal, ca în fiecare săptămână.

— Chiar crezi că-mi doresc să mă umplu de herpes, Hal?

Bătrânul s-a uitat într-o parte, iar Duchess a considerat gestul lui o mică victorie personală. Robin stătea la coadă cu băieții mai mari. Purta o cravată lată veche pe care o găsiseră în pod, și o pălărie Panama, cu vreo șapte numere mai mare.

Când Duchess și Hal au trecut pe lângă el, Robin s-a întors:

— John, Ralph și Danny se vor împărtăși. Vreau să stau cu ei, însă nu vreau să mă umplu de herpes.

Hal s-a încruntat la Duchess.

Au rămas pentru tort. Duchess a mâncat o felie din cel cu ciocolată și una din cel cu lămâie, s-a uitat pofticioasă la tortul cu pere și curmale, însă o doamnă în vârstă a luat ultimele felii înainte ca ea să se poată înfrupta și din aceea. Se îngrășase puțin, suficient să-i domolească ușor asprimea

trăsăturilor.

Când s-au întors la fermă, Duchess a văzut bicicleta veche și rablagită zăcând pe jos, în dreptul verandei.

— E Thomas Noble, a spus Robin lipindu-și fața de geamul mașinii.

Thomas Noble stătea pe prima treaptă, ținându-și mâna beteagă în buzunarul pantalonilor verzi, din catifea reiată. Purta o cămașă curată și o geacă, ambele de asemenea de culoare verde.

— Iisuse. Arată ca o sperietoare.

Cei trei au coborât din mașină.

Duchess s-a postat în fața lui Thomas, încruntată, o mână în șold:

— Ce cauți aici, Thomas Noble?

Băiatul a înghițit în sec, apoi s-a uitat la rochia ei și a mai înghițit o dată în sec.

— Sper că nu ai venit să verifici ce fac. Hal te-ar împușca. Nu-i așa, Hal?

— Da, a răspuns Hal, apoi l-a zorit pe Robin să intre în casă.

Îi promisese că, după ce-și schimbă hainele de duminică, îl va lăsa cu mașina de tuns iarba.

— Eu... tema la matematică. Aveam nevoie ca cineva să...

— Nu veni la mine cu rahaturi de astea.

— M-am gândit că am putea să petrecem puțin timp împreună. Dat fiind faptul că eu locuiesc acolo, a spus el arătând cu mâna bună în direcția casei lui.

— Eu cunosc bine proprietatea familiei Radley. Nu avem niciun vecin prin apropiere. Cât ai pedalat până aici?

Thomas Noble s-a scărpinat în cap.

— Șase kilometri și ceva. Poate. Mama mi-a spus că mi-ar prinde bine să fac puțină mișcare.

— Ești atât de slab, în pragul malnutriției. Mama ta ar face mai bine să-ți propună o schimbare de dietă.

Băiatul a zâmbit pur și simplu.

— Nu te poftesc la prânz și nu-ți ofer nimic de băut. Nu mai suntem în anii '50.

— Știu.

— Bine. Eu mă duc să smulg buruienile de lângă apă. Munca nu încetează doar pentru că tu nu ai avut bunul simț să dai un telefon înainte să te înființezi aici.

Duchess a intrat în casă, și-a pus blugii vechi și o bluză, apoi l-a găsit pe

Thomas în același loc, stând pleoștit și privindu-și tenișii.

— Presupun că ai putea să te faci util și să mă ajuți.

— Da, s-a grăbit el să răspundă.

S-a luat după ea către malul lacului, a îngenuncheat și a început să smulgă buruienile pe care i le arăta Duchess. La un moment dat, fata a scos din buzunar un trabuc șterpelit din bufetul lui Hal.

— Doar n-o să fumezi chestia aia. O să faci cancer.

Duchess i-a arătat degetul mijlociu, apoi a mușcat capătul trabucului, scuipându-l pe jos.

— Jesse John Raymond ținea un trabuc între dinți când l-a hăcuit pe lașul acela, Pat Buchanan.

Duchess și-a pus trabucul între dinți.

— Ai un foc?

— Arăt eu ca un băiat care are la el o brichetă?

— Corect. Aș putea pur și simplu să-l mestec, cum făcea Billy Ross Clanton.

— Cred că ăla era un alt fel de tutun.

— Habar n-ai de nimic, Thomas Noble.

Duchess a mușcat o bucată mare din trabuc, a început să o mestece, apoi s-a străduit din răputeri să nu vomite.

Thomas Noble și-a dres glasul, apoi s-a uitat la ea mijindu-și ochii.

— Așadar... motivul pentru care am venit. Se organizează petrecerea asta dansantă. Winterfestul. Mai e până atunci, însă...

— Sper că acum nu-ți aduni curajul să mă inviți. Acum ți-ai găsit, când am gura plină de tutun.

Băiatul a scuturat puternic din cap, apoi s-a întors la treabă.

— Trebuie să știi că nu am de gând să mă mărit. Mai ales cu tine... dat fiind că mâna ta...

— Nu e ceva ereditar. A fost vorba de o anomalie. Doctorul Ramirez...

— Poți să-mi trimiți rezultatele analizelor, însă anul ăsta n-am timp să mă uit peste ele.

Băiatul a continuat să muncească în tăcere, apoi s-a oprit, mijindu-și din nou ochii.

— O să-ți fac temele la matematică o lună.

— În regulă.

— În regulă... adică „da”?

— Nu. Tot nu vin cu tine la bal. Îți dau însă voie să-mi faci temele la

matematică.

— Asta din cauză că sunt negru?

— Nu, pentru că ești un pământău și jumătate. Eu la un bărbat caut vitejia.

— Dar...

— Băi băiatule, eu sunt o proscrisă. Când o să înțelegi asta? Eu nu mă îmbrac drăguț și nu mă văd cu băieți. Am chestii mai importante de făcut.

— Cum ar fi?

— Un tip e pe urmele mele, a răspuns ea, făcându-l pe băiat să o privească atent. Un bărbat pe nume Dickie Darke, cu un Escalade închis la culoare, vrea să mă ucidă. Dacă vrei să faci ceva util, stai cu ochii-n patru în caz că-și face apariția prin zonă.

— Dar de ce ar vrea să te ucidă?

— Crede că i-am greșit cu ceva.

— Anunță poliția. Sau spune-i bunicului tău.

— Nu pot spune nimănui. Dacă se află ce am făcut, o să intru în rahat. S-ar putea să mă despartă de Robin.

— Atunci voi sta cu ochii-n patru.

— Ai făcut vreodată în viața ta vreo faptă de vitejie?

Băiatul s-a mai scărpinat o dată în cap.

— M-am dat cu leagănul făcut dintr-o anvelopă uzată, la Cally Creek.

— Asta nu e o faptă de vitejie.

— Să te văd pe tine cum faci asta cu o singură mână.

Duchess a dat să zâmbească, însă n-a făcut-o.

— Mama m-a născut fără anestezie. Vitejia se transmite, nu-i așa?

— Rahat, Thomas Noble. Probabil cântăreai vreo cincizeci de grame când te-ai născut. Ai țâșnit din ea când a strănutat.

Băiatul a început din nou să smulgă buruieni, continuând să-și țină ochii mijiți.

— Unde ți-s ochelarii?

— Nici măcar nu am nevoie de ei.

— Ai început să smulgi clopoței, iar mie întâmplător îmi plac clopoței.

Băiatul a pus cu grijă clopoței smulși pe malul lacului.

— Nu este întotdeauna ușor să fii viteaz, dacă vrei să știi. Eu nu sunt ca tine. Ai văzut și tu cum râd copiii de mine. Stau în gașcă, sunt mai înalți cu un cap decât mine, mai voinici, au mușchi.

— Nu contează cât ești de mare, contează cum îți vinzi marfa.

Băiatul a căzut pe gânduri.

— Adică... să mă comport ca și cum aş putea să mă bat cu ei?

— Ceea ce înseamnă că nu va trebui s-o faci.

— Tipul ăsta pornit pe urmele tale... crezi că strategia ta va funcționa și în cazul lui?

— Nu. Dacă îl vezi, mă anunți imediat.

— În regulă. Însă probabil că ar trebui să fii mai îngrijorată din pricina puștiului ăluia pe care l-ai amenințat. Tyler. Are un frate mai mare care te caută.

Duchess a dat din mână a lehamite.

— Să-l ia naiba cu familia lui. Acum smulge buruiana aia mare și du-te. Să nu ajungi acasă pe întuneric. Nu-ți permiți să te lovească un camion și să-ți pierzi și cealaltă mână.

Fără tragere de inimă, băiatul s-a ridicat în picioare.

Duchess l-a privit cum se îndepărtează, își ia bicicleta și se îndreaptă spre poarta fermei. A așteptat până nu l-a mai putut vedea înainte să scuipe tutunul care în tot acest timp îi umpluse gura. S-a cutremurat de silă, apoi și-a curățat limba cu degetele.

Parada comitatului Iver.

Strada principală era ticsită. Un băiat arunca lasoul către niște viței din baloți de paie și înjura la fiecare ratare. Fete aruncau prin niște cercuri mingi umplute cu boabe de fasole. Exista și un stand care vindea hotdog, precum și o rampă pentru skateboarderi – o bucată de furnir sprijinită de un ghiveci întors cu fundul în sus. Hal l-a dus pe Robin să-și picteze fața. Duchess a rămas pe trotuar, privind carele alegorice. Agenția de asigurări Mount Call, Banca Trailwest. Fetițe cu tiare, făcând din mână către blițurile celor două aparate de fotografiat.

L-a zărit pe Thomas Noble alături de mama lui, doamna Noble. O femeie înaltă și atrăgătoare, oamenii își întorceau capetele după ea. Lângă ea se afla un bărbat în vârstă, scund, slab și alb.

Thomas s-a apropiat de Duchess.

— Mama ta se ocupă cu acte de caritate? Ajută bătrâni și chestii din astea?

Thomas Noble i-a urmărit privirea.

— Ăla e tatăl meu.

Duchess s-a încruntat.

— Iisuse, care-i șpilul aici? Banii sau fetișismul?

Băiatul a tras-o ușor de braț:

— Trebuie să-ți spun ceva. E urgent.

Fără prea mare tragere de inimă, Duchess l-a urmat prin mulțime. Nu putea decât să bănuiască ce considera Thomas Noble o „urgență”: poate credea că mama lui se încurcase cu poștaşul, ori era sigur că mâna lui anemică devenise între timp mai puternică și în curând va putea strivi cutii de conserve. Thomas avea o adevărată fixație cu asta.

— Sper să nu fie vorba despre faptul că maică-ta și-o trage cu poștaşul.

Relația ei cu Thomas Noble evoluase într-un fel de prietenie unilaterală, în care el i se confesa, iar ea folosea secretele împotriva lui, fără pic de milă.

Băiatul purta o pălărie de soare; și-a dat-o jos și a început să-și facă vânt în vreme ce amândoi se refugiau la umbra unui arțar.

— Puștiul ăla, Tyler. Fratele lui e aici și te caută.

— Asta consideri tu o urgență?

— Nu te înțeleg. E un băiat mare. Ar trebui să te duci acasă.

— Unde e?

Thomas Noble a înghițit în sec.

— Să nu rămâi toată viața un pământău, Thomas Noble. Du-mă la băiatul cel mare, ca să-i tăbăcesc curu’.

Thomas a condus-o clătinând din cap și ștergându-și transpirația cu o mână tremurătoare. Vestea s-a răspândit, copiii se adunaseră pe aleea din spatele brutăriei Cherry’s.

— Ăla e.

Duchess s-a uitat la puști; Tyler, cel care îl împinsese pe Robin. Apoi s-a uitat la băiatul de lângă el, mai înalt, mai gras, mai urât. Purta niște pantaloni scurți care îi ajungeau până la gambe, picioare albe ca niște butuci, o pereche de bascheți hărtăniți și decolorați. Păr închis la culoare, tăiat ca pe oală, câteva coșuri pe fiecare obraz.

Tyler a arătat-o cu degetul, iar băiatul mai mare s-a apropiat de ea.

— Cine căcat mai ești și tu? l-a întrebat Duchess prinzându-și mai bine funda în păr.

— Gaylon.

— La naiba. Bănuiesc că viața te-a făcut să devii un dur.

— Te-ai legat de familia mea, a spus băiatul făcând încă un pas spre ea.

Duchess și-a dat ochii peste cap.

— L-ai amenințat pe fratele meu.

— De fapt l-am amenințat pe tembelul de frati-tu că-l voi decapita.

Între timp se strânseseră vreo doisprezece copii, curioși să asiste la o cafteală.

— Te duci și îți ceri scuze.

— Tacă-ți fleanca, grasule.

Îcnete surprinse, copiii s-au îndepărtat puțin de cei doi. Thomas Noble nu se mai afla lângă Duchess.

Gaylon a mai făcut un pas, strângându-și pumn degetele lui grăsulii.

Apoi Duchess a auzit un fel de strigăt războinic lansat de o voce de fetiță. Copiii s-au dat la o parte, făcându-i loc lui Thomas Noble, care a sprintat printre ei. Își desfăcuse cămașa la guler și, din motive care lui Duchess îi scăpau, își vârâse capătul pantalonilor în ciorapi.

Thomas Noble s-a mișcat cu repeziciune, începând să boxeze în aer, dându-i lui Gaylon târcoale și mișcându-și capul înainte și-napoi.

Duchess și-a pus o palmă pe față și a privit printre degete cum Gaylon l-a

lăsat lat dintr-un singur pumn.

Apoi ușa din spate a brutăriei s-a deschis, Cherry a scos o pungă de gunoi. Copiii s-au mișcat repede, Tyler și fratele lui s-au făcut nevăzuți.

Duchess s-a apropiat și a evaluat situația.

— Am câștigat? a întrebat Thomas Noble în vreme ce fata îl ajuta să se ridice.

— Tot ce contează este să participi.

Băiatul și-a atins ușor ochiul.

— O să mă aleg cu o vânătaie.

— Te-ai ales deja cu una, l-a anunțat ea.

— Atunci cu o umflătură.

— Hai cu mine să-ți pun niște gheață.

Băiatul i-a oferit mâna lui bună. În ciuda durerii, a reușit să-i întoarcă un zâmbet larg.

— Asta chiar a fost o dovadă de vitejie, nu-i așa?

— Mai mult una de prostie decât de vitejie.

Abia când a ajuns pe strada principală l-a văzut.

Escaladeul negru.

Duchess a simțit cum i se scurge tot sângele din cap.

Darke îi găsisese.

A dat drumul mâinii băiatului și a înaintat pe lângă camionete. Abțibilduri: Swan Mountain, Montana Elk, District 9. Duchess s-a gândit la Darke care încerca probabil să se piardă în mulțime, ochii lui neînsuflețiți dându-l însă de gol.

Apoi Duchess a văzut camioneta lui Hal, având geamurile coborâte. A deschis portiera și s-a așezat pe scaunul pasagerului. Thomas Noble a urmărit-o cum deschide torpedoul și scoate pistolul Smith & Wesson.

Fata și-a îndesat arma sub betelia blugilor.

Thomas Noble, spiritul combativ îl părăsise înainte să ajungă la el.

Cei doi au revenit pe trotuar. Soarele scâldea strada, luminându-i pe copii și părinții, zâmbetele unor oameni care habar n-aveau ce se petrece. Au continuat să meargă – prin fața brutăriei Cherry's, apoi a frizeriei. Se strecurau pe lângă magazine, Duchess scruta împrejurimile cu o mână lipită de curea.

Arma nu mai era rece, devenise fierbinte și o aștepta.

De partea cealaltă a străzii se afla Escaladeul lui Darke. Duchess și l-a imaginat stând înăuntru, privind-o așa cum o privise în ziua aceea.

A pășit pe carosabil, frica a continuat s-o însoțească, însă și-a ascuns-o îndărătul unui zâmbet. Avea de gând să-l lase pe Darke s-o vadă, se bucura că venise, pentru că voia să rezolve problema pe loc. Pentru Robin se simțea capabilă să ucidă – nici n-ar fi stat pe gânduri.

— Ce faci? a tras-o Thomas Noble de braț, însă Duchess s-a scuturat și s-a întors spre el, săgetându-l cu privirea.

— Stai aici.

— Nu te poți duce pur și simplu la el.

Thomas Noble părea că mai are puțin și începe să plângă, prefera să se întoarcă și s-o ia la fugă, însă bărbatul care creștea în el se lupta să-și găsească un loc în copilul înspăimântat.

Duchess a ocolit mașina, ajungând în spatele ei.

A pășit pe trotuarul de lângă Escalade, mângâind caroseria, luciul ei, suficient de adânc ca s-o oglindească.

— Duchess, te rog! a strigat băiatul, însă fata nu s-a întors.

Și-a scos arma din blugi, ațintind-o spre mașină, apoi a pus mâna pe clanța acesteia, trăgând cu putere.

Mașina era încuiată.

Și-a lipit fața de geam și a constatat că înăuntru nu era nimeni.

S-a răsucit imediat pe călcâie. Parada continua, tobe, panglici. Copii mărșăluind alături de fanfară, fetele se învârteau și le zâmbeau celor adunați pe trotuare.

Duchess și-a tăiat cale printr-un grup, auzindu-i pe copii cum o înjură. Thomas Noble se ținea lângă ea. Fata îl vedea pe Darke în fiecare localnic, zâmbete pline de căldură și ochi reci. Știa ce sunt bărbații capabili să facă, toți, fără excepție.

A dat să se întoarcă, însă atunci l-a văzut.

A început să alerge în linie dreaptă. A izbit sticla de coca-cola din mâna unui copil, făcând-o să cadă, a trântit o bătrână, în vreme ce lumea țipa la ea. Când a ajuns la el, acesta s-a întors, s-a uitat la ea și i-a zâmbit.

Duchess a îngenuncheat, luându-l pe Robin în brațe.

— Ce e? a întrebat-o Hal.

În clipa următoare o femeie a observat ce ținea fata în mână.

— UN PISTOL!

Hal a tras-o pe Duchess lângă el, panica se răspândea în jurul lor.



Telefonul a sunat la puțin timp după cină. Hal l-a pus la curent. Între

timp panica se risipise, iar Escaladeul dispăruse. Duchess nu avusese prezența de spirit să-i rețină numărul de înmatriculare. Ar fi putut fi mașina oricui. Asta i-a făcut pe toți să se concentreze asupra situației.

De cum a închis telefonul, acesta a sunat din nou.

— Ești un personaj popular, a spus Martha.

Walk îi promisese că va găti pentru ea, apoi uitase în ce zi ar fi trebuit să facă pe bucătarul, așa că fusese nevoit să comande ceva din oraș. Martha se stricase de râs, spunând că așa măcar or să aibă ceva comestibil. O lăsase în casă, cu alte documente pe care să le studieze.

— Cuddy, a zis Walk la telefon.

Nu mai vorbise cu el de ceva vreme, se bucura să audă în receptor glasul uriașului.

— Cum o mai duce?

— L-am mutat în vechea lui celulă. A trebuit să scot de acolo un tip care încercase să evadeze și ne-a înjurat de mama focului, însă Vincent se simte mai confortabil acolo.

— Îți mulțumesc.

— Ceva noutăți legate de caz? Am încercat să-l întreb pe Vincent același lucru, însă nu vrea să spună nimic. Nu e ca ceilalți, care mereu se smiorcăie că sunt nevinovați și că au fost victima unei nedreptăți. Pe cuvântul meu, uneori ai impresia că la zdup sunt numai băieții de cor.

Walk a început să râdă.

— Prin urmare n-a vorbit cu nimeni?

— Nu. Cum îți ziceam, parcă nu ar fi plecat niciodată. A revenit imediat la vechea lui rutină. Încep să cred că i se făcuse dor de închisoare.

Cei doi au mai vorbit o vreme – de una, de alta –, apoi Walk a auzit-o pe Martha strigându-l.

S-a ridicat, lăsându-și berea pe terasă, și s-a îndreptat spre camera de zi.

La început Martha nu a spus nimic, și-a îndreptat ușor spatele, apoi s-a apropiat de vraful de documente, și-a pus ochelarii și s-a uitat cu atenție. Reușise să găsească ceva, o informație care îl lega pe Darke de o companie înregistrată în Portland.

— Ai găsit ceva?

— Poate. Adu-mi ceva de ronțait. Ca să pot gândi, am nevoie de ceva iute. Ai cumva niște habaneros?

Walk a clătinat din cap.

— Malaguetas?

— Nici măcar nu știu ce înseamnă.

— Rahat, Walk. Atunci măcar niște amărâți de poblanos. Am nevoie de ceva care să mă ardă pe limbă. Iisuse. Data viitoare să fii pregătit pentru mine.

Muștruluit pe bună dreptate, Walk s-a îndreptat spre chicinetă și a făcut cafea, aruncând din când în când un ochi către stradă. Stătuseră împreună câteva ore, de la cină până târziu în noapte, amândoi obosiți, cu ochii injectați din pricina oboselii, însă știind că mai bine munceau decât să se foiască agitați în pat. Cazul ajunsese să o acapareze și pe ea – mai mult din obsesia lui Walk pentru detaliile acestuia.

Walk i-a întins cafeaua și o râșniță de piper.

Martha și-a reținut un zâmbet, apoi i-a arătat degetul mijlociu.

Walk a privit-o umblând cu o declarație fiscală pentru înregistrarea unei firme. Pista era complexă, Martha sunase deja un avocat specializat în taxe și impozite, rugându-l să-i facă o mică favoare.

— Fortuna Avenue, a spus ea.

— Casele din linia a doua.

— Toate, în afară de două, sunt în proprietatea unui singur holding. Când a fost depus primul raport? Cel despre faleza care se erodează? California Wild? a întrebat Martha începând să roadă capătul pixului.

Walk a căutat într-un vraf de documente.

— Mai 1995.

Martha a zâmbit, apoi a ridicat hârtia în fața ochilor.

— Această companie a cumpărat prima casă în luna septembrie 1995. După aceea a mai cumpărat câte una aproape în fiecare an. Opt case, finanțări în lanț – adică fiecare casă era ipotecată ca să poată fi cumpărată următoarea. Schema a funcționat până la cea de-a șasea casă, apoi ratele au devenit nesustenabile.

— Și atunci...?

Martha a început din nou să umble prin încăpere, s-a apropiat de bufet, și-a turnat whisky peste cafea, apoi a făcut același lucru și pentru Walk.

— Prin urmare, compania a cumpărat toate casele aflate în a doua linie. California Wild estimase că faleza se va eroda în zece ani, nu-i așa?

— Aproximativ. Apoi au pus stabilopozii. Casa familiei King e în siguranță.

— A doua linie. Proprietățile acelea nu valorează atât de mult. Mici locuințe familiale. Le-au cumpărat ieftin și nu pare să le fi sporit prea mult

valoarea de-a lungul anilor.

— Asta până când...?

— Până când casele din primul rând au început să se prăbușească, iar turiștii să-și facă apariția. S-au prăbușit una câte una. Prin urmare, tot ce se mai interpunea între companie și ce...

— Cinci milioane de dolari. Pe puțin.

— Blocați de Vincent King și de casa moștenită de la părinții lui. Terenul din jur e construibil, însă nimeni nu va primi aprobare câtă vreme casa King stă în picioare.

— Compania de care ziceai, cum se cheamă?

— Trustul MAD.

— Ce fel de nume mai e și ăsta?

— Nu contează numele, însă ia ghici cine este directorul unic.

Spunând aceasta, Martha i-a întins documentul, pe care Walk l-a apucat strâns între degete, străduindu-se să nu tremure.

Apoi a văzut, în partea de sus a hârtiei, tipărit cu litere groase.

Richard Darke.

În noaptea aceea Duchess s-a trezit plină de o transpirație rece.

I s-a năzărit că zărește niște mogâldețe, șifonierul luase forma lipsită de suflet a lui Darke.

Când a reușit să se calmeze, l-a verificat pe Robin, apoi a ieșit din dormitor și a coborât la parter. Purta un capot subțire. Hal îl lăsase pentru ea. Devenise un obicei, ea în continuare nu accepta nimic direct de la el. Nici mâncare, nici băutură – nu-l lăsa nici măcar s-o ajute să îngrijească de cai, chiar și atunci când rămânea în urmă cu temele, iar ziua se apropia cu pași repezi de sfârșit. Așa că bătrânul se mulțumea să-i lase lucruri pe care ea le lua când el nu era prin preajmă. Pe Duchess o mira răbdarea de care bunicul ei dădea dovadă.

A băut puțină apă direct de la robinet.

Când s-a întors, a auzit un zgomot.

Ceva se mișca pe verandă. Poate că era doar balansoarul, ale cărui lanțuri scârțâiau indiferent cât de mult le-ar fi uns Hal. S-a lăsat pe vine, simțind cum inima îi bate să-i sară din piept.

S-a strecurat până la bufet, a luat de acolo un cuțit suficient de lung și l-a strâns cu putere. A întredeschis ușa, razele lunii luminându-i picioarele goale.

— N-ai somn?

— Rahat. Cât pe ce să teucid.

— Ăla e un cuțit pentru pâine, a spus Hal.

Bătrânul stătea pe balansoar, chipul lui luminat doar de jarul trabucului, însă când Duchess s-a apropiat, a văzut pușca la picioarele lui.

— Asta înseamnă că m-ai crezut, a spus ea.

— Poate că doar așteptam să apară vreun urs.

— Ar fi trebuit să memorez numărul de înmatriculare. Am luat pistolul din mașină și am uitat de orice altceva. Sunt un pifan nenorocit, a scrâșnit ea.

— Îți protejai familia. Nu sunt mulți curajoși s-o facă.

Duchess a clătinat din cap:

— Dolly știe?

După ce Hal îi luase cu delicatețe pistolul din mână, Dolly apăruse și o dusesese pe Duchess la adăpost în restaurantul din apropiere.

— E o tipă dură. M-am gândit că mi-ar prinde bine să mai fie cineva cu ochii-n patru pe-acolo. De fiecare dată când mă întâlnesc cu ea, întrebă de tine. Poate îi amintești de ea pe când era de vârsta ta.

— De ce?

— Dolly este printre cele mai dure țipe pe care le-ai putea întâlni. A avut parte de necazuri, însă nu le povestește nimănui. Bill al ei, totuși... am stat odată cu el la o băută. Tatăl lui Dolly era un ticălos. Odată a prins-o fumând.

— Da, și i-a tăbăcit pielea.

— Nu. A ars-o cu țigara. Încă mai are cicatricele pe mâini. I-a spus că așa nu va mai avea niciodată curajul să-și aprindă alta.

Duchess a înghițit în sec.

— Ce s-a ales de el?

— A îmbătrânit și a început să-și pună mâinile... A ajuns la pușcărie.

— Aha.

Hal a tușit.

— Pe vremea aia se îmbrăca altfel. Am văzut poze. Purta haine pentru băieți, fără formă, largi, însă el tot venea peste ea.

— Unii oameni au sufletul negru ca tăciunele.

— Așa e.

— James Reyes era un asasin plătit și un pistolar. Mergea regulat la biserică. Nici nu bea, nici nu fuma, dar despre el umbla vorba că ar fi ucis cincizeci de inși. A fost linșat de o gloată. Știi care au fost ultimele lui cuvinte?

— Zi-mi.

— Să-i dăm drumul.

— Înseamnă că gloata știa ce face. Dacă binele stă deoparte, se mai poate numi „bine”?

Cerul era suficient de înstelat pentru ninsoare. Hal spunea că iarna încă nu ajunsese la ei, dar că, atunci când o va face, vor uita culorile toamnei.

Bătrânul s-a dat într-o parte pe balansoar.

Duchess nu s-a așezat lângă el.

Au rămas tăcuți vreme îndelungată. Când Hal și-a terminat trabucul, și-a aprins altul.

— O să faci cancer.

— Tot ce se poate.

— Nu că mi-ar păsa.

— Bineînțeles că nu.

Ochii bătrânului nu se zăreau în întunericul acela, însă era limpede că scruta împrejurimile cu privirea, copacii, apa și nimicul care încet-încet deveneau pentru Duchess ceva.

Hal s-a ridicat și s-a dus în bucătărie, de unde după o vreme s-a auzit şuieratul ceainicului.

Duchess s-a așezat pe capătul îndepărtat al băncii și s-a uitat la pușcă.

Bătrânul s-a întors cu o cană de cacao, pe care a pus-o pe verandă, lângă ea. Lumina slabă care se strecura prin geamul de la bucătărie dezvăluia că îi pusese și o bezea înăuntru.

Hal și-a dus paharul la gură și a luat o înghițitură de whisky.

— Odată s-a iscat o furtună. Una năprasnică. Am stat chiar în locul ăsta și am privit fulgerele cum cădeau, unele pe pământul nostru. M-am gândit la Necuratul, i-am zărit chipul pe cer. Avea o limbă ca de șarpe cu care uite-așa șfichiuia prin aer. Atunci a ars grajdul.

Fata văzuse un loc pe care nu mai creștea nimic, doar cenușă având forma clădirii de odinioară.

— Aia sură. Mă-sa era înăuntru.

Duchess s-a uitat la el, mulțumind întunericului că bătrânul nu-i putea vedea panica.

— Nu am reușit s-o scot.

Fata a inspirat adânc, știa prea bine cum este să te bântuie o amintire.

— Și noi am apucat câteva furtuni, a spus ea. Acasă, în California.

— Mă gândesc adesea la Cape Haven. M-am tot rugat pentru mama voastră, pentru tine și pentru Robin.

— Tu nu crezi în Dumnezeu.

— Nici tu nu crezi, însă știu că te duci în poiană și îngenunchezi acolo.

— E doar un loc în care pot să mă gândesc.

— Toată lumea are nevoie de un asemenea loc. Magazia, locul în care țin armele, acolo mă duc eu când vreau să pritocesc câte ceva. Mă așez pe ceva și mă separ de restul lumii, mă gândesc la tot felul de probleme importante.

Bătrânul s-a uitat la ea.

— Să știi că i-am scris.

— Cui?

— Lui Vincent King. De-a lungul anilor, i-am scris o scrisoare după alta. Iar eu nu mă pricep la scris.

— De ce?

Hal a pufăit fumul către lună.

— Asta e într-adevăr o mare întrebare.

Duchess s-a frecat la ochi.

— Ar trebui să te bagi în pat.

— Orele mele de somn nu sunt problema ta.

Hal și-a pus paharul jos.

— La început n-am intenționat să le pun la poștă. Imediat după Sissy. Apoi s-au petrecut toate chestiile alea cu mama și cu bunica ta. Aveam nevoie de o supapă, probabil. Apoi m-am gândit: el de ce să nu știe? Poate se gândea că-și distrusese viața, iar eu voiam să afle câte ceva și despre viețile noastre. Poate că se gândea la mine – cum m-am retras eu aici, stăpân pe câțiva acri frumoși de pământ. I-am scris despre munca la fermă, despre datoria la bancă, despre facturi și despre viața trăită sub astfel de poveri.

— Ți-a răspuns la scrisori?

— Mi-a răspuns. La început numai păreri de rău. Știu că a fost vorba despre un accident... știu. Dar asta nu înseamnă, de fapt, nimic.

Duchess și-a luat cana de cacao vârându-și bezeaua în gură. În momentul acela i s-a părut mult prea dulce, gustul acela luând-o prin surprindere, de parcă ar fi uitat cum sunt lucrurile bune.

— M-am dus acolo, la audierile pentru eliberarea condiționată. M-am dus la toate. Ar fi putut să facă mai puțină închisoare. Încă ar fi putut să prindă, în libertate, cei mai buni ani ai vieții.

— Și cum de nu i-a prins? Walk nu mi-a spus niciodată. Mi-am imaginat că pur și simplu a intrat într-un rahat, în locul ăla, că a făcut ceva nasol.

— Nu a făcut. Cuddy, gardianul, a luat cuvântul de fiecare dată, însă Vincent refuza ajutorul unui avocat. Walk venea și el – același lucru de fiecare dată. Ne vedeam, însă eu nu am vorbit niciodată cu el. Walk era prietenul lui, se aveau ca frații. Îmi aduc aminte de asta. Tovarăși de hoție. Bineînțeles că Vincent era cel care „fura”, însă Walk întotdeauna îl sprijinea.

Duchess a încercat să și-l imagineze pe Walk copil – cel mai bun prieten al lui Vincent King –, însă nu l-a putut vedea cu ochii minții decât pe Walk-cel-mereu-în-uniformă, nu și-l amintea îmbrăcat altfel. Era polițist din cap până-n picioare, după cum tot din cap până-n picioare Vincent era rău.

— Către sfârșitul audierii, comisia puneă întotdeauna aceeași întrebare: „Dacă vei ieși de aici, crezi că vei mai încălca vreodată legea?”

— Și Vincent ce răspundea?

— Se uita în ochii mei și spunea că da, o va mai încălca. Că era un pericol pentru cei din jur.

Poate credea că ispășirea întregii pedepse era un act nobil, că în felul acesta făcea penitență, o compensație mică pentru fapta lui. Dar acum, știind ce făcuse ea, o spunea de-a dreptul. Vincent reprezenta un pericol.

— Durerea aceea. Pierderea mamei tale, a fiicei mele, a soției, a tuturor lucrurilor bune din viața mea. Cunosc toate aceste lucruri. N-am crezut că voi reuși să trec peste ele.

— Și cum ai făcut-o totuși?

— Am venit aici. Am reînceput să respir. Montana este un loc potrivit pentru așa ceva. S-ar putea ca într-o bună zi să descoperi și tu.

— Star spunea că există o legătură între suferință și păcat.

Hal a zâmbit, de parcă ar fi putut auzi aceste cuvinte venind direct din gura fiicei lui.

— Cum era Sissy?

Bătrânul și-a stins țigara.

— Moartea are darul de a-i transforma în sfinți pe niște bieți muritori. Când este vorba despre copii... în cazul lor nu există nimic rău. Era mică, frumoasă, perfectă. Cum era și mama ta. Cum e și Robin.

Hal știa prea bine că nu trebuia s-o menționeze și pe ea.

— Îi plăcea să picteze. Plângea în timpul artificiilor de Ziua Națională. Mânca morcovi, însă nimic verde. Era extrem de atașată de mama ta.

— Arăt ca ea, am văzut fotografia. Eu, Star și Sissy.

— Așa este. La fel de frumoase.

Duchess a înghițit în sec.

— Star zicea că erai dur. Că nu mai rămăsese în tine nici urmă de blândețe, cel puțin nu după accident. Mai spunea că erai un bețiv. Că nu ai vrut să te duci la înmormântarea bunicii.

— Începem cu sfârșitul, Duchess.

— Dacă ai fi crezut asta, ai fi fost în regulă. Mănânci rahat, a spus ea cu glas scăzut și fără urmă de răutate. Toate lucrurile pe care mi le-a spus despre tine... sunt adevărate?

— Mă autodezamăgesc în permanență.

— Știu că mai e și altceva. De ce nu te-ai întors, de ce nu-ți dădea voie să ne vezi? Ce-ai făcut?

Acum a fost rândul bătrânului să înghită în sec.

— Câțiva ani mai târziu... Vreau să spun... am auzit că se poate obține o eliberare condiționată după cinci ani. Pentru fapta lui. Pentru Sissy a mea.

Duchess a simțit durerea din glasul lui, după o viață, încă era acolo.

— Poate că într-adevăr beam prea mult. A venit cineva la mine. Un tip care avea un frate acolo, în închisoarea Fairmont County, închis împreună cu Vincent. Mi-a făcut o ofertă. Putea să rezolve problema, putea să îndrepte lucrurile. Nici măcar nu era vorba de prea mulți bani. Dacă... dacă aş da timpul înapoi, oare aş fi suficient de puternic să-i spun „nu”?

— Tipul pe care Vincent l-a ucis în Fairmont. A fost autoapărare.

— Așa a fost.

Duchess a inspirat prelung, simțind că vorbele rostite de bunicul ei au o asemenea încărcătură încât îi vine greu să formuleze un răspuns.

— Mama ta a aflat. Și asta a fost. Totul s-a sfârșit. O sigură decizie luată demult, într-o noapte – și iată unde suntem acum din pricina ei.

Duchess a mai sorbit din cacao, gândindu-se la mama ei. A încercat să-și amintească ceva care să poată încălzi noaptea aceea de toamnă, însă nu a putut găsi nimic altceva decât amintirea ochilor morți ai mamei ei.

— Țasta e motivul pentru care te duci la biserică?

— Pentru înțelegerea faptelor noastre trecute și a celor pe care le-am putea face în viitor.

De cum și-a terminat ceașca de cacao, Duchess s-a ridicat. Se simțea obosită. S-a gândit la sosirea lui Darke și s-a uitat la bătrân și la pușca pe care acesta o ținea la îndemână.

Ajunsa în pragul ușii, s-a întors:

— Vincent. La audierile pentru eliberarea condiționată. De ce crezi că făcea asta?

Hal s-a uitat la ea, zărindu-l pe Robin în ochii ei.

— Când îl scoteau din încăpere, Walk se uita la Cuddy de parcă nu puteau înțelege ce se petrece. Dar apoi mi-a scris. A încercat să-mi explice.

Duchess s-a uitat la el.

— După noaptea aceea, după ce a făcut... și-a dat seama că niciunul dintre noi nu-și va mai regăsi vreodată libertatea.



Stăteau în fața locuinței familiei Radley. În lumina lunii, Walk abia putea distinge trăsăturile Marthei, nasul ei micuț, părul depășindu-i puțin linia umerilor. Simțea în nări mirosul parfumului ei discret. Țineau câte o lanternă, le-au aprins în același timp.

Walk avea raportul poliției în care era consemnată ora la care Vincent sunase și momentul aproximativ al decesului, înregistrat de medicul legist. Se puteau baza pe aceste informații. Duchess se dusesse cu bicicleta la benzinăria de pe strada Pensacola, Walk știa că fata se deplasase numai pe străzile principale, în pofida riscurilor, prin urmare estima că drumul îi luase vreo trei sferturi de oră. Ceea ce însemna că Vincent avusese la dispoziție în jur de cincisprezece minute să se descotorosească de armă. Trebuiau să pornească de la presupunerea că el fusese ucigașul – o presupunere care în noaptea precedentă îl ținuse pe Walk treaz.

— Ne vom îndrepta în toate direcțiile posibile.

Martha adusese un cronometru. Luaseră în considerare și posibilitatea ca Vincent să fi alergat, să fi dosit pistolul și să se fi întors, deși Walk nu-și amintea dacă găfâia când l-a găsit în bucătărie sau dacă era transpirat, însă oricum nu-și amintea prea multe din seara aceea, în afară de chipul lui Star, pe care știa că-l va purta în minte pentru tot restul vieții. Faptul că uita tot mai multe lucruri începuse să-i dea fiori. Acesta era motivul pentru care de o vreme își lua notițe, pretinzând că adaugă altele, deși în realitate le verifica pe cele vechi. Rutina zilnică, orele la care trebuia să-și ia medicamentele – le nota pe toate.

Au început căutarea în curtea din spate a lui Star, au pășit peste gardul dărâmat, care stătea așa de când Walk îl văzuse prima oară. Au pătruns în păduricea din apropiere, doar un crâng care separa străzile Ivy Ranch și Newton Avenue. Au procedat metodic, cercetând fiecare alee, fiecare copac și tufă, fiecare rond de flori. Au verificat până și rigolele, știind că Boyd și oamenii lui, ajutați de câini, parcurseseră aceleași rute, însă Walk spera să găsească indicii pe care numai un localnic le-ar fi putut observa. A închis ochii și s-a pus în pielea lui Vincent.

Au urmat nu mai puțin de șapte trasee posibile – pe ultimul deviind puțin –, dar nu au găsit nimic.

— Nu avea niciun pistol. Dacă ar fi avut, l-am fi găsit sau mai degrabă l-ar fi descoperit Boyd.

— Arma crimei constituie un semn de întrebare în cazul lor, unul mare cât roata carului, a spus Martha. Procurorul districtual trebuie să fie mort de oftică.

Au revenit la locuința familiei Radley, oprindu-se pe trotuarul din fața acesteia. Observând că Walk e în pragul deznădejdi, Martha l-a luat de mână. Orice ar fi făcut, orice ar fi încercat, nimic nu-l ajuta să-și dea seama

ce se petrecuse în noaptea aceea. Nu mai știa unde se afla Darke, îl sunase de atâtea ori și-i lăsase atâtea mesaje, încât nu mai avea loc de ele în memoria telefonului.

Instinctul lui de polițist îi spunea că Darke o ucisese pe Star și apoi plasase vinovăția pe umerii lui Vincent ca să pună mâna pe casa acestuia, care i-ar fi salvat imperiul imobiliar și ar fi făcut din el un om extrem de bogat. Raționamentul era imperfect, însă pentru moment nu reușise să găsească un altul mai bun. Cât despre fată, se consola cu faptul că Hal era o fantomă, că pământurile lui se aflau undeva la dracu-n praznic și că Duchess și Robin erau în siguranță acolo.

Ajunși la capătul străzii Newton, Martha l-a călăuzit de-a lungul aleii vecinilor, apoi a sărit peste un gard scund, ascuns de niște tufe dese de agriș.

— Încă mai ții minte toate scurtăturile, a spus Walk.

— Star mi-a arătat-o pe asta.

Peste douăzeci de minute se aflau lângă bătrânul copac al dorințelor, stele strălucind deasupra oceanului, turla bisericii din Little Brook semănând cu un far părăsit.

— Nu-mi vine să cred că încă se află aici. Mai ții minte cum stăteam sub copacul ăsta și ne mozoleam?

Walk a început să râdă.

— Țin minte tot.

— Nu reușeai niciodată să-mi desfaci sutienul.

— Am reușit... o dată.

— Nu, îl desfăcusem eu mai înainte. Dar bine, savurează momentul așa cum îl ții tu minte.

Martha s-a așezat pe pământ, apoi l-a tras pe Walk lângă ea. Și-au sprijinit amândoi spinările de trunchiul stejarului bătrân, îndreptându-și privirile către stele.

— Nu ți-am spus niciodată că mi-a părut rău, a spus ea.

— Pentru ce ți-a părut rău?

— Pentru că te-am părăsit.

— Asta a fost demult. Eram niște copii.

— Nu eram, Walk. Nu în ochii judecătorului. Te mai gândești la asta?

— La ce?

— La mine. Gravidă. La copil.

— În fiecare zi.

— Tata nu a depășit niciodată momentul. El nu era neapărat un om rău,

doar că... își imagina că face ceea ce era bine pentru mine.

— Însă rău în fața lui Dumnezeu.

O vreme, Martha a rămas tăcută. În larg se zăreau luminile unei ambarcațiuni săltând după cum o izbeau valurile.

— Nu te-ai însurat, a spus ea.

— Bineînțeles că nu.

Martha a chicotit.

— Aveam cincisprezece ani.

— Dar eu știam deja că nu mă voi însura niciodată.

— Țsta e și motivul pentru care te-am iubit. Credința ta pură în ceea ce este bun sau rău, în dragoste. Nu ai spus niciodată nimic despre tata, despre ce a făcut. Nu ai spus nimic nimănui. Cu toate că eu te-am părăsit, Star s-a dus la o altă școală, iar tu ai rămas singur cu problema ta. Cu această problemă uriașă, covârșitoare... fapta lui Vincent.

Walk a înghițit în sec.

— Tot ce-mi doream era ca voi, toți, să fiți fericiți.

Același chicotit spontan, care nu semăna a compătimire.

— Să știi însă că după aceea te-am mai văzut, a spus el. Poate după un an. La mallul din Clearwater Cove. Eu venisem cu mama, iar tu stăteai la coadă la cinematograf.

Martha a tăcut câteva clipe, apoi și-a amintit:

— Davin Rowen. Un puști. Nu a fost nimic.

— Ah, dar știu asta. Nu de aia ți-am spus că te-am revăzut. Doar că... păreai fericită, Martha. Și m-am gândit la băiatul acela, care nu știa nimic, nu-i așa? Nu știa prin ce trecuserăm noi, ceea ce mie mi se părea în regulă. Am simțit pur și simplu că... povestea noastră nu mai influența deloc ceea ce se petrecea între voi. Nu că tu ar fi trebuit să i-o fi mărturisit. Vedeam însă că reușeai, pur și simplu... să continui.

Martha plângea.

Walk i-a luat mâna într-a lui.

De cum a sosit iarna, pământurile fermei Radley au înghețat, iar cerul s-a albit, prevestind ninsori ușoare.

Robin stătea întins pe spate și se uita la plafonul de nori de atâta vreme, încât Duchess s-a simțit datoră să-l tragă sus când a văzut că băiatului i se albiseră degetele de frig. Munca câmpului devenise sporadică, însă animalele aveau în continuare nevoie de îngrijire. Sura și murgul pășteau acum având pături întinse peste spate. Duchess obișnuia să călărească în fiecare dimineață, singură, pe iapa cea sură. O înșeua de cum se crăpa de ziuă și apoi bătea potecile pe care între timp ajunsese să le cunoască atât de bine. Îi pria liniștea Montanei, atât de adâncă, încât aveai impresia că Dumnezeu întinsese o pătură peste ținuturile împădurite, amuțind totul, mai puțin țârâitul celor mai gălăgioase cicade.

Cu toții stăteau cu ochii-n patru, în caz că Darke și-ar fi făcut apariția. Hal rămânea treaz până târziu, purtând o șapcă cu urechi, acoperindu-se cu o pătură și ținând pușca la picior. În unele nopți Duchess se trezea și se ducea la fereastră, îl vedea stând acolo, apoi se cufunda imediat într-un somn adânc. În alte nopți cobora la parter, iar el îi prepara o cană de cacao. Apoi stăteau împreună, mai mult tăcând, însă uneori ea îl lăsa să-i depene niște povești despre Billy Blue atât de uimitoare și de detaliate, încât Duchess se întreba dacă nu cumva le născocise. Într-o noapte a adormit cu capul sprijinit de umărul lui, apoi s-a trezit în patul ei, cu pătura trasă până sub bărbie.

Își petrecea weekendurile în compania lui Thomas Noble și a lui Robin, bătând în lung și-n lat pădurile înzăpezite, lăsându-i pe cei doi băieți s-o ia înaintea și apoi luându-se după urmele lăsate de bocancii lor. Frigul era înțepător și proaspăt, având darul de a-i limpezi mintea, altminteri atât de rătăcitoare. Acum se gândea mai puțin la Cape Haven și la anotimpurile neschimbătoare de acolo și mai mult la Montana. Din când în când se gândea și la viitor. Își alegea cu multă atenție amintirile în care apărea figura mamei, căutând numai diamantele în muntele de cărbune al memoriei.

Începuse să ia note tot mai bune la școală. Stătea în banca din spate și-și vedea de teme, uneori schițând indieni și coloniști și făcându-i să trăiască prin scrisul ei. I-a trimis lui Walk o fotografie cu pământurile fermei

Radley, făcută de la fereastra dormitorului în ziua în care s-au trezit descoperind că acestea fuseseră acoperite peste noapte cu un strat gros de zăpadă. În fiecare dimineață de sâmbătă se ducea cu Hal în oraș, unde mai întâi făceau cumpărături, apoi se opreau la Cherry's ca să bea cacao și să înfulece gogoși. De cele mai multe ori o găseau și pe Dolly acolo, se așezau lângă ea și stăteau de vorbă. Sănătatea lui Bill se șubrezise, iar îndărătul feței altminteri fără de cusur a lui Dolly, Duchess începuse să întrezărească niște crăpături șerpuitoare care prevesteau doliul care urma și care o umplea deja de neliniște. Au mers cu mașina la lacul Hamby, atât de adânc, încât ai fi zis că e ocean. Hal a închiriat o barcă cu care au brăzdat suprafața liniștită a apei, plutind apoi în derivă și pescuind, soarele alungând frigul unei după-amiezi atât de aproape de perfecțiune, putea Duchess să-și imagineze. Robin a pescuit un păstrăv-curcubeu, apoi a plâns până când Hal l-a aruncat înapoi în apă.

Thomas Noble vorbea tot mai des despre dansul de iarnă. În unele zile Duchess îi spunea pur și simplu să-i tacă fleanca, în altele îl acuza că plănuiește să-i pună ceva în punch și să profite de ea după ce ar fi leșinat. I-a zis că e un prădător sexual, făcându-l să se scarpine în cap și să-și ridice ochelarii pe nas.

În prima zi de decembrie i-a adus un buchet de clopoței pe care-i păstrase. Ofiliți, arătau lamentabil, dar sentimentul era acolo. Pedalase peste șase kilometri pe drumuri înghețate, până pe alea lor năpădită de zăpadă. Până să ajungă, frigul îi pătrunsese în oase, făcându-l să vadă steluțe. Hal l-a așezat în dreptul focului, să se dezmoștească.

— Nu voi dansa cu tine, a spus ea când se uitau la flăcări. Nu te voi săruta și nici nu te voi îmbrățișa. Nu te voi ține de mâna ta bună. Nu mă voi îmbrăca frumos și s-ar putea să nici nu vorbesc cu tine în seara aia.

— OK, a răspuns el clănțănind ușor din dinți.

Duchess i-a văzut pe Hal și Robin rânjind amuzați, așa că le-a arătat degetul mijlociu.

În duminica următoare, după biserică, Hal i-a dus cu mașina până la mallul din Briarstown. Zece magazine frumos înșirate, de la Subway la Cash Advance. Duchess a găsit îmbrăcăminte de damă într-un magazin care se numea Cally's. A trecut în revistă stativele pline cu haine din poliester, a ținut în lumină o rochie de seară cu paiete și a văzut că lipsesc cel puțin cinci.

— Parcă aș fi la Paris.

Hal i-a arătat o rochie galbenă și ea l-a întrebat „Ce naiba știi tu despre modă?”, arătând către bocancii și blugii lui decolorați, cămașa lui în carouri și pălăria cu boruri largi, spunându-i că arată ca o sperietoare de ciori. De trei ori au dat ocol rafturilor. Robin îi aducea tot felul de haine bătătoare la ochi, radiind de fericire de fiecare dată când i le întindea, dar gata de fugă când Duchess îl întreba dacă voia ca sora lui să se îmbrace precum parașutele din anii '80.

La un moment dat și-a făcut apariția Cally însăși. Și-a dat seama dintr-o privire care era situația și s-a retras după teighea. Avea un coc înalt, care semăna cu un stup de albine, purta pantofi ortopedici și-și ascundea cele zece kilograme în plus cu ajutorul unei curele late. Hal i-a zâmbit, iar ea i-a răspuns cu un surâs plin de înțelegere.

Duchess a găsit ce căuta în fundul magazinului. S-a oprit brusc și s-a holbat. Apoi, cu gesturi încete, a luat obiectul din raft. Și-a pus pălăria pe cap, simțind cum i se strânge stomacul, în vreme ce gândurile îi zburau la Billy Blue, la sângele ei, la locul ei pe lumea aceasta.

Era un obiect de o frumusețe desăvârșită, piele cu ținte, boruri potrivite – genul de pălărie pentru care un proscris ar fi ucis cu sânge-rece.

Hal a venit în spatele ei.

— Ți se potrivește.

Duchess și-a dat-o jos din cap și s-a uitat la etichetă.

— Iisuse!

— Stetson, a spus Hal, de parcă acest nume ar fi explicat prețul exorbitant.

Nu-i putea cere să i-o cumpere. Era prea șic, însă tot și-a mai întors o dată, cu jind, privirea, când s-a îndreptat din nou spre raionul de rochii.

— Atunci o să rămân cu rahatul ăsta, a spus ea înșfăcând rochia galbenă de pe stativ.

Hal a dat să-i spună că era exact rochia pe care o alesese și el cu o oră în urmă, dar Duchess l-a săgetat cu privirea, reducându-l la tăcere.



Cuddy stabilise locul întâlnirii. Bill's, un loc unde se vindeau burgeri, la sud de Bitterwater, vopsea roșie decolorată și aerul unei afaceri care se pregătește de faliment, anunțuri scrise de mână pentru oferte speciale, trei dolari porția. Locul era pustiu. Walk a coborât geamul mașinii, îndreptându-se către drive-thru.

Tipul de la fereastră era bătrân, cu trăsături hispanice, plasă pentru păr

pe cap și o cută adâncă între sprâncene, genul de om care încasează fără să clipească vorbe de ocară de la puști punkiști, apoi strânge după ei gunoaiele de parcă ar fi un bacșiș. Walk s-a uitat la numele înscris pe ecusonul de la piept: Luis.

Luis a luat comanda, apoi i-a făcut semn lui Walk să aștepte în parcare.

Walk a parcat, a ieșit din mașină și s-a așezat pe capotă. A durat zece minute până când tipul și-a făcut apariția, aplecat de spate, târșându-și picioarele.

— N-am decât cinci minute pauză, a spus Luis.

— Mulțumesc că ai acceptat să te vezi cu mine.

— Orice pentru prietenii lui Cuddy.

Luis fusese vecin de celulă cu Vincent opt ani. Jaf armat – ultima faptă comisă dintr-un lung șir de infracțiuni. Tatuajele de pe brațul lui sugerau că făcuse parte dintr-o bandă. Walk bănuia însă că vremurile acelea trecuseră de mult pentru Luis.

— Tu întrebi, eu răspund. Apoi mă întorc la treabă. Șefului nu-i place să vadă polițai prin preajmă.

— Mi se pare corect. Povestește-mi despre Vincent King.

Luis și-a aprins o țigară, cu spatele la ferestre și alungând fumul cu palma după ce-l scotea.

— Singurul tip pe care l-am întâlnit vreodată și nu susținea că fusese victima unei înscenări.

Walk a început să râdă.

— Vorbesc serios. Oricum nu prea deschidea gura.

— Nu avea prieteni acolo.

— Nu. Vincent nu. Nici măcar nu ieșea la plimbarea zilnică prin curte. Apoi mai erau borcănelele alea de budincă.

— Poftim?

— Budincă. Mâncarea de acolo e bună de dat la câini, nu și budinca. Am asistat la o scenă în care un tip a fost înjunghiat pentru borcănelul de budincă. Vincent mi-l dădea pe al lui în fiecare zi.

Walk se întreba la ce i-ar fi putut folosi o astfel de informație.

— Tu nu înțelegi, el mânca fix cât avea nevoie, vorbea cât trebuia. La naiba – respira doar cât avea nevoie.

— Nevoie ca să ce?

— Ca să rămână în viață. Se rezuma la nevoile de bază. Se ținea în viață ca să-și poată duce condamnarea la capăt. Și făcea pe dracu-n patru ca asta

să fie cât mai neplăcută. Fără televizor, radio... nimic. Dacă Cuddy i-ar fi dat voie, și-ar fi petrecut zilele la izolare.

Luis a tras adânc fumul în piept.

— A avut și necazuri acolo, a spus Walk.

— Toată lumea are la un moment dat. Avusese o gagică, nu? Afară. Alții mai vorbeau despre ea, poate că asta era slăbiciunea lui. Poate se gândea la ea cum se mozește cu altul. Gelozia – ascultă-mă ce-ți spun – poate înnebuni un om după gratii. El însă s-a descurcat destul de bine.

— Însă tot s-au luat de el. Am văzut cicatricele.

— Singurul dușman pe care îl avea era el însuși.

— Ce vrei să spui?

— M-a rugat să-i fac rost de o lamă. Nicio problemă. Mi-am imaginat că voia să-și încheie socotelile cu cineva.

— Și nu asta voia?

— În ziua în care i-am pasat lama, i-am auzit pe gardieni cum urlă. Nu e ceva neobișnuit, însă de data asta era vorba despre celula lui Vincent, așa că m-am dus să văd ce se întâmplase.

— Și?

Walk l-a văzut pe Luis cum se albește la față.

— Nasol. Își făcuse o tăietură până la coaste. Adâncă, serioasă. Nu a atins însă arterele. Nu voia s-o mierlească, doar să sufere.

Walk a lăsat cuvintele lui Luis să i se așeze în minte, apoi a descoperit că nu mai poate vorbi, i se pusese un nod în gât și abia dacă mai respira.

— Am terminat?

— Am nevoie de cineva care să-i descrie personalitatea, pentru proces.

— N-o să găsești pe nimeni. Pentru că nimeni nu-l cunoaște pe Vincent.

Luis și-a aruncat țigara, a strivit-o cu talpa, apoi s-a aplecat și a cules mucusul de pe jos. I-a făcut cu ochiul lui Walk, a întins o mână și a țâțâit din buze când acesta a dat să i-o strângă.

Walk a scos o bancnotă de douăzeci de dolari pe care Luis a luat-o.

Dolly și-a făcut apariția la ușa lor purtând o cutie mare. Venise să-l ia pe Robin, care urma să doarmă la ea, pentru că Hal spusese că-și dorea să fie liber în caz că doamna Noble nu va putea să-i aducă pe cei doi copii de la dans. Mereu cu ochii-n patru, mereu îngrijorat.

Dolly a condus-o pe Duchess în dormitorul de la etaj, unde a deschis cutia în care se afla o impresionantă colecție de farduri și parfumuri.

— Să nu mă faci să arăt ca o prostituată.

— Nu-ți pot promite nimic, dulceață.

Duchess a zâmbit.

O oră mai târziu a coborât scările. Părul ei era acum ondulat ca la coafor, iar buzele îi erau date cu un ruj roz strălucitor. Purta o fundă nouă, și pantofii pe care o ajutase Cally să și-i aleagă. Se mai întremase, nu mai era atât de scheletică, iar mușchii i se întăriseră după munca la fermă.

A observat pe chipul lui Hal ceva aducând a mândrie, așa că i-a spus să tacă înainte ca el să apuce să rostească vreun cuvânt.

— Ce frumos! s-a minunat Robin. Arăți exact ca mama.



S-au ținut după Dolly și Robin până când au cotit spre Avoca. Afară fulguia, însă pe drumuri se împrăștiase sare. Locuința lui Dolly era spațioasă, cochetă, prin ferestre se revărsa o lumină caldă. Duchess întrebase cum se mai simte Bill, iar Dolly îi răspunsese că nu are bunul-simț să renunțe la luptă.

Hal și Duchess au trecut pe lângă un indicator luminos pe care scria „Reduceți viteza”.

— Ai emoții? a întrebat Hal.

— Că o să rămân borțoasă în noaptea asta? Nu, ce-o fi o fi.

Au cotit pe Carlton.

— Îmi fac griji din pricina lui Robin, a spus ea.

Hal s-a uitat la ea.

— Lucrurile pe care le-ar putea ști despre noaptea aceea. Amintirile... nu i-au revenit, însă... nu știu ce să zic. Are vise cu ea. Mă gândesc că poate a auzit tot.

— Atunci ne vom ocupa de această problemă.

— Așa, pur și simplu?

— Da. Ți se pare în regulă?

Duchess a clătinat din cap.

Au cotit pe Highwood Drive.

— Rahat.

— Ce e? a întrebat Hal, apoi a văzut despre ce era vorba.

S-a luptat să nu zâmbească, însă a pierdut bătălia.

Poteca pavată care ducea către casa familiei Noble. Zăpada fusese măturată, iar acum era presărată cu petale de trandafir.

— Împuşcă-mă naibii în clipa asta.

A văzut chipul băiatului la fereastră, fața lipită de geam, ca Robin în așteptarea Crăciunului.

— Și mai poartă și un rahat de papion. Zici că-i magician.

Hal a oprit camioneta. Ușa dinspre stradă s-a deschis, iar doamna Noble și-a făcut apariția în cadrul acesteia, immortalizând momentul cu un aparat de fotografiat. În spatele ei se zărea domnul Noble, care filma cu o cameră atât de mare, încât trebuia s-o țină pe umăr. Avea un reflector puternic.

— Hai să ne întoarcem acasă. Nu am de gând să particip la mascarada asta.

— E-n regulă. Fă-o pentru ei, măcar o dată.

— Un gest de generozitate.

— O să stau treaz. Mă suni dacă apare vreo problemă.

Duchess a tras adânc aer în piept, apoi a potrivit oglinda retrovizoare și și-a aranjat funda din păr.

— Să te distrezi la noapte.

— Nici vorbă.

Duchess a deschis portiera, asaltată imediat de frigul de afară.

— Rochia mea este simplă. Nu seamănă cu ale celorlalte fete.

— Dar de când vrei tu să fii ca ele? Doar ești o proscrisă.

— Păi chiar sunt, a spus ea pășind în zăpadă.

Hal a repornit motorul mașinii, iar când a dat să închidă portiera, fata l-a strigat:

— Hal.

— Da, Duchess.

Duchess s-a uitat în ochii lui. În momentul acela arăta ca un om bătrân încă în putere, însă ea știa cât îl costa acest lucru. S-a gândit la mama ei, la Sissy.

— Nu-mi pare rău pentru toate lucrurile pe care ți le-am spus.

Duchess a înghițit în sec.

— Doar că...

— E-n regulă.

— Nu e. Însă cred că într-o bună zi... s-ar putea să fie.

— Intră acum în casă. Încearcă să te distrezi. Zâmbește în fața camerelor. În fața *ambelor* camere.

Duchess i-a arătat degetul mijlociu, însă a însoțit gestul cu un zâmbet.

★★★

Globul disco se rotea în timp ce Duchess urmărea cum nenumăratele raze de lumină se revărsau peste mulțime. Tema serii era Wonderland, așa că acum se uita la zăpada din vată și la florile presărate cu chiciură artificială. Deasupra lor atârnavă baloane alb-albastre, stele pictate, iar niște copaci din carton împrejmuiau ringul de dans făcut să arate asemenea unui patinoar.

Duchess își tot potrivea buchetul prins la încheietură.

— Mă mănâncă. Unde l-ai găsit, într-un tomberon?

— Mama l-a ales.

Se țineau deoparte. Duchess se uita la fete îmbrăcate cu rochii șic și pantofi cu toc, legănându-și șoldurile. S-a rugat în gând să le vadă căzând.

Thomas Noble purta un smoking cu o măsură mai mare, ca să-și poată ascunde mâna beteagă sub manșetă. Pe umeri purta o pelerină din mătase, atât de ciudată, încât Duchess nu-și mai putea desprinde ochii de la ea.

— Tata a spus că un gentleman întotdeauna poartă pelerină la un bal.

— Tatăl tău trebuie să aibă o sută cincizeci de ani.

— Încă îl mai țin curelele. Trebuie să mă refugiez în curtea din spate când fac dragoste, zgomotele sunt pur și simplu asurzitoare.

Duchess l-a privit îngrozită.

Cineva a dat drumul la muzică, moment în care Duchess a văzut un grup de fete năvălind pe ringul de dans.

Thomas Noble a făcut rost de niște suc, apoi s-au așezat la o masă lângă o scenă în formă de inimioară, la care ședea deja unul dintre fotografi.

— Îți mulțumesc că ai venit cu mine.

— Mi-ai mai spus asta de optișpe ori.

— Vrei să-ți aduc niște tort?

— Nu.

— Dar niște chipsuri?

— Nu.

În difuzoare se auzea o muzică zbânțuită. Jacob Liston și-a făcut loc pe ring și a început să se rupă-n figuri, în timp ce partenera lui îl aplauda stânjenită.

Duchess s-a încruntat:

— Cred că s-ar putea să facă o criză.

A urmat o piesă lentă. Dansatorii s-au împuținat.

— Nu ai vrea să...

— Nu mă face s-o mai spun o dată.

— Mișto costum, Thomas Noble.

Billy Ryle și Chuck Sullivan.

— Măcar îți ascunde mâna aia schiloadă.

Râsete.

Thomas Noble a mai luat un gât de suc, continuând să privească ringul de dans.

Duchess s-a întins și l-a apucat de mâna beteagă:

— Dansează cu mine.

Când a trecut pe lângă cei doi băieți, Duchess s-a aplecat și i-a șoptit ceva lui Billy, care s-a grăbit să se dea la o parte.

— Ține-ți labele departe de curul meu, a spus ea de cum au ajuns pe ring.

— Ce i-ai zis lui Billy?

— I-am spus că ai o puță de douășcinci de centimetri.

Thomas Noble a ridicat din umeri:

— Ăsta e un sfert de adevăr.

Duchess a început să râdă, atât de tare și cu atâta poftă, de parcă uitase cât de plăcut este să te amuzi.

L-a tras mai aproape de ea.

— La naiba, Thomas Noble. Pot să-ți simt fiecare coastă.

— Și asta cu hainele pe mine. Nu ai vrea să mă vezi gol.

— Îmi imaginez cum ești. Am văzut odată un documentar despre foamete.

— Mă bucur că ai venit aici.

— Presiunile tale constante m-au făcut să mă urnesc. Tatăl tău ar fi mândru.

S-au ciocnit de Jacob Liston și prietena lui. Jacob se bâțâia de parcă îi venea să se pișe și nu avea unde. Duchess i-a adresat fetei un zâmbet plin de compătimire.

— Vreau să spun *aici*, în Montana. Mă bucur că ai venit să stai.

— De ce?

— Pur și simplu pentru că...

Thomas Noble s-a oprit din dans și, pentru o clipă, Duchess s-a gândit neliniștită că va încerca s-o sărute.

— Pur și simplu nu am mai întâlnit niciodată o proscrisă.

Duchess s-a apropiat de el și amândoi au început să danseze.



Walk se afla în biroul lui, prin jaluzelele trase se strecurau luminile orașului. Își sprijinea receptorul între umăr și bărbie și lua notițe în timp ce stătea de vorbă cu Hal. Își ținea picioarele pe un vraf de hârtii de lângă coșul de gunoi plin-ochi. Avea de gând să se ocupe de toate hârțoagele, nu-l deranja dezordinea din birou.

Suna în fiecare săptămână, la aceeași oră, vinerea. De obicei conversația era scurtă, se interesa dacă băiatul este în regulă, dacă încă mai merge la psihoterapeută. Apoi întreba de fată. Uneori stăteau de vorbă cinci minute, suficient pentru ca Hal să-i povestească de vreo boroboacă a lui Duchess și despre cum trebuia să se abțină să râdă până când îi trecea supărarea. Walk știa prea bine despre ce vorbea bătrânul.

— Lucrurile se mișcă încet, a spus Hal. Mai ales cu Duchess, însă e tot mai bine. Ea e tot mai bine.

— Asta-i bine.

— În noaptea asta s-a dus la balul școlii.

— Stai așa: Duchess s-a dus la un bal?

— E balul de iarnă. Toată lumea se duce. Toată școala Evergreen e luminată, poți vedea reflectorul din Cold Creek.

Walk și-a îngăduit să zâmbească ușor. Fata era în regulă. Contrar așteptărilor – șansele ca acest lucru să se întâmple fiind inițial infime – Duchess ducea, în sfârșit, o viață normală.

— Cât despre Robin... cred că începe să-și amintească.

Walk și-a coborât picioarele pe podea și a strâns receptorul cu atâta putere, încât acum putea să audă respirația bătrânului.

— Nimic concret, însă.

— A zis vreun nume? Darke?

Hal trebuie să fi perceput disperarea din glasul lui Walk, pentru că imediat a început să vorbească cu glas ceva mai moale:

— Nimic concret, Walk. Cred că încet-încet va accepta că a fost acolo

când mama lui a fost ucisă. Terapeuta e bună, nu pune întrebări și nu-și bagă nasul. Nici măcar nu încearcă să-l ghideze pe Robin spre un anumit loc.

— O parte din mine speră să nu-și amintească nimic.

— I-am zis și eu asta doamnei doctor. Mi-a răspuns că există șanse reale să nu-și aducă nicicând aminte.

— Mă gândesc la toți trei.

— Voi sta cu ochii-n patru, în caz că apare. Darke ăla. Când Duchess a văzut mașina, am crezut că s-ar putea să fi venit, cum m-a avertizat ea încă de la început.

— Și acum?

— Încă aștept. Întâi trag, apoi pun întrebări.

Pe chipul lui Walk a apărut un zâmbet obosit. Noapțile nedormite își spuneau cuvântul, învălmășindu-i gândurile și alungându-i-le din minte. În unele zile se trezea pe autostradă fără să știe încotro se duce.

— Noapte bună, Hal. Ai grijă.

A pus receptorul în furcă și a lăsat să-i scape un căscat. De obicei, când era atât de frânt, se ducea direct acasă, dădea pe gât o singură bere și se uita la ESPN până îl fura somnul. Acum simțea o nevoie imperioasă s-o vadă pe Martha. Nici măcar nu ținea neapărat să stea de vorbă cu ea, voia doar să nu-și petreacă noaptea singur.

A ridicat receptorul, a început să formeze numărul, apoi s-a oprit. Era pe deplin conștient de ce făcea, se strecura cu pași mici într-o viață pe care nu avea niciun drept să o tulbure. Era un lucru nesăbuit, indiferent ce simțea el, nesăbuit și crud. Când îl revăzuse după atâția ani, Martha își adusese aminte de cea mai întunecată perioadă a vieții ei – întotdeauna Walk avea să-i amintească de acea perioadă.

A străbătut coridorul fără grabă, stația de poliție era cufundată în întuneric.

— Leah, nu știam că mai ești aici.

Leah și-a ridicat privirea, obosită, nici măcar un zâmbet.

— Lucrez peste program, da. Cineva trebuie să pună la punct sistemul de sortare a documentelor. O să-mi mănânce toată luna următoare, chiar dacă voi munci în fiecare noapte.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, vezi-ți de ale tale. Nu contează dacă stau aici toată noaptea. Ed nici măcar nu-și va da seama.

Walk ar fi vrut să spună ceva, nu prea știa ce, însă Leah s-a întors cu spatele, revenind la treabă.

Walk a ieșit gândindu-se că Duchess Day Radley se afla la un bal școlar și a zâmbit în aerul cald al serii.



Ninsoarea, asemenea conversației, s-a înrăutățit în vreme ce se întorceau de la bal cu mașina. Doamna Noble l-a întrebat pe Thomas cum a fost dansul. El i-a răspuns că a fost cea mai frumoasă noapte din viața lui.

Duchess privea zăpada troienind pe câmpurile care mărgineau drumul și care de obicei la ora aceea zăceau cufundate în întuneric, însă acum se puteau zări munții aflați la mai puțin de doi kilometri.

Când au ajuns aproape de ferma Radley, doamna Noble a dat să ia curba, însă între timp aleea se umpluse de zăpadă. Hal nu-i făcea față – era foarte lungă, iar ninsoarea fusese prea abundentă.

— Pot să merg pe jos de aici.

— Ești sigură, dulceată? Aș putea să încerc, însă mă tem să nu rămânem blocați aici toată noaptea.

— Hal mă așteaptă pe verandă. Va zări farurile mașinii și îmi va ieși în întâmpinare. Vedeți-vă de drum.

Duchess s-a grăbit să coboare din mașină și a început să străbată aleea înainte ca doamna Noble sau Thomas să apuce să coboare și ei și să încerce s-o conducă.

Ajunsă la mijlocul drumului, s-a întors și le-a făcut celor doi cu mâna, apoi a privit cum luminile de poziție ale mașinii se îndepărtează.

A început să se lupte cu zăpada înaltă, ridicându-și pantofii cei noi la fiecare pas. Eucaliptii se înălțau de-o parte și de alta, crengile lor aplecate sub greutatea zăpezii, descriind un arc alb, de parcă Duchess ar fi pășit pe sub bolta mirilor la cununie. Se simțea liberă, și-a înălțat fața spre cer, privind fulgii care se roteau prin aer, aproape insuportabil de frumos. S-a gândit la Robin și la cum își vor petrece weekendul, făcând îngerași pe neaua proaspăt depusă și oameni de zăpadă cât bunicul de înalți.

De cum a ieșit de sub bolta copacilor și a văzut lumina lunii scaldând casa veche, Duchess a zâmbit, nici ea nu știa de ce. În depărtare vedea lumina aprinsă de la bucătărie.

A mai făcut un pas, apoi s-a oprit brusc.

Urme pe zăpadă, aproape acoperite, însă încă vizibile.

Urme de pași.

Niște urme mari.

Abia atunci a început să simtă frigul nopții, gerul adevărat, mușcător al iernilor din Montana.

— Hal, a rostit ea cu glas stins.

A grăbit pasul, simțind cum încep să i se întetească bătaile inimii. Ceva nu era în regulă. Putea simți asta.

Apoi l-a văzut și imediat s-a calmat.

Stătea pe bancă, pușca la picior.

Când a ajuns la verandă, i-a făcut semn cu mâna, a zâmbit larg, apoi a început să urce treptele. Avea să-i povestească cum fusese noaptea aceea, doar ce fusese aiurea.

Apoi i-a văzut fața, palidă, întinsă, fruntea plină de sudoare. Respirația greoaie, zâmbetul căznit.

Duchess s-a apropiat încet și apoi, cu mare băgare de seamă, a ridicat pătura cu care se acoperise bătrânul.

Atunci a văzut sângele.

— Of, la naiba, Hal.

Hal își ținea o palmă lipită de burtă, însă sângele țâșnea cu putere și continuu.

— I-am venit de hac, a spus Hal.

I-a întins fetei o mână, în vreme ce viața se scurgea din el. Aceasta i-a luat-o, sângele lui pe mâna ei, un fel de boală mortală.

I-a dat apoi drumul și s-a repezit în bucătărie. A format numărul scurt al poliției din Iver County. A spus tot ce putea să spună.

A lăsat urme de sânge pe receptor. A înșfăcat o sticlă de whisky din bufet și a ieșit valvârtej.

— Futu-i, a spus ea punând sticla la gura bătrânului.

Acesta a tușit, sânge țâșnindu-i din gură.

— I-am venit de hac, Duchess. A fugit, dar l-am nimerit.

— Nu vorbi. Or să vină oameni care știu ce trebuie făcut.

Bătrânul s-a uitat la ea.

— Ești o proscrisă.

— Sunt, a răspuns ea cu glas spart.

— Mă faci să mă simt mândru.

Duchess l-a strâns cu putere de mână, și-a lipit fruntea de capul lui, apoi a închis ochii, stăvilindu-și lacrimile.

— Futu-i! a strigat ea începând să-l lovească pe Hal în braț, în piept,

dându-i o palmă puternică peste obraz.

— Bunicule. Trezește-te.

Și-a coborât privirea și a văzut cum sângele năclăise și rochia ei nouă, galbenă. Apoi s-a uitat la zăpadă și la urmele de pași care îi călăuzeau privirea spre câmpurile albe.

A mai îngenuncheat o dată.

— Începem cu sfârșitul, a spus ea luând pușca de lângă bătrân.

Nu mai simțea gerul mușcător, nu mai vedea strălucirea lunii pline. Nu mai vedea stelele, nici acareturile zidite din cărămidă roșie, nici apa înghețată.

La grajd, a înșeuat iapa cea sură și a scos-o.

S-a aruncat în șa sprijinindu-se cu o singură mână de oblânc și ținând pușca în cealaltă. A bătut iapa ușor cu frâiele, apoi a pornit la galop ținându-se după urmele din zăpadă.

S-a înjurat pentru că se complăcuse, cedase în fața promisiunii unei noi vieți. Își amintea de furia de odinioară, de furia aceea fierbinte, clocotitoare.

Și-a spus în gând cine era ea.

Duchess Day Radley.

Proscrisă.

Partea a treia
— Restituirea —

A condus ziua și noaptea, farurile pe faza lungă, flori de câmp sclipind în lumina acestora, deșertul Mojave redus la forme nedesluite.

Route 15, luminile Las Vegasului, orbitoare, de parcă o navă extraterestră uriașă ar fi căzut din cer.

Panotaje înalte, magicieni îmbrăcați fistichiu, cu sprâncenele arcuite și starlete trecute de prima tinerețe etalându-și oferta.

S-a uitat în oglinda retrovizoare și a văzut cum dispăreau ca și cum n-ar fi existat vreodată. A trecut pe lângă parcurile naturale Valley of Fire și Beaver Dam și a lăsat în urmă eterna umbră a Marelui Canion. Luminile motelurilor, ale benzinăriilor și o autostradă care se golea de la o oră la alta.

În Cedar City s-a oprit la un restaurant nonstop, centrul istoric al Iron County aproape adormit. S-a așezat într-un separeu și a ascultat doi tipi discutând despre „plecarea lui Clarke”. Nu și-a putut da seama dacă murise sau se însura.

Se freca la ochi ca să poată distinge indicatoarele: Pocatello, Blackfoot, Idaho Falls.

Când a apărut pădurea Caribou-Targhee, a zărit primul petic albastru după o mie șase sute de kilometri de cer negru. A redus viteza la 140 de kilometri pe oră și a privit răsăritul peste Lacul Henrys, apa reflectând razele în atât de multe culori, încât Walk s-a mai frecat o dată la ochi.

Prima zăpadă la Three Forks, câmpuri albe pierdute într-un orizont la fel de alb. A închis geamul și a dat drumul la aerul condiționat, însă nu putea simți nici frigul, nici căldura.

Când îl sunaseră cei de la poliția din Iver County, Walk era acasă, întins în pat și cuprins de un fel de paralizie care îl făcea să creadă că nu va putea ajunge la telefon. Apoi, când ofițerul a închis, Walk a izbit receptorul de mai multe ori, până l-a făcut zob. A aruncat tot ce era pe masă, a lovit monitorul computerului până l-a crăpat, după care, cu gesturi încete, a făcut curățenie.

Toate iluziile pe care și le făcuse, ilustratele, telefoanele de vineri seară, discuțiile cu Hal – orice iluzie că fata și băiatul ar fi putut avea parte de viața pe care o meritau murise atât de brusc și definitiv, încât trei zile Walk nu a mai vorbit cu nimeni. Își luase zilele de concediu amânate în ultimii zece ani, îngrijorându-și colegii atât de tare, încât Valeria a trecut pe la el și

a bătut cu pumnii în ușa. Walk însă nu a răspuns, nici măcar la telefoanele Marthei.

Și-a petrecut prima zi în apartamentul lui, cu viața lui Darke înșirată pe peretele din spatele televizorului, ca să nu și-l poată scoate pe individ din cap nici măcar pentru o clipă. A urmărit câteva piste atât de vechi, încât la numerele acelea de telefon nu mai răspundea nimeni sau, dacă răspundea cineva, erau oameni complet nedumeriți, care nu mai auziseră de Darke de douăzeci de ani. A încercat să bea, o sticlă de Jim Beam, a golit un sfert înainte să se lase păgubaș. Medicamentele pe care le lua, odată combinate cu alcool, îi induceau o stare de moleșală. Își dorea să descopere o greșală, un motiv pentru care să-și asume vinovăția, cufundându-se adânc în propria nevolnicie, însă n-a găsit nimic. Era un joc crud al destinului, un fel de anomalie a nimicului. Darke luase o hotărâre și o dusesse până la capăt. Iar ei tot nu-l puteau agăța cu nimic. Nu exista niciun martor. Zăpada acoperise sângele. Poliția îl dăduse în urmărire, blocase drumurile. Trimiseseră un echipaj până la limita jurisdicției. Poliția din Iver County îmbrățișase ideea că ucigașul era mort, îngropat într-un mormânt de gheață undeva în pădure și că trupul lui va fi sfâșiat de animale de cum va începe dezghețul.

Walk s-a întors la serviciu, văzându-și mai departe de viață. Dădea amenzi pentru contravenții banale, se oprea ca de obicei în fața școlilor primare și își făcea rondurile obișnuite – vreme de patru zile și o noapte.

Martha a trecut pe la el, neinvitată, iar când el i-a povestit ce se întâmplase, ea și-a dus o palmă la gură, de parcă ar fi vrut să scoată un țipăt. Dacă Walk fusese dărâmat înainte, ceea ce se petrecuse în Montana îl făcuse zob, fărâmele împrăștiindu-se atât de departe, încât renunțase la speranța că va redeveni vreodată un om întreg.

Făcuse o vizită la închisoare, așteptase trei ore în camera pentru vizite, în caz că Vincent s-ar fi răzgândit și și-ar fi făcut în cele din urmă apariția. Stătuse cu Cuddy și se uitaseră împreună la un meci de baschet, fără ca Walk să tresară când unul dintre jucători a căzut lovindu-se puternic de podea sau când altul și-a pierdut un dinte după ce primise un cot în gură.

Barba îi crescuse mult, începuse să se reverse peste pieptul scheletic. În ultimele luni îmbătrânise cu zece ani, era tras la față, iar pielea de pe obraji începuse să-i atârne.

Stratul de zăpadă din comitatul Lewis-Clark se îngroșase. Walk a oprit să se spele într-o benzinărie de pe 89. În toaletă mirosea a pișat și, în vreme ce

își dădea jos uniforma, s-a străduit să respire cât mai din scurt. A rămas gol sub lumina clipocitoare a neoanelor. Dispăruse burta proeminentă, pieptul era flasc – își vedea coastele, precum și oasele umerilor ieșite în afară. S-a îmbrăcat la loc, cămașa, pantalonii, cravata. Se tunsese scurt, nu mai avea nevoie să se pieptene. Îi tremurau mâinile, însă nu mai încerca să se lupte cu asta. Încetaseră să mai coopereze, dacă ținea telefonul într-una, nu mai putea apuca un creion cu cealaltă. Era epuizant, înnebunitor.

Biserica Baptistă din Canyon View.

Cineva dezăpăzise parcare, împrejmuind-o cu un zid înalt de omăt. Sosise cu o oră mai devreme, așa că a coborât speteaza scaunului și a închis ochii. O noapte pe drum, ar fi fost bine să prindă o jumătate de oră de somn, însă gândurile continuau să nu-i dea pace. Se gândea la Duchess micuță și la cum se uita la el, de parcă Walk le-ar fi putut rezolva problemele.

Primele mașini și-au făcut apariția în parcare. S-a uitat la ele, persoane în vârstă ale căror fețe roșii confirmau gerul de afară, intrau rând pe rând în mica biserică.

Walk a găsit un colț retras undeva în spate. Cineva interpreta la orgă o muzică liniștită.

În față se afla sicriul. Walk s-a ridicat când i-a văzut pe ceilalți făcând același lucru.

Apoi s-a întors și l-a văzut pe băiețel, pe Robin, ținându-se de mâna unei doamne pe care Walk nu o cunoștea. Băiatul părea cu câțiva ani mai mare decât în realitate, brusc, de parcă o apăsare de trăgaci îi furase, încă o dată, copilăria.

Duchess mergea în spatele lor, purtând o rochie neagră, simplă. Ochii îndreptați sfidător în sus. A aruncat o privire prin biserică, oamenii îi zâmbeau mârșniți. Nu a răspuns niciunuia. Încetase să mai fie un copil.

De cum l-a zărit, Duchess s-a dezechilibrat, doar un pas – o amintire neplăcută apoi a continuat să meargă.

Când fata s-a așezat în primul rând, Walk a zărit funda din părul ei, ascunsă, însă acolo.

În spatele ei stătea un băiat slăbuț cu ochelari iar când predicatorul a început să vorbească, și Robin să plângă, băiatul a pus mâna pe umărul lui Duchess. Fata nu și-a întors capul, preferând să-i îndepărteze mâna cu o scuturătură.

După slujbă, Walk i-a urmat cu mașina la ferma Radley.

Aveau sandviciuri și tort. Dolly s-a prezentat, întinzându-i lui Walk o

ceașcă de cafea.

Robin stătea cu doamna aceea, mai pierdut ca niciodată. Când Dolly i-a oferit o gogoasă, a spus „Nu, mulțumesc”. Tot „Nu, mulțumesc” a spus și atunci când doamna aceea l-a întrebat dacă nu vrea să-și vadă pentru ultima oară dormitorul.

Walk s-a strecurat afară și s-a luat după niște urme micuțe din zăpadă. A găsit-o în grajd, cu spatele la el și bătând ușor cu palma o iapă sură superbă. Își ținea cealaltă mână pe botul animalului. Calul și-a aplecat capul, lipindu-și-l de al ei în vreme ce ea i-l săruta ușor.

— Acum poți să pleci, a spus ea fără să se întoarcă. Nu trebuie să mai stai. I-am văzut pe toți cum se uită la ceas. De parcă Hal ar fi vrut vreodată să-i aibă în casă.

Walk a intrat sub acoperișul boltit.

— Îmi pare rău.

Duchess a ridicat o mână în semn de „e în regulă” sau „gata, cară-te de aici”. Walk nu a știut ce variantă să aleagă, însă nu prea conta.

— E și un copil înăuntru, care te tot caută.

— Thomas Noble. Nu mă cunoaște, nu cu adevărat.

— E important să ai prieteni, nu-i așa?

— E un copil normal. Doi părinți. Note bune. Șase săptămâni pe an la casa lor de vacanță din Myrtle Beach, în fiecare vară. Respirăm aer diferit.

— Mănânci bine?

— Dar tu? Arăți schimbat, Walk. Unde a dispărut pufoșenia aia?

Purta numai rochia cu care venise la biserică, însă nu tremura de frig.

— Doamna aceea care l-a însoțit pe Robin la biserică... a început el să spună.

— Doamna Price. Așa îi place să-i spunem. În caz că uităm că stăm temporar la ei. A venit doar ca să facă act de prezență.

Walk i-a surprins privirea o clipă, apoi fata s-a uitat într-o parte.

— Îmi pare atât de rău.

— La naiba, Walk. Nu mai tot repeta asta. Asta-i mâna pe care am jucat-o. Soartă, resemnare. Nu e nicio diferență.

— Asta nu se predică la biserică.

— Liberul-arbitru este o iluzie. Cu cât accepți acest lucru mai devreme, cu atât mai curând poți să-ți vezi de viață.

— Și ferma?

— I-am auzit vorbind. Hal avea datorii. Se va organiza o licitație și vor fi

plătite. Pământurile familiei Radley. Nu suntem decât niște îngrijitori.

— Dar Robin?

Tristețe pe chipul fetei, pe care numai el ar fi putut s-o întrezărească, îngropată adânc în dosul ochilor.

— El... acum nu vorbește. Nu răspunde decât cu „da” sau „nu”. Vor încerca să ne găsească un loc în care să trăim. Până atunci vom fi plasați la o familie. Doamna Price, domnul Price – primesc bani ca să ne găzduiască. Să ne hrănească. Să ne trimită în pat la ora opt pentru că le place să-și rezerve timp și pentru ei înșiși.

— Crăciunul.

Walk a regretat imediat că a rostit acest cuvânt care nu se potrivea în niciun fel în contextul acela.

— Asistentul social care se ocupă de noi a adus cadouri. Doamna Price nu a lăsat nimic sub brad pentru Robin.

Walk a înghițit în sec.

Duchess s-a întors și a început din nou să mângâie iapa sură.

— O să fie vândută, asta dacă nu cumva vrea cineva s-o cumpere la pachet cu ferma. Sper să n-o forțeze. Acum șchioapătă puțin, după noaptea aia.

— A căzut.

— Eu am căzut, a răspuns Duchess cu amărăciune în glas. Nu a fost vina ei. E un cal docil. A rămas cu mine după aceea. A stat pur și simplu lângă mine.

Vântul a început din nou să viscolească zăpada. Walk s-a uitat încă o dată la casă. Băiatul cu ochelari tocmai era condus afară de către mama lui. Își tot sucea capul, căutând-o pe Duchess. Walk s-a gândit la Vincent și la Star.

— Vei reuși să rămâi aici, la aceeași școală?

— Avem o femeie care se ocupă de cazul nostru. Asta suntem noi acum, Walk. Un caz. Niște numere și un dosar. O listă de trăsături și de greșeli.

— Tu nu ești un număr. Tu ești o proscrisă.

— Poate că sângele tatălui meu este atât de slab încât se hrănește din cel al familiei Radley. Eu nu sunt Star sau Hal, Robin sau Billy Blue. Eu sunt rodul unei aventuri de-o noapte, al unei greșeli, al unui impuls de moment. Nimic mai mult.

— Nu cred că așa gândești.

Duchess s-a întors spre el, de parcă până atunci ar fi stat de vorbă cu iapa

sură.

— Nu voi ști niciodată cine sunt.

Walk a aruncat o privire peste pământurile înghețate, zărind numeroșii elani adunați la poalele muntelui.

— Dacă vei avea nevoie de mine...

— Știu.

— Totuși.

— Predicatorul cel bătrân. Ne-a întrebat odată, după slujbă, care este înțelesul vieții. Pe toții copiii, rând pe rând. Cei mai mulți au vorbit despre familie și iubire.

— Dar tu?

— Eu nu am spus nimic, pentru că era și Robin.

Duchess a tușit scurt, apoi a continuat:

— Dar știi ce a spus Robin?

Walk a scuturat din cap.

— A spus că viața înseamnă să ai pe cineva căruia să-i pese suficient de mult de tine ca să te protejeze.

— El te are pe tine.

— Da, și uită-te și tu unde am ajuns.

— Dar tu știi că asta nu e...

Duchess a mai ridicat o dată mâna, de data aceasta în semn de „hai sictir”.

— Se crede că tipul pe care Hal l-a împușcat e mort.

— Știu.

— Au încetat să-l mai caute. Era Darke, însă nu vor să mă creadă.

Au mers amândoi prin zăpadă, către mașina lui Walk.

— Mă gândesc la Vincent King.

Walk ar fi vrut să facă o legătură între Star și Darke, însă nu reușea.

— Știi că nu tu ești de vină, a spus Walk. Înțelegea perfect ce simțea fata.

— Ba da, Walk. De data aceasta eu sunt de vină.

Walk s-a întors, dând să o îmbrățișeze, însă Duchess i-a întins o mână, iar el i-a scuturat-o.

— Nu cred că te voi mai vedea vreodată.

— Voi păstra legătura cu voi.

— N-ai putea să n-o faci?

Primul tremur din vocea ei, abia perceptibil, însă Walk a văzut-o cum își întoarce capul.

— Prefer să-mi spui să fii cuminte și chestii de genul ăsta, cum făceai pe vremuri. Apoi să te duci să-ți vezi de treburi, ceea ce voi face și eu. Povestea noastră e una mărunță, șerif Walker. Destul de tristă, însă mărunță. Hai să nu ne prefacem că ar fi altfel.

Au rămas o vreme învăluiți în tăcerea care domnea peste copacii și pământurile fermei Radley.

— Bine, a spus el.

— Și?

— Să fii cuminte, Duchess.

Asistenta lor socială avea buzele rujate cu un mov atât de întunecat, încât uneori părea negru.

Shelly. Avea părul în trei culori. Duchess nu credea că vreuna dintre nuanțe ar fi fost cea naturală. Era drăgăstoasă, sufletistă, se ocupa de viitorul copiilor cu grija inclusă în fișa postului și chiar lăcrima pentru bărbatul pe care nu îl întâlnise niciodată.

Cei doi copii stăteau pe bancheta din spate a unui Volvo 740, ruginit. Doze de coca-cola pe podea, scrumiera dând pe dinafară, deși ea nu fuma niciodată când ei se aflau în mașină.

Când au ajuns în dreptul bălții, Duchess s-a întors și s-a uitat pentru ultima oară la casa bunicului, în vreme ce mașina se strecura pe sub copacii care păreau să-și fi coborât crengile ca într-o rugăciune.

— Copii, sunteți bine acolo, în spate? a întrebat Shelly băgând mașina în viteză a doua și făcând-o să se cutremure.

Duchess s-a întins și a apucat mânuța fratelui ei. Acesta nu s-a opus, însă nu i-a strâns-o la rândul lui, lăsându-și-o pur și simplu acolo, moale și inertă.

Shelley le-a adresat un zâmbet în oglinda retrovizoare:

— A fost o slujbă frumoasă.

Au străbătut kilometri, într-un fel de regat alb, iarna întinzându-se atât de departe, încât nu-și mai puteau aminti cum arătase toamna, aerul atât de mușcător, încât Duchess se simțea recunoscătoare. Fie ca lumea să înghețe de tot, fie ca toate culorile să pălească până când pânza de pe șevalet va deveni din nou albă.

Au ajuns în orașul Sadler, un șir de alei îngrijite, dezăpezite.

Casa familiei Price se afla pe o stradă cu clădiri identice, vechi de zece ani. Era vopsită într-o nuanță de bej atât de anodină, de parcă dezvoltatorului îi fusese rușine să strice un peisaj atât de frumos cu o nuanță ceva mai vie.

— Am ajuns. Vă convine să locuiți la domnul și doamna Price?

Shelly le puna des această întrebare.

— Da, a răspuns Robin.

— Dar ce părere aveți despre Henry și Mary Lou?

Copiii familiei Price, aproape de vârsta lor, dar aparținând unei cu totul

alte lumi. În fața părinților se comportau ca niște îngerași, însă Duchess îi surprinsese vorbind între ei despre Hal și ce se petrecuse, că nu ar trebui să se apropie de „fata aia”, se zvonea că urmărise un individ și trăsesese asupra lui. Și „ce fel de fată face așa ceva?”

Evident prea cocoloșiți ca să fi auzit vreodată de proscriși.

— Sunt în regulă, a răspuns Duchess.

Și-au luat la revedere și s-au îmbrățișat. Duchess l-a condus pe Robin pe alee. Shelly a așteptat până când domnul Price a deschis ușa, apoi a mai fluturat o dată mâna și dusă a fost.

Duchess a vrut să-l ajute pe Robin să-și scoată pantofii lui cei șic, însă băiatul s-a îndepărtat de ea descălțându-se singur.

Domnul Price nu a spus nimic, nu i-a întrebat cum decursese înmormântarea, le-a întors pur și simplu spatele și i-a lăsat să se descurce mai departe. Duchess nu s-ar fi putut plânge că se purtau urât cu ei, doar că erau discriminați. Cina li se servea pe niște farfurii diferite, băuturile în pahare din plastic, nu din sticlă. Aveau voie să se uite la televizorul din camera de joacă, membrii familiei Price se uitau la cel din birou. Duchess și Robin erau și nu erau acolo.

Duchess l-a urmat pe Robin în bucătărie, mobilă albă și marmură, mediile școlare ale lui Henry pe frigider, desenele lui Mary Lou înrămate și atârinate deasupra mesei. Robin s-a postat în dreptul ușii duble și s-a uitat afară. Curtea. Un om de zăpadă mătăhălos, domnul Price și Henry rostogoliseră bine bulgării aceia de zăpadă.

Doamna Price și Mary Lou au străbătut curtea cu niște bețe pe care apoi le-au frânt ca să semene cu niște brațe. Henry a zis ceva, făcându-i pe ceilalți să râdă.

— Vrei să te duci afară? l-a întrebat Duchess pe Robin.

Doamna Price și-a ridicat privirea, i-a văzut, apoi s-a întors cu spatele și și-a văzut mai departe de treabă. Și-a petrecut protector, demonstrativ, o mână peste umerii lui Mary Lou.

Camera lor era podul mansardat. Duchess l-a urmat pe Robin pe scări. Aveau o mică baie numai a lor, o chiuvetă și o cadă, două periuțe de dinți într-o cană. Câteva cărți hărtănite pe o policioară: o selecție din volumele seriilor The Famous Five și Dr. Seuss.

— Nu vrei să-ți dai jos hainele bune?

Robin s-a întins în patul lui, apoi s-a întors cu spatele pentru ca Duchess să nu-l vadă cum plânge. Umerii îi tresăltau ușor. Duchess s-a apropiat,

așezându-se lângă el. Când i-a pus mâna pe braț, Robin s-a scuturat.

— Tu nu ar fi trebuit să vii azi. Îl urai pe bunicul. Chiar și atunci când era bun cu tine îi spuneai tot felul de răutăți, ești răutăcioasă din cap până-n picioare.

Băiatul și-a îndreptat privirea spre lucarna de deasupra, zăpada continua să se cearnă din cer, adăpostul acela de împrumut era tot ce îi despărțea acum de viscolul de afară.

— Îmi pare rău, a spus ea.

— Mereu zici asta.

Duchess l-a împuns cu un deget între coaste. El n-a zâmbit.

— Nu vrei să citești o carte?

— Nu.

— Nu vrei să arunci cu bulgări de zăpadă în fața lui Mary Lou? I-aș putea face numai și numai din gheață.

Aproape un zâmbet din partea lui Robin.

— Sau aș putea să-l lovesc pe domnul Price cu unul. Să-i rup un dinte. Sau s-o înțep pe doamna Price cu un țurțure. Sau l-am putea forța pe Henry să mănânce zăpadă galbenă.

— Cum se face zăpada galbenă?

— Mai întâi te piși pe ea.

Robin a început să râdă. Duchess l-a tras către ea.

— Crezi că vom fi în regulă? a întrebat el.

— Vom fi.

— Cum?

— Vom...

— Tu nu-mi poți purta de grijă. Și nu cred că domnul Price ne vrea aici.

— Primesc o mie două sute de dolari în fiecare lună, ca să ne poarte de grijă.

— Deci s-ar putea să ne țină la ei pentru banii ăștia.

— Nu. Suntem doar dați în grija lor. Nu uita ce a zis Shelly. Că va încerca să ne găsească o familie potrivită, la care să rămânem definitiv.

— Una care are o fermă și animale?

— Poate.

— Și în curând vom putea lua cenușa bunicului.

— Atunci când ne va suna Shelly.

— Prin urmare vom fi în regulă. Totul va fi în regulă.

Duchess l-a sărutat pe creștet. Nu-i plăcea să-și mintă fratele.

A găsit în baie o foarfecă mică și i-a tăiat unghiile.

— Ar fi trebuit să fac asta înainte să venim.

Robin s-a uitat la ea.

— Iar ai ajuns să arăți ca mama. Ar trebui să te hrănești.

Duchess și-a dat ochii peste cap. Robin a zâmbit.

În seara aceea au mâncat piure de cartofi cu cârnați, stând împreună în camera cea mică, în fața televizorului. Încă purtau hainele cu care se fuseseră la înmormântare.

— Cel puțin ea se pricepe la gătit, a spus Robin în timp ce mânca. Aș putea mânca și doi cârnați din ăștia.

Duchess a dat să taie cânatul din farfuria ei, însă Robin i-a împins mâna.

— Nu pe al tău. Și tu trebuie să mănânci.

— Mă duc să văd dacă mai pot să-ți aduc unul.

Și-a luat farfuria și a străbătut fără grabă coridorul, lăsându-l pe Robin închis în cameră, să se uite la desene animate. Pe pereți atârnavă fotografiile de familie, una la Disneyland – cu Henry și Mary Lou purtând urechi de șoarece –, una la Kennedy, alta la Marele Canion. Domnul Price și Henry purtau șepci de baseball identice.

Mai existau un text înrămat – BLESS THIS MESS^{9} – și o caricatură a doamnei Price stând lângă o apă și zâmbind cu gura până la urechi, așa cum Duchess nu o văzuse niciodată.

S-a oprit în dreptul ușii de la bucătărie și a auzit gazdele la masă, domnul Price întrebând-o pe Mary Lou despre un test, apoi pe Henry ceva despre softball. Duchess a așteptat până când Henry a încetat să mai vorbească, apoi s-a strecurat în bucătărie.

— Duchess.

Fata s-a întors cu fața. Cei patru membri ai familiei se uitau la ea în tăcere.

— Voiam doar să... lui Robin i-a plăcut cânatul, așa că am venit să văd dacă a mai rămas vreunul.

— S-au terminat, a spus domnul Price.

— Ah.

Duchess s-a uitat la farfuria din fața lui Mary Lou și a văzut că ea primise trei cârnați.

Duchess s-a întors cu spatele și a ieșit din bucătărie. A înfipt furculița în cânatul ei și l-a ridicat în aer. De cum a revenit în încăpere, i l-a pasat lui Robin.

- Pe al tău l-ai și mâncat? s-a mirat el.
- Da. Sunt buni.
- Ce ți-am zis?



Când toată lumea a adormit, Duchess a coborât tiptil la parter și a intrat în biroul domnului Price. Numai mobilă din lemn masiv, vrafuri frumos aranjate de cărți din domeniul finanțelor și al pieței valutare. S-a dus la computer și a căutat pe internet „Vincent King”, apoi a citit tot ce a putut găsi în legătură cu cazul. O deruta că Vincent nu pledase vinovat, riscând pedeapsa cu moartea, de vreme ce vinovăția lui era atât de limpede. În ziare scria că, după punerea sub acuzare, refuza în continuare să vorbească și încă nu-și alesese un avocat.

Procurorul districtual era o doamnă abilă, care declarase că se va lupta pentru Star Radley și pentru cei doi orfani. „Sărmanii copilași”, fuseseră vorbele ei.

Duchess s-a întors brusc când a auzit pe cineva la ușă.

- Nu ar trebui să fii în biroul lui tata.

Mary Lou. Bine hrănită, păr periat zilnic de doamna Price însăși, obraji plini de acnee. Avea cincisprezece ani, iar Duchess bănuia că era genul de fată care într-o zi avea să poarte un inel de castitate – doar ca să-și piardă virginitatea după primul păhărel de tărie.

- Am avut nevoie de computer.

- Va trebui să-i spun.

Duchess și-a luat tonul de copil speriat:

- Ah, dar te rog, nu mă spune lui tati.

- Ar trebui să ai grijă cum te porți.

- Că dacă nu...?

- Crezi că sunteți primii copii pe care i-am primit aici?

Duchess a măsurat-o cu privirea.

— Te-am auzit cum vorbeai cu fratele tău. Chiar crezi că veți fi adoptați?
a râs Mary Lou.

- Și de ce nu am fi?

— Păi, Robin ar avea o șansă. E suficient de mic, suficient de cuminte. Însă l-am auzit pe tati vorbind despre tine. Numai belele. Cine crezi că te va dori?

Duchess a făcut un pas în față.

Mary Lou a făcut un pas în față.

— Vrei să-mi tragi una, nu-i așa? Hai, dă-i drumul. Așa fac copiii de teapa ta.

Duchess și-a încleștat pumnul.

— Hai, ce mai aștepți?

Un zâmbet atoteștiutor.

Duchess a simțit adrenalina în sânge, cum focul se aprinde. Apoi și-a întors privirea și s-a uitat la monitorul computerului. O fotografie din noaptea aceea, căsuța din Ivy Ranch Road, o masă indistinctă de vecini și reporteri. Și imaginea de lângă aceasta: secția de poliție din Cape Haven. Walk. Zâmbind. Persoana care îi amintea de toate lucrurile bune.

Duchess s-a strecurat pe lângă Mary Lou, a tras aer în piept, apoi a urcat scările.

Walk s-a trezit la biroul lui, soarele luminând hârtiile împrăștiate peste tot.

Cu greu și-a îndreptat spatele, o durere atât de sfâșietoare, încât aproape că i-au dat lacrimile. A găsit niște pastile în sertar și a înghițit două, fără apă.

O rugase pe Leah să-i cumpere pantaloni noi, o cămașă, un sacou. Cântarul îi spunea că slăbise deja unsprezece kilograme.

Bătaia în ușă, nu știa de câtă vreme o auzea, însă percepea ceva frenetic în ea.

S-a ridicat clătinându-se, a încercat să-și întindă mușchii, însă a fost cât pe ce să vomite din pricina durerii. A inspirat adânc, și-a împins pieptul în față și a ieșit din birou, doar ca să vadă că nu era decât Ernie Coughlin de la magazinul de scule.

— 'Neața.

Walk a deschis ușa, însă Ernie nu a intrat.

— Măcelarul. Unde e?! s-a răstit el cu mâinile în buzunarele șorțului maro.

Walk era nedumerit.

— Măcelarul, a repetat Ernie. E trecut deja de ora șapte. El vine din vacanță în aceeași zi, an de an. De ce nu a redeschis magazinul?

— Vânătoare, tras cu arcul... nu? Poate că și-a mai luat o zi de vacanță.

— Nenorocitul naibii, vânează curcani pe coclauri. Douăzeci și doi de ani, Walk. De când a preluat afacerea de la tatăl lui. Douăzeci și doi de ani am cumpărat cârnați pentru micul dejun de la el. Trec strada cu ei în pungă, iar Rosie mi-i gătește. Trei clătite, sirop, două cani de cafea tare.

— Păi nu poți să mănânci cârnații pe care-i cumpără Rosie?

Ernie l-a privit ușor dezgustat.

— Ai citit ce scrie în ziare? Case noi la marginea orașului. O să se aleagă praful de locul ăsta. Bănuiesc că tu vei vota împotriva.

Walk a clătinat din cap, a lăsat să-i scape un căscat, apoi și-a aranjat cămașa în pantaloni.

— Mă duc să văd ce face.

Ernie a scuturat o dată din cap, apoi s-a răsucit pe călcâie și a plecat.

În birou, Walk l-a sunat pe Milton, însă i-a răspuns robotul. A continuat

să privească înregistrările camerelor de supraveghere de la Cedar Heights. Moses, tipul de la poartă, i le dăduse fără să se opună prea mult, nici măcar nu ceruse documentele necesare, pe care Walk oricum nu le avea.

Aproape că nu se mișca nimic, însă calitatea înregistrărilor era atât de proastă, încât trebuia să se uite cu foarte multă atenție în caz că cineva ieșea pe poartă. Nu știa cât durau înregistrările, așa că a stat zile întregi în fața ecranului. Privea cum se scurge câte o zi, cum trece poștașul sau vecinul acela care avea un Ford.

Încă o oră până când a mai zărit ceva. A încetinit redarea și s-a uitat la secvență de încă trei ori. Cunoștea camioneta aceea bine, un Comanche. Și-a mijit ochii ca să distingă forma abțibildului de pe bara de protecție. Silueta unui cerb *blacktail*. Milton.

A privit cu interes cum se ridică bariera, apoi a derulat următoarele imagini extrem de încet. Trei ore mai târziu, un unghi de filmare și mai prost când camioneta a plecat. Nu încăpea nicio îndoială că era aceeași mașină.

După alte trei ore a găsit sedanul suficient de asemănător cu cel al tipilor care îl căutaseră pe Darke.

Peste zece minute i-a văzut cum pleacă.

I-a luat nouăsprezece minute să-l prindă pe Boyd la telefon, însă numai două pentru ca acesta să refuze cererea lui Walk pentru un mandat de percheziție pentru locuința lui Darke. Walk a pomenit de cei doi tipi care îl căutau pe Darke, s-a simțit ca un pifan când Boyd i-a cerut să-i comunice numărul de înmatriculare al sedanului, pe care nu reușise să-l distingă.

După ce a închis telefonul, Walk și-a lărgit cravata, apoi s-a aplecat în față și s-a dat cu capul de tăblia biroului suficient de tare ca să simtă durere.

— Cred că ar fi cazul să intervin.

Walk a ridicat privirea, a văzut-o pe Martha și a reușit să schițeze un zâmbet. Avocata venise cu geanta plină de dosare.

— Ai ceva de băut pe-aici? a întrebat ea așezându-se pe scaunul aflat de cealaltă parte a biroului.

Walk a deschis sertarul de jos și a scos o sticlă de Kentucky Old Reserve, un cadou de la o turistă, drept mulțumire că îi verifica în timpul lunilor de iarnă căsuța de vacanță. A găsit două cești de cafea și a turnat pentru fiecare câte o măsură.

Walk s-a uitat la ea cum bea, așteptând să vadă deja roșeața care îi invada obrazii, aceeași roșeață care apărea când Martha era supărată sau

emoționată. Martha May – încă știa totul despre ea.

— Nu am găsit absolut nimic, a spus ea pe un ton exagerat de afectat.

— Ai bătut atâta drum ca să-mi spui asta?

— Poate că am vrut să te văd.

Walk a zâmbit:

— Pe bune?

— Bineînțeles că nu. Ți-am adus ceva de mâncare, a spus ea deschizându-și geanta și scoțând o caserolă din plastic.

— Pot îndrăzni să întreb ce e?

— Niște paste rămase pe fundul oalei.

— Și?

— Nimic.

Walk a clipit de câteva ori, așteptând.

— Cubanelle, a spus ea în cele din urmă. Ardei iute pentru pământăi. Trebuie să mănânci, Walk. Devii tot mai slab. Mă îngrijorezi.

— Apreciez grija pe care mi-o porți.

Martha s-a ridicat, a făcut câțiva pași prin încăpere, i-a spus lui Walk câteva lucruri pe care el le știa deja, apoi s-a așezat la loc. După aceea el i-a povestit despre Darke și înregistrări.

— Iar teoria ta este că...?

Walk și-a frecat gâtul.

— Nu am o teorie. Nu încă. Vreau să arunc o privire prin locuința lui Darke. Și vreau să aflu cui îi plătește tot bănetul ăla. Dacă nu-l pot agăța cu ceva legat de Hal sau de Star, aș vrea să-l agăț cu altceva. Vreau să-l bag la răcoare.

— Dacă el a fost tipul din Montana, există destule șanse să fie mort.

— Dacă reușim să-l plasăm acolo, vom putea să-l legăm de asasinarea lui Star. Poate că băiatul a auzit totuși ceva și Darke îl vrea mort. Ne-am putea folosi de asta. Tot ce îmi trebuie este o pistă.

— Plata la bancă?

— L-am sunat pe manager, însă nu ne poate spune nimic fără un ordin judecătoresc. Nu mă surprinde.

— First Union. Ar trebui să-ți alegi o țintă mai modestă. Poate pe cineva de la ghișeu.

Walk a ridicat o sprânceană.

— Ce, crezi că nu mă pricep să îmbrobodesc pe cineva? Îi am pe tații ăștia nenorociți care își ascund sursele de venit, așa că mă pot duce direct la

sursă.

— Și metoda asta funcționează?

— Nu întotdeauna, însă am făcut câteva favoruri și pe câțiva i-am și împrumutat cu bani. Viață de avocat, ce să-ți zic? Tu cunoști tot orașul, Walk, așa că trebuie să existe ceva pe care să te poți baza.



Se plimba pe Main, privind în pământ, ignora salutarile oamenilor, s-a oprit abia când Alice Owen i-a tăiat calea, cu cățelușă în brațe.

— Ai putea s-o supraveghezi puțin, Walk? Trebuie doar să intru...

— Iar eu trebuie să ajung undeva.

— Pe cuvânt, durează doar un minutel, a spus ea pasându-i animalul – acea corcitură enervantă – îndreptându-se către Brandt's Deli.

Walk a privit-o prin vitrină cum stă la șuetă cu fata de la tejghea, cu siguranță comanda cine știe ce monstruozi pe bază de soia în vreme ce discuta despre brânzeturile de douăzeci de dolari kilogramul. Și-a coborât privirea către cățelușă – văzând-o cum își rânjește colții la el –, apoi s-a uitat din nou la Alice. Între timp aceasta se întâlnise cu Bree Evans, iar acum erau prinse într-o discuție animată.

Walk și-a privit insigna de polițist și s-a gândit la zilele lui nenorocite, secate de orice urmă de viață.

A lăsat câinele jos și i-a scos lesa, aruncând-o în coșul de gunoi din apropiere.

Cățelușă s-a uitat la el, în ochii ei bulbucăți se citea o mare nedumerire. Apoi, precaută, s-a uitat la sălbătică din jur, și-a regăsit animalul interior și luat-o la pas pe Main.

Walk a plecat, a traversat o parcare pustie, și-a frecat palmele și și-a îndreptat spatele. Acesta urma să fie rolul pe care-l avea de jucat pe lumea asta. Năucit de medicamente, a încetinit pasul, incapabil să se concentreze.

S-a oprit în fața căsuței, și a privit-o. Nu văzuse muncitori la treabă, nici măcar nu știa că vechea construcție fusese renovată. Gândul îi trecuse prin minte la o oră după ce Martha plecase acasă, când citea pentru a suta oară transcrierile interviurilor.

Dee Lane.

Îl întâlnise pe Darke la bancă, la First Union, unde ea lucra la ghișeu de când o știa Walk. O sunase pe Leah când își dăduse seama că nu aveau adresa ei actualizată. A simțit un gol în suflet când Leah i-a spus că Dee încă locuia în casa aceea decrepită de pe Fortuna Avenue, proprietatea lui

Darke, pentru care acesta semnase înștiințarea de evacuare.

Căsuța însă nu mai era deloc decrepită, ferestre noi, verandă nouă. Lemnăria încă mirosea a lac, iar vopseaua lucea, în curte erau flori noi, înconjurate de zone de iarbă proaspăt semănată. Apăruseră o poartă, un gard – semne de mândrie răsărite într-un loc al disperării.

Dee Lane l-a întâmpinat în pragul ușii înainte ca el să apuce să bată, un zâmbet reținut când s-a dat la o parte, făcându-i loc să intre.

Interiorul rămăsese cam același, în locul cutiilor de carton Walk a văzut o viață despachetată, fotografiile și mobila în vechile lor locuri. Dee s-a dus să prepare cafea. Walk a întrebat-o dacă poate folosi toaleta, apoi a urcat la etaj. A văzut dormitorul fetei mai mari, fanionul Universității Yale, pus acolo cu multă vreme în urmă, Walk auzise că ambii copii sunt isteți. Apoi dormitorul mezinei, cu pereții roz, așternuturi noi pe pat. Locuința nu vădea un aflax indecent de bani, însă existau un televizor și un computer noi. Cândva știuse cum le cheamă pe fete, însă acum memoria îi juca feste.

A revenit la parter, iar Dee l-a condus în curte, unde s-au așezat la o măsuță.

— Știu ce crezi, i-a spus ea.

— Pur și simplu mă bucur că te-a lăsat să rămâi. Eu îmi imaginam că nu voi găsi aici decât resturile unei case demolate de Darke ca să-și vâre-n buzunar câteva milioane de dolari și așa mai departe.

Dee a sorbit din cafea, uitându-se la apa oceanului de parcă și acesta ar fi fost abia scos din cutie, nu doar recent vizibil, din cauza demolărilor.

— Ce mai privești.

— O, da. De fiecare dată când mă trezesc, aproape că nu-mi vine să cred. Tot mai devreme acum, în jur de cinci. Îmi place să privesc apusul. Te-ai uitat vreodată cum soarele dispare în ocean, Walk?

— Bineînțeles.

Dee și-a aprins o țigară și a tras fumul în piept de parcă acesta ar fi fost singurul lucru care o împiedica să urle. Walk știa ce făcuse, ea știa ce făcuse, însă în această piesă de teatru încă mai erau replici de rostit – repetiții pentru cea mai plicticoasă dramă din câte există.

— Prin urmare, în noaptea aceea erai cu Darke. Star. În noaptea în care a fost împușcată mortal.

Dee a avut o tresărire, de parcă vorbele lui ar fi fost de prisos.

— Am vorbit deja despre asta.

— Așa este.

— Arăți obosit, Walk.

Walk s-a căznit să-și domolească tremurul mâinii – ascunzându-și-o sub măsută –, apoi și-a scos ochelarii în vreme ce deasupra lor norii începeau să se adune.

— Deci el a fost aici în noaptea aceea. Ce făceați? Amintește-mi.

— Ne futeam, a răspuns ea pe un ton lipsit de orice umbră de emoție.

Cu ceva vreme în urmă Walk ar fi roșit. În schimb a zâmbit mâhnit, înțelesese mesajul și nu-i purta pică lui Dee pentru asta.

— Am muncit toată via...

Dee s-a oprit ca să tragă puternic din țigară.

— Mi-am plătit taxele, mi-am crescut copiii, nu mi-am ucis soțul care mă înșela pe toate drumurile. Nu am luat niciodată nimic de la nimeni.

Walk a sorbit din cafea, prea fierbinte ca să-i poată simți gustul.

— Știi câți bani câștig eu într-un an, Walk?

— Nu suficienți.

— El nu plătește pensie alimentară. Ți se pare corect? Își ascunde toți banii ca să nu plătească pentru fetele pe care le-a adus pe lume.

Dee și-a lăsat privirea în pământ.

— Frații Radley. Sunt...?

— Mama lor e moartă.

— Iisuse, Walk! a exclamat ea trecându-și o mână prin păr, încheieturi subțiri, vene vizibile. Vrei să faci din momentul ăsta unul mai dificil decât trebuie. Am înțeles că l-ați prins deja pe făptaș, nu-i așa?

— Nu te-ai gândit unde a fost cu adevărat Darke în noaptea aceea?

Dee și-a dat capul pe spate, deschizând ușor gura ca să dea fumul afară.

— Măcar ți-ai luat niște măsuri de siguranță?

— Nu știu la ce te referi, a răspuns ea cu ochii înlăcrimați.

— Aș putea să te chem la secție, să depui mărturie. Știi care e pedeapsa pentru sperjur?

Poate că ar fi reușit să dovedească faptul că Darke mințise, însă asta nu însemna mai nimic în absența multor altor informații.

Dee a închis ochii.

— Nu am familie. Suntem doar noi: eu și fetele mele. Nimeni altcineva.

Walk nu avea inima să despartă o mamă de copiii ei. Povara ar fi fost prea mare. Știa asta din conversațiile pe care le purtase cu Hal. Văzuse cum îi afectase o astfel de traumă pe Duchess și pe Robin.

— Am nevoie de ceva. O favoare. S-ar putea să nu ducă la nimic, însă

am nevoie de ea.

Dee nu a întrebat despre ce era vorba, doar a încuviințat.

Walk s-a întins și i-a atins mâna, iar ea i-a strâns-o cu putere, de parcă n-ar mai vrut să-i dea drumul, de parcă ar fi putut smulge de la el propria izbăvire.

În fiecare noapte dormea iepurește, așa că sărea rapid în picioare, își pune un tricou și o pereche de blugi de cum auzea zgomotele. Robin dormea adânc alături, ghemuit în poziție fetală, cum făcuse și în camera de așteptare a spitalului Vancour Hill.

A ajuns la geam și a ridicat un deget, apoi și-a găsit tenișii și s-a strecurat pe scări, ieșind în noaptea rece.

El purta un fular și o căciulă de lână, bicicleta o sprijinise de poartă.

— Rahat, Thomas Noble. Dacă vrei să știi, fereastra în care aruncai cu pietricele este a lui Mary Lou.

— Scuze.

— Cât drum ai bătut până aici?

— Am plecat la ora cinei, i-am spus mamei că dorm la un prieten.

— Tu nu ai prieteni.

— Am început să mă văd cu Walt Gurney.

— Băiatul ăla cu o problemă la ochi?

— Nu e contagios decât dacă îl atingi.

Purta un palton atât de gros, încât aveai impresia că trupul îi era vârât într-o stivă de anvelope.

S-au mutat în curtea întinsă. În spatele unor copaci desfrunziți se afla un mic heleșteu. Robin stătuse acolo o oră încheiată înainte ca doamna Price să-i spună că nu sunt pești.

S-au așezat pe o bancă din piatră, sub luna aflată în ultimul pătrar și sub lumina strălucitoare a stelelor.

— Ar trebui să porți mănuși obișnuite. Nici măcar Robin nu mai poartă din astea cu un singur deget.

Thomas Noble s-a întins și i-a luat fetei mâna, suflându-i peste degete ca să i le încălzească, apoi a dat să spună ceva, însă în cele din urmă a rămas tăcut.

— Ai apărut în ziar. Toate chestiile care s-au întâmplat. Am păstrat tăieturile.

— Am văzut toate articolele.

— Mi-aș dori să te întorci la școală.

O privire îndreptată spre casa cufundată în somn, apoi spre casa vecinilor. Trezește-te, du-te la slujbă, plătește facturi. Pleacă în vacanță. Fă-

ți griji din pricina pensiei și a ședințelor cu părinții, gândește-te ce mașină îți vei lua și unde îți vei petrece Crăciunul.

— Îmi plăcea de Hal. Știu că era înspăimântător și așa, însă tot îmi plăcea de el. Chiar îmi pare rău pentru tine, Duchess.

Duchess a luat niște zăpadă în palme și a făcut-o bulgăre până a simțit cum o dor degetele.

— Mă gândesc la următoarea mișcare. Trebuie să respir din nou. Nu-mi permit s-o dau în bară, asta știu. Iar fata asta, Mary Lou... mi-ar plăcea să-i rup capul.

Thomas Noble și-a tras căciula peste urechi.

— Trebuie să mă întorc în Cape Haven. I-am promis lui Robin că de data asta voi găsi pentru noi un cămin permanent. E tot ce contează pentru el.

— Am întrebat-o pe mama dacă nu ați putea veni să locuiți la noi, însă...

Duchess și-a fluturat o mână, făcându-i semn să se potolească.

— Dacă relația ei cu poștașul va continua, probabil vei avea un frățior sau o surioară destul de curând.

Thomas Noble s-a încruntat.

— Nu am nevoie de nimeni... însă fratele meu... e încă foarte mic, serios. Tu crezi că pe lumea asta există gesturi complet dezinteresate, Thomas Noble?

— Desigur. Ca atunci când ai venit cu mine la balul de iarnă.

Duchess a zâmbit.

— Mie cel mai mult îmi place iarna. Dintre toate anotimpurile. Și cred că aici, în Montana, ne bucurăm de cea mai multă iarnă.

— De ce?

Băiatul și-a ridicat mâna beteagă, acoperită complet de mănușă.

— De aia porți mănuși cu un singur deget.

— Da.

— A fost odată un proscris, William Dangs, un individ dat dracului, care a apucat să jefuiască trei bănci înainte să fie prins. Avea doar o singură mână, cealaltă îi fusese tăiată de la umăr.

— Pe bune?

— Da, a răspuns ea extrem de bucuroasă că Thomas Noble nu-i știa toate poveștile.

Duchess a început să tremure.

Băiatul și-a scos paltonul și i l-a pus pe umeri.

Apoi a început el să tremure.

— S-ar putea să ne trimită undeva departe. Dacă ne va dori cineva, vom putea fi trimiși oriunde în țară.

— O să vin cu bicicleta până acolo. Nu contează unde.

— Nu am nevoie de nimeni.

— Știu. Ești cea mai dură fată pe care am cunoscut-o vreodată. Și cea mai drăguță. Și știu că probabil o să-mi tragi una, însă cred că lumea mea este infinit mai bună pentru că ai apărut tu. Înainte nu era populată decât cu copii care râdeau de mine, care mă arătau cu degetul, care șușoteau. Nu și acum. Și mai știu că...

În momentul acela Duchess l-a sărutat. Primul ei sărut. Și al lui. Buzele lui erau reci, nasul presat de obrazul ei, la fel de rece. Thomas Noble a rămas prea zăpăcit ca să se gândească s-o sărute la rândul lui. Duchess a întrerupt sărutul și și-a îndreptat privirea spre heleșteul înghețat.

— Tacă-ți fleanca, a spus ea.

— Nu am zis nimic.

— Dar aveai de gând.

Au respirat la unison.

— Hal zicea că începem cu sfârșitul.

— Și atunci unde ne aflăm acum?

— Nu cred că are importanță.

— Oriunde ne-am afla, sper că vom mai putea rămâne puțin.

S-au ținut o vreme de mână, apoi s-au ridicat și au străbătut înapoi curtea, cu primăvara îngropată atât de adânc în pământul ei. În casă erau valiza și fratele ei, nu mai avea nimic altceva pe lume. Nu se putea hotărî dacă era o ființă liberă sau una din cale-afară de blestemată.

Thomas Noble și-a luat bicicleta sprijinită de poartă și a dat la o parte zăpada depusă pe șa.

— Cum m-ai găsit? a întrebat ea în timp ce îi înapoia paltonul.

— A vorbit mama cu asistenta socială.

— Aha.

Băiatul s-a urcat pe bicicletă.

— Hei. De ce ai venit aici tocmai în noaptea asta?

— Am vrut să stau de vorbă cu tine.

— Și ce altceva? Te pot citi ca pe o carte deschisă. Spune.

— Îl caut. Pe Darke. În fiecare zi, după școală, mă duc cu bicicleta până la ferma Radley și încep să cutreier pădurea.

— S-ar putea să găsești acolo un cadavru.

— Păi asta și sper.

Băiatul a lăsat bicicleta să meargă singură până la capătul aleii înclinate a familiei Price. Duchess l-a urmat până la stradă. Cutii poștale frumos aliniat, fiecare având pictat câte nume de familie: Cooper, Lewis, Nelson. Lui Robin îi plăcea să le citească cu voce tare.

— Thomas Noble.

Băiatul s-a oprit, s-a sprijinit într-un picior și s-a uitat peste umăr.

Duchess a ridicat o mână.

El i-a răspuns la fel.

Când a revenit în camera lor, l-a găsit pe Robin plângând, ghemuit lângă perete și ținându-și capul în palme.

— Ce e?

— Unde ai fost? a întrebat el printre suspine.

— A trecut pe-aici Thomas Noble.

— Patul.

Duchess s-a uitat la așternuturile făcute ghemotoc.

— Patul e ud, a spus el cu obidă în glas. Am visat ceva despre noaptea aia, am auzit ceva. Am auzit voci.

Duchess l-a tras lângă ea și l-a sărutat pe creștet, apoi l-a ajutat să-și scoată pantalonii și tricoul. L-a băgat în cadă și l-a spălat.

Când a terminat, l-a îmbrăcat cu pijamale curate și l-a culcat în patul ei. Când a început să curețe salteaua, Robin era deja cufundat în somn.



Walk stătea în pat, cu gândul la informațiile pe care le adunase. Dickie Darke mințise în legătură cu alibiul lui din noaptea în care Star fusese ucisă. Milton îi făcuse o vizită. Poate că plecaseră în ziua aceea la vânătoare, însă Walk nu prea credea asta. Milton dispăruse. Walk trecuse pe la el și găsisese casa cufundată în întuneric. Nu avea unde să întrebe despre el, niciun motel, nimic. Milton obișnuia să campeze și apoi să vâneze în pustietate într-un fel de solitudine pe care nu ar fi putut s-o suporte în Cape Haven.

Cu o oră înainte de răsărit, Walk s-a dat jos din pat și s-a îmbrăcat. A băut o cafea și s-a urcat în mașină, înspre Cedar Heights.

Nimeni nu era la poartă la o asemenea oră, așa că Walk și-a lăsat mașina sub niște copaci și s-a strecurat sub cerul care începuse să se lumineze, a traversat aleea și a intrat prin poarta laterală.

Niciun semn de viață în vreuna dintre case, nici măcar în cea aflată peste drum. A înaintat relaxat, cu capul sus, știind că toate mișcările lui erau

înregistrate de camerele de supraveghere. Nu își dădea seama dacă de vină era lipsa somnului sau tremurul de care suferea, însă în dimineața aceea nu-i păsa de belelele pe care părea să le caute cu lumânarea.

S-a strecurat pe lângă casă, a deschis poarta, a intrat în curte și a rămas încremenit când a văzut ușa din spate. Unul dintre geamurile acesteia dispăruse, fusese extras cu grijă, de parcă făptașul s-ar fi străduit să nu facă niciun zgomot. Walk s-a gândit la tipii care îl căutau pe Darke, apoi a întins mâna și a rotit clanța.

A început să cerceteze locuința, însă nu a găsit nimic nelalocul lui: televizorul stins, fructe de plastic în bol. A ajuns la etaj și a aruncat o privire prin dormitoare. Paturi făcute, de parcă o familie perfectă tocmai ieșise o oră în oraș pentru ca niște cumpărători potențiali să-și poată admira în liniște viitorul casnic.

S-a uitat pe sub pat, a tras așternuturile, a aruncat o pernă pe podea. Apoi a zărit ceva complet nelalocul lui. Chiar acolo, în pat: un tricou mic, roz. Tricou de fetiță. S-a gândit să-l pună într-o pungă, ca probă, și apoi să-i explice lui Boyd ce făcuse – apoi s-a răzgândit și și-a notat amănuntul în carnetel, ca să nu uite.

Apoi a zărit luminile unor lanterne.

S-a lăsat pe vine, s-a apropiat de fereastră și a auzit o mașină turându-și motorul în gol. A riscat să arunce o privire: un alt sedan, însă aceiași doi indivizi. Tipul cu barbă a coborât geamul mașinii – chipul lui luminat doar de jarul țigării –, apoi a început să se uite la casă.

Walk își număra bătăile inimii.

A durat un sfert de oră până când cei doi s-au retras, mașina lor îndepărtându-se încet. De data aceasta Walk reușise să rețină numărul de înmatriculare – indiferent la ce i-ar putut folosi.

A coborât în bucătărie și a aprins lumina, ca să scotocească peste tot.

A fost cât pe ce să nu observe cel mai important amănunt.

S-a lăsat în genunchi, cercetând dalele de gresie.

Nu încăpea nicio îndoială că era sânge.

A durat trei ore până când echipa de criminaliști a ajuns la fața locului – și asta pentru că lui Walk i se făcuse o favoare. Când o sunase, Tana Legros era la sfârșitul turei. Walk îl prinsese cândva pe fiul ei fumând „iarbă” la o petrecere, în Fallbrook. Recunoscuse numele de familie și îl dusese pe puști acasă în loc să-l aresteze. Pentru gestul acesta, Tana îi rămăsese pe veci recunoscătoare.

De cum a ajuns Moses la slujbă, Walk a încercat să discute, numai ca să descopere că cea mai simplă metodă de persuasiune era o bancnotă de douăzeci de dolari.

La fața locului a ajuns și Tana, însoțită de un criminalist tânăr, metodic și pasionat de propria meserie. Acesta a stat deoparte, ridicând o sprânceană când Tana și-a coborât masca arătând către bucătărie. Cum jaluzelele erau trase, reactivul cu luminol a făcut ca podeaua să strălucească.

— Iisuse, a exclamat Walk. Sânge?

— Da, a răspuns Tana.

— Mult?

— Da.

— Poți să iei un eșantion pentru laborator?

— Ai un mandat de percheziție pentru locul ăsta?

Walk nu a răspuns nimic.

— Înseamnă că nu pot scoate bucata asta de gresie.

— Îmi pare rău.

— O să iau o probă pe bețigaș și o să văd ce găsesc. Dacă-mi poți oferi mai multe informații, o să încerc să aflu al cui este sângele. Însă nu vom rezolva nimic dacă ADN-ul persoanei nu e în baza noastră de date.

Walk s-a gândit la indivizii care îl căutau pe Darke. Apoi la Milton.



A lăsat mașina de poliție pe trotuar, a străbătut curtea din față a locuinței lui Milton, apoi a bătut cu putere la ușă.

— Milton! a strigat el, apoi a revenit pe stradă ca să se uite la ferestrele de la etaj.

A auzit un zgomot în spatele lui, așa că s-a întors și l-a zărit pe Brandon Rock udându-și peluza.

— L-ai văzut cumva pe Milton?

— E în vacanță.

Brandon arăta ca naiba, ochelari fumurii, barbă de câteva zile, părul neîngrijit.

— Ești în regulă?

— Nu ți-a zis Leah?

— Ce să-mi zică?

— Aia nici măcar nu-și mai vorbesc. Probabil că ea nu știe, a spus Brandon cu un aer confidențial.

— Știi ceva, Brandon?

— Ed m-a concediat.

Walk s-a apropiat de el, simțind imediat în nări mirosul de alcool.

— Pe mine, pe John și pe Michael.

— Îmi pare rău.

Brandon a dat din mână a lehamite, apoi s-a întors și s-a îndreptat cu pași clătinați spre casă.

— Piața e în scădere. Economia e în scădere. Baliverne. Ed a adus firma la sapă de lemn. Macheală, femei. Se ducea la The Eight mai des decât mine, iar eu practic locuiam acolo.

Walk a tras un capac de pubelă, s-a așezat cu picioarele pe el și a sărit peste poarta laterală a lui Milton, în curtea din spate. A simțit cum i se zguduie oasele în momentul impactului.

A găsit cheia sub o piatră decorativă. Cu cinci ani în urmă, Milton adoptase o corcitură jigărită pe care a îngrășat-o atât de tare, încât peste un an a fost nevoit s-o eutanasieze. Cu atâta carne, avusese parte de o moarte veselă. Walk acceptase să hrănească potaia când tatăl lui Milton trecuse la cele veșnice.

A intrat în casă.

A simțit imediat mirosul de sânge, bănuind că Milton îl emana pe oriunde trecea. A văzut un calendar atârnat pe perete, două săptămâni încercuite cu carioca. Exista chiar și un semn care marca ziua în care ar fi urmat să redeschidă măcelăria.

— Milton! l-a strigat el tare, în caz că măcelarul s-ar fi aflat în baie – genul de imagine capabilă să-ți preschimbe pe vecie toate visele în coșmaruri.

Nimic în living.

A urcat scările și a aruncat o privire în camera de oaspeți. O saltea întinsă pe jos, fără așternuturi. Apoi a intrat în dormitorul principal.

Acesta arăta îngrijit; o pătură groasă întinsă pe pat, în ciuda căldurii, o veche măsuță de toaletă, cu oglindă, poate una pe care o folosisese mama lui. Pe perete un cap de cerb fixat pe o placă de mahon. Ochii morți ai acestuia l-au făcut pe Walk să se întrebe ce fel de om și-ar dori ca un astfel de trofeu vânătoresc să se zgâiască în permanență la tine, în timpul somnului.

Era și o bibliotecă plină cu cărți despre vânătoare, capcane, hărți ale zonelor sălbatice. Nimic însă despre astronomie.

S-a apropiat de fereastră, a văzut telescopul – Celestron-ul – și a atins cu degetul partea din spate a acestuia. Stratul de praf era destul de gros, de

parcă Milton nu ar mai fi folosit aparatul acela de vreun an.

S-a aplecat, a privit prin vizor și a inspirat adânc în momentul în care și-a dat seama că telescopul nu era îndreptat spre cer, ci către casa de peste drum.

Către o anumită fereastră.

Cea a dormitorului lui Star Radley.

S-a gândit apoi la Milton, mereu serviabil, la camioneta lui Comanche, cum îi scotea vecinei gunoiul, cum îi dădea lui Duchess bucăți de carne pe care să le ducă acasă. Walk dintotdeauna se gândise la el ca la un om bun – probabil neînțeles și puțin bizar –, însă în general un tip decent. A tras o înjurătură mută, apoi a început să scotocească prin sertare.

Sub pat a găsit o valiză, pe care a scos-o și a pus-o pe saltea.

Garda Civilă.

Asta stătea scris cu un marker pe capacul valizei. Înăuntru, o ordine desăvârșită, toate fotografiile erau catalogate.

Și erau cu sutele. Unele Polaroid, altele de o calitate mai bună. A extras una și a văzut-o pe Star semidezbrăcată, în chiloți și cu sânii dezgoliți. Fotografiile erau rânduite pe diverse teme. În unele vecina măcelarului era îmbrăcată, făcându-și de lucru prin curte, în altele apăreau Robin și Duchess, însă era limpede că nu ei ocupau prim-planul. Walk și-a îndreptat apoi atenția către pozele nud. Star aplecată, Star dezbrăcându-se înainte să-și pună cămașa de noapte.

— Milton, al dracului nenorocit.

Unele fotografii erau vechi – zece ani de voyeurism. I-a atras atenția una de cuplu, ea cu un tip cu care obișnuia să se vadă, însă Walk nu-și aducea aminte numele lui. Bănuia că Milton spera să-i surprindă făcând sex, însă în valiză nu se aflau decât instantanee în care Star îl pupa pe tip de noapte bună, după care acesta se retrăgea în camera de zi.

Apoi Walk s-a oprit.

Dosarul pe care scria *14 iunie*.

Ziua în care Star fusese ucisă.

A dat paginile cu o mână tremurândă, apoi a înjurat din nou în barbă, toate foile erau goale.

A mai aruncat o privire prin locuință, apoi a sunat la secție. A răspuns Leah Tallow, care s-a arătat șocată când Walk i-a povestit ce descoperise.

Avea să-l aducă pe Milton la secție – de cum îl va găsi.

Se obișnuiau cu viața lor fragmentată.

Rămâneau tăcuți, în urmă, în fiecare dimineață, în timp ce Mary Lou și fratele ei își adunau prietenii în drum spre școală. Copiii le aruncau câte o privire peste umăr, șușotind și izbucnind în râs. Într-o zi, Duchess a alunecat pe gheață, și-a rupt blugii și s-a tăiat la genunchi. Cei din gașca lui Mary Lou nu s-au oprit s-o ajute, așa că s-a ridicat în picioare și și-a văzut de drum, schiopătând, cu rucsacul ei și al lui Robin.

Doamna Price a adăugat o folie de plastic pe patul lui Robin. De fiecare dată când se suia în pat, împreună cu Duchess, folia foșnea înfiorător.

S-au întâlnit cu două cupluri.

Primul, domnul și doamna Kolene. Duchess și-a dat imediat seama că Shelly se străduise din răputeri să-i facă să vină la întâlnire, locul ales fiind zona de joacă a parcului de pe Twin Elms Avenue. Duchess îl dădea pe Robin în leagăn în timp ce familia Kolene și Shelly stăteau pe una dintre băncile din parc, bând cafea dintr-un termos și uitându-se la cei doi copii de parcă ar fi fost niște animale interesante dintr-o grădină zoologică.

— La ce căcat se holbează? Ce vor de la noi, să facem numere de magie?

— Ssst, s-ar putea să ne audă.

Duchess a scos un șervețel din buzunar și i-a șters lui Robin nasul, apoi a continuat să împingă leagănul în timp ce Shelly le zâmbea.

— Tipul are meclă de bibliotecar.

— De ce?

— Nu vezi ce ochelari are? Și mai poartă și vesta aia croșetată. Cred că sunt prea bătrâni ca să mai poată avea copii, așa că acum încearcă să adopte. S-ar putea ca el să aibă probleme cu sperma sau poate că ea e la fel de stearpă ca deșertul Mojave.

Robin s-a uitat la ea:

— Ce înseamnă stearpă?

— Înseamnă că i-au murit anumite părți anatomice.

— Dar pare în regulă.

— Simt cum îi iese amărăciunea prin pori. Ar fi trebuit să-și congeleze ouăle. Nu ne va iubi cum trebuie.

— Dar nimeni altcineva nu a venit să ne vadă.

— Vor veni. Shelly a zis că trebuie să avem răbdare, nu-i așa?

Robin și-a coborât privirea în pământ.

— Nu-i așa?

— Da, probabil.

— Oamenii ăștia sunt testați. Aprobați. Se duc la cursuri unde învață cum să devină părinți responsabili.

Duchess a împins leagănul cu și mai multă putere, până când lanțul acestuia a început să se curbeze, făcându-l pe Robin să țipe și să râdă în același timp. Puterea lui de adaptare o mira. Le zâmbea domnului și doamnei Price atât de mult – sperând probabil ca ei să-i răspundă.

Duchess se străduia din răspuțeri să-și țină sub control temperamentul, nu zicea nimic atunci când Mary Lou rânjea afectat sau când Henry refuza să-l lase pe Robin să se joace cu jocurile lui. Duchess îngropase gândurile despre Hal și despre cum murise, precum și pe cele despre mama ei și despre cum murise ea. Se uita la westernuri vechi, își citea cărțile, știa că răzbunarea putea să coloreze viețile oamenilor cu o asemenea intensitate încât ar fi întunecat toate sentimentele pozitive pe care le-ar fi avut mai înainte.

Walk era persoana care o ajuta să nu facă vreo prostie. El veghea ca ea să rămână o fată bună, îndreptându-i atenția spre viitor și nu către prezent. Walk îi amintea că există și bărbați buni – buni din cap până-n picioare. Faptul că în viața ei exista un om precum Walk o oprea acum pe Duchess să se apropie de familia Kolene și de Shelly ca să le spună să se care naibii, că ea va avea oricum mereu grijă de Robin și că nu are de gând să se lase păgubașă cu una, cu două. Doamna Kolene a ridicat o mână, Robin răspunzându-i cu un zâmbet larg și fluturându-și mâna cu putere, de parcă nu știa ce se întâmpla. Cei doi posibili părinți adoptivi abia schimbaseră câteva vorbe cu copiii. Le puseseră vreo două întrebări, cu accentul lor puternic de Midwest, greu de plasat – doar un alt cuplu care încerca să-și împlinească viața, însă dându-și seama din prima clipă că nu copiii Radley le-ar fi putut oferi asta.

— Nu e o potrivire bună, le-a spus Shelly în drum spre locuința familiei Price.

Doamna Price se arătase supărată întreaga seară, de parcă în ziua aceea Duchess și Robin și-a fi jucat prost rolurile, de parcă se săturase de ei și voia fețe mai tinere, mai proaspete, pe care să le târască la biserică în fiecare duminică și să se laude cu ele.

La următoarea întâlnire s-au prezentat domnul și doamna Sandford. El

era colonel în retragere, iar ea o casnică într-o casă goală.

S-au așezat pe aceeași bancă din parc, împreună cu Shelly, făcând conversație de complezență, în timp ce îi evaluau din priviri pe cei doi copii. Colonelul o ținea tot într-un râs, lovind din când în când cu palma genunchiul soției, suficient de tare ca să-i lase urme.

— Åsta sigur o să ne bată, a spus Duchess stând lângă leagăn.

Robin s-a uitat cu mai multă atenție la colonel.

— Probabil că va dori să te razi în cap și să te înrolezi.

— Dar s-ar putea ca ea să te învețe să faci pâine și cozonaci, i-a răspuns Robin.

— Nenorocitul naibii.

— Vezi că vorbești prea tare.

Cei doi s-au uitat la colonelul care continua să-i urmărească cu privirea. Duchess a luat poziție de drepti și i-a adresat un salut militar. Observând gestul ei, Shelly a schițat un surâs nervos.

Primele zile din martie, începuse deja dezghețul.

În fiecare noapte, Duchess se așeza la fereastră și urmărea cum zăpada se topește încet, iar Montana își recăpăta culorile. Diminețile aveau parte de un soare rece, însă cel puțin erau însorite. Zăpada de pe trotuare se topea, peluzele redeveneau verzi, tufele de merișori-de-stâncă deveneau fundalul maroniu al bobocilor albi care păreau să se înalțe până la cer. Duchess urmărea toate aceste schimbări, incapabilă să le perceapă frumusețea.

Se strecura prin mărunta ei viață fără sentimente, fiecare mișcare era un automatism, încât adesea uita în ce zi a săptămânii se aflau. Avea grijă de Robin, îl ducea la școală și le ignora pe Mary Lou și pe amica ei, Kelly, când acestea făceau mișto de pantofii sau geaca ei ori de marca de blugi pe care o purta. Shelly venea săptămânal, uneori îi lua la câte o înghețată, o dată i-a dus chiar și la cinematograful. Robin vorbea despre noua lor familie, despre faptul că tatăl va fi ca Hal, îl va învăța să pescuiască și să se joace cu mingea. Băiatul ținea speranța asta în mânuțele lui, pe zi ce trecea cu tot mai multă putere.

Într-o sâmbătă, Shelly i-a dus să vadă ferma. Evaluările aveau să mai dureze luni bune, așa că pământurile rămăseseră o vreme ale familiei Radley. Au făcut un mic ocol ca să-l ia și pe Thomas Noble.

O dimineată însorită de primăvară. Robin a dus-o pe Shelly să vadă cotețul, povestindu-i care fuseseră sarcinile lui. Duchess și Thomas Noble s-au plimbat pe câmpurile cândva semănate cu grâu, devenite între timp un

regat al buruienilor și al movilelor de pământ. Fata simțea o tristețe atât de adâncă, încât vreme îndelungată n-a fost în stare să rostească niciun cuvânt. Îl vedea pe Hal la fiecare pas, a simțit în nări miros de trabuc de cum au pășit pe verandă și s-au așezat pe balansoar. S-a împins în spate, lanțurile acestuia scârțâiau. Ar fi vrut să plângă, însă nu a făcut-o. A hălăduit o vreme pe câmpul pe care cândva galopa pe iapa sură. Îi era dor de ea aproape la fel de mult ca de bunicul ei.

Au părăsit ferma într-o tăcere grea, Robin plângea. Duchess l-a ținut de mână. Când au revenit la locuința familiei Price, au rămas o vreme pe stradă, privindu-i pe copiii vecinilor pe biciclete. Era tot mai cald, vara încă departe ținea totuși să-și facă simțită prezența.

— Am găsit pe cineva, a spus Shelly.

Duchess a perceput ceva în vocea ei, o umbră de emoție, dar era acolo. Ceva diferit.

— Cine? a întrebat Robin.

— Numele lor este Peter și Lucy. Sunt din Wyoming, unde am lucrat și eu cândva. Până de curând căutau să adopte un singur copil, însă le-am povestit cât de speciali sunteți voi doi...

— Deci ai mințit, a spus Duchess.

Shelly a zâmbit, ridicând o mână:

— Ascultați-mă până la capăt. Ei trăiesc într-un orășel. El e doctor, iar ea este învățătoare la clasa a treia.

— Ce fel de doctor?

— Un doctor adevărat.

— Un psihoterapeut? Pentru că nu vreau ca cine știe ce individ să se bage în...

— E un doctor obișnuit. Are un cabinet. Îi ajută pe oamenii bolnavi să se facă bine.

— Îmi place de ei, a spus Robin.

Duchess a oftat.

— Dacă vreți, vă puteți întâlni cu ei în următorul weekend.

Robin a privit-o pe Duchess atât de rugător, încât a făcut-o să dea aprobator din cap.



Au străbătut Route 5 în Priusul ei, de la Medford la Springfield.

La 160 de kilometri după Salem, au lăsat în urmă luminile strălucitoare și asfaltul neted, luând-o pe drumurile pline de hârtoape care străbăteau

comitatul Marion și treceau prin niște orașe-fantomă care nu mai apăreau decât pe hărți vechi.

Martha dormea. Când drumurile au redevenit netede și drepte, Walk și-a îngăduit să o privească și a simțit din nou acea împunsătură ascuțită care-l făcuse să tresară încă din ziua în care ea reapăruse în viața lui. Martha părea calmă, liniștită, atât de frumoasă, încât uneori Walk trebuia să se lupte cu dorința de a o săruta.

Zorii i-au prins pe Autostrada Calasade. Walk era atât de obosit, încât de câteva ori a depășit linia dublă continuă, făcând-o pe Martha să se întindă și să tragă ușor de volan.

— Ar trebui să tragi pe dreapta.

— Sunt în regulă.

În drum spre Silver Falls, au privit cum soarele își face apariția din spatele dealurilor, colorând câmpurile din jur în zeci de nuanțe de verde. Au poposit la un restaurant și au comandat omletă cu șuncă. Au băut câte o cafea atât de tare, încât Walk a simțit imediat cum revine la viață.

— Nu e departe, a spus Martha uitându-se la harta întinsă pe masă.

Au fost îndrumați spre Unity, o clinică privată din Silver Falls. Locul unde fuseseră trimiși banii lui Dickie Darke, așa cum indicau cele mai vechi extrase bancare pe care le descoperiseră. Cu o noapte în urmă, Dee își făcuse apariția acasă la Walk, bătuse la ușă și îi dăduse o hârtie pe care stătea scris numele beneficiarului.

După trei cești de cafea au plecat, Walk simțea cum cofeina i se strecoară în sânge în timp ce se apropiau de parcul statal Silver Falls. Martha-l ghida și în scurtă vreme treceau pe lângă terase forestiere. Stâncile se ridicau deasupra platourilor verzi și abrupte. Walk a deschis geamul ca să audă o cascadă.

Încă o curbă și au ajuns la poarta clinicii. Walk anunțase vizita, spunând că dorea să vadă locul. Și-a spus numele în microfonul de la intrare și porțile s-au dat în lături.

Au continuat pe aleea lungă, până când au văzut clinica, construcție modernă cu sticlă întunecată și cărămizi de culoarea nisipului. Ai fi putut crede că era un condominiu de lux ascuns printre copaci.

Pe femeia care i-a întâmpinat o chema Eicher. I-a așteptat la ușă, cu un zâmbet larg. I-a condus în spațiosul hol de la intrare, artă modernă, o sculptură care ar fi putut reprezenta un vultur. Un calm aparent domnea peste tot, nicio agitație, nicio grijă. La început Walk s-a gândit că era o casă

de odihnă, genul de loc în care tot felul de directori de firmă stresați ar veni să-și reîncarce bateriile. Doar că peste câteva clipe Eicher a revenit lângă ei, începând să le descrie profilul instituției, nevoile complexe ale pacienților și grija permanentă de care aceștia se bucurau în locul acela.

Eicher îi călăuzea cu vioiciune, în pofida celor douăzeci de kilograme în exces pe care le trădau formele ei. Un accent greu de plasat, poate german, însă plin de expresii locale. Nu i-a întrebat cine erau și în ce scop veniseră. Walk spusese la telefon ceva despre o rudă care avea nevoie de ajutor, de îngrijirea unui specialist. Eicher îl îndemnase să vină și să arunce o privire, nimic oficial. Era important ca persoana în cauză să se simtă bine acolo, nicio grabă.

Martha se ținea după ei fără să spună nimic, observând camerele de zi spațioase, ascensoarele și covoarele atât de groase, încât avea senzația că i se cufundă tălpile în ele.

Eicher a descris în detaliu istoria instituției, a menționat proximitatea parcului statal și calmul pe care acesta îl inspira pacienților. Clinica era dotată pentru orice fel de urgență, cinci medici angajați permanent, treizeci de asistente.

I-a condus apoi prin grădinile care se întindeau de-a lungul unui pârau mărginit de un garduleț. Walk a văzut doi brancardieri fumând afară, în dreptul unei uși duble. Eicher le-a aruncat o privire muștrătoare, cei doi s-au grăbit să-și stingă țigările și să-și reia munca.

— Aș putea să vă întreb cum ați aflat de noi? a întrebat Eicher.

— De la un prieten. Dickie Darke.

Femeia a zâmbit, dinți albi, o strungăreață vizibilă.

— Tatăl lui Madeline.

Walk nu a spus nimic.

— O fată excepțională. Iar domnul Darke este un om atât de puternic, după ce și-a pierdut soția în felul acela. Ați cunoscut-o pe Kate?

Martha a făcut un pas în față:

— Nu suficient de bine.

Chipul lui Eicher s-a întristat, singura fisură pe o fațadă impecabilă.

— Era o fată de pe aici. A copilărit în Clarkes Grove. Madeline e bucățică ruptă mama ei.

Eicher i-a condus din nou prin clădire. La final le-a dat o broșură, iar ei au promis că vor suna. Walk nu avea nevoie să mai pună și alte întrebări, găsise ce căuta.

— Vă rog să-i transmiteți cele bune. Sper să se vindece repede, a spus Eicher.

Walk s-a întors spre ea. Eicher i-a observat privirea surprinsă.

— Scuze. Accidentul. Dickie șchiopăta, zicea că a alunecat.

Walk a simțit că inima i-o ia la goană:

— Când a fost asta?

— Poate acum o săptămână. De unii oameni ghinionul pare să se țină scai, a mai zâmbit Eicher o dată, apoi s-a întors cu spatele și s-a îndepărtat.

Douăzeci și patru de kilometri până la Clarkes Grove, de unde au pornit într-o lungă plimbare pe pestrița stradă principală, diferită de cea din Cape doar prin poziția geografică. Walk a îndrăgit orașul pe loc. Au găsit vechea bibliotecă municipală la capătul străzii, demodată și ponosită de parcă ar fi supraviețuit numai din donații. Un interior pustiu, întunecat și răcoros, mirosul care persista în aer amintindu-i lui Walk de Portola și de cei doi ani de facultate.

Doamna în vârstă de la recepție nu și-a ridicat privirea din monitor, așa că Walk și Martha s-au îndreptat către partea din spate a sălii, unde erau două computere. Martha s-a apucat imediat de treabă, lângă el, cu picioarele lipite de ale lui. Walk se uita la ea, la felul în care își încrunta sprâncenele, la sânii care urcau și coborau odată cu respirația.

— Te holbezi la mine, domnule șerif?

— Nu. Scuze. Nu.

— Ce păcat.

Walk a început să râdă.

Martha a tastat rapid „Kate Darke”, iar arhiva bibliotecii a scos la iveală douăsprezece rezultate. Cei doi au început să citească în tăcere. Accidentul de mașină. Kate murise pe loc, în vreme ce Madeline suferise leziuni cerebrale catastrofale. Existau și fotografii în care se vedeau gheața și Fordul care ieșise de pe carosabil, mașina se prăvălise pe rambleul abrupt al drumului, izbindu-se de niște copaci și rămânând fără parbriz. Lacul din spate, clubul The Eight, singurul loc liniștit din imaginea aceea.

O singură fotografie de familie dinainte de accident.

Martha a mărit-o, iar Walk a rămas șocat de cum arăta Darke, privirea aceea goală era complet absentă pe vremea aceea.

— Prin urmare Madeline ar trebui să aibă acum paisprezece ani, a spus Martha.

— Da.

— Iisuse. E internată acolo de nouă ani. Cam de pe vremea în care Darke a început să facă transferurile. O căruță de bani.

Walk a mai găsit un articol, despre Madeline și despre efortul depus de cei de la Unity. Un material de presă plin de informații inutile. Fata era ținută în viață de o mașină.

Darke spera într-un miracol.

Harbor Bay.

Walk a ajuns acolo într-o jumătate de oră, fără să dea flash-uri pentru că autostrada Cabrillo era pustie. Primise telefonul la o oră după ce revenise din Portland.

A lăsat mașina de poliție aproape de poartă și a trecut pe lângă traulerele legănate de valuri – un Bayliner lucios și un șir de Navigators. Scânduri lipsă, apa clipocind dedesubt. A zărit un mic banc de draci-de-mare îndreptându-se brusc spre locul în care un bătrân arunca în apă ceea ce-i rămăsese din momeală.

Apa mișcătoare, briza sărată, o atmosferă înfricoșătoare.

Traulerul era un Reynolds model 1973, însă părea mai recent, vopsea nouă și o dungă albastră, Andrew Wheeler pe covertă, privind cum se sparg valurile.

Walk îl cunoștea vag. Andrew își dăduse de câteva ori întâlnire cu Star.

În depărtare se zărea Cape Haven, faleza, pământul coborând spre plajă, casa familiei King părând să domine peisajul. Andrew încă lucra împreună cu Skip Douglas, atât de bătrân și încărunțit, abia dacă scotea o vorbă când se afla pe uscat. Skip a pășit pe ponton, l-a salutat pe Walk cu o clătinare scurtă a capului și s-a îndreptat spre parcare, ca să cumpere niște beri cu care să se relaxeze după o zi de muncă.

Andrew a coborât de pe punte și cei doi bărbați și-au dat mâna, brațele lui Andrew, musculoase și bronzate, ochelari de soare pe creștet, cu toate că se însera. De cum a urcat pe covertă, Walk a zărit câteva lumini clipocind.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

— Am ieșit în larg cu niște orășeni, un grup din Sacramento. Trei inși, prieteni din copilărie aflați în drum spre Six Rivers.

Sezonul de homari dura din octombrie până în martie. Existau cote care țineau seama de numărul, mărimea și greutatea crustaceelor, însă cei mai mulți clienți nu doreau decât să-și petreacă o zi pe apă.

— Navigam încet, când Skip m-a chemat la el. Plasa se prinsese în ceva. Ni se întâmplă des și de fiecare dată e o adevărată bătaie de cap. Uneori scot din apă câte un costum de scafandru, așa că sunt nevoit să tai plasa în câteva locuri ca să scap de el.

Walk s-a sprijinit cu o mână de parapet, cu toate că valurile nu erau chiar

atât de înalte.

— De data asta însă era ceva greu. Skip și-a scos la un moment dat șapca, iar el e genul de om care nu transpiră niciodată. Am luat troliul și ne-am pus pe treabă. Apoi a ieșit la suprafață. Turiștii au început să vomite – toți trei. Păsările dădeau târcoale, mai multe ca de obicei. Așa mi-am dat seama. Croncăneau atât de tare, încât Skip s-a grăbit să închidă ochii mortului.

— Sper că nu l-ai atins mai mult de-atât.

Andrew a scuturat din cap, apoi s-a dat la o parte.

— Turiștii erau atât de îngrețoși, încât pe drumul de întoarcere a trebuit să-l acopăr.

Walk a dat prosopul la o parte, apoi a simțit cum i se taie răsuflarea.

Milton.

Umflat, vânăt, cu ochii ieșiți din orbite.

— Ești bine, Walk?

— Iisuse.

— Îl cunoști?

Walk a încuviințat. S-a gândit la sângele pe care îl descoperise acasă la Darke. În curând avea să-l compare în laborator cu cel prelevat de la cadavru, însă nu prea se îndoia de rezultat. Alte piese de puzzle de pus la locul lor, atât de disparate.

— Stai jos un pic, nu arăți prea bine.

S-au așezat pe punte și s-au pus să-l aștepte pe medicul legist. Andrew i-a întins lui Walk o bere, pe care acesta a dat-o pe gât în timp ce-i revenea culoarea în obraji.

— Ești mai bine acum?

— Tu nu pari deloc cutremurat, a spus Walk.

— Sunt la al treilea cadavru.

— Pe bune?

— Unul în Jersey, apoi am început să lucrez în Keys. Se petrec multe pe aici, prin Cape Haven.

— Prea multe.

Walk și-a ținut sticla de bere pe frunte, încercând să domolească o durere de cap abia apărută. A dus apoi berea la gură, simțind cum îi tremură mâna. De data aceasta nici măcar nu s-a străduit să-și ascundă tremurul.

— Te-am văzut la înmormântare. Îmi pare rău că n-am apucat să schimb o vorbă cu tine.

Atunci Andrew se ținuse deoparte, cu capul plecat, stătuse câteva minute, apoi dispăruse.

Andrew a dat din mână a lehamite.

— Eram... eram întristat. De tot ce s-a întâmplat, după ce am auzit ce pățise. M-am gândit la copii. Chiar și când mă întâlneam cu Star, băiatul încă era un bebeluș, însă fata mă tot săgeta cu privirea.

Walk s-a gândit la Duchess.

— Știi cine e făptașul? Mă refer la cadavrul de aici.

— Poate.

Andrew nu a insistat.

S-au uitat la o ambarcațiune care se apropia, lumini slabe peste apa liniștită.

Andrew și-a pus sticla de bere în față ca să-și ferească ochii de soarele stând să apună.

— Nu o mai văzusem de cinci ani. Însă continuam să mă gândesc la ea. Și nici măcar nu a fost... doar o tipă care m-a refuzat. Nimic de genul ăsta. Știi cum e când vrei să salvezi pe cineva, însă nu ai nicio idee cum s-o faci?

— Dar te-ai văzut cu ea ceva vreme.

— Câteva luni, poate. Am întâlnit-o într-un bar, am văzut-o cântând și i-am oferit ceva de băut. Mi s-a părut atrăgătoare, amuzantă și ușor dusă cu capul, ceea ce nu e ceva atât de neobișnuit în barurile prin care îmi fac eu veacul.

— Și după aceea?

— Eram și nu eram împreună. Aproape ca doi prieteni. Eu însă voiam mai mult.

Walk l-a privit cu atenție.

— Sex. Nu am făcut niciodată sex.

Walk a zărit o șalupă. Ceva neobișnuit: albă, luxoasă. Fără îndoială un turist care își adusese jucăria, vechiul și noul interacționând într-un fel care pe Walk încă îl sâcâia. Pe carenă se vedea un banner pe care scria „De vânzare”. Walk spera ca eventualul cumpărător s-o ducă undeva departe.

— Era frumoasă. Sexul e ceva special, nu-i așa? Știu că nu se cade să vorbim despre el, însă e ceva special. Iar într-o relație, dacă nu ai parte de sex, atunci de ce ai parte?

Walk s-a gândit la Martha, la genul lor de prietenie, la energia pe care o simțea de fiecare dată când se vedea cu ea, ducându-l cu mintea în niște locuri nepermise. Ea încuiase toate ușițele pe care cândva obișnuia să

pășească el, își încuiase mintea, îngropând amintirile acelea odată cu copilul pierdut.

— Ți-a explicat de ce? a întrebat Walk.

— A spus că în viață nu trăiești decât o singură mare poveste de dragoste. Și te poți socoti norocos dacă ai avut parte de ea. Orice relație aflată în umbra acesteia e ca și inexistentă.

Walk s-a gândit la Star. Ea nu avusese parte de un final fericit. Se ruga însă în fiecare noapte ca măcar copiii ei să aibă parte de unul.



În ziua întâlnirii, Robin era din cale-afară de emoționat.

Cu o noapte înainte stătuseră treji în timp ce băiatul vorbea despre Peter și Lucy de parcă i-ar fi cunoscut. A spus că și lui i-ar plăcea să se facă doctor. Doctor sau profesor. Duchess îi tot spunea să doarmă, pentru că ea voia să fie odihnită a doua zi. Robin a mai trăncănit o oră.

Duchess i-a scos pantalonii scurți și tricoul. El și-a pus pantalonii noi și cămașa pe care o purtase la înmormântare. A probat papionul, însă a renunțat la el. Și-a lustruit pantofii cei buni cu scuipat și cu niște șervețele de hârtie. Duchess a încercat să-i descâlcească părul, dar s-a lăsat păgubașă și i-a făcut o cărare.

Ea își pusese blugii și o bluză, însă Robin a țipat la ea până s-a schimbat într-o rochie. El a ales o fundă galbenă pe care Duchess să și-o prindă în păr, apoi a întrebat-o dacă nu s-ar putea farda puțin. Robin a sărit peste micul dejun, mulțumindu-se să stea la fereastră și să bea niște suc.

— Trebuie să te liniștești.

— Dacă nu vor veni?

— Vor veni.

În drumul către parc Robin a stat tăcut, privind pe geam. Duchess a observat că își ținea degetele încrucișate. Au oprit în parcare, apoi au ieșit în bătaia soarelui, triluri de păsărele, un vânticel mângâietor.

Peter era un bărbat scund, ușor supraponderal, însă își purta greutatea cu grație. Lucy zâmbea cu toată fața, într-un fel care a făcut-o pe Duchess să creadă că femeia aceea se născuse ca să devină mamă sau învățătoare la clasa a treia. Shelly le-a făcut cu mâna, apoi toți s-au apropiat.

Peter s-a întors cu spatele, apoi a fluierat. Un labrador negru și-a îndreptat privirea spre el, ținându-și o labă în aer, apoi s-a apropiat în fugă.

— Au și un câine, a spus Robin în șoaptă.

— Încearcă să te porți normal.

Robin s-a uitat la sora lui. Aceasta a așteptat puțin, apoi a încuviințat și el a luat-o la fugă către labrador, agităndu-și brațele prin aer.

— Rahat.

— Stai liniștită, a spus Shelly.

— Voia să-și aducă valijoara, în caz că oamenii ăștia ne-ar lua imediat.

— Rahat, a încuviințat Shelly.

Întâlnirea ar fi putut fi stânjenitoare, ca în celelalte dăți – străngeri de mână precaute și priviri prea atente, însă Peter și Lucy erau deschiși și prietenoși. S-au prezentat, au povestit cât au mers din Wyoming ca să ajungă la întâlnire, aducându-l cu ei și pe Jet, labradorul. Peter s-a dus să se joace cu Robin și Jet, rămânând însă în apropiere în vreme ce toți trei străbăteau iarba înaltă din parc. Robin se tot uita peste umăr, făcând cu mâna, până când sora lui s-a simțit datoră să-i răspundă.

Duchess nu a zis nimic nepotrivit, de fapt a cam tăcut. Lucy i-a spus că îi place rochia ei, iar Duchess i-a mulțumit pentru compliment. Lucy a întrebat-o cum e la școală, iar Duchess a răspuns că e bine. Apoi a întrebat-o cum e să trăiască la familia Price, iar ea a răspuns folosind același cuvânt: bine.

În tot acest timp Duchess privea și-și făcea griji: Robin ținându-l prea strâns de mână pe Peter, apoi mângâindu-l pe Jet și zâmbind exagerat. Când Lucy a spus că acasă au și găini, Duchess a sperat și s-a rugat ca Peter să nu-i fi pomenit același lucru lui Robin.

Zece minute mai târziu, Robin s-a întors către Duchess, iar buzele lui au format cuvântul *găini*. Duchess i-a zâmbit și Robin a început să bată din palme.

Au avut grijă să nu atace subiecte sensibile. Nu s-a discutat nimic despre trecut, deși la un moment dat Lucy a zis că îi părea rău pentru Hal, pentru tot ce se întâmplase. Apoi a spus că și mama ei murise pe când ea era mică.

La sfârșit, Robin l-a îmbrățișat pe Peter atât de îndelung, încât Duchess a trebuit să intervină.

Pe drumul de întoarcere Robin a vorbit întruna, aproape uitând să mai respire. A spus că Peter intenționa să mai organizeze o întâlnire, că atunci îl va lăsa să-l țină pe Jet de lesă. Shelly le-a spus că se purtaseră bine, că Peter și Lucy abia așteptau să se revadă.

— Și? a întrebat Robin.

— Vom vedea. Însă din nou am un presentiment bun, a răspuns Shelly.

Robin a bătut din palme, apoi a sărit din mașină și a străbătut în fugă

aleea familiei Price. Doamna Price l-a întâmpinat la ușă și i-a zâmbit lui Shelly.

— Nu ar trebui să rostești cuvântul rahat cu atâta ușurință. Nu înainte de a ști despre ce e vorba.

— E important să menții o atitudine pozitivă, a răspuns Shelly.

Duchess s-a frecat la ochi, fusese un an lung, însă acum nesiguranța începea să se risipească.

Nu știa dacă să creadă sau nu în Dumnezeu, însă în noaptea aceea s-a rugat.

Walk a găsit-o la biserică.

S-a oprit lângă ușă, privind oceanul și florile de pe morminte.

Martha stătea singură pe banca din față, uitându-se la vitralii și la amvon, același loc de pe vremuri când tatăl ei slujea acolo în fiecare duminică. Walk s-a așezat în vechiul lui loc din spate, tăcut, să n-o deranjeze. Își petrecuse dimineața vorbind la telefon, mai întâi cu Boyd, ca să-l informeze cu privire la Milton. I-a spus de legătura acestuia cu Darke, că se duseseră să vâneze împreună și că Milton fusese văzut intrând și ieșind din casa lui Darke. Nu pomenise nimic despre sânge, însă Boyd promisese că va cere un mandat de percheziție.

Apoi sunase un avocat pledant din Clearlake, un tip pe nume Carter, recomandat de Martha. Carter ținea să se întâlnească cu Vincent King, însă Walk nu avea cum să-i promită așa ceva. Procesul bătea la ușă, mai rămăseseră câteva săptămâni, nimeni nu ar fi avut timp să pregătească temeinic apărarea.

— Am nevoie de tine, a spus Walk și vechea biserică i-a purtat vorbele prin aer, făcând-o pe Martha să rămână nemișcată.

Apoi și-a ridicat capul, însă nu s-a întors cu fața spre el. A continuat să-și murmure cuvintele pentru rugăciune.

Walk s-a apropiat au stat amândoi în fața vechii cruci.

— Am nevoie de tine. Pentru proces.

— Știu.

Walk s-a uitat la cravata lui, o agrafă de aur, gulerul pe care îi erau prinse steluțele de ofițer de poliție. Nu se simțise niciodată într-atât de vlăguț sau poate că dintotdeauna se simțise așa, însă abia acum își dădea seama. Fusese din nou la doctorul Kendrick, care îi mărise doza. Nu putea opri ceea ce urma.

— Voi face greșeli. Greșeli care vor conta.

— Știu că nu e corect ce-ți cer.

— E mai mult de-atât. E o chestiune de viață și de moarte. Pe vremuri îmi doream să intru într-o sală de tribunal și să-i ajut pe oameni. Să fiu sprijinul lor, la bine și la rău. Doar că el mi-a răpit această năzuință. Tata.

— Dar încă ai fi putut să...

Martha l-a redus la tăcere privindu-l cu ochii plini de lacrimi.

— Nu am vrut să trăiesc o minciună.
— Milton e mort. Măcelarul. Cred că Darke l-a ucis. Tot el l-a ucis și pe Hal, ca să poată ajunge la copii.

— E îngrijorat că băiatul ar putea să înceapă să-și amintească.

Walk a încuviințat:

— Darke nu se mai poate întoarce acum aici. Datorează bani unor tipi, niște oameni foarte răi.

Între timp Walk căutase în baza de date numărul de înmatriculare și de data aceasta reușise să le dea de urmă. Sedanul aparținea unei firme de construcții din Riverside. Unul dintre directori avea legături cu o familie de mafioți. Problemele lui Darke nu aveau să dispară prea curând.

Martha s-a uitat la el.

— Povestește-i lui Boyd. Copiii au nevoie de protecție.

— I-am povestit, dar încă nu mă crede.

— Pentru că îi stă în cale cazul lui Vincent King.

— Dar dacă Vincent ar fi nevinovat, dacă l-am putea face scăpat...

— La naiba, Walk. Nici cel mai bun avocat din țară nu l-ar scăpa.

— Dacă Vincent e nevinovat, Darke îl va căuta pe Robin Radley, nu pe Duchess.

Walk a închis ochii dându-și seama că începe din nou să tremure, și-a masat gâtul simțindu-și mușchii atât de încordați, încât până și o simplă întoarcere a capului îi provoca dureri.

— Nu vrei să-mi spui care-i problema cu tine, Walk? Crezi că nu am observat? Pari epuizat. Ai slăbit ca naiba.

— E doar stresul.

— Dacă vei repeta asta la nesfârșit, vei începe s-o crezi.

— Nu-i adevărat.

Walk a privit o bătrână cum intră în biserică, îngenunchează, își face cruce apoi se face nevăzută. Poate că după asta avea să aibă parte de un somn liniștit.

— Ai ajuns obsedat, Walk. Pe vremuri mă uitam la tine și te citeam ca pe o carte deschisă.

— Aș vrea eu să redevin bărbatul de atunci. Doar că... totul se schimbă. Am început să mă pierd. Simt asta în fiecare zi. Mă gândeam cum totul se schimbă în jurul meu. Am trecut pe lângă pământurile Toller. Nici nu-ți poți imagina, toate casele acelea...

— Oamenii trebuie să locuiască undeva, Walk.

— Sunt case de vacanță. Vor împinge marginea orașului la nesfârșit.

— Ție ți-ar plăcea ca lucrurile să rămână așa cum sunt. Am văzut cum arată casa ta. Biroul tău. Cred că te agăți prea mult de trecut.

— Pe vremuri lucrurile erau mai bune. Când eram copii, mai ții minte? Îmi imaginam cum va fi viața mea: polițist în orașul natal, nevastă și copii, Liga Mică, excursii cu cortul.

— Și Vincent locuind peste drum. Poate că nevestele voastre ar fi fost prietene. Poate că v-ați fi făcut vacanțele împreună. Tu având grijă de grătare, supraveghind copiii care se dau cu placa de surf.

— Încă îmi imaginez acel moment, după treizeci de ani, cu atâta acuratețe. E atât de... aproape, că-l pot atinge, însă nu-l pot schimba.

— Povestește-mi despre Vincent, așa cum ți-l amintești.

— Ar fi făcut orice pentru mine. Genul acela de loialitate absolută. Roiau fetele în jurul lui, dar pentru el exista doar Star. Știa să se bată, însă nu începea niciodată o încăierare. Putea să devină retras, uneori cu zilele, și știam că tatăl lui era de vină. Mai era și haios. Pentru mine era cerul și pământul. Era fratele meu. Este fratele meu.

Nu putea vedea ochii Marthei. Afară soarele strălucea, păsărelele cântau.

— Mă gândeam că mă voi însura cu tine, Martha. Știi asta?

— Știu.

— Mă tot gândesc la tine. De cum fac ochi, în zori. Apoi când mă așez în pat, noaptea.

— Masturbarea este un păcat.

— Nu spune asta în biserică.

— Tu mă placi pentru că sunt previzibilă, Walk. Sunt imaginea ta în oglindă. Nu mă schimb, nu ofer surprize. Simplă și de încredere, până când copilăria noastră cea idilică a fost făcută praf și pulbere.

— Nu-i adevărat.

— Ba este. Însă nu e nimic rău în asta. Noi ne ajutăm semenii, Walk. Nici nu-mi pot imagina o viață mai bună.

— Deci o vei face.

Martha nu a răspuns.

— Crezi că, într-o altă viață, am fi fost împreună?

— Păi viața asta încă nu s-a încheiat, domnule șerif.

Martha s-a întins și i-a domolit tremurul mâinii cu căldura mâinii ei.



Peter și Lucy i-au luat din fața casei familiei Price.

Pe drum, Shelly a stat cu ei în SUV, pe bancheta din spate, făcându-și de lucru cu niște documente.

Peter și Robin au vorbit continuu, despre Jet și cum labradorul se temea de păsări, despre un pacient al lui Peter care sughițase un an încheiat.

— Și nu ai încercat să-l sperii? a întrebat Robin.

— Pete poate speria pe oricine.

Lucy i-a făcut cu ochiul lui Duchess, în oglinda retrovizoare. Duchess s-a simțit datoră să-i zâmbească, nu se simțea în stare să râdă. În dimineața aceea Mary Lou îi spusese că nu exista nicio șansă ca un doctor cumsecade și soția lui să-și dorească vreodată în casa lor o dezaxată care la școală ia note de rahat și căreia îi place să se joace cu armele. Duchess n-a spus nimic, continuând să-și mănânce fulgii de porumb, în timp ce Mary Lou s-a dus și a smuls cablul televizorului la care se uitau cei doi copii.

Au oprit des pe marginea drumului în vreme ce Peter și Lucy se întorceau în scaune. Peter citea dintr-un ghid turistic.

— Drumul Până-la-Soare. Sunteți gata?

— Gata, a răspuns Robin.

Peter s-a uitat la Duchess și i-a zâmbit.

Lângă ea, Robin i-a strâns cu putere mâna.

— Gata, a repetat fata.

Drumul Până-la-Soare se întindea pe optzeci de kilometri, printre pereți de stâncă. Lumina i-a întâmpinat de cum au ajuns la tunelul din est, doi munți încadrând peisajul asemenea unei cortine trase în lături la începutul unui spectacol.

S-au strecurat cu mașina printre niște prăpăstii abrupte, drumul șerpuind spre niciunde, un roller-coaster atât de frumos, încât Duchess a simțit nevoia să închidă ochii.

Au străbătut văi mărginite de cascade zgomotoase și pline de flori de câmp într-o mie de culori. După ce urca pe creste, drumul cobora spre lacuri limpezi. Brazilii semeți, stăteau aproape lipiți de coasta abruptă, de parcă s-ar fi temut să nu cadă.

Lucy scosese din rucsac un aparat de fotografiat Nikon, făcând nenumărate poze.

În spatele lui Duchess, Shelly s-a întins și a pus o mână pe umărul ei, strângându-i-l ușor, de parcă ar fi știut că fata avea nevoie de atingerea asta.

Au oprit la Ghețarul Jackson. Lucy a scos un coș de nuiele din portbagaj și a întins o pătură pe iarbă. Robin s-a așezat lângă Peter și amândoi au

început să înfulece sandviciuri și chipsuri, să bea suc din cutie și să privească umbrele unduitoare de deasupra lagunei.

— Bunicului i-ar fi plăcut aici, a spus Robin.

Duchess și-a mâncat sandviciul, i-a mulțumit lui Lucy și s-a străduit să zâmbească. Uneori se simțea departe, foarte departe de un loc în care nu fusese nicicând, de parcă acolo s-ar fi aflat adevăratul ei cămin, doar că ea pur și simplu nu știa cum să-l găsească. Și-a șters ochii cu mâneca, simțind cum Lucy o urmărește cu privirea, gândindu-se poate „Cât de dusă e fata asta? Oare chiar mi-o doresc în viața mea pentru totdeauna?”

— Ești în regulă, Duchess? a întrebat Lucy.

— Da, mulțumesc.

Ar fi vrut ca răspunsul ei să pară cât mai sincer, însă habar n-avea ce ton să folosească. Ar fi vrut să-i transmită lui Lucy că ar putea să trăiască cu ei în liniște, fără să-i deranjeze, cât ei l-ar fi iubit pe fratele ei, purtându-i de grijă.

Duchess s-a ridicat în picioare îndreptându-se către parapet. S-a aplecat și a privit apa puțin adâncă și stânca albastră de pe fundul ei, flori violet strălucind în lumina soarelui, o pădure deasă de pini.

Lucy a venit lângă ea fără să spună nimic, Duchess era recunoscătoare pentru asta.

Pe drumul de întoarcere au încetinit de câteva ori ca să se uite la caprele de munte și la mufloni.

— Dacă alunecă și cad? s-a îngrijorat Robin.

— Nu-ți face griji, a răspuns Peter. Nu uita că sunt doctor.

Lucy și-a dat ochii peste cap.

Duchess îl studia pe Peter: maniera precaută în care șofa, zâmbetul lui atât de firesc. Își imagina o viață ordonată, în care totul se potrivea la fix. Atitudinea lui degaja calmul unui om care nu are unde să se grăbească. Șoferii veniți din spate îl depășeau însă el nici nu băga de seamă, nici nu-i păsa. Duchess s-a gândit că ar putea fi un tată decent pentru Robin.

Când au ajuns înapoi la familia Price, Duchess l-a privit pe Robin cum îl îmbrățișează pe Peter, cuprinzându-l de talie cu putere. Apoi a observat schimbul de priviri dintre Peter și Lucy.

Duchess era aproape sigură: își găsiseră noul cămin.

Au muncit până târziu, Martha a făcut cafea la miezul nopții și apoi din nou peste două ore.

Își petrecuseră după-amiaza la închisoarea Fairmount, împreună cu Vincent. Martha înregistrase întrevederea, încercase să-l convingă, însă Vincent nu voia în ruptul capului să depună mărturie la proces, așa că rămăsese tăcut. Un adevărat exercițiu de inutilitate, însă Walk sperase că Vincent, văzând că Martha are încredere în el, ar fi putut povesti în sfârșit ce se petrecuse în noaptea aceea.

La sosire Cuddy se apropiase de Walk și îi înmânase un plic.

— Ce-i asta? întrebă Walk.

— Vincent. A primit o scrisoare. Nu e mare lucru, dar m-am gândit că poate ai vrea să arunci o privire.

Walk așteptase să rămână singur în camera pentru vizite, apoi deschisese plicul. O scrisoare scoasă la imprimantă, nu încăpea nicio îndoială că expeditorul era Darke.

Îmi este greu să fac rost de fonduri, însă nu m-am lăsat păgubaș. Știu că te dezamăgesc, așa că am găsit o cale să îndrept lucrurile. Mult noroc la proces. Uneori dorințele se împlinesc.

Walk citise scrisoarea de zeci de ori, căutând probabil ceva ce nu se afla acolo, ceva ce nu știa. Darke părea să aibă o conștiință. Oricum nu mai conta.

Când i-a înmânat scrisoarea, Vincent și-a băgat-o imediat în buzunar, s-a întors din nou cu fața spre Martha și a schimbat subiectul. Prin gestul lui trasase o linie, iar Walk a înțeles că se afla de cealaltă parte a acesteia.

Cum procesul bătea la ușă, Martha și-a petrecut următoarele zile pregătindu-se, cerând diverse favoruri. Se aventurase chiar să-l viziteze pe bătrânul ei profesor, în Cameron County.

Martha și Walk au aranjat un birou în subsolul casei lui, acoperind toți pereții cu hârtii, fotografii și hărți. Ea a citit transcrierile unor procese similare, și-a repetat pledoaria de deschidere de atâtea ori încât Walk a ajuns s-o învețe pe dinafară. Martha o cunoștea pe procuroarea districtuală după reputație, știa că ea avusese la dispoziție câteva luni să se pregătească.

Faptele erau grăitoare: Vincent King o cunoștea pe victimă și fusese găsit în casa acesteia, mânjit cu sângele ei.

Walk și Martha au discutat dacă nu ar fi trebuit să-l citeze și ei pe Dickie Darke la proces, însă nimeni nu știa unde se află. Procurorul districtual avea deja mărturia lui. Nimic nu-l lega de locul crimei, iar citarea lui Darke ar fi presupus chemarea lui Dee Lane, or, Walk nu ar fi făcut așa ceva copiilor acesteia. Nu încăpea nicio îndoială că acuzarea avea să-l citeze pe Darke ca martor.

Au cartografiat viețile localnicilor și au căutat punctele în care acestea se intersectau. Procuroarea va susține că Vincent a aruncat arma crimei în ocean, caz în care Martha ar fi putut dovedi că Vincent nu ar fi avut la dispoziție timpul necesar s-o facă. O victorie mică, de care însă aveau nevoie.

La nouă dimineața, Walk s-a așezat pe un scaun și a simțit un tremur mai întâi în mâna stângă, apoi în piciorul drept. A închis ochii de parcă ar fi putut scăpa de el printr-un simplu efort de voință. S-a forțat să respire mai rar, blestemându-și propriul trup care-l trăda într-un moment atât de important.

— Ești în regulă, Walk?

A dat să răspundă, însă a simțit o senzație ciudată în zona falcii și a buzelor. Un fel de mâncărime, apoi tot trupul a început să-i tremure. Îi va trece, însă probabil nu suficient de repede. A simțit cum i se preling pe obraji lacrimi fierbinți și rușinoase. A încercat să și le șteargă cu palma înainte ca Martha să le observe, însă și-a dat seama că nu-și mai poate mișca brațul.

A închis din nou ochii și s-a imaginat plecat din încăperea aceea, din orașul acela și poate chiar din acea viață. S-a gândit la vremea în care avea zece ani, s-a imaginat plimbându-se cu bicicleta în compania lui Vincent, tăindu-și reciproc calea și afișând zâmbetele acelea largi de care numai niște copii sunt capabili.

Apoi a simțit atingerea unor mâini, potrivit de fermă, caldă. A deschis ochii și a văzut-o pe Martha stând în genunchi în fața lui. Ochii ei frumoși plini de lacrimi.

— E în regulă.

Walk a clătinat din cap. Nu era deloc în regulă și nu va mai fi niciodată în regulă. Trecuseră probabil vreo doisprezece ani de când plânsese ultima oară. Însă în momentul acela, privind în jur și dându-și seama ce haos

devenise viața lui, a început să suspine ca și cum ar fi avut cincisprezece ani, iar Vincent ar mai fi fost trimis o dată undeva departe.

— De ce te agăți așa tare de Vincent?

— Eu sunt de vină. În noaptea aceea, după ce am găsit-o pe Sissy, am mers la el acasă și am văzut mașina. Mi-am dat imediat seama că el fusese făptașul.

— Știu asta. Mi-ai mai povestit.

— Doar că l-aș fi putut trezi, iar el s-ar fi putut preda de bunăvoie. Gestul acesta l-ar fi pus într-o altă lumină în fața judecătorului și a juraților. Judecătorul ar fi fost ceva mai indulgent. În loc să fac asta, i-am raportat șerifului Dubois ce am văzut. Cine ar face așa ceva? Cine ar trăda astfel un prieten?

Martha i-a luat fața în palme:

— Ai făcut ceea ce trebuia, Walk. Întotdeauna. Felul în care ai avut grijă de Star, când până și eu știam că ea te va refuza, este special. Să faci așa ceva este un lucru cu totul special.

— Suferim, e adevărat. Asta facem pentru cei pe care îi iubim.

— Lumea ar fi un loc mai bun dacă ar exista mai mulți oameni ca tine.

Martha a rostit aceste cuvinte cu atâta sinceritate, încât Walk le-ar fi putut crede. În loc de asta, s-a uitat peste umăr către panoul pe care se afla prinsă fotografia prietenului său. Nu aveau timp de așa ceva.

Apoi a sărutat-o brusc, fără ca măcar să se gândească ce face.

A început să-și ceară scuze, însă ea și-a presat buzele de ale lui, sărutul ei având ceva frenetic, de parcă ar fi așteptat momentul acesta vreme de treizeci de ani. L-a împins ușor, dar numai ca să-l ajute să se ridice în picioare, apoi l-a luat de mână și l-a condus în dormitor. Walk ar fi vrut s-o oprească, să-i spună că făcea o nouă greșală, că ea era mai bună decât el din toate punctele de vedere. Martha l-a sărutat din nou, iar el a cedat. Aveau din nou cincisprezece ani.



Vestea a ajuns la el târziu, telefonul mobil trezindu-l dintr-un somn adânc – nu-și mai amintea când fusese ultima oară când dormise neîntors. S-a ridicat în capul oaselor, Martha începând să se foiască lângă el.

A ascultat în tăcere, apoi a închis telefonul și s-a întins la loc în pat.

— Ce e?

Walk și-a pironit privirea în tavan.

— Autopsia lui Milton. S-a înecat. Nimic altceva, nicio altă leziune. Pur

și simplu s-a înecat.

Martha a sărit brusc în picioare, deși observase că afară nu începuse să se lumineze de ziuă.

— Asta e, Walk.

— Ce?

— Elementul care schimbă totul, cel pe care îl căutam de atâta vreme.



În noaptea aceea Robin s-a trezit plângând. Udase din nou așternuturile, iar coșmarul din care ieșise încă îl ținea în gheare cu atâta putere, încât în primele momente, când Duchess îl lua în brațe, băiatul nu a putut îngăima nicio vorbă.

— Am visat-o pe mama. Eu eram încuiat în dormitor și am auzit-o pe mama țipând. Îi vreau pe Peter și pe Lucy. O vreau pe mama. Și pe bunicul. Vreau să mă întorc acasă și să-mi dau seama că totul nu a fost decât un coșmar.

— Ssst, a făcut Duchess sărutându-și fratele pe creștet.

După ce l-a ajutat să se spele, a mutat folia din plastic pe celălalt pat și s-au culcat amândoi acolo. A lăsat draperiile trase și s-au uitat la cerul plin de stele, dominat de o lună plină.

— Totul o să fie OK, să știi.

— Crezi că ne vor lua cu ei în Wyoming?

— Viitorul tău încă nu este scris, Robin. Poți fi orice. Ești un prinț.

— Eu vreau să mă fac doctor, ca Peter.

— O să fii un doctor al naibii de bun.

După ce Robin a adormit, Duchess s-a așezat în dreptul ferestrei și și-a scos manualul. Și-a făcut tema la istorie cât de bine a putut. Începuse din nou să aibă probleme cu învățatul.

Și-a îndreptat privirea spre fratele ei și a știut fără umbră de îndoială că ea pălea în comparație cu el.

În ziua următoare, către școală, Mary Lou se tot apleca la urechea celorlalți copii, șoptindu-le ceva care îi făcea pe aceștia să-și încrețească nasurile și să râdă.

— Ce e? a întrebat-o Robin pe Duchess.

— Nimic. Probabil vreo prostie văzută de ea la televizor.

Scena s-a repetat pe tot drumul, de-a lungul străzilor Hickory și Grove. Au luat de pe traseu încă patru copii, pe gemenii Wilson, pe Emma Brown și pe fratele acesteia, Adam. De fiecare dată Mary Lou a făcut același lucru,

îi trăgea spre ea și le șoptea ceva la ureche, privind apoi încântată cum copiii începeau să râdă îngrețoșați.

— Îââu, scârboos! a exclamat Emma.

Robin s-a uitat din nou la Duchess.

— Henry nu a vrut să mă duc azi cu copiii din clasele mai mari.

— Henry este un nemernic.

Duchess continua să meargă, privindu-i pe ceilalți copii: pe Mary Lou, care se tot uita peste umăr, rânjind ironic; pe Kelly și pe Emma; pe Henry, rahatul ăla cu ochi, și pe tâmpiții ăia de prieteni ai lui. Când au ajuns la poarta școlii și Mary Lou a început să șușotească ceva unui grup de copii din clasa ei, Duchess a simțit cum plumbul acela rece din venele ei se topește, devenind lichid. Toți s-au întors cu fața spre ea. Chicotelile s-au transformat în hohote de râs, chipuri dezgustate.

Duchess s-a urnit din loc. Robin a strâns-o cu putere de mână, trăgând-o înapoi.

— Te rog, i-a spus el.

Duchess a îngenuncheat pe iarbă.

— Robin.

Băiatul a dat să spună ceva, iar ea i-a netezit cârlionții, dându-i-i pe spate.

— Ce sunt eu?

Robin s-a uitat în ochii ei.

— O proscrisă.

— Și ce fac proscrisii?

— Nu acceptă niciun rahat.

— Nimeni nu-și bate joc de noi. Nimeni nu râde de noi. O să te apăr întotdeauna. Avem același sânge.

Teamă în ochii lui.

— Acum du-te în clasă.

I-a dat un mic brânci, iar el s-a întors cu spatele, intrând apoi neliniștit și fără tragere de inimă în școală.

Duchess s-a ridicat în picioare, și-a lăsat rucsacul pe jos și a săgetat-o pe Mary Lou cu privirea. Fetele din jurul ei s-au dat la o parte – Emma și Kelly, Alison Myers – pentru că auziseră tot felul de povești.

— Nu vrei să-mi spui și mie ce e așa de amuzant?

Mai mulți băieți au început să se strângă în jurul celor două fete.

Mary Lou nu a bătut în retragere, continuând să afișeze același rânj.

— Miroși a pișat.

— Poftim?

— Patul tău. Tu l-ai udat noaptea trecută. Am văzut-o pe mama cum spală așternutul care se afla pe patul tău. Te piși pe tine ca o handicapată.

Duchess a auzit cum sună clopoțelul.

Nimeni nu a făcut nicio mișcare.

— Da, așa este.

S-a auzit un murmur general, râsete și vreo două strigăte pe care Duchess nu le-a putut desluși.

— Deci recunoști? a întrebat Mary Lou.

— Bineînțeles.

— Vezi? Doar ți-am spus că nu inventez, i-a spus Mary Lou lui Kelly, apoi s-a întors cu spatele, tot grupul de copii începând să se răsfire.

— Dar știi de ce am făcut-o?

Toată lumea s-a oprit; capete întoarse.

Mary Lou se uita la ea, neștiind ce avea să urmeze, însă încordându-se deja, pregătindu-se.

— Ca să nu mă atingă taică-tu.

O tăcere de cavou.

— Mincinoaso, a spus Mary Lou.

Kelly și Emma au făcut un pas în spate.

— *Mincinoasă nenorocită ce ești!* a zberlat Mary Lou năpustindu-se asupra lui Duchess.

Mary Lou era obișnuită să se rățoiască la alții, poate că trăsesese și niște copii de păr, dar nimic mai mult. Nu se gândise niciodată că ar fi putut întâlni o proscrisă în curtea școlii.

Duchess a doborât-o cu un pumn puternic ca o lovitură de baros.

Mary Lou s-a chircit, dintele ei în iarbă, ceilalți copii urlau în vreme ce ei îi curgea sânge din gură.

Duchess a rămas calmă, nemișcată, urmărindu-și prada cu privirea, aproape sperând că aceasta se va ridica în picioare, pentru ca ea să poată repeta scena.

Când totul s-a sfârșit, când directorul școlii împreună cu doi învățători au venit în fugă și s-au uitat la Mary Lou, bătută până la sânge, cu un dinte lipsă, la fata cea nouă stând în picioare și zâmbind, au cărat-o în școală și i-au sunat pe soții Price și pe Shelly.

Duchess stătea singură pe un scaun, așteptând, dorindu-și ca Hal să-și fi

putut face apariția pe coridorul școlii, ca să rezolve toată tărășenia. Se uita pe fereastră la cerul de deasupra Montanei în vreme ce se gândea la Walk și la locuitorii din Cape Haven: oare ce fel de cer văzuseră ei în dimineața aceea, în care totul se schimbase din nou?

Doamna Price a apărut înlăcrimată, soțul ei ținându-și un braț petrecut peste umerii ei.

— Gata, nu mai facem asta niciodată, spunea ea respirând greu și uitându-se la Duchess cu o privire ucigașă.

Și domnul Price se uita la fată cu ură, așa că Duchess i-a arătat degetul mijlociu.

De cum a ajuns acolo, Shelly a îmbrățișat-o. Duchess a rămas nemișcată, cu mâinile lipite de corp.

Adulții s-au adunat în cancelarie; o placă aurie pe ușa atât de groasă, încât Duchess nu putea distinge decât, din când în când, câte o voce ridicată. Glasul doamnei Price: *afară din casa mea, nicio noapte în plus, siguranța copiilor mei.*

Duchess a fost chemată înăuntru imediat ce soții Price au ieșit din cancelarie. Când au trecut pe lângă ea, s-au uitat pe pereți, de parcă ea și fratele ei nu ar fi locuit sub acoperișul lor. Shelly a întrebat-o dacă rostise „acel lucru” despre domnul Price. Duchess a spus adevărul, anume că o făcuse doar ca să-i închidă gura lui Mary Lou. Shelly a sprijinit-o din răsputeri, știind că pledează pentru un caz pierdut, însă ținând să-și arate bunăvoința.

Directorul școlii era pur și simplu înspăimântat, acuzații grave; în școala lui violența nu avea ce să caute, Duchess nu va fi primită înapoi.

Duchess i-a arătat și lui degetul mijlociu, pentru ca rahatul să aibă și moț.

— Ești în regulă? a întrebat-o Shelly când au ieșit din clădirea școlii.

— Sunt în viață, a răspuns Duchess, căreia nu-i plăcea ideea că trebuise să-l lase pe Robin acolo.

A urcat tăcută în mașina lui Shelly și amândouă s-au îndreptat spre locuința familiei Price.

Doamna Price stătea de pază în bucătărie. Domnul Price o dusesse pe Mary Lou la camera de gardă a spitalului ca să fie consultată și ca să afle ce se putea face cu dintele ei rupt. S-au proferat amenințări de ordin legal, și nu numai. Duchess a fost zorită să urce în mansardă ca să împacheteze lucrurile sale și ale fratelui ei. Nu i-a luat mult. Valiza stătuse pregătită încă din ziua în care intrase acolo.

A părăsit casa fără să-i adreseze un cuvânt doamnei Price, care se postase pe scări, tamponându-și ochii înlăcrimați.

Shelly a condus în tăcere, către biroul ei unde s-a pus să dea o mulțime de telefoane, în timp ce Duchess stătea pe un scaun vechi, din lemn, urmărind cum orele se scurg.

La ora trei, Shelly a ieșit, lăsând-o pe Duchess sub supravegherea unor doamne în vârstă, care îi zâmbeau la fiecare zece minute.

Apoi Shelly s-a întors însoțită de Robin. Era limpede că băiatul plânse.

La ora cinci au găsit un loc. Shelly i-a anunțat cu un glas monoton, lipsit de emoții. Era obosită și asaltată de o sută de alte dosare, de cazuri sociale, de niște vieți la fel de pierdute ca ale celor doi copii.

— E o casă de copii, a spus ea.

Casa era mare, în stil neogrec, coloane dorice atât de înalte, încât Duchess se simțea ca o furnică.

O peluză îngrijită se întindea până la un plop tremurător, verdele coroanei acestuia decupându-se pe cerul de primăvară. Duchess și Robin au stat pe o bancă, deasupra lor, avioanele cu reacție lăsau pe cer dâre alburii. Shelly era înăuntru, discutând cu o doamnă corpolentă, de culoare, pe nume Claudette, care părea să administreze ceea ce era de administrat acolo. Căminul pentru Îndrumarea Tineretului.

Robin era tăcut, resemnat că ajunseseră în locul acela, însă suficient de emoționat ca s-o țină în permanență pe sora lui de mână.

— Îmi pare rău, a spus ea cu o asemenea tristețe în glas, încât Robin a simțit nevoia să-și sprijine o vreme capul pe umărul ei.

Acolo se aflau și alți copii, care jucau ceva destul de complicat cu o minge, trei cercuri și o crosă. Duchess i-a urmărit douăzeci de minute, însă nu și-a putut da seama care erau regulile. Cunoștea însă privirea din ochii lor, copii asemenea lor, damnați. Aceștia nu le-au adresat nici zâmbete, nici semne de bun venit, continuând să-și omoare timpul de parcă ar fi fost un miracol dacă ar fi supraviețuit acelei zile. Pe stradă se afla o doamnă care ținea de mână o fată având aproximativ vârsta lui Robin și care se uita la clădire. Avea privirea aceea sticloasă, goală a drogaților.

O jumătate de oră mai târziu, au mâncat împreună într-o sală de mese mirosind a o sută de cine îngurgitate în silă de o sută de copii. Robin s-a jucat cu mâncarea.

Exista un salon comun, cu un televizor așezat într-un colț, pe ecranul căruia rula un film. Două fete ședeau pe o canapea uitându-se la el, mâncând popcorn și ignorându-se reciproc în cea mai mare parte a timpului.

Într-un alt colț se zărea o ladă plină de jocuri și jucării, de la cuburi la jocuri de puzzle.

— Du-te să te joci.

Robin s-a îndreptat către colțul acela, ținându-și capul în pământ, apoi a ales o carte de povești. S-a așezat turcește pe podea, dând pagina din când în când, gândurile lui hălăduind la sute de kilometri de sora lui și de încăperea aceea.

A găsit-o pe Shelly pe hol.

— Sunt conștientă de ce am făcut. Am dat-o în bară, rău de tot...
Shelly a dat s-o mângâie pe braț, însă Duchess a făcut un pas înapoi.
— Ce se va întâmpla mai departe?
— Eu nu...
— Spune-mi, Shelly. Spune-mi, pur și simplu, ce se va întâmpla cu mine și cu fratele meu.
— Casa asta este pentru fete.
Duchess a scuturat din cap.
Shelly a ridicat o mână, încercând s-o calmeze.
— Claudette te va lăsa să stai cu Robin, dată fiind vârsta lui fragedă.
Duchess a simțit cum respiră din nou.
— Cum rămâne cu Peter și Lucy?
Shelly a înghițit în sec, și-a ferit privirea, s-a uitat la Robin – oriunde numai în ochii lui Duchess nu.
— Le-ai spus?
— A trebuit s-o fac. Peter... e doctor. Iar Lucy lucrează la o școală. Iar ei... ce ai spus tu despre domnul Price... ei nu pot risca să...
— Am înțeles.
— Vom continua să căutăm. Tot ce trebuie este să găsim persoana sau persoanele potrivite.
— Eu nu mă potrivesc niciunde.
Privirea lui Shelly aproape că a dărmănat-o.
Robin și-a făcut apariția, toți trei îndreptându-se către scările interioare.
Au trecut pe lângă niște dormitoare pline de copii, o fetiță citea cu glas tare o poveste, în vreme ce sora ei o asculta cu atenție. Pereții erau văruiți în diverse nuanțe pastelate de roz și galben. Fotografii prinse cu piuneze de panouri din plută, pozele unor familii dezmembrate.
Camera lor avea pereții albi, iar panoul din plută era gol, povestea popasului lor în locul acela încă nu fusese scrisă. Două paturi pe care ceva mai târziu Duchess avea să le unească, așternuturile imprimate în culorile curcubeului. Un dulap gol și un cufăr, un coș de nuiel pentru rufe. Covorul era făcut din niște pătrate prinse unele de altele asemenea pieselor de puzzle, ușor de scos în caz că s-ar fi pătat.
— Vreți să vă ajut să despachetați?
— Mă descurc.
Robin s-a oprit în mijlocul încăperii, aruncând o privire către fereastră, apoi a tras draperiile ca să blocheze lumina înserării. A aprins lampa și s-a

ghemuit în pat, detașându-se în felul acesta de Duchess și de Shelly.

— Când vine Peter? a întrebat el.

Shelly s-a uitat la Duchess, iar aceasta i-a spus că e în regulă, acum putea să plece. Shelly a asigurat-o că va veni în ziua următoare ca să vadă cum s-au acomodat.

Duchess s-a apropiat de Robin și i-a pus o mână pe spate.

— Peter și Lucy.

Băiatul s-a întors, s-a ridicat în capul oaselor și s-a uitat la ea. Duchess nu a mai spus nimic, mulțumindu-se să clatine din cap.

Robin s-a ridicat brusc în picioare, începând s-o înjure după cum îi venea la gură. I-a tras cu putere un pumn în obraz. Duchess a rămas cu mâinile lipite de corp, închizând ochii în timp ce el urla niște adevăruri care pe ea nu o mai puteau răni. Pentru că deja le cunoștea. Era o soră rea. O persoană rea. Băiatul a început să plângă în hohot. Apoi și-a cufundat fața în pernă, gemând de dorul unei vieți încă netrăite, dar care, câteva săptămâni binecuvântate, i se așternuse, îmbietoare, în fața ochilor.

Duchess a așteptat ca fratelui ei să-i sece lacrimile. A durat mult. A simțit sânge pe obraz, în locul în care o lovise Robin.

Când, în cele din urmă, băiatul a adormit, ea i-a scos tenișii și l-a acoperit cu pătura. Apoi și-a făcut griji că fratele ei nu se spălase pe dinți.

În timpul nopții a auzit zgomote, un copil abia venit, asemenea lor, tocmai era cazat în cămăruța de vizavi. Plânsete, apoi Claudette rostind cuvinte de liniștire pentru copilul acela. Duchess s-a îndepărtat puțin în pat de fratele ei, ca să-l poată privi. S-a gândit la Thomas Noble și la faptul că acum prietenul ei nu a fi putut să-i găsească. Nu-i cunoștea adresa, ca să-i poată scrie. Ar fi putut s-o întrebe pe Shelly, însă știa că n-o va face. Duchess nu era decât o notă de subsol în viața lui Thomas, a lui Dolly, a lui Walk. Nu lăsa nicio impresie durabilă, impactul ei în viața lor era neplăcut, însă, din fericire, de scurtă durată.

— Duchess, a spus Robin ridicându-se în capul oaselor.

— E în regulă, l-a liniștit ea mângâindu-i părul.

— Am avut un vis. Același vis, din nou. Dar nu-mi dau seama ce spunea vocea aia.

Duchess l-a ajutat să se întindă la loc în pat.

— Uneori uit unde mă aflu.

Duchess și-a pus o palmă pe pieptul lui până a simțit cum Robin începe să se calmeze.

- Dar tu ești aici.
— Da, sunt aici, a răspuns ea.
Băiatul a întins o mână și i-a atins fața.
— Eu ți-am lăsat semnul ăsta?
— Nu.
— Îmi pare rău.
— Mie nu trebuie să-mi spui niciodată că-ți pare rău.



Primăvara începuse să vestească sosirea verii. Cât Walk și Martha se pregăteau pentru proces, frații Radley începuseră să meargă la o altă școală. Călătoreau până acolo cu un autobuz, împreună cu alți copii, acomodându-se cu ritmul unei noi vieți captive. Duchess continua să-i poarte de grijă lui Robin ca o mamă, însă o făcea fără fasoane, organizându-și sarcinile de parcă numai la asta ar fi fost bună. Se străduia să-i zâmbească mai des, îl dădea în leagăn și juca orice joc alegea el, alergau împreună prin curtea întinsă și îl ajuta să se cațare în stejar. Nu putea însă să se apere de propriile greșeli, simțind că acestea erau predestinate să o înfunde nu numai pe ea, ci și pe fratele ei.

Shelly continua să-i viziteze, Robin zâmbea ori de câte ori culoarea părului ei se schimba – ultima dată de la roz la albastru-cobalt. O întreba despre Peter și Lucy la fiecare vizită, a cerut chiar și adresa lor, ca să le poată scrie. Duchess l-a ajutat să compună scrisoarea. Robin le-a scris că știa că el și sora lui nu erau potriviți pentru familia lor, și că asta era în regulă. A întrebat ce mai face Jet și cât de cald se făcuse în Wyoming, cum făcea Jet față caniculei. S-a semnat cu dragoste, apoi a desenat clădirea casei de copii, el și Duchess în fața acesteia. Bețe în loc de mâini și picioare, capete rotunde și guri sub forma unor liniuțe orizontale, de parcă cei doi copii s-ar fi gândit profund la cum ar fi putut arăta viața lor. A convins-o pe Duchess să se semneze, așa că ea a luat pixul și a scris *Duchess Day Radley, proscrisă*, însă Robin a pus-o să taie cu o linie ultimul cuvânt.

Duchess a primit o ilustrată de la Walk. Acesta păstrase legătura cu Shelly, care îl pusese la curent cu ultimele evenimente. Walk i-a descris cum arată acum Cape Haven, un oraș atât de liniștit în absența ei. Scrisul lui era atât de mărunț, încât Duchess s-a chinuit să-l înțeleagă.

Ilustrata înfățișa în mozaic Cabrillo, podul de peste pârau Bixby și viaductul din Big Sur, valurile de sub acesta spărgându-se de mal cu atâta

putere, încât Duchess avea impresia că le poate auzi. A prins ilustrata pe panou, apoi a adăugat scrisoarea de la Peter și Lucy, care a ajuns la ei o săptămână mai târziu. Cei doi spuneau acolo totul și nimic, informându-l pe Robin că în Wyoming era mai cald decât în iad, pe Lucy o arsese soarele după ce trebăluise prin curte. Robin o pusese pe Duchess să-i citească scrisoarea de cinci ori, punându-i întruna întrebări la care ea nu ar fi știut ce să răspundă. Se semnaseră adăugând și ei un desen înfățișându-i pe Robin și pe Duchess, așa cum și-i aminteau ei pe cei doi copii. Lucy avea talent la desen, însă zâmbetele celor doi frați erau un pic cam exagerate. În plic introduseseră și o fotografie cu Jet. În noaptea aceea Robin dormise cu ea alături, pe noptieră, trezindu-se de două ori ca să se asigure că încă se afla acolo. În ziua următoare, Duchess a prins-o pe panou, colecția lor începând să capete o anumită consistență.

Încet-încet, Duchess a început să se gândească la viitor – nu la al ei, ci la al lui Robin. Notele de la școală începuseră din nou să-i scadă, plasând-o printre codașii clasei. Ceilalți copii o lăsau în pace, știind că locuiește la casa de copii și că în curând avea să se mute altundeva.

Apoi, într-o zi, un băiat pe nume Rick Tide a început să se ia de ea. S-a dovedit că verișoara lui Rick era Kelly Raymond, amica lui Mary Lou. Rick auzise întreaga poveste, apoi o împănase și-i dăduse drumul în lume. Când a ajuns și la urechile lui Duchess, aceasta a aflat că – nici mai mult, nici mai puțin – Mary Lou rămăsese chioară. Duchess era dispusă să lase zvonul să circule, chiar și după ce Rick i-a pus piedică în vreme ce stăteau la coadă la cantina școlii, făcând-o să cadă, cu tot cu tava plină de mâncare.

În ziua următoare, Duchess l-a pocnit pe Rick suficient de tare ca să-l trimită la infirmerie. A fost chemată Shelly, care a reușit să aplaneze situația. Directorul școlii îl știa pe Rick Tide ca pe un cal breaz, așa că a preferat să treacă incidentul cu vederea.

În ziua aceea Duchess a primit scutire, iar Shelly a dus-o pe strada principală, unde s-au oprit în fața unui stand de burgeri și au băut shakeuri privind traficul. Orașul se pregătea de paradă. Steaguri și un banner întins între două clădiri.

— Parada Fructelor de Pădure? Pare cea mai de rahat paradă din câte am pomenit.

Shelly a zâmbit.

— Știi ce zi e azi?

— Da, am urmărit cazul.

Prima zi a procesului. Duchess se dusesese la computer în timp ce toată lumea din orfelinat dormea, și citise tot ce găsisese.

— Ești în regulă?

— Sigur. Hal zicea că se va termina repede. Îl vor condamna la moarte.

Shelly a lăsat să-i scape un oftat, înclinându-și ușor capul într-o parte.

— Hai, varsă tot ce știi, a îndemnat-o Duchess.

— Poftim?

— Spune ce vrei să zici.

Shelly și-a acoperit ochii cu ochelarii de soare.

— Eu nu despart niciodată frații. Întotdeauna e mai bine când rămân împreună.

— Jesse James și fratele lui, Frank, au jefuit bănci din Iowa până-n Texas. Caralii le-au descoperit banda în Northfield. Numai cei doi frați au scăpat. Au avut grijă unul de celălalt.

Shelly a zâmbit.

— Practic meseria asta de douăzeci de ani. Am lucrat peste tot. Am văzut de toate. Copiii se perindă unul după altul, pleacă, vin. Am plasat cu sutele și de fiecare dată... am plâns. Am făcut din asta viața mea, așa cum ar trebui să fie. Doar că...

— Nu există copil rău, nu-i așa? a întrebat Duchess, glasul ei trădând o umbră de panică.

— Tu nu ești o fată rea, Duchess.

O camionetă având aceeași culoare ca mașina lui Hal a oprit lângă trotuar. Duchess a simțit o strângere dureroasă de stomac.

— Robin are șase ani. Asta e o vârstă bună. O vârstă foarte bună, însă nu durează, indiferent cât de greu ar fi să spui asta, ba chiar s-o gândești.

Duchess și-a lăsat milkshakeul pe trotuar, continuând apoi să se uite la pahar.

— Știi ce vreau să zic, Duchess?

— Știu ce vrei să zici.

Shelly a scos un șervețel din poșetă, și-a ridicat ochelarii și și-a tamponat ochii. În momentul acela părea mai bătrână, de parcă anii și-ar fi lăsat amprenta pe chipul ei, anii și povara unei responsabilități deopotrivă atât de privilegiate și atât de abjecte, zi și noapte.

— Prefer să mor decât să mă despart de fratele meu.

— Nu este vorba despre nicio despărțire.

— E vorba despre faptul de a-l încredința unei persoane pe care nu am

cunoscut-o niciodată. Și nu am cunoscut prea multe persoane bune de-a lungul vieții. Nu-mi place să risc.

— Am înțeles.

— E vorba despre un act de altruism?

Shelly s-a uitat la ea.

— Este? a repetat Duchess cu disperare în ochi. A face așa ceva reprezintă un gest de altruism? El este atât de blând, știi? Atât de bun și de blând și are nevoie de o soră mai bună decât mine. Îi poți oferi așa ceva, Shelly? Simt că încep să-l pierd, devine tot mai închistat și nu pot lăsa lucrurile să continue în direcția asta. Se trezește în timpul nopții și are nevoie de mine. Mă strigă. Iar dacă nu mă aflu acolo...

Shelly a tras-o către ea, strângând-o cu putere în brațe.

— Futu-i.

— E-n regulă.

— Nu e. Nimic nu e în regulă.

— Nu ți-aș face niciodată așa ceva, Duchess. Nu aș face nimic fără să-ți spun mai întâi ție. Văd și eu că nu e în regulă. Frații trebuie să rămână împreună. Voi continua să caut. Vom găsi familia potrivită. Îți promit că voi continua să caut.

Walk și Martha avuseseră parte de trei zile într-atât de chinuitoare încât, după ce s-au întors cu mașina în Cape Haven, s-au trântit în patul lui Walk, rămânând treji și incapabili să-și șteargă din minte tabloul care fusese pictat la proces: acela al unui deținut care își petrecuse treizeci de ani după gratii plănuiind să se răzbune pe fata pe care nu putuse s-o aibă.

Pledoariile de deschidere fuseseră scurte, planurile dezvăluite, șapte minute pentru Martha, optsprezece pentru procurorul districtual Elise Deschamps. Aceasta făcuse impresie, un șir interminabil de patalamale, haine de firmă, păr ondulat și o față palidă. Sinceritatea îi ieșea prin toți porii în vreme ce îi lăuda pe jurați, spunându-le că pentru ei lucrează, pentru statul California, pentru Star Radley și pentru copiii rămași orfani. Ea reprezenta vocea lor, dreptatea lor. Dovezile vor fi copleșitoare, o crimă premeditată, înfăptuită cu sânge-rece. Vincent King este un ucigaș. A curmat viața unui copil, apoi pe cea a unui alt deținut. Un individ căruia îi vine ușor să ucidă. Jurații vor vedea că nu vor avea de ales decât să îl găsească vinovat și, făcând acest lucru, îi vor semna condamnarea la moarte. Nu va fi ușor, însă acuzarea avea nevoie de ei. Frații Radley aveau nevoie de ei.

Deschamps se pricepea, absolvise facultatea de drept la Yale, iar acum era flancată de doi colaboratori care o priveau, își luau notițe și clătinau din cap la momentul potrivit.

Funcționari, aprozi, grefier, reporteri. O mică adunare venită să urmărească felul în care avea să fie decisă soarta unui om.

În pofida mărețelor teorii enunțate, a talentului cu care Deschamps a adormit vigilența juraților, faptele prezentate erau solide și incontestabile. Procuroarea l-a adus pe patologul de la laboratorul medico-legal statal, care a început să-și prezinte calificările atât de impresionante, încât Martha s-a simțit datoră să spună că da, bărbatul acela putea fi considerat expert în domeniu. Deschamps a jubilat, judecătorul Rhodes aranjase lucrurile destul de bine. Când Martha a luat cuvântul, Walk nu și-a putut reține un zâmbet. A observat că Vincent zâmbea și el. Legistul i-a purtat apoi într-un fel de călătorie în timpul căreia au fost arătate fotografiile, jurații clătinau din cap, unul dintre ei a început să plângă. A descris în detaliu loviturile suferite de victimă, suficient de puternice ca să-i rupă trei coaste. A schițat traiectoria

glonțului, focul de armă care o ucisese, tras în piept, cel mai probabil femeia murise înainte să se prăbușească pe podea. Tabele înșirate pe șevalete, planșe anatomice detaliate.

Specialistul în amprente le-a descris urmele prelevate din locuința familiei Radley. Vincent King se aflate în bucătărie, pe hol și în living. Găsiseră o amprentă și pe ușa din față. După o oră, jurații au început să obosească, prezența lui Vincent King la locul crimei nu fusese nicicând contestată.

Un alt expert, balistică, un pistolar chemat să vorbească despre arme. Apoi despre arma crimei care, deși nu putuse fi găsită, folosea tipul de glonț extras din trupul lui Star Radley, un glonț pistoalele Magnum având calibru .357.

Apoi și-a intrat în rol Deschamps, așa cum apărarea știa că va face. A prezentat tot felul de documente, agitându-le prin aer de parcă ar fi fost aprinse. Tatăl lui Vincent King avea o armă înregistrată pe numele lui, un Ruger Blackhawk. I-a rugat pe jurați să ghicească calibrul, felul de gloanțe cu care trăgea. Walk s-a uitat cu atenție la jurați și a văzut cum fiecare urmărește cu fascinație demonstrația procurorului.

Când i s-a dat cuvântul, Martha a încercat să reducă puțin scorul de pe tabela de marcaj făcându-l pe expertul în balistică să admită faptul că pistoalele Magnum .357, deși nu foarte populare, încă pot fi achiziționate de peste tot. Doar că argumentul acuzării își atinsese deja ținta.

Deschamps a continuat descriind în detaliu viața lui Star, copilăria plină de greutate, moartea tragică a surioarei, apoi a mamei. A repovestit ambele evenimente. Vincent King stătea impasibil, a închis ochii numai când procurorul a descris păduricea în care fusese găsit trupul fetei. Lăsată acolo să moară, rece și singură. A trecut apoi la sinuciderea mamei lui Star, la momentul în care fata o găsisese, la felul în care trebuie să se fi simțit atunci, în cele din urmă, așa necăjită cum era, dar năzuind la o viață mai luminoasă, Star reușise să aibă grijă de copiii ei, Duchess și Robin, care acum fuseseră trimiși la o casă de copii dintr-un oraș străin, la o școală unde trebuiau să ia totul de la început, la o mie șase sute de kilometri de căminul lor. O altă fotografie: cei trei membri ai familiei Radley pe plajă. Walk o făcuse, într-una dintre rarele zile tihnite.

Walk a fost citat ca martor al acuzării, împreună cu alți membri ai echipelor care se deplasaseră în noaptea aceea la locul crimei. Cum el ajunsese primul în sală, a luat loc în boxă, și-a dres glasul și a descris

adevărul în toată hidoșenia lui. Sângele cu care era mânjit Vincent, calmul din vocea lui. Nu a evitat să descrie detalii, doar că atunci când o făcea se uita din când în când la prietenul lui. Vincent îi răspundea cu un zâmbet abia schițat: *E-n regulă. Fă-ți treaba, Walk.*

După opt zile, acuzarea și-a încheiat pledoaria. Walk și Martha s-au dus la barul aflat peste drum de judecătorie, unde și-au ales un separeu și au ciugulit niște creveți prăjiți, proaspăt decongealați.

— Cum se descurcă Vincent?

— A, perfect, a răspuns Martha. O parte din mine dorește să-l cheme în boxă, să vadă și jurații cât de calm e. Am putea să-l scoatem nebun și să-l trimitem într-o celulă capitonată pentru tot restul vieții. Parcă e mai bine decât o injecție letală, nu-i așa?

Walk a luat un crevete, l-a studiat cu atenție, apoi l-a pus înapoi pe hârtia soioasă.

— Cât crezi că va dura pledoaria ta?

— Două zile. O să-mi recit poezia, o să-mi chem propriii martori, iar jurații vor ajunge la deliberări și îl vor trimite pe Vincent la moarte, a răspuns ea uitându-se la paharul cu suc acidulat.

— Te descurci de minune, Martha. Pe cuvânt, îți stă bine într-o sală de judecată.

— Încearcă să nu te uiți prea mult la curul meu. E un adevărat animal de pradă.

— Încălțăminte ta a fost cea care mi-a atras atenția. Fidelitatea ta pentru marca Chuck Taylor.

Martha a început să scotocească prin poșetă, scoțând o sticlură cu sos iute.

— Îți bați joc de mine. Nu pot să cred că porți în poșetă așa ceva.

— Îți dă la cap ca o măciucă, a răspuns ea punându-și sos din belșug. Ai observat probabil că port o cruciuliță, a continuat ea arătând către lăntișorul de la gât. Jurații numerele trei, nouă și zece – oameni care frecventează în mod regulat biserica.

Îi alesese fără ajutorul nimănui, două zile chinuitoare în care făcuse selecția, ștersese doi despre care credea că s-ar fi oferit cu dragă inimă să-l execute ei înșiși pe Vincent. A ales persoane cu vederi ceva mai liberale, numai ca să constate că Deschamps îi răspunsese cu aceeași monedă.

— Pistolul acela, a oftat ea. Glonțul. De parcă situația n-ar fi fost și așa destul de nasoală.

Walk a tras adânc aer în piept:

— Am încredere în tine.

— Ba nu, încerci doar să mi-o tragi.



În dimineața următoare, Walk a observat la ea o anumită nervozitate. S-au ridicat în picioare când judecătorul Rhodes și-a făcut apariția, așezându-se apoi în jilțul uriaș, încadrat de steaguri.

Vincent stătea în fața lui, în costumul de duzină pe care i-l alesese Walk, fără cravată, o refuzase.

La început Martha l-a chemat în boxa martorilor pe propriul doctor, domnul Cohen, căruia îi scosese la un moment dat fiica de la ananghie. O altă poveste cu o pușlama ordinară, gata oricând să sară la bătaie, însă Cohen se simțea suficient de recunoscător ca s-o răsplătească acum pe cea care îi salvase fetița.

Avocata și martorul au trecut în revistă fotografiile înfățișând rănilor suferite de Star Radley, amândoi remarcând gravitatea acestora. Au arătat apoi fotografii ale mâinilor lui Vincent King. O ușoară umflătură pe cea dreaptă, probabil veche și provenind mai degrabă dintr-o altercație pe care o avusese cu câteva zile mai devreme.

Deschamps l-a convins pe Cohen să admită că nu știa cu exactitate când se alesese acuzatul cu umflătura aceea și că un bărbat atât de masiv precum Vincent ar fi putut cauza răni serioase doar cu o palmă.

Martha a trecut apoi la problema reziduurilor de praf de pușcă, chemându-l în boxa martorilor pe propriul expert, un specialist în criminalistică, plătit de Walk, economiile lui strânse într-o viață plină de cumpătare micșorându-se simțitor. Expertul era o femeie tânără și sigură de sine, captând atenția celor din sală ori de câte ori deschidea gura. A făcut o adevărată demonstrație științifică: particule elementare, reacții în lanț, compoziția fumului rezultat în urma focului de armă. Niciun astfel de reziduu nu fusese găsit pe pielea sau hainele lui Vincent King.

Martha a urmărit-o apoi pe procuroare cum îi interoghează expertul, făcându-l să admită că reziduurile ar fi putut fi spălate, cei care interveniseră găsiseră robinetul de la chiuvetă deschis. Poate că le îndepărtase transpirația făptașului sau poate că nu aveau cum să se afle acolo dacă Vincent King ar fi părăsit încăperea imediat după ce ar fi apăsât pe trăgaci.

Walk a urcat încă o dată în boxa martorilor. De data aceasta a zâmbit, a

recunoscut că era prietenul din copilărie al lui Vincent, dar că totul se petrecuse cu foarte multă vreme în urmă. De fapt, el fusese cel care sunase la poliție cu treizeci de ani în urmă. Datoria lui era să slujească legea și nu ar fi lăsat absolut nimic să-l împiedice să o facă.

Apoi Martha a pășit în fața lui, a inspirat adânc și a tras singurul ei foc mortal.

Măcelarul.

Milton.

Deschamps și-a mijit ochii, îndreptându-și ușor spatele.

Martha îl pusese pe Walk să cerceteze în detaliu prima parte a vieții lui Milton, cum ajunsese tatăl lui să dețină măcelăria pe care o lăsase ulterior moștenire fiului. Walk a spus că Milton fusese un fel de paria, genul care îi face pe ceilalți copii să treacă pe celălalt trotuar numai ca să scape de el. Deschamps a obiectat, argumentând că toate acestea sunt doar niște zvonuri, însă apărarea reușise să marcheze un punct.

Fostul paria devenise ulterior un adult tulburat. Un individ atât de singuratic, încât adesea intra în vorbă cu turiștii, propunându-le să-l însoțească la vânătoare. Da, lui Milton îi plăcea să vâneze. Martha a trecut în revistă armele înregistrate pe numele lui: lista era atât de lungă, încât la un moment dat Walk a observat cum jurații încep să se uite unii la alții.

— Ai putea spune că erai unul dintre apropiații lui Milton? a întrebat Martha stând în apropierea boxei juraților.

— Îl simpatizam. Mi-era milă de el, dintotdeauna mi s-a părut a fi un om ușor disperat, însă eu puneam asta pe seama timidității. Nu avea prieteni, nu avea pe cine să sune.

— Așa că te suna pe tine?

— Uneori. Am mers la vânătoare împreună, o singură dată. Mie îmi place doar vânatul, nu și vânătoria.

Câteva râsete răzlețe.

— Prin urmare, se pricepea să mânuiască armele.

— Mai mult decât atât. L-am văzut cum doboară un cerb de la nouă sute de metri. Tipul ăsta chiar se pricepea să tragă cu pușca, a spus Walk uitându-se în ochii juratului cu numărul unu, care obișnuia să vâneze pe câmpiile din Mendocino, la fel ca Milton.

Martha a trecut mai departe, amintind că Milton locuia peste drum de Star, că obișnuia să-i împrumute acesteia camioneta și să-i scoată pubela în stradă.

— M-am gândit că e drăguț din partea lui, a spus Walk. Star avea pe cineva care să-i poarte de grijă.

— Altcineva în afară de tine?

— Mda.

Walk s-a uitat în ochii ei. Martha se descurca de minune. Era mândru de ea.

Martha a cerut ca jurații să-și îndrepte atenția asupra probei C.

— Îmi puteți spune ce sunt astea, șerif Walker?

Walk le-a descris juraților probele găsite în dormitorul lui Milton. Câteva dintre ei au clătinat din cap – fotografii înfățișând-o pe Star în diverse ipostaze, mai mult sau mai puțin indecente.

— Câte astfel de fotografii există?

Walk și-a umflat obrazii:

— Multe. Sute. Catalogate pe zile. Colecția a început să fie adunată cu multă vreme în urmă.

— O obsesie.

Deschamps părea pregătită să obiecteze, însă în cele din urmă s-a abținut.

— Așa pare, a încuviințat Walk.

— Ați mai spus și că Milton deținea un telescop.

— Zicea că-i place să se uite la stele.

Walk a rostit propoziția pe un ton egal, apoi a așteptat ca jurații să se prindă de poantă.

— Dar telescopul nu era îndreptat spre cer?

Deschamps s-a ridicat în picioare, însă nu a spus nimic, așezându-se la loc.

— Și atunci spre ce era îndreptat?

— Spre dormitorul lui Star Radley.

— Iar colecția de fotografii a continuat și de-a lungul anului trecut?

— Până în noaptea în care Star a fost ucisă.

— Ce s-a întâmplat cu fotografiile făcute în noaptea aceea?

— Lipsesc. Încă nu au fost găsite.

Martha s-a uitat la jurați.

— Și ce a răspuns Milton când l-ai întrebat ce s-a întâmplat cu ele?

— Nu am apucat să-l întreb. Luna trecută i-am pescuit cadavrul din ocean.

Incete surprinse, suficient de sonore pentru ca judecătorul Rhodes să

ceară liniște în sala de judecată.

— S-a înecat, a continuat Walk. Niciun semn de agresiune.

— Sinucidere.

Martha a lăsat cuvântul să plutească prin aer, în timp ce Deschamps se ridica în picioare, obiectând. Martha și-a retras observația, dar vorbele ei pătrunseseră în mințile tuturor celor din sala de judecată.

Deschamps s-a străduit din răspuțuri să schimbe subiectul, obraji ei înroșindu-se în vreme ce îi cerea lui Walk să admită că în locuința familiei Radley nu fuseseră găsite și amprente care să-i fi aparținut lui Milton. Era posibil însă ca vecinul lui Star să fi purtat mănuși, însă Walk nu a găsit necesar să menționeze. Individul era măcelar, purta mănuși – nu era nevoie să dezvolte subiectul.

În seara aceea, în același bar, atmosfera a fost ceva mai luminoasă. Walk a comandat burgeri și amândoi au început să mănânce într-o tăcere mulțumitoare. Martha părea obosită, presiunea din ultimele zile fusese prea mare. Au discutat puțin despre Vincent, care nu reacționase în niciun fel când auzise de Milton, rămânând pe scaunul lui, ca de obicei, cu ochii ațintiți în podea și ignorând privirile celor din jur.

— A fost o zi bună.

Martha a sorbit cu paiul puțin suc acidulat.

— Dar încă mai e mult de muncă.

Walk s-a uitat la ea.

— Prea multe aspecte de ignorat. N-aș vrea să-ți faci speranțe deșarte. Cazul acesta nu a fost niciodată unul sortit câștigului, însă am făcut tot ce ne-a stat în putință. Milton a avut noroc, indiferent cât de rău sună asta. Însă, cum spuneam, mai e mult de muncă. Arma crimei, glonțul. Povestea lor. Sângele de pe mâinile lui. La naiba, dacă nu l-aș cunoaște, până și eu l-aș condamna la moarte.

— Doar că tu îl cunoști, nu?

— Eu da, jurații nu.

Walk a condus-o afară și a zăbovit lângă mașina ei.

— Vrei să te întorci?

— Măine sunt pledoariile finale. Trebuie să mă culc devreme.

Walk a privit-o cum se îndepărtează, apoi s-a urcat în mașina lui și s-a îndreptat spre secția de poliție. Era târziu, Leah își terminase treaba, clădirea zăcea cufundată în întuneric, însă el nu mai trecuse pe acolo de dinaintea începerii procesului. A găsit un vraf de hârtii pe birou, a aprins

lumina și s-a trântit pe scaun. A trecut în revistă corespondența, a deschis două scrisori înainte să ajungă la cea pe care o aștepta. Verizon Communications, lista apelurilor lui Darke. Boyd catadicsise să-i dea o mână de ajutor.

Pagini întregi de apeluri, unele vechi de un an, tipărite cu niște cifre atât de mici, încât Walk a trebuit să-și mijească ochii. Va reveni la foile acelea de îndată ce se va termina procesul. Le-a citit pe diagonală, simțind cum i se înceteșează privirea, apoi a căscat și și-a întins oasele. Nu se aștepta să găsească nimic acolo.

Apoi a găsit ziua – 19 decembrie, cea în care murise Hal. Inițial nu o observase, ochii lui trecând în revistă niște numere de telefon pe care le cunoștea destul de bine.

S-a mai uitat o dată, așteptându-se să vadă ceva diferit.

Apoi a aruncat hârtiile pe birou.

Un apel către telefonul mobil al lui Darke.

Cineva îl sunase de la telefonul secției de poliție din Cape Haven.



Femeia plângea. El se uita la ea.

Cei doi se aflau în curte, în vreme ce Cape Haven dormea. O găsisese trează, cearcănele ei îi spuneau că de o vreme nu mai avea somn.

A clipit de câteva ori, lacrimile îi erau negre din cauza rimelului.

Luna plină scotea în evidență regretele. Leah Tallow și-a șters ochii, a fornăit, apoi a mai plâns puțin. Walk se apropiase de locuința ei fără să facă zgomot, încercând să găsească un alt răspuns, căutându-l cu disperare.

— Nu vrei să-mi povestești?

Leah nu s-a eschivat. Și-a ațintit privirea către iarbă, începea să se calmeze.

— Ne-am zbatut vreme îndelungată.

Walk a tras adânc aer în piept, sperând să amâne puțin ceea ce urma să audă, știind că putea fi vorba despre o informație care ar fi putut să schimbe datele situației.

— A fost vorba despre bani, Walk.

Walk a observat privirea ei chinuită.

— Ed. Afacerea lui, totul s-a dus pe apa sâmbetei.

— S-a dus?

Leah și-a ridicat privirea din pământ.

— Ajută-mă să înțeleg, Leah.

Femeia și-a întors capul spre casă.

— Tallow Construction a aparținut familiei lui Ed șaptezeci de ani. Aducea un profit frumuseț. Jumătate de oraș lucra acolo. Iisuse, Ed a mai păstrat cincisprezece angajați. În cele mai multe luni îi plătim din economiile noastre. Apoi a murit tatăl lui Ed, lăsându-ne casa de pe Fortuna, al doilea rând de proprietăți. Nu e cine știe ce, dar contează mult pentru noi, mai puțin în lumea reală.

— Ați fi putut vinde afacerea, să reduceți pierderile.

— Ed se opunea. El iubește orașul ăsta, Walk. La fel ca tine. Însă avem nevoie de schimbare, de case noi, de bani noi. Iar tu ai blocat acest proces – tu și ceilalți –, ați votat împotriva ori de câte ori ați avut ocazia.

— Eu am auzit că aceste proiecte imobiliare vor continua oricum.

— Numai că pentru noi este prea târziu. Ne-ai îngropat, doar știi.

Walk a lăsat vorbele ei să plutească o vreme prin aer, s-a gândit la rolul pe care îl jucase în această dramă, la nevoia de a nu permite orașului să meargă mai departe fără el, fără Vincent, Star și Martha.

— Darke? a spus el.

Leah a inspirat adânc.

— A cumpărat de la noi casa de pe Fortuna, ieftin. În schimb i-a oferit lui Ed contractul prin care firma noastră urma s-o dăruie, laolaltă cu celelalte case. Ar fi urmat contractele pentru construcții. Ed le-ar fi primit, pentru toate acele case, condominii – am fi fost salvați, Walk. Și am fi salvat Cape Haven, adevăratul Cape, i-am fi salvat pe oamenii care s-au născut aici.

— Însă acum totul s-a dus de râpă.

— Nu încă.

— Nu înțeleg.

— Casa familiei King. Asigurarea. Duchess Radley deține înregistrarea. Dacă i-ar da-o înapoi lui Darke, s-ar plăti asigurarea și noi ne-am recupera partea noastră.

Walk s-a gândit o vreme, întorcând noile informații pe toate părțile.

— Cât de mult?

Leah a înghițit în sec.

— Totul. Casa, al doilea credit ipotecar făcut în numele companiei, datoriile la bancă și împrumuturile. Rahat, chiar tot, Walk. În ultima vreme nu aveam bani nici pentru mine, de-aia am făcut atâtea ture suplimentare la secție.

Walk s-a uitat la lună, apoi la casă.

— Ed știe ce-ai făcut?

— Nu. Eu țin registrele. Ed este un tâmpit și jumătate. El crede că eu nu știu... Femeile, hainele lui care miros mereu a parfum.

— Ai trădat un copil.

Leah a clătinat din cap, lacrimile începând să-i curgă pe obraji.

— Darke nu i-ar face niciun rău. Tu nu-l cunoști.

Walk ar fi vrut s-o apuce de mână, în pofida tuturor lucrurilor pe care le aflase, o cunoștea de-o viață. Apoi s-a încordat, rezistând impulsului.

— Cum i-ai găsit?

Leah și-a domolit emoțiile, continuând să mărturisească faptele așa cum se petrecuseră.

— Telefonul. Știam că era vorba despre Montana, pentru că eu mă ocup de facturile tale. Stația de benzină. Apoi Hal, când vorbea cu tine la telefon, a rostit numele școlii. Și a pomenit lacul de lângă fermă.

— Ai tras cu urechea? a întrebat el șocat.

Cu răsuflarea tăiată, s-a frecat la ochi, apoi la ceafă, simțind cum îi dogoresc obraji. S-a ridicat în picioare doar ca să constate că nu-l mai țin genunchii, așa că s-a așezat la loc.

— Ai mâinile pline de sânge, Leah. Și... pentru ce? Pentru afacerea soțului tău?

— Pentru ei, a răspuns ea cu glas tare, arătând spre casă. Pentru copiii mei. Pentru toate familiile din orașul ăsta care își câștigă pâinea muncind la noi. E doar o înregistrare, o nenorocită de înregistrare video, Walk. Duchess a dat foc clubului. Cu toții știam asta, însă tu nu ai făcut absolut nimic.

— Asta nu e...

— Ba da, Walk. Știi și tu că este. Tu, Star și loialitatea ta, atât de anapoda, față de Vincent King. Star era gagica lui, iar tu îi promiseseși că îi vei purta de grijă. Știu asta. Mi-ai spus că ai face orice pentru prietenii tăi. Ca în liceu. Dacă ți-ai fi făcut datoria, dacă ai fi arestat-o pe fetiță și...

— Unde e Darke acum?

— Nu știu.

Walk s-a uitat la ea.

— Chiar nu știu. Jur.

— Duchess. Încă o mai caută?

— În cazul lui totul se reduce la bani, întotdeauna. Nu se va opri niciodată, cu sau fără ajutorul meu.

Walk s-a gândit la Martha, care era acasă, repetând pledoaria finală.
— A ucis un om. Iar vina o porți tu.
Leah a început să plângă cu sughițuri.
— Nu mă pot gândi la asta.
— La naiba, Leah.
— În viețile noastre există oameni pentru care am face orice. Iar tu știi asta mai bine decât oricine altcineva.



În noaptea aceea a hălăduit pe străzile orașului până când soarele a risipit întunericul, vestind o nouă zi. Pe drum s-a oprit la locuința familiei Radley, la a lui Milton, apoi s-a plimbat pe strada principală și pe Sunset Road. A rămas o vreme în fața casei familiei King și și-a imaginat ziua în care ar fi demolată. Chiar dacă Darke nu ar fi reușit să facă rost de bani, altcineva ar fi urmat s-o cumpere, mai ieftin. I-a trecut prin gând să joace baschet pe alee sau să se furișeze în vechiul pod și să răsfoiască vechile reviste *Playboy* ale lui Rich King. Exista o șansă ca el și Martha să fi descoperit adevărul: în noaptea aceea, Milton să fi făcut exact ce spusese ea la proces. Poate că Vincent era dependent de spațiul carceral sau poate că doar se ura atât de mult, încât prefera să fie omorât decât să trăiască în libertate. Existau încă atât de multe întrebări rămase fără răspuns. Walk știa că era posibil să-și fi format o imagine falsă despre prietenul său, însă intuiția de polițist continua să-i spună că Vincent King era nevinovat. Și că nu trebuia să lase lucrurile să se petreacă la voia întâmplării. Cel puțin de acum înainte. Ajunsesse atât de departe, încât trebuia să meargă până la capăt, chiar dacă asta ar fi putut să-l transforme într-un om lipsit de suflet.

În dimineața aceea, Walk a stat în fața oglinzii și s-a bărbierit.

A privit cum se umple chiuveta, chipul lui pe luciul apei, palid, uscățiv, bolnav. Nu a zăbovit prea mult, și-a udat obrajii cu apa rece ca gheața, apoi a tras adânc, prelung, aer în piept. A condus până în Las Lomas, s-a așezat la locul lui și a ignorat privirile și șoaptele din jur.

Leah Tallow a fost adusă în sala de judecată.

Părea calmă, machiajul îi ascundea cearcănele din noaptea precedentă, o rochie simplă, pantofi cu toc înalt. Când a trecut pe lângă Walk, s-a uitat în ochii lui, însă el nu i-a zâmbit.

Martha a făcut un mic rezumat al vieții ei, menționând că Leah lucrase vreme de cincisprezece ani ca administrator la secția de poliție din Cape Haven, uneori și ca dispecer. Parte a sistemului, asemenea lui Walk și a Valeriei. Leah a vorbit cu elocvență, bâlbâindu-se numai de două ori, însă Walk și-a dat seama că jurații o simpatizau. O sunase în zori, îi spusese tot, iar ea acceptase pe loc. Un fel de armistițiu, repercusiunile mai puteau să aștepte, procesul nu. Apoi a sunat-o pe Martha și i-a povestit. A perceput în glasul ei o umbră de îndoială; și el avea motive să se teamă că ar fi putut pune în pericol toate lucrurile care le erau amândurora dragi.

— Sistemul... este o glumă continuă. Haideți să spunem doar că lui Walk îi plac lucrurile așa cum erau, nu așa cum ar trebui să fie.

Martha i-a zâmbit lui Walk, făcându-l să ridice nedumerit din sprâncene. Juratul cu numărul șapte a observat scena și a început să râdă.

— Așa că de ani de zile tot încerc să dreg lucrurile, străduindu-mă să pun în ordine arhiva. Vedeți dumneavoastră, noile tipizate ne-au fost impuse în urmă cu patru ani – noi formulare, noi coduri. Iar felul în care Walk continuă să le completeze... vreau să spun, există o ordine în ce face el. Un fel de haos organizat.

Deschamps s-a ridicat în picioare, Rhodes i-a făcut semn Marthei să continue, iar ea și-a cerut scuze.

— Prin urmare, de trei luni mă ocup cu asta. Am ajuns la anul 1993, moment în care am descoperit ceva.

Martha a fluturat prin aer o hârtie, Deschamps a obiectat, iar judecătorul le-a făcut celor două femei semn să se apropie. Walk a simțit iritare în vocea procuroarei; i-a văzut obrajii dogorind când s-a întors cu fața spre sală,

clătinând scurt din cap și întorcându-se la locul ei. Rhodes acceptase documentul ca probă în proces.

— Îmi puteți spune despre ce e vorba? a întrebat-o Martha pe Leah.

— Este vorba despre un raport privind o intrare prin efracție petrecută pe data de 3 noiembrie 1993. Sunset Road, numărul unu, locuința lui Gracie King.

— Locuința lui Vincent King. Casa în care s-a întors după ce a fost eliberat din pușcărie.

— Da.

— Se menționează în raport ce anume s-a furat de acolo?

— Da. Șeriful Walk a fost meticulos, ca de obicei. A inspectat locuința împreună cu Gracie King, mama lui Vincent. Se pare că uitase să încuie seiful. Hoții au luat două sute de dolari, cash, o broșă din aur și niște cercei cu diamante. Și un pistol.

— Un pistol?

— Da, un Ruger Blackhawk.

Rumoare. Judecătorul Rhodes a cerut să se facă liniște. Deschamps s-a apropiat din nou de el, cei doi discutând o vreme. Dialogul a devenit suficient de încins pentru ca judecătorul să anunțe că procesul va fi reluat după o pauză de cincisprezece minute.

Apoi Walk a fost prima persoană chemată în boxa martorilor. De data aceasta nu a mai trebuit să se prezinte. Martha i-a pus întrebări referitoare la spargere, el a răspuns la toate cu calm. Nu s-a uitat nici măcar o dată la Vincent, cu toate că simțea privirea acestuia îndreptată spre el.

Apoi Deschamps s-a ridicat în picioare:

— Am... așa, puțin... senzația că mi s-a ascuns ceva.

— Leah a găsit documentul abia noaptea trecută. Uneori lucrează seara, atunci când soțul ei poate să aibă grijă de copii. Pe ea o deranjează mai mult decât pe mine... sistemul vreau să zic. Eu știu unde se află fiecare dosar.

— Prin urmare, șerif Walker, dacă știți unde se află fiecare dosar, cum de nu ne-ați prezentat acest document mai devreme?

— Pur și simplu uitasem de spargerea aceea.

— Uitaserăți? Procuroarea a îndreptat o privire nedumerită către boxa juraților. Ați copilărit împreună cu Vincent King. I-ați cunoscut familia. L-ați vizitat în repetate rânduri la pușcărie. Dat fiind contextul, mie mi se pare cam ciudat să fi uitat tocmai așa ceva.

Walk a înghițit în sec, apoi a mai inspirat o dată, adânc. Știa că vorbele

lui urmau să pună totul într-un alt context.

— Sunt bolnav.

A aruncat o privire prin sala de judecată, s-a uitat la reporterii îngrămădiți în spate, la public. Se simțea calm, în pofida privirilor ațintite spre el.

— Sufăr de Parkinson. Memoria mea nu mai e ce-a fost cândva. Până acum nu am mai spus nimănui, am crezut că pot face față. Cred că... bănuiesc că nu am vrut să-mi pierd locul în societate.

S-a uitat la jurați și a citit pe chipul lor compasiune. Apoi și-a îndreptat privirea spre Vincent, care se uita la el cu tristețe.

Apoi s-a uitat la raportul referitor la spargere dându-și seama că, dacă cineva s-ar fi gândit să-l cerceteze, studiindu-l cu suficientă atenție, s-ar fi descoperit că semnătura lui avea o înclinare bizară, de parcă ar fi fost făcută cu o mână tremurătoare.



Pledoariile finale au început la ora cinci. Rhodes a spus că prefera să trimită jurații la deliberări ceva mai târziu decât în altă zi. Martha a avut prima cuvântul, pășind în fața judecătorului, cu toate privirile ațintite asupra ei. Nu a folosit notițe. Walk și-a imaginat că stătuse până târziu în noapte, pregătindu-și pledoaria. Martha a fost succintă, detaliind faptele. A vorbit despre Star și despre tragedia care se abătuse asupra ei. A vorbit despre cei doi frațiori, subliniind că aveau nevoie să li se facă dreptate, însă persoana găsită vinovată trebuia să fie făptașul, nu altcineva. Apoi a vorbit despre Milton, ale cărui fapte nu puteau fi negate. L-a descris cu atâta acuratețe – o tragică acuratețe –, încât jurații păreau hipnotizați. Apoi a trecut la Vincent. I-a rugat pe jurați să-și imagineze cum ar fi să intre în penitenciar la cincisprezece ani, un copil înspăimântat într-o închisoare plină de bărbați înfricoșători. A vorbit despre regretele acuzatului, despre eforturile lui de a-și ispăși pedeapsa în cele mai dure condiții posibile. Poate că era un pușcăriaș, poate că ucisese un om care îl atacase, intenționând să-l ucidă. Și poate că făcuse genul acela de greșală pentru care un om nu-și merită niciodată izbăvirea. Dar toate acestea nu însemnau că o ucisese pe Star Radley. Iar tăcerea lui nu-i proba vinovăția, ci mai degrabă zdrobitoarea ură de sine care îl consuma cu o asemenea intensitate încât prefera să fie pedepsit pentru o altă crimă decât să-și reocupe locul într-o lume în care copilul pe care îl ucisese nu mai avea cum să revină.



La peste o mie de kilometri depărtare, Robin a cules o floare galbenă de

iarba-iepurelui și a adus-o în camera lor. Duchess l-a ajutat s-o preseze, apoi a prins-o pe panou, lângă poza cu Jet. Și-a cuprins fratele cu brațul, gândindu-se la cu totul altceva. Rick Tide o agasa, iar plusa; un puști care nu știa când să se oprească. O scuipe pe spate, spunându-i că flegma era din partea lui Mary Lou. Duchess se duse la toaletă și-și spălase rochia, gândindu-se la Walk și la ziua în care acesta îi spusese să fie cuminte.

În seara aceea, după cină, Duchess l-a dus pe Robin la leagănele din grădina mare până când soarele a apus, încă strălucitor, în spatele copacilor. El chiuia și râdea, ea i-a spus că e un prinț.

Apoi l-a ajutat să se pregătească de culcare, să se spele pe dinți. I-a citit un capitol dintr-o poveste cu un purceluș pe nume Wilbur și o păienjeniță pe nume Charlotte.

— E un purcel emotiv, a spus Robin.

— Așa este.

În seara aceea au spus o rugăciune. Robin s-a uitat la sora lui, iar ea i-a spus să-și închidă ochii și să-și împreuneze mâinile.

— De ce ne rugăm în seara asta? a întrebat-o el.

— Doar ca să verificăm dacă El se mai află acolo.

De îndată ce Robin a adormit, Duchess s-a strecurat afară din încăpere. A trecut pe lângă paturile celorlalți; copiii dormeau, abandonati, în orele acelea în care puteau uita unde se aflau ca să poată viețui altundeva. Încăperea în care a ajuns Duchess zăcea cufundată în întuneric, doar lumina albăstrie a televizorului. A zapat de la un canal la altul până a găsit știrile care o interesau, privind reporterii adunați în fața tribunalului.

Îl sunase pe Walk, cu taxă inversă. Dăruat, îi spusese că jurații încă deliberează, dar că pot stabili verdictul dintr-o clipă într-alta. Duchess bănuia că se va întâmpla curând.

S-a gândit apoi la mama ei, la anul care trecuse și ce se întâmplase în această perioadă.

Și-a întors capul și l-a văzut pe fratele ei stând în cadrul ușii, fixând-o cu privirea.

— Nu ești în pat.

— Scuze.

Robin s-a apropiat, s-a așezat lângă ea, apoi au urmărit împreună niște scene care se petreceau undeva atât de departe încât le venea greu să creadă că ei aveau vreo legătură cu ele.

Au urmărit relatările reporterilor, apoi au urmat reclame. Duchess a pus

televizorul pe *mute*, întrebându-se ce-o fi în mintea fratelui ei. Când transmisiunea a revenit, reporterii au trecut în revistă desfășurarea procesului, detaliind lucruri de care cei doi copii avuseseră și nu avuseseră habar, despre mama lor și despre Vincent King. În momentul pronunțării verdictului, Duchess s-a ridicat în picioare, simțind cum i se întetesc bătăile inimii.

— Ce spune?

— Zic că nu el a ucis-o pe mama.

Duchess a continuat să se uite la televizor, cu gura ușor întredeschisă, reporterul îl aborda pe unul dintre jurați. Bărbatul părea obosit, însă se străduia să zâmbească. A descris în detaliu mărturia șefului poliției din Cape Haven. Faptul că acesta descoperise un raport referitor la o intrare prin efracție care dovedea că arma crimei, un pistol aflat cândva în posesia tatălui acuzatului, nu ar fi avut cum să fie la Vincent King. Până atunci părerile juraților fuseseră împărțite, iar raportul acela le oferise soluția de care avuseseră nevoie.

Duchess a simțit cum i se strânge stomacul atât de dureros, încât și-a presat pumnul sub stern.

— Walk. Ce pizda mă-tii ai făcut, Walk?

Robin s-a cuibărit lângă ea, iar Duchess l-a sărutat pe creștet, nesigură de tot ce credea că știe despre lume. Aceasta se întorsese din nou cu susul în jos, ideea de adevăr, iluzia dreptății.

Apoi l-au văzut.

Iar Robin s-a ridicat în picioare.

Pe ecranul televizorului, însoțit de o femeie scundă, îmbrăcată office, dar purtând niște bascheți Chuck Taylor, își făcuse apariția Vincent King.

Încăperea în care se aflau era luminată acum de reflectoarele camerelor de luat de vederi. Un om nevinovat condus către mașina care îl aștepta.

— Ce e? l-a întrebat ea pe fratele ei.

Robin a început să tremure, căznindu-se să-și recapete răsuflarea.

A început să plângă în vreme ce o pată întunecată i se lăbărta pe cracul pantalonilor.

Duchess s-a pus în genunchi.

— Robin. Spune-mi.

Băiatul a clătinat din cap, închizând ochii și strângându-și cu putere pleoapele.

— E în regulă. Sunt aici.

— El este, a spus el rămas fără aer, continuând să plângă. Îmi aduc aminte.

Duchess i-a cuprins, delicat, fața în palme.

— Ce-ți aduci aminte?

Băiatul și-a îndreptat privirea spre ecranul televizorului.

— Vincent era în dormitorul meu. Îmi amintesc ce a zis.

Duchess i-a șters lacrimile, băiatul privind-o în sfârșit.

— Mi-a zis că îi părea rău pentru ce-i făcuse mamei. Apoi mi-a spus să nu povestesc nimănui, că altfel o să-mi pară rău.

Robin a închis din nou ochii, lăsând să-i scape un suspin. Duchess l-a strâns cu putere în brațe, apoi l-a condus înapoi în odaia lor, l-a băgat în cadă și i-a făcut un duș. L-a îmbrăcat în pijamale curate și l-a vârat în pat.

Robin a adormit.

Apoi ea a început să-și facă bagajul.

În rucsacul ei a găsit o fotografie de familie – Star cu cei doi copii –, una dintre puținele rămase. În poză erau toți desculți și râdeau. Duchess a prins-o pe panou, alături de fotografia cu Hal.

A tras jaluzelele – un cer înstelat îndărătul acestora –, apoi s-a așezat la piciorul patului lui Robin, unde și-a petrecut orele nopții, deopotrivă atât de lungi și de rapide, în vreme ce rememora vremuri apuse. S-a gândit la ziua în care se născuse fratele ei, la primii lui pași, la primele cuvinte pe care le rostise. La toate felurile în care o făcea să râdă. La prima zi de școală, când îl învățase să arunce mingea de baseball, în curtea lor mică.

A rămas așa până s-a crăpat de ziuă. Nu voia ca fratele ei să se trezească, singur în cameră, pe întuneric.

Și-a împins rucsacul către ușă și l-a proptit acolo. S-a întors încă o dată la el, ținându-și lacrimile până când a simțit că nu mai poate să respire, apoi a înjurat în gând, trăgându-se de păr ca o nebună ce era. Dacă ar fi avut un cuțit, s-ar fi tăiat cu el până la os. Merita să sufere. Merita să simtă toată durerea de pe lume.

S-a aplecat peste pat și l-a sărutat pe fratele ei pe creștet, spunându-i să fie cuminte, în timp ce se furișa afară din viața lui, ca atâția alții înaintea ei.

Walk s-a așezat la birou, a găsit sticla de Kentucky în sertar, i-a deșurubat capacul, apoi a băut îndelung.

A închis ochii, simțind arsura pe gâtleej, nu prea îi venea să celebreze victoria. Vincent plecase direct acasă. Pe drum nu vorbise, nu zâmbise, doar dăduse mâna cu Martha May. Walk i-a spus că se descurcase de minune, se uitase în ochii ei, dându-și seama că Martha știa. Victoria lui era găunoasă. Procurorul districtual ieșise vijelios din sala de judecată.

A mai băut puțin, până ce noaptea a devenit suportabilă, umerii i s-au detensionat, iar trupul a încetat să-l mai vlăguiască.

S-a uitat la un teanc de hârtii de pe birou, unele de anul trecut, hârțogăraie de rutină în cea mai mare parte. În tot acest timp Walk ignorase tot, mai puțin pe Vincent King și pe Darke. Singurul lucru despre care nu mințiseră la proces era halul în care arăta biroul lui Walk.

A tras tava cu documente spre el și a început să răsfoiască foile, scrisul Valeriei, încălcări ale regulilor de circulație, vandalism, posibile încălcări ale proprietății. Îi venea greu să se concentreze, să se întoarcă la ceea ce cândva fusese pentru el o rutină. A descoperit două notificări trimise de la poliția statală și un mesaj de la un doctor pe nume David Yuto, care îi răspundea la un apel preluat de mesageria vocală.

Walk a încercat să-și aducă aminte despre ce fusese vorba, tot mai frustrat de cum îi funcționa memoria. Mesajul se referea la autopsia lui Baxter Logan, bărbatul pe care Vincent îl ucisese în Penitenciarul Fairmont.

S-a uitat la ceas, a văzut că e târziu, însă a format numărul de telefon. Doctorul a răspuns imediat, peste o săptămână Yuto avea să se pensioneze, acum pregătea terenul pentru succesorul său, un medic cu douăzeci de ani mai tânăr și mult mai puțin experimentat. Au schimbat replici anodine. Walk i-a amintit de cazul Logan. Lui Yuto i-a luat un minut să găsească dosarul.

— Ce altceva ai dori să afli? a întrebat Yuto.

— Păi eu nu... probabil niște detalii. Pur și simplu mă întrebam...

— Pe vremea aceea nu eram atât de riguroși. Nu căutam urme de ADN. Am constatat cauza morții. Traumatism cranian.

Walk a mai luat o gură de Kentucky, punându-și picioarele pe biroul vechi.

— Deci asta a fost. O lovitură și...

— Nu doar o lovitură. Nu dacă ne luăm după felul în care arăta Logan. Walk s-a uitat la sticlă.

— Îmi amintesc că m-a sunat Cuddy. Pe vremea aceea era, evident, mult mai tânăr, încă nu preluase postul tatălui său. Însă mi-a spus să nu pierd prea multă vreme cu Logan. Agresorii sexuali nu sunt prea populari în Fairmont. Am constatat cauza decesului și am trecut la următorul caz.

— Bătaia primită... a fost lovit rău?

Yuto a lăsat să-i scape un oftat.

— A trecut mult timp de-atunci, însă unele cazuri... pur și simplu nu mi se șterg din minte. Dinți rupți, ambele găvane făcute terci. Nasul îi fusese strivit atât de tare, încât i se întinsese pe față ca o gelatină.

— Dar fusese o încăierare. Vincent King se bătuse ca să-și apere viața.

— Nu prea înțeleg ce ai vrea să-ți spun, șerif Walker. A fost o încăierare, însă Logan a fost lovit multă vreme după ce a pierdut bătălia.

Walk s-a gândit la Star, la cele trei coaste rupte. I-a mulțumit lui Yuto și a închis telefonul.

A înghițit în sec, încă simțea pe limbă gustul de bourbon, gâtul lui tot mai uscat, inima începuse să-i bată cu iuțeală. S-a ridicat, a părăsit secția de poliție și a luat-o pe jos, prin noapte, nimic altceva de văzut în afara luminilor îndepărtate ale ambarcațiunilor clătinate de valuri, traficul maritim continuu din golf.

A tras în piept aerul sărat adus de vânt, mergea fără grabă și încerca să-și adune gândurile, însă acestea nu-l ascultau, formând imagini pe care Walk care nu ar fi dorit să le vadă. A ajuns pe Brycewood Avenue, vecini pe care îi cunoștea din verile trecute, pe când orașul încă îi aparținea.

S-a oprit la capătul Sunset Road și l-a zărit pe Vincent cum traversează strada cu pași grăbiți spre propria locuință; blugi negri și o cămașă. S-a gândit să-l strige, însă în cele din urmă s-a luat pe urmele lui, păstrând o distanță destul de mare. Se întreba cum s-o fi simțind Vince după ce trecuse de la moarte la viață.

A continuat să-l urmărească în susul străzii. După două minute, Vincent a escaladat un zid cenușiu clădit din bolovani suprapuși, fără mortar, colțurile pietrelor ieșind în evidență în lumina stradală. S-a îndreptat către copacul dorințelor – fără să se oprească –, apoi s-a aplecat brusc. În clipa următoare și-a îndreptat la loc spatele, și s-a uitat în urmă și în jurul lui.

O mașină la capătul străzii, luminile farurilor măturând dealul. Walk s-a

tras într-un cotlon întunecat, în timp ce Vincent, înfricoșat, a continuat să meargă la pas, îndepărtându-se de faruri, la adăpostul nopții.

Walk a privit mașina cum trece, apoi a escaladat zidul, sărind pe iarba necosită. A ajuns la copac și a început să orbecăie, apoi și-a scos telefonul mobil și a luminat zona din jurul rădăcinilor.

Scorbura, aproape de pământ, era suficient de mică încât ar fi putut trece oricând neobservată.

Walk a îngenuncheat, a strecurat o mână înăuntru și a scos de acolo un pistol.

— Urmele acelea de pași de pe lună, a spus Thomas Noble. Astronauții misiunii Apollo le-au întipărit, iar acum vor rămâne acolo cel puțin zece milioane de ani.

Lui Duchess cerul nu i se mai părea nesfârșit. Auzise de suflete și de profeții, de reuniuni divine și lumea de apoi. Se străduia să nu se gândească la Robin, să nu-și facă griji că în dimineața aceea se trezise înfricoșat. Și-a înghițit rușinea, simțind cum i se pune în gât un nod atât de dureros, încât îi venea să urle.

— Unde vrei să te duci?

— Am de rezolvat niște probleme.

— Ai putea să rămâi aici.

— Nu.

— Aș putea să vin cu tine.

— Nu.

— Sunt viteaz. M-am ales cu un ochi vânăt pentru tine.

— Pentru asta îți voi fi pe veci recunoscătoare.

Stăteau întinși la capătul curții lui, pădurea din spate făcându-i să pară două făpturi insignifiante.

— Prin ce ți-a fost dat să treci... a spus el. Nu e corect.

— Vorbești ca un copil. Conceptul de „corect”, a răspuns ea închizându-și ochii.

— Să știi că din toate astea nu poate să iasă nimic bun.

O stea căzătoare a străbătut cerul. Duchess nu și-a pus nicio dorință. I se părea copilăresc, iar ea știa că nu mai era un copil. Se întreba dacă fusese vreodată.

— Toți oamenii ăștia... a spus ea. Cei care își petrec întreaga viață privind cerul și punându-și întrebări. Oare Dumnezeu intervine și...? Dar dacă n-o face, ei de ce continuă să se roage?

— Este vorba despre credință. Despre speranța că El va interveni.

— Pentru că altminteri viața lor este prea mărunță.

— Îmi fac griji că n-o să găsești drumul de întoarcere, i-a spus el în șoaptă.

Duchess a continuat să privească luna.

— Cândva mă rugam la Dumnezeu să mă ajute cu mâna. De ce? Genul

acela de chestie. Mă rugam să mă trezesc și să constat că peste noapte am devenit un om normal. Știi ceva? Acelea au fost niște rugăciuni complet irosite.

— Poate că toate rugăciunile sunt irosite.

— Rămâi aici, cu mine. Te voi ascunde.

— Am ceva de făcut.

— Vreau să te ajut.

— Nu mă poți ajuta.

— Vrei să te las pur și simplu să pleci. Ța se pare a fi un act de vitejie?

Duchess l-a apucat de mână bună, și-au împletit degetele. S-a întrebat cum ar fi fost să fie el, cu problemele lui mărunte, mama lui în casă, dormind, viitorul lui atât de puțin tarat de trecut, atât de deschis.

— Te vor căuta.

— Nu se vor osteni prea mult. Sunt doar un alt copil din sistemul de asistență socială care și-a luat tălpășița.

— Meriți să fii găsită. Cum rămâne cu Robin?

— Te rog, a spus ea simțind că-și pierde cumpătul. S-ar putea să te caute. Polițiștii. S-ar putea să vină să te întrebe unde sunt și încotro mă îndrept. O să-ți treacă prin gând să le spui, la asta te pricepi cel mai bine.

— Și dacă o să le spun?

— N-o să le spui.

Duchess a rămas întinsă pe iarbă până în zori. Doamna Noble a plecat devreme, în echipament sportiv, Lexusul ei a coborât fără zgomot pe alee, în vreme ce Thomas Noble deschidea ușa din spate a casei.

Duchess a intrat în locuința familiei Noble, s-a spălat și a mâncat cereale cu lapte.

Thomas Noble a șterpelit cincizeci de dolari din seif și i-a oferit fetei. Duchess s-a străduit să spună „nu”, însă el i-a îndesat bancnotele în palmă.

— O să ți-i dau înapoi.

Și-a pus în rucsac două conserve, fasole și supă. S-a mișcat cu iuțeală, dându-și seama că Shelly se mișca și mai repede, pentru că în clipa următoare a sunat telefonul și a răspuns robotul.

Cei doi copii au ascultat.

— Pare îngrijorată.

— Mai are pe cap o mie ca mine.

Duchess a observat în dreptul ușii niște genți de voiaj pregătite să fie

umplute. Peste câteva zile Thomas Noble urma să plece în vacanță. Avea să uite de ea. Viața lui mergea mai departe. Gândul aceasta a făcut-o să zâmbească.

Afară, Strada se trezea la viață, camionul de la salubritate era la un capăt, poștașul la celălalt.

Thomas Noble și-a adus bicicleta ținând-o de coarne, apoi a sprijinit-o de poartă.

— Ia-o.

Duchess a dat să refuze, însă el i-a pus o mână pe umăr.

— Ia-o, te rog. Cu ea vei ajunge destul de departe înainte să fii prinsă.

— Voi fi o stafie. De fapt, sunt deja.

— O să te mai văd?

— Mda.

Amândoi știau că răspunsul ei era o minciună, însă băiatul a înghițit-o. S-a aplecat și a sărutat-o pe Duchess pe obraz.

Fata s-a urcat pe bicicletă, ținându-și rucsacul pe umăr, tot ce avea pe lumea asta. Apoi a pedalat din răputeri, fără să se uite în urmă, vântul mângâindu-i fața în timp ce părăsea drumurile netede, căutându-le pe cele ferite.

Peste o oră a ajuns pe strada principală. A lăsat bicicleta în fața Casei Mortuare Jackson Hollis și a intrat, neașteptata răceală a aerului condiționat făcând-o să simtă cum i se face pielea de găină.

— Duchess, a întâmpinat-o Magda zâmbitoare. Mă bucur să te revăd.

Magda administra afacerea împreună cu soțul ei, Kurt, un bărbat care împărțasea cu clienții casei mortuare același gen de paloare. Probabil că în momentul acela se afla cu cineva, pentru că draperia era trasă, sicriile nu se vedeau.

— Am venit să recuperez cenușa bunicului.

— Chiar mă întrebam când o să vii. Shelly îmi promisese că te va aduce ea într-o zi.

— E în mașină, a spus Duchess arătând din cap către un Nissan parcat peste drum în așa fel încât nu puteai zări dacă șoferul se afla la volan sau nu.

Magda s-a îndreptat către partea din spate a casei mortuare, de unde, un minut mai târziu, a revenit cu o urnă mică.

Duchess a luat-o, apoi s-a răsucit pe călcâie dând să plece, moment în care draperiile s-au dat la o parte, din spatele lor făcându-și apariția Dolly,

urmată de Kurt. Duchess s-a strecurat afară, pe trotuar. Aproape ajunsese la Cherry's când Dolly a ajuns-o din urmă.

— Duchess.

Dolly a condus-o înăuntru și a așezat-o într-un colț al restaurantului, apoi s-a apropiat de tejghea și a făcut comanda.

Dolly îmbătrânise, machiajul nu îi mai părea așa de îngrijit, părul nu-i mai era ondulat. Cu toate acestea, încă purta haine de firmă; pantofii și geanta erau Chanel.

— Aș fi tentată să spun că mă bucur să te revăd pe aici.

— Doar că...?

Dolly a zâmbit.

— Îmi pare rău pentru Bill. Nu știam.

— Era pregătit. Se pare că eu nu.

Rucsacul fetei zăcea desfăcut pe un scaun, hainele, conservele. Duchess l-a închis și a tras fermoarul.

Dolly a privit-o abătută.

— Ce vei face de-acum înainte? a întrebat-o Duchess.

— Acum trebuie să-mi îngrop soțul. Dincolo de asta, nu m-am gândit prea mult. Călătorii, locuri pe care aș fi vrut să le vizitez. Nu știu dacă voi fi în stare să călătoresc singură. Dar el a avut parte de o viață bună și asta e tot ce ne putem dori, nu-i așa?

— Thomas Noble vorbește despre dreptate.

Dolly a zâmbit.

— Înțeleg.

— Dreptatea presupune că există cineva care deține controlul.

— Am auzit de tipul ăla. A fost la știri. M-am gândit la tine și la Robin. Poate la asta se referea Thomas Noble. La cum unii se strecoară prin viață făcându-i pe alții să sufere, în vreme ce alții trebuie să se zbată ca să poată merge mai departe. Cele două categorii par a fi menite să se ciocnească.

Duchess s-a gândit la Dolly, la viața ei, la tatăl ei.

— Hal zicea că bărbatul acela este cancerul familiei noastre. Un cancer care se întinde până departe, până la mine și la Robin. Până la fratele meu. Eu nu pot să...

Dolly s-a întins, așezându-și mâna peste mâna fetei.

— Poate că nu îți este dat să alegi cine ești. Poate că totul ține de predestinare. Unii dintre noi suntem proscriși. Poate că ne găsim unii pe ceilalți.

— Sau poate că nu e nimic. Poate că nimeni nu deține controlul în afara celui dornic să facă un efort și să ia ceea ce-și dorește.

— Ce știi despre dreptate, Duchess?

— Jack Trei-degete. A călărit opt sute de kilometri ca să răzbune moartea tovarășului său, Frank Stiles.

— Dar ce semnificație crezi că are asta? Și nu vreau să-mi dai o definiție, vreau doar să-mi spui ce crezi tu că înseamnă pentru oamenii care ajung să sufere.

— Un sfârșit. Aș putea să reîncep să respir. Dar știu că asta nu este de ajuns.

— Dar pentru Robin? Ce crezi că își dorește el?

— Are șase ani. Nu știe ce-și dorește. Nu cunoaște decât lumea la doi pași de el.

— Dar tu?

— Eu știu prea multe.

Chelnerița și-a făcut apariția cu două căni de cacao și cu o mică brișă, în care stătea înfiptă o lumânare aprinsă. A pus totul pe masă, i-a făcut cu ochiul lui Duchess, apoi a revenit îndărătul tejghelei.

— La mulți ani, Duchess.

Duchess se holba la brișă.

— Dar nu trebuia să...

— Ssst... Nu în fiecare zi o fată împlinește paisprezece ani. Trebuie să-ți pui o dorință.

Când și-a dat seama că Dolly nu avea de gând să renunțe la idee, Duchess s-a aplecat, a închis ochii și a suflat în lumânare.

Afară s-au plimbat pe partea umbrită a străzii. Când au ajuns la casa mortuară, Duchess și-a recuperat bicicleta și a dus-o mai departe de coarne.

Dolly s-a oprit lângă camioneta ei.

— Aș putea să-ți spun o mulțime de lucruri.

— Dar nimic din ce nu știi deja.

— Nu vrei să vii până la mine? Mi-ar plăcea să-ți arăt ceva.

— Nu pot. Trebuie să-mi văd de drum.

— Altă dată.

— Sigur.

Dolly a luat-o de mână.

— Promite-mi că într-o zi o să treci pe la mine.

— Promit.

— Și știu că îți vei rezolva problema. Un proscris își respectă cuvântul dat.

Dolly părea fragilă în momentul acela, un chip îngrijorat, de parcă Duchess ar fi început să devină una dintre problemele ei.

— Pot să verific cum o mai duce Robin.

Duchess a încuviințat, buza de jos îi tremura ușor. Trebuia să se călească, să devină mai dură pentru ceea ce urma.

— Ai grijă de tine, Duchess, a spus Dolly, apoi și-a vârât mâna în geantă, scoțând portofelul.

Când a început să numere bani, Duchess s-a urcat pe bicicletă și s-a îndepărtat.

A întors capul când a ajuns la capătul străzii principale.

A fluturat din mână, iar Dolly i-a răspuns cu același gest.

Duchess a ajuns la ferma familiei Radley în jurul orei unsprezece, simțind cum îi ard picioarele. Tricoul îi era complet ud, iar părul năclăit de sudoare i se lipise de cap. A ascuns bicicleta în iarba înaltă de lângă poartă și a mers încet de-a lungul aleii șerpuitoare, strecurându-se pe lângă copacii cu crengi joase și pe lângă lacul sec.

Se gândea la Robin. Dacă era la școală, dacă Shelly îl însoțise. Trebuise să facă un uriaș efort de voință să nu se oprească din drum, să revină în camera lor, să cadă în genunchi și să-l ia pe fratele ei în brațe. Păstrase o singură fotografie, cu Robin zâmbind, făcută cu un an în urmă, pe când avea părul ceva mai lung. De cum a urcat treptele vechii verande, s-a așezat în balansoar și a scos-o din rucsac.

La poartă văzuse un panou pe care scria Imobiliare Sullivan. Într-o zi avea să fie organizată o licitație și altcineva se va muta în locul acela, altcineva va îngriji pământul, reluând același ciclu al trudei. Duchess a zărit în depărtare elanii, adunați ca de obicei la poalele dealurilor. Câmpurile aveau nevoie de cineva să le cultive. Și l-a imaginat pe Hal acolo, o viață petrecută în singurătate.

S-a dus la grajdul roșu și a deschis ușa, uneltele lui rămase acolo unde le lăsase, nimeni nu găsise ceva de valoare. A pășit în întuneric și s-a apropiat de rogojină, dând-o la o parte.

A deschis trapa din podea, constatând cât era de grea. A simțit cum sudoarea i se prelinge pe bărbie. A proptit trapa și a început să coboare treptele.

Un mic depozit. Pistoale înșirate pe rafturi, un rastel pentru puști.

Un scaun vechi, tapițat cu piele, locul în care Hal putea rămâne singur.

Într-o latură se afla o măsuță, iar pe aceasta se zărea un vraf de scrisori. Duchess le-a răsfoit, a ales-o pe ultima și a deschis-o, moment în care două hârtii s-au desprins și au căzut, fluturând, pe pământ. Le-a cules de pe jos; două jumătăți ale unui cec. Le-a unit apoi a înghițit în sec: un milion de dolari. Post-datat, la două luni după ce procesul ar fi urmat să înceapă. Semnătura era simplă, literele acesteia semănând cu cele de tipar: Richard Darke. Pe dosul cecului Duchess a găsit semnătura prin care Vincent îl împuternicea pe Hal să încaseze cecul în folos personal.

A pus cele două bucăți de hârtie înapoi în plic, s-a gândit la prețul remușcărilor și a simțit cum o cuprinde un val de căldură imaginându-și scena în care bunicul ei rupe cecul în două.

S-a ridicat în picioare.

A văzut niște cutii înșirate de-a lungul peretelui opus. S-a apropiat de ele și, în momentul în care a observat hârtiile multicolore, pentru împachetat cadouri, s-a sprijinit într-un genunchi. A verificat etichetele, și-a văzut numele, apoi pe cel al fratelui ei. Fiecare cadou era datat, zilele înscrise cuprinzând toți anii vieții ei. S-a așezat pe ultima treaptă a scării și a desfăcut unul dintre cadouri. O păpușă. Apoi alta. Un joc de puzzle. Nu a desfăcut niciunul dintre cadourile lui Robin.

A zăbovit o vreme, ținând în brațe ultima cutie, având înscrisă pe ea chiar ziua aceea. A deschis-o cu grijă, a ridicat capacul și a înghițit în sec în momentul când a văzut ce se afla înăuntru.

A ridicat pălăria și a admirat-o. Panglica prinsă cu ținte, fundul turtit și un bor de zece centimetri. A pipăit eticheta, filigranul auriu.

John B. Stetson.

Apoi, și-a pus pălăria pe cap, i se potrivea perfect.

A luat două pistoale, al ei și unul dintre cele pe care nu le folosisese niciodată. A mai luat o cutie de cartușe, marca pe care i-o recomandase bunicul.

Când a terminat, a pus totul la loc, a pus armele și muniția în rucsac și a simțit noua greutate a acestuia.

Cenușa lui era purtată la vale de apă, în locul în care ei stătuseră cândva.

Duchess s-a încordat și și-a îndesat pălăria pe cap.

— Drum bun, bunicule.

Walk și-a petrecut întreaga zi ignorând apelurile telefonice de la superiori. Veștile circulă cu repeziciune; știa că va fi convocat la biroul guvernatorului Hopkins, ca să vorbească despre înlocuirea lui, el urmând să facă în continuare numai muncă de birou. Deja trei apeluri în ziua aceea, de parcă șefii ar fi presupus din capul locului că Walk nu mai era capabil să-și facă meseria.

Stătea la birou, cu dosarele răsfirate în fața lui, Milton părea să se holbeze la el. Măcelarul nu avusese niciun membru al familiei care putea fi anunțat, doar o mătușă îndepărtată care trăia într-un azil de bătrâni din Jackson. Walk o sunase, iar bătrâna i-a spus că nu cunoștea niciun Milton.

Când ea și-a făcut apariția în pragul ușii, Walk și-a ridicat privirea, s-a străduit să zâmbească, însă a simțit că-i vine greu s-o facă.

Martha a închis ușa în urma ei.

— Ce faceți, domnule șerif, nu-mi răspundeți la telefon? a întrebat ea zâmbitoare.

— Scuze, am fost cam ocupat.

Martha s-a așezat, și-a lăsat capul într-o parte și a ridicat din sprâncene.

— Zău?

— Nu m-am simțit în stare să vorbesc cu tine.

— Te-ai fofilat.

— Dar nu pe tine încercam să te evit.

Martha s-a așezat picior peste picior.

— O să-mi treacă supărarea. Amândoi am intrat în chestia asta conștienți de ceea ce facem, nu-i așa?

— Cred că eu mai mult decât tine.

— Pentru mine urmează o perioadă aglomerată. Infractori condamnați la moarte care vor să-i fac scăpați. Scutește-mă. Mie să-mi dați niște bărbați ratați și niște femei terminate. Țștia sunt pâinea mea cea de toate zilele.

Și-a trecut mâna prin păr, în vreme ce Walk îi urmărea fiecare mișcare.

Martha s-a întins, a încercat să-l apuce de mână, însă el și-a retras-o.

— Vorbește cu mine, l-a îndemnat ea.

— Când am intrat în chestia asta, nu mă gândeam decât la deznodământ. Îl și vedeam pe Vincent liber, timpul mergea înapoi. Și asta îmi era de ajuns. Țșta era pentru mine sfârșitul jocului. Sunt un om bolnav, Martha.

Celulele mele sunt pe moarte. Ceea ce se întâmplă acum, în această fază timpurie, e doar începutul.

— Știu asta.

— Da? M-am documentat, am stat de vorbă cu doctorul, am văzut în sala de așteptare oameni în faze mai avansate ale bolii.

— Ce vrei să spui?

— Nu vreau să devii asistenta mea medicală. Îmi doresc ceva mai bun pentru tine, mereu mi-am dorit.

Martha s-a ridicat în picioare.

— Parcă ai fi taică-miu. Ca și când aș fi o fetiță care nu are niciun cuvânt de spus cu privire la viața ei. Iar eu aleg... te aleg pe tine. Și credeam că eu sunt a ta.

— Păi ești.

— Tu te-ai ales pe tine însuși, ai ales propria ta persoană, atât de nobilă și de încredere.

Walk și-a lăsat privirea în pământ.

Martha s-a șters la ochi.

— Nu sunt întristată, sunt supărată. Ești un laș, Walk. De-aia ai lăsat lucrurile să treneze atâta vreme.

— Nu credeam că voiai să mă revezi.

— Ei bine, voiam.

— Atunci îmi pare rău.

— Nu spune asta, în puii mei! În toți anii ăștia ai fi putut să dai un semn, ai fi putut veni să mă vezi. Rahat, ai fi putut măcar să-mi dai un telefon. Vincent a fost persoana care te obseda, ca întotdeauna.

— Asta nu este ade...

— Atunci când te-am întrebat de Vincent – așa cum ți-l aminteai tu –, i-ai pus în evidență părțile bune și nu ai spus absolut nimic despre felul abominabil în care s-a comportat cu Star. Dintre toate fetele, tot timpul, ea numai pe umărul meu venea să se plângă. Tu îi luai mereu partea, m-ai și mințit de câteva ori. Mereu îi luai partea.

— Dar asta nu însemna nimic.

— Știu. Doar îți spun că în ultimii treizeci de ani ai trăit pentru altcineva. Nu crezi că ar fi cazul să te oprești?

Martha s-a îndreptat cu pași apăsați către ușă, apoi s-a oprit, s-a întors și i-a zis:

— Când vei simți că ai terminat, când vei înceta acest carnaval al milei și

îți vei regăsi boășele, sună-mă.

În clipa aceea ușa s-a deschis, iar Martha s-a strecurat pe lângă Leah Tallow, care s-a întors nedumerită, uitându-se la ea cum pleacă.

— Martha e în regulă?

Walk s-a ridicat în picioare, a închis ușa și i-a făcut lui Leah semn să se așeze pe celălalt scaun. În ziua aceea Leah nu se machiase, părul îi stătea vâlvoi și arăta trasă la față.

Walk s-a așezat la loc.

— Ești sigur că vrei să faci asta, Walk?

— Da.

Walk a urmărit-o cum formează un număr pe un telefon mobil preplătit.

Darke nu a răspuns. Leah a așteptat să intre mesageria vocală.

— Știu unde sunt copiii. Sună-mă, a spus Leah pe un ton ferm, doar ca să izbucnească în lacrimi de cum a închis telefonul.

— Când va suna înapoi, să-i dai adresa asta. Îi spui că băiatul e prieten cu Duchess și că s-ar putea să știe unde s-o găsească.

Walk i-a întins o foaie de hârtie; scrisul de pe aceasta era aproape ilizibil.

— Nu face asta, Walk. Pot vorbi cu Boyd. Îi voi spune totul.

Walk s-a uitat la ea, la ce mai rămăsese din Leah, s-a străduit s-o urască, însă n-a putut.



Duchess știa că trebuia să se îndrepte spre sud, către un oraș mai mare, Fort Pryor, unde era o stație de autobuz. Habar n-avea până unde ar fi putut să ajungă cu cincizeci de dolari, bănuia că nu prea departe. Poate în Idaho. Sau în Nevada, cu puțin noroc. A hotărât pe loc să nu se gândească decât la ziua în curs, altfel ar fi riscat ca grijile s-o tragă înapoi.

A urmat niște drumuri strâmte, fără să se grăbească. Când terenul a început să fie deluros, a coborât de pe bicicletă și a urcat pantele ținând-o de coarne, apoi s-a urcat la loc și a coborât la vale, atentă, cu mâna pe frână.

Montesse, Comet Park, zone de o frumusețe aparte, ascunse la umbra copacilor. Case cochete răsfirate, panouri galbene îndemnându-i pe oameni să voteze pentru construirea oleoductului Keystone, care ar fi injectat o nouă viață în economia stagnantă a orașelor din zonă, cele câteva camioane parcate în fața unei băcănii neînsemnând altceva decât tot atâtea zvâcniri înaintea morții.

La trei kilometri de unul dintre aceste orașe insignifiante, a făcut pană. O neplăcere care a fost cât pe ce s-o facă să izbucnească în lacrimi. A încercat

să-și vadă de drum așa, bicicleta înainta acum cu greu, fiecare apăsare de pedală cerea un efort dublu.

A tras o înjurătură când a abandonat bicicleta lui Thomas Noble în pădurea de lângă Jackson Creek.

S-a așezat pe trunchiul unui copac căzut la pământ, a mâncat niște pâine deja întărită și a băut restul de apă, apoi a continuat drumul pe jos, tenișii ei nefiind potriviți pentru genul acela de teren, pielea i se desprinsese de pe ambele călcâie.

A trecut pe lângă case de fermieri și pe lângă parcele de pământ cultivate, toate nuanțele posibile de verde și maro; biserici episcopale încă având clopote și oameni care să le facă să sune. Cale de un kilometru și ceva s-a ținut pe urmele unui cuplu în vârstă; excursioniști cu zâmbete relaxate, având în mâini niște bețe lungi. Duchess i-a ascultat în mers, cu toate că se ținea pe marginea drumului, acum era cumva călăuzită. Cei doi bătrâni cu siguranță aveau o destinație. Duchess încă era convinsă că se îndreptau spre sud.

Apoi i-a pierdut, a mai tras o înjurătură, simțindu-se slăbită și abandonată.

În cele din urmă a ajuns la un drum atât de lat, de lung și de pustiu, încât s-a oprit pe marginea acestuia și și-a ridicat capul spre cer.

Apoi i-a văzut din nou pe cei doi bătrâni. Hank și Busy din Calgary. Doi pensionari în vacanță, cazându-se pe la moteluri și bățând poteci, privind cu ochii lor bătrâni locuri noi.

Duchess a mers alături de ei, le-a spus doar o jumătate de poveste, că mama ei era bolnavă și că ea se ducea acum la spitalul din Fort Pryor ca s-o vadă. Bătrânii i-au oferit apă și o acadea.

Busy i-a povestit despre nepoții ei, șapte la număr, răsfirați peste tot, un bancher pe Coasta de Est, un doctor în Chicago. Hank pășea în fruntea micului grup de parcă ar fi prospectat terenul, dând la o parte crengi ca să le facă loc celor două doamne; gâtul lui era înroșit de soare.

Hank a observat că fata șchioapătă, așa că a rugat-o să se așeze pe iarbă în timp ce el scotocea prin rucsac, de unde a scos niște bandaje cu care să-i oblojească astfel călcâiele.

— Sărmana fată.

Au pornit din nou la drum. Hank avea o hartă, pe care a arătat locul spre care se îndreptau: lacul Tethan.

— Încă un lac, a spus Busy aruncându-i lui Duchess o privire complice.

— Am locuit cândva într-un oraș pe nume Cape Haven. Când eram mai mică.

— Ce nume drăguț, a comentat Busy.

Bătrâna avea niște coapse puternice, potrivite pentru drumeții. O față lată, frumoasă, însă lipsită de trăsături delicate.

— Ți-l amintești bine?

— Nu, a răspuns Duchess alungând musculițele care i se tot așezau pe față.

Cei trei au ajuns la o altă potecă.

Au traversat Route 75 și au continuat să meargă pe un drum pe care ar fi avut loc un singur camion. Duchess s-a abținut să-l întrebe pe Hank de ce zorea în felul acela. Cei doi se cazaseră la niciun kilometru de Fort Pryor, așa că intenționau să o conducă pe fată până în oraș. Duchess simțea că îi rămăsese datoare propriului noroc. Datoare-vândută, mai bine zis.

— Mai ai vreun frate sau vreo soră? a întrebat-o Busy.

— Da.

Duchess și-a dat seama că bătrâna ar fi vrut să-i pună și alte întrebări. Îi citise intențiile în zâmbetul abătut, în ochii ei lacrimoși. Duchess nu a mai adăugat nimic, iar momentul acela s-a risipit în aer.

După încă o oră de mers, au ajuns la niște porți și la curba unui drum care urca atât de mult, încât nu i se vedea capătul. Au trecut pe lângă un tăpșan plin de caprifoi și flori ofilite, iar Hank le-a spus să se grăbească, pentru că ar trebui să facă un popas ca să mănânce.

Au văzut casa spațioasă și impunătoare. S-au apropiat de fațadă, ziduri din piatră, blocuri mari, ferestre ornamentate, pitorești.

Hank a aruncat o privire în jur, Duchess îl urmărea cu atenție, ținându-și strâns rucsacul la piept și asigurându-se că pistoalele încă se află acolo.

— Casa e proiectată de Attaway, lui Hank îi place arhitectura.

Hank a scos un aparat de fotografiat și a făcut o duzină de poze.

Au ocolit clădirea, ajungând în spate, unde erau niște lacuri prelungi, amenajate, care se întindeau până la pădurea din apropiere.

— Fum, a spus Busy arătând într-o direcție.

Cineva făcuse un foc la marginea unei poieni. Un alt cuplu, cam de aceeași vârstă, având aceeași privire. De parcă ar fi găsit paradisul cu zece ani înainte să dea ortul popii. Cele două grupuri s-au prezentat.

Nancy și Tom din Dakota de Nord își lăsaseră rulota la barajul Hartson, însă ținuseră să vadă casa Attaway.

Au mâncat hamburgeri la grătar. Duchess s-a gândit la Robin, s-a uitat la ceas și și-a dat seama că la ora aceea probabil mânca și el, singur. Nu-l vedea însă mâncând fără ea. A simțit o durere în stomac atât de puternică, încât și-a pus o mână sub stern.

Au ajuns la motel pe înserat. Fort Pryor se afla la vreo zece minute de mers pe jos. Hank i-a dat o mulțime de acadele și altă sticlă cu apă. Busy a îmbrățișat-o cu efuziune, spunându-i că se va ruga pentru mama ei.

Duchess s-a îndreptat către centrul orașului, tălpile n-o mai dureau atât de tare. Întinericul s-a așternut peste muntele din apropiere, câteva lumini răzlețe, un restaurant, un magazin Stockman and Bob's Outdoor.

A găsit stația de autobuz la colț, peste drum de un atelier de reparații auto, un șir de mașini lucioase, luminile stradale reflectându-se pe capotele acestora. La ghișeu se afla o femeie de culoare, nu prea interesată de slujba ei, după câte își putea da seama Duchess. Bănuia că Shelly alertase deja poliția și poate că veniseră să cerceteze ferma, poate că stătuseră de vorbă cu Thomas Noble, însă Duchess se îndoia că reușiseră să facă mai mult de atât.

— Cât de departe pot ajunge cu cincizeci de dolari?

Femeia de la ghișeu a privit-o peste ochelari.

— În ce direcție vrei să te îndrepti?

— Spre sud. California.

— Singură? Nu pari să ai vârsta necesară ca să...

— Mama mea e bolnavă. Trebuie să ajung acasă.

Femeia s-a uitat la Duchess, cercetându-i trăsăturile de parcă ar fi vrut să găsească în ele ceva, dovada minciunii, probabil. În cele din urmă s-a hotărât că nu-i păsa suficient de mult, așa că a început să tasteze ceva la computer.

— Buffalo, te costă patruzeci de dolari.

Îndărătul geamului de plexiglas se afla o hartă. Duchess a găsit pe aceasta unde se afla Buffalo.

Părea departe, însă nu suficient de departe.

— Pleacă abia mâine-dimineață. N-ai vrea să te mai gândești?

Duchess a scuturat din cap, apoi a pus banii pe tejghea.

— Vezi că în curând închidem, a spus femeia, în vreme ce Duchess se uita la canapeaua din incinta stației. Ai unde să te duci?

— Da.

Femeia i-a întins biletul.

- Și de acolo încotro ar trebui să mă îndrept?
- Te interesează cea mai rapidă sau cea mai ieftină variantă?
- V-am lăsat cumva impresia că aş mai avea bani?

O încruntătură, apoi privirea femeii îndreptată din nou spre ecranul computerului.

— Cele mei ieftine locuri sunt pentru Denver. Apoi Grand Junction, în drum spre Los Angeles. E un drum al naibii de lung, fetițo. O grămadă de bani.

Duchess a părăsit stația de autobuz. Mai avea șaptesprezece dolari, un rucsac cu două pistoale, puțină mâncare și un rând de haine de schimb.

În fața unui bar pe a cărui firmă scria O'Sullivan a găsit un telefon public, a ridicat receptorul, însă și-a dat seama că nu avea pe cine să sune. Ar fi vrut să vorbească cu Robin; nici măcar atât – doar să-l asculte cum doarme. Ar fi vrut să-l sărute pe creștet și să-l strângă în brațe, să doarmă cu o mână petrecută peste trupul lui.

A găsit un parc: un pâlț de copaci și un loc de joacă. S-a strecurat în crâng și s-a întins pe spate, pe iarbă. A găsit în rucsac un pulover, pe care l-a pus peste ea.

La o oră la care orașul încă dormea, a umblat aproape un kilometru; fiecare pas greu, ca de plumb, fiecare mușchi opunându-se efortului.

Motelul era cufundat în liniște, niciun angajat, pur și simplu nimeni prin preajmă. Un panou mare, pe un stâlp: Televizoare color, Camere libere. A trecut pe lângă parcare, mașini de familie în fața fiecărei uși, un pâlț de copaci cu coroanele mai înalte decât motelul acoperit cu țiglă închisă la culoare. Draperii trase, Duchess s-a apropiat de ușa având în față Bronco-ul. Plăcuțe de înmatriculare din Calgary. Hank și Busy, fereastra lor larg deschisă. Așa erau ei, lipsiți de griji.

Și-a pus rucsacul jos și a scos din el unul dintre pistoale. Apoi a rostit în gând o rugăciune, în vreme ce pătrundea pe fereastră pășind în camera celor doi bătrâni.

O mogâldeață care părea să fie Hank, acoperit cu un cearșaf și dormind ca mort; o zi de drumeție te poate aduce într-o asemenea stare. Suficientă lumină ca să poată ajunge la scaunul pe care bătrânul își lăsase pantalonii. A început să scotocească prin buzunare, a găsit portofelul, o fotografie cu copii zâmbind în interiorul acestuia. A scos bancnotele simțind că nu poate nici să înghită în sec, nici să respire din pricina apăsării din piept.

Apoi a văzut-o pe Busy, ochi deschiși, tristețe în priviri. Duchess și-a dus

o mână la spate, simțind conturul pistolului din blugi. Bătrâna nu a spus nimic.

Duchess a ieșit pe fereastră complet dărâmată.

Era însă datoria ei să le reamintească, să le spună că lumea în care trăiau nu era un loc bun.

Walk stătea într-o mașină închiriată, la capătul Highwood Drive.

Un șir de case separate, mari, scumpe, mașini germane parcate pe toate aleile. Purta uniforma de polițist, însă se lăsase în scaun. Lângă el, pahare goale de cafea, nimic de mâncare. Bătuse atâta drum – o mie șapte sute de kilometri. Se gândise să ia un avion, înfrângându-și frica, însă avea nevoie de pistol, așa că amânase zborul acela pentru altă dată.

Locuința familiei Noble era pustie, Thomas și părinții lui plecaseră în vacanța de vară. La un moment dat Duchess îi spusese că își petrec toate verile la Myrtle Beach. Walk îi dăduse adresa lui Leah, știind că Darke își va face apariția dacă pista ar fi dus la Duchess.

Walk nu avea la el niciun ziar, nicio carte, nimic care să-l distragă de la misiunea pe care și-o asumase. Cu o oră în urmă înghițise două pastile, durerea musculară devenise înfiorătoare, convulsiile, nevoia de a sta întins, lăsând tot acest chin să treacă de la sine.

Aceasta urma să fie ultima lui misiune în calitate de polițist, ultimul lui strigăt victorios, după zeci de ani de neant. Nu se mai gândea deloc la Martha, la Vincent și la harababura pe care o lăsase în Cape Haven, acum nu-l mai interesa decât soarta fraților Radley. Avea de gând să-i pună la adăpost de orice pericol, de dragul lui Star și al lui Hal. Walk nu știa cât de aproape era Darke când acesta o sunase pe Leah, însă își imagina că bântuia prin Montana sau prin statele învecinate. Duchess, înregistrarea, ultima șansă a lui Darke să-și salveze imperiul aflat în pragul năruirii.

Walk simțea cum oboseala îl apasă asemenea unei păături calde într-o noapte geroasă, grea, cufundându-l și mai mult în somn, cu pleoapele grele. Pilulele acelea, somnolența reprezenta unul dintre efectele secundare binevenite. Walk s-a gândit că nu mai dormise omeneste de vreun an, așa că nu vedea niciun pericol dacă acum l-ar fura somnul. A căscat o dată, apoi, încet-încet, a închis pleoapele.



Când s-a întrerupt curentul, Thomas Noble era în pat, uitându-se la televizor.

A rămas o vreme tăcut, ascultând zgomotele obișnuite ale casei, ceasul de pe hol, bolboroseala constantă a boilerului. S-a ridicat în picioare, a făcut un pas împiedicându-se de rucsacul lăsat pe podea, pregătit pentru vacanță.

Părinții îl lăsaseră în tabără, aceeași în fiecare vară, ei își petreceau vacanța pe plajă în vreme ce el făcea desene pe nisip și vopsea tricouri la numai treisprezece kilometri de casă. Thomas însă se furișase afară din tabără după lăsarea întunericului și se întorsese pe jos. O luase prin pădurea din apropierea locuinței, ajunsese în curte, apoi găsisese cheia de rezervă din garaj. Disparația lui avea să fie descoperită abia în zori, însă până atunci el ar fi deja în drum spre California. Mergând pe urmele ei. Sperând s-o poată ajuta.

Simțind cum i se întetesc bătăile inimii, și-a pus o palmă pe piept și a încercat să se calmeze. A tras cu urechea, însă nu auzit nimic ciudat. Se simțea rușinat pentru faptul că încă îi mai era frică de întuneric. S-a apropiat de fereastră și a văzut casele vecinilor încă luminate, felinarele din dreptul porții casei lor încă aprinse. Știa unde se află panoul, știa ce trebuie făcut atunci când sare o siguranță.

Când a ajuns în dreptul scărilor, a auzit zgomot de sticlă spartă. A încremenit, prinzând parcă rădăcini, incapabil să-și mai miște vreun mușchi. A auzit cum cineva răsuțește yala și se deschide ușa.

Scrâșnet de cioburi călcate.

Thomas știa că tatăl lui avea un pistol pe care îl ținea în birou. De asemenea, știa că nu ar fi avut curajul să amenințe pe cineva sau să apese pe trăgaci, nici măcar cu două mâini tefere.

Din nou bocănit de pași, pe podeaua bucătăriei de data aceasta, apoi ceva mai discret, pe covorul din hol. Thomas ar fi vrut să strige, să-și anunțe prezența, pentru că jumătate din frica lui era cauzată de surpriză. O casă frumoasă pe o stradă cochetă, mama lui avea bijuterii, genul de podoabe bătătoare la ochi pe care un hoț le-ar fi putut remarca.

A inspirat adânc, apoi s-a mișcat cu repeziciune, pășind pe marginea treptelor, de la mansardă la etaj, apoi în dormitorul părinților. S-a întins și a ridicat receptorul telefonului aflat pe noptieră.

Niciun ton de apel.

S-a repezit la fereastră, s-a gândit să strige după ajutor, însă a auzit din nou zgomot de pași, mai aproape de data aceasta, la baza scărilor. Gândurile i se derulau cu repeziciune; s-a uitat la spațiul gol dintre scări și și-a dat seama că și-ar fi putut rupe un picior, cel puțin.

S-a răsucit pe călcâie, s-a uitat în jur și a văzut spațiul de sub pat. Știa că ar fi avut loc în debara, așa că a ales dormitorul pentru oaspeți și s-a strecurat grăbit acolo.

O umbră pe trepte. Nu s-a uitat înapoi decât în momentul în care a reușit să ajungă în încăpere, strecurându-se îndărătul ușii și lipindu-și spatele de perete, îi venea să plângă, însă s-a luptat din răputeri să n-o facă, gândindu-se că probabil intrusul, oricine ar fi fost, credea că locuința era goală, că ar fi luat ceea ce căuta și ar fi plecat.

— Thomas.

Băiatul a închis ochii.

— Știu că ești aici. M-am uitat din pădure. Dacă îmi spui ce vreau să aflu, te las în pace. Ai cuvântul meu.

Thomas ar fi vrut să-i răspundă, să-l întrebe pe bărbatul acela ce voia și apoi să-i ofere ceea ce căuta; imediat, fără să mai negocieze. Doar că în clipa următoare a auzit din nou glasul bărbatului, iar Thomas Noble a simțit cum îi îngheață sângele în vene.

— Duchess Radley.

Tipul cu Escalade-ul. Darke.

Thomas Noble s-a uitat înspăimântat în jurul lui, nu a zărit nimic folositor, niciun obiect greu sau ascuțit, cu ajutorul căruia ar fi putut să câștige câteva secunde prețioase. Darke avea să-l găsească.

S-a gândit la Duchess, la ziua în care o văzuse prima dată și la greutatea prin care trecuse prietena lui, la primul lor dans și la primul sărut. S-a gândit la căminul său perfect și la părinții lui cei dragăstoși, la locul unde Duchess se va fi aflat în clipa aceea – singură pe drum, cu un pistol în rucsac și având curajul necesar să îl folosească. El nu reușise s-o ajute. Însă acum ar fi putut s-o facă. Ar fi putut să-i dovedească acest lucru. Și el putea să fie un proscris.

A privit cum intrusul pășește pe ușă, mare cât un monstru, iar când acesta s-a apropiat, Thomas Noble a inspirat adânc și s-a repezit în întuneric.



Un foc de armă.

Walk s-a trezit, a ieșit valvârtej din mașină și a început să alerge.

Geamul spart, ușa deschisă, s-a strecurat înăuntru, cu pistolul ridicat, cercetând o încăpere după alta. Apoi a urcat scările.

Băiatul ședea pe jos, cu spatele sprijinit de perete și cu genunchii strânși la piept.

— Ești rănit?

Thomas a scuturat din cap. Deasupra lui, tavanul din rigips era pe

jumătate căzut. Nu fusese decât un foc de avertisment.

— Unde e?

— Ușa din spate.

Walk a coborât scările. A văzut gardulețul de la capătul peluzei, a sărit peste el și a pătruns în pădurea din spatele casei. A luat-o pe o potecă, în vreme ce luna își strecura razele argintii prin coronamentul bogat al copacilor.

— Darke! a strigat el.

Cum nu a auzit niciun răspuns, a continuat să alerge.

S-a strecurat printre arborii impunători.

Apoi în fața lui a zărit o mogâldeată, lângă un copac, mișcându-se cu încetineală.

Walk a ridicat pistolul.

S-a oprit, distanțându-și picioarele și ținând arma cu ambele mâini.

A tras o singură dată.

Silueta aceea masivă s-a prăbușit la pământ. Walk s-a apropiat, încet, cu băgare de seamă.

Până să ajungă acolo, Darke a reușit să-și sprijine spatele de trunchiul unui copac. Nu avea nimic în mâini. Walk a zărit un pistol la câțiva pași de el, s-a aplecat și l-a luat.

Darke respira greu. Glonțul îi străpunsese un umăr, o rană dureroasă, însă avea să supraviețuiască.

Walk și-a ciulit urechile, dar nu a auzit nimic. Era sigur însă că vecinii vor chema în curând poliția.

În momentul acela, Walk nu-și simțea mușchii zvâcnind, concentrat fiind asupra următoarelor mișcări pe care trebuia să le facă. Meseria lui, misiunea lui. Nu avea de gând să renunțe la niciuna.

— Nu te-aș fi crezut în stare.

— Nu vrei să terminăm, Darke?

— Desigur, șerif Walker.

Glasul lui Darke era calm, nu trăda nicio emoție, în pofida faptului că sfârșitul îi era aproape.

— În toată perioada asta ai stat undeva ascuns.

— Ca să mă vindec. Niște tipi cărora le datorez bani. Genul de oameni care nu se lasă niciodată păgubași. Ai fost vreodată împușcat, șerif Walk? Eu am fost deja de două ori.

— Am câteva întrebări.

Darke nu-și presa rana cu mâna, lăsând sângele să i se prelingă pe brațe și să-i picure de pe vârfurile degetelor.

— L-am găsit pe Milton. L-a pescuit un trauler.

Darke s-a uitat la el.

Walk a continuat:

— Cu ce te avea la mână?

Darke s-a uitat la el nedumerit, însă în momentul următor a înțeles despre ce putea fi vorba.

— Îi plăcea să facă fotografii.

Walk a clătinat din cap, ca pentru sine.

— Nu voia decât să-și facă un prieten dispus să meargă cu el la vânătoare. Așa că m-am dus. Cu toții căutăm îngeri, domnule șerif. Cu asta ne ocupăm.

Walk s-a gândit la Martha.

Darke și-a strâns degetele pumn, iar sângele a început să-i curgă șiroi.

— Asta e scena în care îmi mărturisesc păcatele?

Vuiet îndepărtat de sirene.

— Am aflat de Madeline.

Darke a înghițit în sec, primul crâmpei de emoție.

— Acum are paisprezece ani.

— E de aceeași vârstă cu Duchess Radley.

— Nu am vrut să-i fac rău fetei. Am încercat toate celelalte variante.

— Hal.

— Nici nu m-a lăsat să vorbesc. A scos imediat pușca.

— Ești un ucigaș.

— La fel ca prietenul tău.

Walk a făcut un pas în spate, simțind cum îl cuprinde din nou senzația aceea de amețală.

— Vincent...

— Tragediile sunt capabile să facă sfinți din niște păcătoși. Crede-mă, știu.

Darke a slobozit un icnet de durere.

— Băiatul din casă. Nu m-am atins de el.

— Știu.

— Când oamenii se uită la mine, la cum arăt, își imaginează tot felul de chestii. Ceea ce e în regulă, mă ajută să-mi rezolv problemele.

— Ai ucis-o pe Star Radley.

— Tu încă mai crezi asta, șerif Walker? Am rugat-o să-mi facă o favoare, să vorbească cu Vincent pentru mine, să-l facă să vândă casa. A fost deja ajuns să-i pomenesc numele pentru ca ea să se piardă cu firea. A început să-mi care pumni. Era de-a dreptul sălbatică.

— Tu și cu Vincent ați făcut un fel de înțelegere. Nu ai reușit s-o duci la capăt. Nu puteai face rost de bani.

— Eu sunt un om de cuvânt. Întreabă-l pe Vincent, îți va confirma.

— Vorbești de parcă l-ai cunoaște.

— Poate că-l cunosc. Star mi-a spus niște chestii... Ei îi plăcea să bea... Droguri, tot ce poțesteți. Mărturisirile nu se fac la biserică.

— Ce vrei să spui?

— Vincent... nu e cine crezi tu.

Walk s-a uitat la el, căutând adevărul, însă nedorind să-l descopere, nici măcar în parte.

Darke a început să respire greu.

— Am o asigurare de viață. Suficient să o țină pe Madeline în viață.

— Mereu a fost vorba despre bani.

— Nu plătesc pentru sinucidere. Crede-mă, am verificat.

— Sinucis de un polițist.

— Nu dacă le povestești tu ce trebuie.

— Crezi că ea nu are nevoie de tine?

Darke a închis ochii, apoi i-a deschis: privirea lui, o durere nesfârșită.

— Un copil întotdeauna o duce mai bine dacă măcar unul dintre părinți îi e alături. Dar locul în care se află ea... De asta are nevoie. Asta e tot ce-i pot oferi.

— Nu se va face bine.

— Medicii nu sunt siguri de asta. Există o șansă... cu timpul. Nu trece zi fără să se petreacă un miracol.

Walk nu-și dădea seama dacă Darke chiar credea ce spunea, însă bănuia că astfel reușise să-și găsească o motivație în viață.

— Împușcă-mă.

Walk a clătinat ușor din cap.

— Pune-mi pistolul în mână și apoi împușcă-mă.

Walk a mai făcut un pas în spate.

Sângele continua să curgă. Darke era prea puternic, prea mare și prea puternic.

— Împușcă-mă naibii odată. Te rog. Împușcă-mă pur și simplu. L-am

ucis pe bătrân. Am venit s-o ucid pe fată. Te rog.

Walk a auzit zgomote în spatele lui, în depărtare, însă apropiindu-se.

— Nu pot face așa ceva.

— Ai milă, șerifule. Dumnezeuul tău crede în asta.

Walk a clătinat din cap, nimic nu îi mai era limpede, ce e corect, ce e cinstit. S-a gândit la Madeline, o fată pe care nu o cunoștea, apoi la Duchess, o fată pe care o cunoștea.

S-a apropiat cu un pas de Darke.

— Dă-i fetei mele o șansă. Tu poți face asta. Îți stă în fire.

Walk a mai făcut un pas.

— Te vor închide.

— Într-o bună zi voi ieși de acolo. Apoi voi veni din nou după Duchess. Și atunci va fi răzbunare. Simplu. O să-i fac felul.

Walk a înțeles ce urmărea Darke, prea ușor.

— La naiba. Te rog, Walker. Dacă îi lași pe polițiști să mă ia, fata mea va muri. Am rămas fără bani, nu mai am nimic. Clubul era tot ce mai aveam. Nu pot plăti în continuare ca s-o țin în viață.

Walk a rămas nemișcat, pistolul lui Darke, pe care încă îl avea în mână, i se părea acum atât de greu, încât abia dacă îl mai putea ține.

— Va trebui să-ți ștergi amprente de pe el, a spus Darke sprijinindu-și capul de trunchiul copacului, în vreme ce lacrimi îi inundau ochii. În buzunarul meu vei găsi o cheie. Un depozit aflat în apropiere de Cape. În West Gale. Păstrez acolo niște lucruri care mi-aș dori să ajungă la Madeline. E important să afle cine am fost.

Walk continua să se uite la el.

— Nu mai avem timp. Fă-o, șerifule. Dă-i fetei mele o șansă.

Walk a șters pistolul lui Darke, apoi s-a aplecat și i l-a dat.

Darke a tresărit de durere în momentul în care l-a ridicat, apoi a ținut aiurea și a apăsător pe trăgaci.

Ecol. Țiuitul din urechile lui Walk în momentul în care și-a ridicat și el pistolul.

Darke a înclinat o dată din cap.

Walk a apăsător pe trăgaci.

Duchess trecea pe lângă orașe și munți singuratici sub un cer uneori atât de albastru, încât o ducea cu gândul acasă, amintindu-i de apa nesfârșită care scaldă poalele orașului Cape Haven.

Scaunul pe care stătea se afla chiar deasupra roții autobuzului, fiecare denivelare îi zdruncina oasele; drumul se întindea asemenea unei cicatrice de-a lungul pământului pe care îl străbătuse cândva și bunicul ei, singura lui fericire rămasă departe în urmă.

Au oprit în diverse orașe, lumea urca și cobora, bătrâni care păreau să poarte cu ei ceva tăcut și uitat, tineri cu rucsacuri, hărți, planuri, precum și cupluri a căror dragoste părea să se fi risipit încă din ziua cununiei și care o făceau pe Duchess să-și întoarcă privirea. Șoferul era un bărbat de culoare care îi zâmbea când ceilalți dormeau, ei erau singurii care zăreau câte un autostopist scăldat în lumina zorilor, undeva prin Colorado.

Camionete stricate, cu capota ridicată, în dreptul căreia robotea câte un bărbat, în vreme ce femeile lor priveau cum autobuzul argintiu trece pe lângă ei. Restaurante și mașini de poliție, Lincolnuri și un pustiu aflat prea departe de orice loc interesant de vizitat.

La Caroga Plain a urcat un tip cu o chitară care i-a întrebat pe pasageri dacă nu-i deranjează, oamenii clătinând din cap, așa că a început să cânte despre somnuri aurite^{10}; glasul lui răgușit avea însă darul de a da la o parte acoperișul vechiului autobuz, lăsând stelele să se reverse în interiorul acestuia.

Abia la căderea nopții, când luna s-a pierdut undeva în canionul Artaya și șoferul a redus viteza și a lăsat doar câteva becuri aprinse, Duchess și-a îngăduit să se gândească la Robin. O durea, dar nu era genul acela de durere duioasă despre care citise în revista pe care cineva o uitase pe scaunele din spate ale autobuzului, durerea ei era una dintre acelea care-ți sfâșie sufletul, atât de cumplită, încât Duchess s-a aplecat în față, căznindu-se să respire, apoi a luat din rucsac sticla cu apă și a început să respire încetisor pe gâtul acesteia. Șoferul a observat-o, cu o privire pe cât de îngrijorată, pe atât de inutilă. Duchess nu va fi niciodată în regulă, nimic din ceea ce avea legătură cu ea nu va mai fi vreodată în regulă.

A rămas fără bani undeva la marginea orașului Dotsero, niște dealuri bombate, cu cratere în vârf, un vulcan, copaci verzi răsăriți dintr-un pământ

atât de roșu, încât Duchess s-a aplecat ca să-l atingă cu degetele.

Pe Autostrada 70 a găsit un telefon public, într-o parcare pentru tiruri, râul învolburat ce izvora din Munții Stâncoși și i se îndrepta către câmpiile Mexicului și mai departe. A sunat cu taxă inversă și operatoarea i-a făcut legătura cu o lume pe care o simțea îndepărtată. Printr-o minune a reușit să dea de Claudette, făcând tot posibilul să evite discuțiile despre întoarcerea ei, despre polițiști și despre necazurile pe care fuga ei le pricinuiseră. A reușit s-o țină suficient de mult la telefon pentru ca femeia să-i spună „Mda, Robin e în regulă”. Apoi Claudette i-a spus să aștepte, îl va chema la telefon.

Când i-a auzit glasul, Duchess a pus receptorul în furcă, apoi s-a prelins pe zidul din cărămidă, un drum lung venind de nicăieri, un băiat prea mic ca să rămână singur, cerul prevestind o furtună pe care Duchess nu avea cum s-o evite. Fratele ei spunând „alo” cu un glas atât de stins de parcă ar fi rostit un secret, iar ea incapabilă să găsească un cuvânt, un singur cuvânt pe care să i-l spună, nici măcar că-i pare rău pentru ce a făcut și pentru ce urma să facă.

Și-a cheltuit ultimii doi dolari ca să-și cumpere o sticlă de lapte și o gogoasă uscată.

A rămas acolo patru ore, soarele urmându-și drumul arcuit pe cer, brațul unui ceas care împinge dimineața spre strălucirea amiezii. În benzinărie, o femeie trebăluia în spatele tejghelei, o revistă ascunsă sub aceasta, capul ei aplecat și obosit. Purta niște ochelari mari și avea o pată pe cămașă. I-a întins lui Duchess cheia de la toaletă cu un zâmbet scurt, de parcă ar fi știut prin ce momente de răscruce trecuse fata, ca ea mai văzuse o mulțime.

În toaletă mirosea urât, graffiti acoperind fiecare suprafață, declarații romantice – *Tom & Betty-Laurel s-au futut aici* –, numere la care poți suna dacă vrei să te simți bine. Duchess și-a scos cu grijă tricoul și blugii, s-a spălat cu săpun din dozator, apoi s-a șters cu prosoape de hârtie. Și-a dat pe față cu apă rece, alungând oboseala de pe chip.

Revenind afară, s-a uitat la tiriști, încercând să-l aleagă pe cel potrivit bazându-se numai pe fler, care în trecut nu o călăuzise prea bine.

O oră mai târziu a ales un tip gras purtând o cămașă în carouri și cu o mustață în formă de ghidon. Conducea un TIR curat, având imprimat pe capotă numele Annie-Beth, încadrat de două inimioare.

S-a apropiat de el și i-a zâmbit. Bărbatul s-a uitat la părul ei ud, la pălăria Stetson, la rucsăcel, apoi a cântărit-o din priviri, dându-i vreo treizeci și

cinci de kilograme.

— Unde vrei să ajungi?

— Poate la Vegas.

— Vegas, ha?

— Da.

— Ai fugit de-acasă?

— Nu.

— Aș putea să dau de necaz.

— Nu am fugit de-acasă. Am împlinit optsprezece ani.

Bărbatul a început să râdă.

— Eu trec pe lângă Fish Lake.

— Unde vine asta?

— În Utah.

— În regulă.

În vreme ce călătoreau, Duchess privea lumea din jurul ei, bancheta tirului aflându-se mult deasupra pământului și oferind o priveliște impresionantă. Cabina mirosea a piele. Pe tipul cel masiv în chema Malcolm, de parcă părinții lui s-ar fi așteptat ca el să se oprească din crescut de cum ar fi ajuns la un metru șaptezeci și să se apuce de contabilitate. Pe bord avea și o plantă, Duchess a văzut în acest amănunt un semn bun. O fotografie înfățișând o fată puțin mai mare decât ea, alături de o femeie.

— Ea e Annie-Beth? a întrebat Duchess.

— Fetița mea.

— Drăguță.

— Absolut. Acum e mare... nouăsprezece ani. E la universitate, studiază științe politice, a spus Malcolm, fiecare cuvânt încărcat de mândrie. O sun în fiecare seară. E atât de deșteaptă că nici nu știm de unde a moștenit mintea aia a ei. O binecuvântare.

— Și femeia e soția ta?

— A fost. Pe atunci obișnuiam să cam trag la măsea, a spus el arătând o insignă înfiptă în bord. Optsprezece luni fără alcool.

— Poate că te va primi înapoi.

— Încă nu mă gândesc la asta. Am o plantă, un cactus. Dacă reușesc să-l țin în viață șase luni, atunci poate. Totul se rezumă la capacitatea de a recunoaște ce ai făcut, nu-i așa?

Duchess s-a uitat la cactusul de pe bord, mort probabil cu multă vreme în urmă. Se întreba dacă el știa asta și se mira, pentru că este al naibii de greu

să ucizi un cactus.

Malcolm a încercat s-o descoasă puțin, însă, cum ea nu a răspuns la provocare, a renunțat, a coborât parasolarul din dreptul lui, apoi a continuat să șofeze.

Duchess a dormit puțin, trezindu-se atât de speriată, încât Malcolm a trebuit să-i spună că totul era în regulă. A zărit niște pietre roșii, nuanțe de galben-uscat și de portocaliu – un apus de soare pe o autostradă atât de lungă și de dreaptă, încât fata se întreba dacă nu cumva visează.

De cum au oprit la un pare auto, Malcolm i-a spus „Asta a fost”. Duchess i-a mulțumit, iar el i-a urat mult noroc.

— Du-te acasă, a adăugat el.

— Asta și fac.



Ajunsa la marginea unui oraș fără un nume clar, Duchess a continuat să meargă sub cerul senin, simțindu-și picioarele atât de grele, încât nu putea face altceva decât să le forțeze să se miște în continuare. Clădiri înalte de-o parte și de alta a străzii, vopsite în niște nuanțe care păreau să se decoloreze la fiecare pas. Ghivece mari, galbene cu puieți, magazine în pragul falimentului și un zgomot perpetuu, un bar peste drum, făcându-și reclamă cu niște neoane pâlpâitoare. Sunete care îi spuneau să nu intre. A rămas pe loc, simțind cum rucsacul îi jupoaie pielea de pe umăr; ochii îi erau atât de obosiți, încât totul părea învăluit pe margini într-un fel de ceață, becurile stradale înecate în propria lor lumină. A traversat strada simțind cum picioarele încep să n-o mai asculte, fiecare pas era tot mai greu. Respira cu greutate, neștiind cum să continue, își simțea mâinile amorțite din pricina greutății rucsacului, imaginea lui Robin reușind să-i mai ridice, din când în când, povara de pe inimă. În același timp simțea o ură aprinsă pentru bărbatul care îi răpise vechea viață și o azvârlise cu atâta nepăsare, de parcă ar fi fost un gunoi bătut de vânt.

A împins ușa, cu toate că rațiunea îi spusese să n-o facă, s-a strecurat până la bar, bărbați și câteva femei, pe picior de plecare, lumini roșii, peste tot.

Barmanul era bătrân, iar Duchess a cerut o cola înainte să-și dea seama că nu avea suficienți bani. În vreme ce ea se scotocea prin buzunare, tipul a pus sticla pe tejghea, a înțeles ce se petrece, apoi i-a împins băutura cu atâta afecțiune, încât Duchess și-a dat seama că aproape uitase că mai există astfel de gesturi.

A găsit un cotlon și și-a dat rucsacul jos, s-a așezat pe un taburet scund, apoi a închis ochii savurând dulceața băuturii. Un bărbat cântând la chitară ocupa celălalt colț al barului, îndemnându-i pe clienții statornici să cânte și ei. Oamenii adunați în jurul lui îl priveau și uneori râdeau. Niciunul nu cânta fără să falseze, însă Duchess se holba la ei de parcă nu mai ascultase muzică de-o veșnicie.

A închis pentru câteva clipe ochii, și-a șters murdăria și transpirația de pe față și a văzut-o cu ochii minții pe mama ei ținându-l pe Robin ridicat spre stele, de parcă băiețelul ar fi fost o binecuvântare și nu doar o altă greșală.

Apoi s-a trezit în picioare, femeile uitându-se la ea ca la un copil, bărbații urmărind-o cu un fel de curiozitate.

A trecut pe lângă masa de biliard, simțind în nări mirosul de fum și de bere, precum și răsuflarea acelor bărbați obosiți care se sprijineau unii de ceilalți, legănându-se pe ritmul impus de chitară.

Când muzica s-a oprit, Duchess a ajuns în colțul barului, iar când chitaristul și-a ridicat pălăria, ea i-a răspuns cu același gest.

— Vrei să ne cânti ceva, fetițo?

Duchess a încuviințat.

— Bine, atunci.

S-a așezat pe un scaun și s-a uitat în fața ei, privind fiecare chip, unii clienți zâmbeau, alții nu.

S-a aplecat spre chitarist, i-a șoptit că nu era sigură care era titlul cântecului, îi știa doar versurile, însă tipul a înțeles despre ce era vorba și a zâmbit de parcă fata ar fi făcut o alegere destul de bună.

A început să cânte la chitară în vreme ce Duchess stătea tăcută, nu a părut să-i pese că fata a închis ochii și a ratat intrarea. S-au auzit murmure, însă Duchess le-a curmat cu un gest al mâinii. A lăsat acordurile s-o poarte în timp, cu un an în urmă, pe vremea când mama ei era cineva spre care putea să întindă o mână, niciodată s-o apuce cu adevărat, însă sentimentul acela revenise. L-a văzut cu ochii minții pe fratele ei, apoi pe bunic, iubirea lui izbăvitoare făcând-o să simtă cum rămâne fără aer.

A deschis gura și a început să cânte. Le spunea celor din fața ei că se afla de partea lor atunci când vremurile deveneau grele. Au dispărut și ultimele murmure, apoi bărbații rămași pe la mese au încetat să-și mai alinieze shoturile, apropiindu-se de fetița aceea care părea să despice cerurile cu propriul glas, sufletul ei dezgolit și ars, chitaristul era într-atât de fascinat, încât aproape că n-o mai putea acompania.

Era abătută și pe drumuri. Se lăsase întunericul peste ea, iar durerea o înconjura din toate părțile.

Nu-și făcea nicio iluzie, sângele lui nu îl va curăța pe al ei. Însă avea de gând s-o facă, nu se putea altfel.

Când a terminat de cântat, a lăsat o vreme tăcerea să plutească prin aer. Bătrânul a ieșit din spatele tejghelei și i-a întins un plic cu bancnote. Duchess s-a încruntat până când barmanul i-a arătat afișul de pe perete: „Cântați la noi și puteți câștiga, lunar, o sută de dolari”.

Nu a așteptat ovațiile, avea să le audă plutind prin noaptea aceea singuratică în vreme ce ieșea din bar, cu rucsacul pe umăr, către stația de autobuz.

Acesta era drumul ei spre pierzanie.

O fată pe cale să îndrepte o viață plină de greșeli.

Walk și-a petrecut o noapte și o zi ocupându-se de consecințele gestului său.

A fost interogat de polițiștii din Iver County, dar nu le-a spus mare lucru. Încă încercau să-și dea seama din ce motiv Darke pătrunsese prin efracție în locuința familiei Noble. Walk nu i-a ajutat prea mult. Le-a spus că era obosit, bolnav, că va scrie un raport detaliat în zilele următoare. Nu va pomeni nimic despre Duchess și despre înregistrare. Va găsi el un alt unghi de abordare.

S-a urcat în mașina închiriată și a căutat un loc în care ar fi putut să doarmă. A găsit un motel la vreo optzeci de kilometri de oraș.

Într-o cameră ponosită, s-a întins în pat și s-a gândit la Duchess, rătăcind acum cine știe pe unde. Nu s-a împotrivit tremurului corpului, încercând pe cât posibil să-l ignore. Pantalonii îi atârnavă, își făcuse deja trei găuri noi la cureauă. Dacă s-ar fi uitat în oglindă, ar fi zărit o înfruntătură în locul în care fusese cândva un zâmbet. I se spusese că nu se va schimba niciodată. Se agăța de gândul acesta.

În sertarul noptierei a găsit o Biblie, un creion și o coală de hârtie, pe care a început să-și scrie demisia, renunțând la insigna de polițist. Mai rămăseseră câteva întrebări, unele menite poate să rămână pe veci fără răspuns, însă el va încerca, de dragul fetei și al băiatului, va încerca, totuși.

A sunat-o pe Martha, i-a răspuns robotul, așa că i-a lăsat un mesaj incoerent prin care îi spunea în mare că era bine și, deși știa că ea nu-l va crede, i-a promis că o va suna după ce va dormi puțin. I-a mai spus că îi părea rău pentru prea multe lucruri ca să poată simți remușcări pentru toate.

Telefonul lui mobil a sunat la ora nouă fix.

Se aștepta să audă glasul Marthei, însă era Tana Legros, de la laborator. De data aceasta nu o presase, mulțumindu-se să o roage să fie discretă.

— Îți datoram niște analize de sânge. Ți-am lăsat și niște mesaje, mai multe, în ultima lună.

— Scuze. Am fost...

— În orice caz, am făcut din pistol o prioritate.

— Sângele din locuința lui Darke. Milton?

— Nu, de fapt. Sânge de origine animală, nu umană.

Walk și-a trecut o mână prin păr și s-a gândit la Milton vânând împreună

cu Darke, apoi întorcându-se amândoi la casa celui din urmă.

— Căprioară?

— Posibil.

— Înțeleg.

— Ești OK, Walk?

— Pistolul. Ai găsit ceva?

— Am prelevat câteva amprente.

— Vincent King? a întrebat el ținându-și respirația, simțind cum încăperea începe să se învârtă – răspunsul Tanei însemna acum totul sau nimic.

— Nu, de fapt.

Walk a înghițit în sec, prea obosit ca să-i mai crească pulsul.

— Sunt mici.

— O femeie?

— Un copil. Un copil mic.

Walk a închis ochii, apoi a lăsat să-i scape telefonul din mână în vreme ce piesele de puzzle se așezau la locurile lor. Era atât de dărâmat, încât abia dacă-și mai putea ține capul ridicat.

I-a mulțumit Tanei, apoi l-a sunat pe Vincent.

Vincent a răspuns aproape imediat, un bărbat care nu mai dormea, o ființă nocturnă.

— Am aflat.

A ascultat cum Vincent inspiră adânc.

— Ce-ai aflat? a întrebat Vincent cu glas scăzut, nicio provocare în tonul lui, doar acceptare.

— Robin.

Numele băiețelului a plutit îndelung prin aer, anul trecut, tot ce se petrecuse mai înainte.

Walk s-a apropiat de fereastră, a văzut autostrada pustie, cerul fără stele.

— Am găsit pistolul.

Tăcerea care a urmat a fost lungă, doar ei doi, împreună, ca întotdeauna.

— Nu vrei să-mi spui?

— Am curmat două vieți, Walk. Însă pot trăi doar cu una dintre aceste fapte.

— Baxter Logan. A plătit prețul meritat.

— Crezi că familia acelei femei a fost fericită după ce i-am făcut monstrului care îi distrusese viața? Tot ce se poate. Eu știu ce am făcut. Pot

trăi cu asta. Nu și cu Sissy. De fiecare dată când... fiecare răsuflare a mea, ei i-am furat-o.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Știi deja.

Walk a înghițit în sec.

— Băiatul și-a împușcat mama.

Vincent a respirat adânc.

— Însă țintise pe altcineva, a spus Walk cu glas scăzut, întristat.

— Darke.

— Fata îi incendiase clubul. Cei de la asigurări nu voiau să-l despăgubească. Tu cum ai apărut în acest tablou?

— I-am văzut mașina și m-am dus prin spate, pe scurtătură. Darke zicea că scotocește prin casă, apoi a vrut să facă același lucru și în dormitorul copiilor, moment în care Star s-a pierdut cu firea. Băiatul a ieșit pe fereastră, apoi și-a auzit mama țipând, așa că s-a întors în casă.

— Curajos, a spus Walk. Ca sora lui.

— Star l-a băgat în debara, ca să nu-i mai stea în cale lui Darke. Acolo băiatul a găsit pistolul. Poate credea că mama lui e bătută, așa că a țintit, a închis ochii și a tras. Când am ajuns eu acolo, încă îi ținea închiși.

— Darke.

— L-ar fi ucis. Era împrăștiat cu sângele ei. Băiatul era singurul martor. Indiferent ce ar zice, Darke se afla la locul faptei. Darke ar fi intrat la apă.

Walk și-a sprijinit fruntea de geam în vreme ce afară începea să picure. Se gândea la Darke, la cum evaluase situația și se folosisese de ea. Poate că l-ar fi ucis pe băiat, însă Walk nu prea credea asta. Rămânea însă posibilitatea.

— Cum ai negociat cu el?

— I-am spus că iau totul pe umerii mei. Polițiștii nu vor avea pe cine altcineva să caute. El nu s-a aflat niciodată acolo.

— Și a pus botu' la asta?

— Nu. Casa, Walk. Voia casa. Așa că i-am dat-o. Putea s-o cumpere dacă-l lăsa pe copil în pace.

— De ce nu ai pledat, pur și simplu, vinovat?

— Dacă aș fi pledat vinovat, mi-aș fi petrecut tot restul vieții în cușca aia. Dacă însă pledam nevinovat, îmi puteam întrezări sfârșitul. Cazul nu putea fi câștigat. Ar fi apărut tot felul de întrebări. Pistolul.

— L-ai ascuns.

- L-a luat Darke. Polița lui de asigurare în caz că m-aș fi răzgândit.
- L-ai ajutat pe Robin să intre la loc pe fereastră, apoi te-ai spălat pe mâini. La naiba, Vincent.
- În treizeci de ani de pârnaie înveți câte ceva despre cum arată un loc al crimei.
- Ai șters urmele care ar fi iscat bănuieli, apoi ai rămas tăcut.
- Întrebările tale nu aveau nevoie de răspunsuri. Știam că dacă tac, voi părea mai vinovat. Dacă aș fi început să vorbesc, m-ai fi prins cu minciuna. Nicio armă a crimei, nu aveam cum să explic asta. Lasă-i mai bine să-mi vâre un ac cu otravă în braț. Lasă-i să facă ceea ce ar fi trebuit să facă în urmă cu treizeci de ani.
- Sissy. Acea nu a fost o crimă.
- Ba a fost, Walk. Atâta doar că tu refuzai să vezi asta. Acum sunt pregătit. Vreau să plec. Dintotdeauna am vrut să plec, însă după ce mi-am ispășit pedeapsa. Hal a zis că se bucura că mă aflu acolo, că ar trebui să fiu pedepsit. Moartea era prea ușoară pentru mine.
- Darke nu a reușit să strângă banii ca să-ți cumpere casa. Și nu vorbesc de scont, ci de taxe. Nu după ce Duchess a făcut ceea ce a făcut, a spus Walk.
- N-am știut asta. Însă apoi mi-a scris.
- Am văzut scrisoarea.
- Așa.
- Trebuie să fi fost furios.
- Am fost. La început. Nu îmi făceam griji pentru mine... ci pentru bani. Aveam nevoie de banii aceia.
- Darke ți-a dat pistolul înapoi pentru că nu reușise să respecte partea lui de înțelegere. Un om de cuvânt, nu-i așa?
- A urmat o tăcere lungă.
- Oamenii sunt complecși, Walk. Chiar când crezi că ți-ai format o părere despre ei... mi-a oferit o porțiță de scăpare, în caz că aș fi avut nevoie vreodată de așa ceva.
- Uneori dorințele se îndeplinesc... copacul dorințelor, a rostit Walk ca pentru sine, un zâmbet obosit conturându-i-se pe față.
- Copacul acela se aflase tot timpul acolo, iar el îl omisese.
- Walk s-a gândit apoi la Vincent. Cât de prăbușit era prietenul lui, mai rămăsese în el ceva din copilul de odinioară?
- Ai mizat pe faptul că băiatul nu-și va aduce aminte.

— Doar îl văzusem, era dus, plecat din lumea asta. Nu cred că știe ce a făcut. Așa că i-am zis că eu am făcut-o. Ar fi fost suficient să nască în mintea lui o umbră de îndoială. Lasă să-și asume altcineva vinovăția. La naiba, băiatul merita măcar atâta lucru. Am încercat s-o resuscitez. I-am pompat pieptul cât de bine m-am priceput.

Walk s-a gândit la Star, la coastele ei rupte. Apoi la Darke și la Madeline, la cruda mână a sorții.

— Ai mințit pentru mine. Ai stat în boxa martorilor purtând insigna de polițist și ai mințit. Tu mai știi cine ești, Walk?

— Nu.

— Nu poți salva o persoană care nu-și dorește să fie salvată.

A urmat o altă tăcere.

— Cum te mai înțelegi cu Martha?

Walk a schițat un zâmbet.

— Țsta a fost motivul pentru care ai vrut-o pe ea.

— În noaptea aceea s-au întâmplat un milion de tragedii, Walk. Pe cele mai multe nu le pot îndrepta.

Walk s-a gândit la Robin Radley.

— Cândva îmi doream să mă întorc și s-o iau de la capăt. Acum sunt pur și simplu obosit. Al naibii de obosit. Poate că ai făcut un lucru bun.

— Am rămas dator fraților Radley. El s-ar putea să nu-și amintească. E micuț. Aș face absolut orice ca să-i pot reda viața de dinainte. Există șansa ca amintirea aceea să rămână ascunsă.

— Tu aproape că ți-ai dat viața pentru o astfel de șansă.

— Nu-l puteam lăsa să treacă prin ce-am trecut eu.

Walk a condus pe ultimele autostrăzi, nu avea să mai străbată vreodată vreunul dintre kilometrii lăsați în urmă. Își trăise întreaga viață temându-se de schimbare. Ucisese.

Nimic vizibil nu era acum diferit, știa că nu poate fi. Golful i-a apărut în față strălucind atât de puternic, încât s-a văzut nevoit să se concentreze asupra liniei întrerupte de pe mijlocul drumului. La treizeci de kilometri de casă, a găsit locul, un depozit din West Gale, destul de dărăpănat. Niște clădiri roșii, niciun birou, doar un număr de telefon la care puteai suna în caz că aveai nevoie de asistență.

Walk a parcat, s-a îndreptat către intrare și a scos cheile din buzunar. A verificat numărul scris pe etichetă și a găsit un mic depozit. L-a descuiat, apoi a pășit în întunericul dinăuntru, a găsit comutatorul, neoele au început să pâlpâie, împrăștiind o lumină slabă, gălbuie.

Într-o latură a găsit două cutii de depozitare din plastic. A descoperit pe îndelete mărturiile unei vieți de mult trecute, ale unei vieți ceva mai vesele. Un album de nuntă, Darke tânăr, înalt, însă nu la fel de impunător, soția lui era frumoasă. Apoi, fotografii cu Madeline, păr șaten și ochi deschiși la culoare, un zâmbet larg în fiecare instantaneu. Semăna cu mama ei. O rochiță pentru botez, o rochie veche de nuntă, genul de obiecte care se moștenesc din generație în generație.

Walk urma să le lase acolo, să plătească în continuare chiria și să le spună celor de la spital unde se afla depozitul acela, în caz că pe lumea aceasta chiar se petrec miracole.

A dat să se întoarcă, să stingă lumina și să încuie la loc ușa, când a văzut o grămadă de cutii și saci de gunoi în colțul îndepărtat al depozitului. S-a uitat ce conțin, niște dosare vechi, nimic important, un vraf de pliante, precum și numele și adresa scrise pe plicuri. Dee Lane.

A trebuit să-și răscolească amintiri vechi de un an înainte să-și dea seama despre ce era vorba. Darke se oferise să-i depoziteze lucrurile până avea să-și găsească o nouă locuință, înainte să facă acel aranjament pe care ea acum îl purta ca pe o povară.

A aruncat plicurile și a înjurat când întregul vraf s-a prăbușit la picioarele lui. Când s-a aplecat, a văzut ceva ciudat.

O casetă video. Una singură.

S-a urcat în mașină și a condus până în Cape Haven. La marginea orașului a văzut un panou recent înălțat, o schelărie impunătoare, lumina reflectoarelor pe textul care promitea noi case, noi magazine. La primărie, moțiunea trecuse pe șest, Walk fusese ocupat, doar o schimbare într-o lume schimbătoare. Clădirea secției de poliție zăcea cufundată în întuneric. A lăsat becurile stinse, s-a dus în biroul lui și a băgat caseta în player, încruntându-se când a văzut pe ecran The Eight, clubul lui Darke. Apoi a remarcat data din colțul de sus. Când și-a dat seama ce privea, a simțit cum i se întetesc bătăile inimii.

Caseta acoperea o zi de lucru. Walk a derulat-o până a văzut-o: Star, la bar. A urmărit-o ca pe fantoma care era, cum zâmbea și flirta în timp ce bacșișurile curgeau. A dat banda puțin înainte și s-a oprit când a surprins o mică încăierare, trupuri învâlmășite. Star pe spate, cu o mână la ochi, părând să înjure. Se clătina, se mișca de parcă alcoolul își făcuse efectul.

Nu-și putea da seama cine era tipul, pentru că stătea cu spatele la camera de luat vederi.

Apoi însă acesta a ieșit.

Walk i-a recunoscut șchiopătatul, durerosul efort pe care îl făcea ca să și-l corecteze.

Brandon Rock.

A continuat să deruleze caseta până când a văzut-o. Nu încăpea niciun dubiu că ea era. Micuță, părul blond, chipul contorsionat de ură în timp ce își ducea planul la îndeplinire. A privit-o pe Duchess cum pune focul care, într-un fel, avea să continue să ardă în tot anul următor.

Când caseta s-a terminat, Walk s-a ridicat în picioare. Și-a scos insigna și a pus-o pe birou, apoi a scos caseta din player și a ieșit în aerul nopții. S-a plimbat puțin pe strada principală, a scos caseta din cutie și i-a smuls banda, aruncând-o într-un coș de gunoi.



Locuința familiei King era pustie.

Duchess stătea în față, un Taurus vechi parcat în dreptul bordurii. Șterpelise cheile mașinii de la o doamnă care juca păcănele într-un bar din Camarillo. Avea să lase mașina acolo, cu cheile înăuntru, era prea obosită ca să poată simți vreo părere de rău.

Dăduse ocol casei și bătuse la ușă. Încă o rodeau câteva îndoieli, dacă era în stare să-și ducă planul la îndeplinire, în pofida călătoriei pe care trebuise s-o facă doar ca să se apropie de acest moment.

În vreme ce șofase pe strada principală, se uitase în jur de parcă s-ar fi așteptat ca măcar ceva să se fi schimbat în anul în care fusese plecată – nimic radical, doar ceva care să-i spună că orașul Cape Haven nu rămăsese la fel în absența ei și a familiei sale. În loc de asta, a văzut un oraș odihnindu-se, nimic diferit, nici măcar o curte năpădită de buruieni. Doar o strălucire superficială, de parcă cineva ar fi dat cu bidineaua peste sângele mamei ei, atât de temeinic de parcă Star nici nu ar fi existat.

S-a dus din nou în spatele casei, a găsit o piatră și a azvârlit-o într-un geam, valurile care se spărgeau de țărnam au acoperit zgometul.

A intrat în locuința familiei King și, cu pistolul în mână, s-a plimbat prin camere. Fotografii pe pereți, Vincent și Walk cu spatele la ocean, doi oameni lipsiți de griji, zâmbind așa cum ea nu zâmbise niciodată. A urcat la etaj și a început să verifice fiecare încăpere. Numai lumina lunii îi călăuzea pașii. Un șifonier, hainele lui Vincent, atât de puține. Trei cămăși, o pereche de blugi, niște bocanci greoi. S-a gândit la ce transformă un om într-un criminal, dacă tendința începe să se manifeste cu multă vreme înaintea nașterii, dacă de vină sunt genele părinților, blestemul fatal al sângelui. Sau poate și se strecoară încet-încet în fire, prea multe opreliști, prea multe răni. Poate că Vincent King fusese cândva un om bun, însă sângele unui copil nu și se poate șterge de pe mâni. Iar după treizeci de ani petrecuți în compania celor mai siniștri oameni cu putință, numai cei mai puternici indivizi ar fi putut scăpa neafecțați.

Nu exista niciun pat, doar o saltea pe podea. Nicio mobilă, niciun tablou, niciun televizor, nicio carte.

Doar o singură fotografie lipită cu scotch pe perete.

O fotografie care a făcut-o pe Duchess să simtă cum i se taie răsuflarea, pentru că fetița aceea îi semăna leit – blondă, ochi albaștri. Sissy Radley.

A ieșit din casă și s-a plimbat, a urmat potecile care se înălțau mult deasupra luminilor orașului. S-a oprit la mijlocul drumului, o dureau toți mușchii, gâfâia atât de tare, de parcă trupul ei nu voia să mai fie viu.

Când a ajuns pe culme, a zărit luminile – vecernia. Mai fusese o dată în locul acela, cu vreo șase credincioși, din simplul motiv că nu putuse să adoarmă.

Biserica Episcopală Little Brook.

A străbătut drumul mărginit de un gard din lemn, s-a apropiat de ușă și a ascultat muzica divină. Și-a lăsat rucsacul jos, s-a sprijinit de ușă, ziua aceea lungă la final. Neavând unde să se ducă, s-a îndreptat către micul

cimitir în care zăcea mama ei, lângă Sissy, în partea rezervată celor mai inocenți dintre inocenți. Duchess ceruse ca mama și mătușa ei să fie din nou împreună.

Atunci a încremenit.

El era acolo, în picioare, silueta lui înaltă pe fundalul înserării. În spatele lui, pământul se surpa, faleza abruptă și oceanul nesfârșit.



Ajuns pe Ivy Ranch Road, Walk a străbătut aleea, apoi a bătut la ușă.

Brandon arăta ca naiba, nu a spus nimic, mulțumindu-se să se dea la o parte, făcându-i loc lui Walk să intre în casă. Mirosea urât, cutii de mâncare peste tot, doze de bere, un strat gros de praf pe toate suprafețele. Un vraf de DVD-uri despre fitness, *Rock Hard*, Brandon sugându-și burta pe copertă. Brandon s-a postat lângă blatul de bucătărie, avea ochii sticloși. Walk s-a gândit la Star, cum îi dăduse cu flit, de prea multe ori și poate că de aceea lui Brandon îi scăpase pumnul în acea noapte.

— Știu ce-ai făcut, a început Walk, descoperind imediat că nu mai trebuia să continue.

Brandon a început să plângă în hohote, de i se zgâlțâiau umerii. Walk îl privea tot mai nedumerit.

— Nu am vrut. Îmi pare rău. Trebuie să mă crezi, Walk.

Walk nu a spus nimic, mulțumindu-se să asculte povestea depănată printre suspine.

— Am făcut un gest de bunăvoință, cum ai spus tu. I-am propus să-l iau cu barca. Să pescuim sau ceva de genul ăsta. Voiam să pun capăt conflictului. Apoi însă mi-am adus aminte că îmi zgâriase Mustangul. Știam că el o făcuse. Cine altcineva ar fi făcut așa ceva? Inițial mă gândisem să depun plângere, apoi s-a întâmplat toată nenorocirea aia cu Star. Ar fi trebuit să fie o glumă. Să-l scot înapoi din apă. Nici măcar nu eram prea departe de țarm.

Walk a inspirat adânc, nedumerirea i s-a risipit, lăsând în urmă doar tristețe.

— L-ai împins. Pe Milton.

Brandon a început din nou să plângă, apoi a tușit de parcă încerca să vomite amintirea aceea.

— L-am așteptat la ponton. Voiam doar să-i dau o lecție. Să-l oblig să înoate până la mal. Doar o glumă. Apoi, văzând că nu apare, m-am dus înapoi după el. Doar că între timp el murise, Walk. Murise.

Walk a rămas cu el. La sunat pe Boyd și apoi s-a pus pe așteptat, spunându-i lui Brandon cum să se comporte. Să spună adevărul, o să doarmă mai liniștit nopțile.

S-a uitat cum îl arestează, Brandon cu capul plecat, escortat către mașina de poliție. A izbucnit într-un ultim hohot de plâns când și-a înălțat privirea și a zărit peste drum fosta locuință a lui Milton. Se poate să fi fost vorba de karma, de forțele cosmice despre care obișnuia Star să vorbească. Walk nu s-a gândit prea mult la asta, pentru că în clipa următoare l-a sunat Dee Lane, spunându-i că zărise pe cineva pătrunzând prin efracție în casa familiei King.

— Ai reușit să-i vezi? a întrebat Walk începând să alerge.

— Părea să fie o fată.

Walk a alergat până pe Sunset Road, de când slăbise, se mișca mai ușor și mai repede. Când a ajuns la ușă, începând să bată în ea cu pumnii, era lac de transpirație.

În spatele casei a descoperit geamul spart.

A luat-o pe urmele fetei, răzbunarea ei, Walk știa că sosise prea târziu pentru ceea ce urma să se petreacă. A găsit fotografia, abia recunoscându-se în băiețelul acela, însă Vincent și Star erau numai zâmbet, un instantaneu dintr-o vreme pe care el nu mai avea cum s-o reînvie, oricât de mult s-ar fi străduit.

A urcat scara interioară. Și el a încremenit când a văzut-o.

Poate că Vincent ar fi fost în stare să uite de celulă, de gardieni, de pușcăriași și de gardurile de sârmă, însă nu ar fi dat-o nicicând uitării pe fetița aceea.



L-a privit vreme îndelungată înainte să facă primii pași.

— Te așteptam, i-a spus Vincent.

Duchess a mai făcut câțiva pași, apoi a pus ușor rucsacul pe pământ și a scos pistolul. Acum părea mai greu, abia dacă-l putea ține ridicat.

Vincent se uita la ea de parcă Duchess ar fi fost ultimul copil, ultimul lucru bun rămas pe lumea aceasta. Ea a observat că pusese flori pe morminte, de parcă ar fi avut vreun drept s-o facă.

Vincent a văzut pistolul, însă nu părea alarmat, umerii i s-au relaxat și a început să respire egal, de parcă ar fi așteptat sfârșitul unei vieți compuse numai din finaluri.

De fiecare dată când Duchess făcea un pas către el, Vincent făcea unul în

spate, o dată, și-nc-o dată, până când ea și-a înfipt picioarele în pământ, privind luna din spatele lui.

Dinspre vechea biserică muzica se revărsa în continuare.

— Îmi place cântecul ăsta, a spus el. Aveam și o capelă... la Fairmont. Dintotdeauna mi-a plăcut cântecul ăsta. Bucuria pe pământ se risipește, strălucirea de odinioară pălește.

— Schimbare și descompunere peste tot, din câte-mi dau seama.

— Îmi pare rău.

— Nu vreau să vorbești.

— OK.

— Nu vreau să-mi spui ce s-a întâmplat, nu vreau să știu.

— OK.

— Oamenii spun că nu e corect.

— Niciodată nu este.

— În ziua aceea mi-ai dat un pistol spunându-mi că a fost al tatălui tău.

— Da.

— L-am curățat așa cum mi-ai arătat. L-am tratat cu respectul cuvenit, da? Apoi l-am ascuns în debara, deși mi-ai spus să-l folosesc pentru a mă apăra.

— Nu ar fi trebuit să-ți spun...

— Așa că uite ce voi face. Hal zicea că ești un cancer. De orice te apropii... pur și simplu ucizi totul în jurul tău. Bunicul spunea că nu meriți să trăiești.

— Avea dreptate.

— Walk a depus mărturie la tribunal și a spus o minciună. Star zicea despre el că e bunătatea întruchipată.

— Îmi pare rău, Duchess.

— La naiba, a spus ea când vântul aproape că i-a luat pălăria de pe cap.

Și-a potrivit-o la loc, aproape sufocată. Abia dacă mai putea să vorbească, însă a apucat pistolul cu ambele mâini și a pus degetul pe trăgaci.

— Eu sunt proscrisa Duchess Day Radley. Iar tu ești criminalul Vincent King.

— Nu trebuie să faci asta, a spus el cu un zâmbet blajin.

— Ba știu exact ce trebuie să fac. Dreptate. Răzbunare. Oricum i s-ar zice, mă voi descurca.

— Încă mai ai șansa să devii orice ți-ai dori, Duchess.

Duchess a ridicat pistolul.

Obrajii lui erau plini de lacrimi, însă Vincent a continuat să zâmbescă.

— Venisem să-mi iau rămas-bun. Tu nu ai nicio vină. Nu te voi lăsa să-mi porți amintirea ca pe o povară.

Când Vincent a făcut un pas în spate, Duchess a icnit surprinsă, brațele lui desfăcute în clipa în care s-a aruncat în gol.

Duchess a țipat și a fugit până la marginea falezei.

Pistolul a căzut lângă piciorul ei. S-a prăbușit în genunchi și a întins o mână peste buza falezei, căznindu-se să respire.

În spatele lui Duchess zăcea mama ei, cu ultimele puteri s-a târât până la mormânt. Și-a lipit un obraz de piatra tombală și a închis ochii.

Partea a patra
— Sfâșietorul de inimi —

Blair Peak era mărginit de Pădurea Națională Elkton-Trinity și de Whitefoot, genul de oraș în care Walk și-ar fi putut petrece zilele privind la nesfârșit sălbăticia din jur, copacii erau atât de înalți, încât ai fi zis că voiau să dea mâna cu Dumnezeu.

Trecuse pe acolo pe lângă dealuri golașe și peluzele îngălbenite ale unor orașe-fantomă – de peste o sută de ori în ultimii douăzeci de ani, cu Star pe locul pasagerului, numărând kilometrii în gând. Apoi, mai târziu, păruse mai veselă ca oricând. Orice demoni vor fi sălășluit în sufletul ei, fuseseră exorcizați de un bărbat pe nume Colten Sheen, un psihoterapeut care avea cabinetul deasupra unui magazin care vindea plane uzate.

În mână ținea o urnă mică. Slujba fusese scurtă.

Testamentul lui Vincent King fusese deopotrivă clar și vag. Pădurea se întindea pe cinci comitate, acoperind două milioane de acri; Walk se gândea că locul era la fel de bun ca oricare altul.

A traversat strada și a coborât, călcând pe frunze moarte, către niște pini-de-zahăr, apoi a împrăștiat cenușa prietenului său. Nu a spus nimic, niciun rămas-bun patetic, îngăduindu-și doar un moment de tihnă în care și-a amintit vremuri care în sfârșit începeau să se piardă în negura uitării.

A străbătut apoi strada Union și a găsit ușa, magazinul de la parter trăsesese obloanele, însă Walk a zărit o lumină aprinsă luptându-se cu semiobscuritatea zilei de iarnă. A apăsat pe sonerie, a auzit cum se deblochează ușa, a intrat pe holișorul de la parter, apoi a urcat scările. Mai fusese acolo cândva, la început, doar ca să se asigure că Star nu o va lua la sănătoasa.

— Sunt ofițerul de poliție... s-a poticnit Walk. Scuze, sunt Walker. Doar Walker. Am fost șeful secției de poliție din Cape Haven.

Walk nu a rămas surprins de lipsa de reacție a lui Sheen. Bărbatul din fața lui îmbătrânise frumos, păr bogat, grizonant, să fi măsurat un metru optzeci în înălțime, după estimarea lui Walk. Sheen a întins mâna abia când Walk a rostit numele lui Star Radley.

— Îmi cer scuze, a trecut atât de mult timp, a spus Sheen. Aștept pe cineva în zece minute, pe care vi le pot oferi... însă doar atât.

Cei doi s-au așezat, Walk s-a cufundat în scaunul moale, zâmbind la imaginile bucolice de pe pereți. Într-o latură a încăperii se afla o fereastră

mare cu vedere spre Elkton-Trinity și spre munții din depărtare, cu vârfurile înzăpezite.

— Aș putea sta o zi întreagă admirând peisajul.

Sheen a zâmbit:

— Mi se-ntâmplă și mie, des.

— Am venit în legătură cu Star.

— Ar trebui să știți că nu vă pot spune nimic. Sunt legat de confi...

— Da, l-a întrerupt Walk. Eu doar voiam să... Scuze... Am trecut din nou prin oraș și m-am gândit să vă fac o scurtă vizită. Vedeți dumneavoastră... ea a murit.

Sheen a zâmbit, chipul lui exprimând regret.

— Am văzut la televizor. Am urmărit povestea în presă. O adevărată tragedie. Dar chiar și în moarte...

— Nu prea știu de ce mă aflu aici, ca să fiu sincer.

— Vă este dor de prietena dumneavoastră.

— Păi... da. Mi-e dor de prietena mea.

Abia atunci Walk și-a dat seama că, prins în hățișul emoțiilor trăite, al pistelor pe care le urmărise și al tuturor teoriilor care se băteau cap în cap, nu se gândise cât de mult ducea dorul prietenei lui. Îi fusese ușor să observe necazurile ei, frumusețea ei, totul, mai puțin persoana aceea reală, drăgălașă, pe care o cunoștea de-o viață.

— Cred că voiam pur și simplu să aflu de ce a încetat să mai vină. Își revenise, vreme îndelungată a lăsat impresia că-și revenise pe deplin. Apoi totul a încetat brusc. Și nu și-a mai revenit niciodată.

— Există un milion de motive pentru care oamenii se răzgândesc sau aleg un alt drum. Chiar dacă aș avea voie să vă spun, totul s-a petrecut cu atât de multă vreme în urmă... Iar eu am văzut-o doar atunci, o singură dată.

Walk s-a încruntat:

— Scuzați-mă, dar vorbim despre aceeași Star Radley?

— Da. Acum mi-am amintit de dumneavoastră. Nu se întâmplă prea des ca un pacient să fie adus la mine de un ofițer de poliție.

— Dar am adus-o aici, cu mașina, lună de lună.

— Nu la mine, cu toate că am mai văzut-o. Având în față peisajul acesta, mereu mă uit pe fereastră.

Walk s-a aplecat puțin în față:

— Unde anume ați văzut-o?

Sheen s-a ridicat, iar Walk l-a urmat, apropiindu-se de fereastră.
— Chiar acolo, a spus Sheen arătând cu degetul.



Afară cerul se mai limpezise, Walk stătea pe trotuar. Prin Blair Peak trecea un singur autobuz, Walk s-a urcat în el, cum făcuse și Star, o dată pe lună, vreme de doisprezece ani, în stația din dreptul ferestrei lui Sheen.

S-a așezat pe unul dintre locurile din spate. Autobuzul, pe jumătate gol, a urcat dealul abrupt, apoi a început să coboare. Copacii de pe margine umbreau drumul.

A durat o vreme până a ieșit din pădure, ținuturile californiene înfățișând privirii, câmpii nesfârșite. Walk s-a ridicat, îndreptându-se către partea din față a autobuzului, lângă șofer și privind prin parbriz.

A văzut-o abia după ce au luat ultima curbă, când brusc, Walk și-a dat seama unde era și ce se înălța în fața lui.

Autobuzul s-a oprit, iar el a coborât, privind în jur. Cale de mulți kilometri, în toate direcțiile, nu se mai zărea nimic altceva decât un drum îngust, lung, gardul cu sârmă ghimpată înalt de șase metri și clădirile scunde care alcătuiau închisoarea comitatului Fairmont.

A așteptat o oră, singur în încăperea aceea, ridicând din când în când mâna și observându-i tremurul. Trăsese puțin chiulul, nu-și luase toate medicamentele, viața-i stătuse în cale – nu a lui, ci a lui Vincent. Boala i se agravase, uneori durerile erau insuportabile, frica rămăsese acolo. Cu o oră în urmă setase alarma pe telefonul mobil, îngăduindu-și un răgaz înaintea unei bătălii tot mai greu de câștigat. Viitorul devenise înfricoșător, însă Walk se gândea că dintotdeauna fusese așa.

O jumătate de zâmbet când Cuddy și-a făcut apariția.

— Cât pe ce să nu te recunosc fără stelutele alea. Mai am puțină treabă, așa că, dacă vrei să mergi cu mine...

Walk s-a alăturat gardianului masiv, a rămas puțin în spatele lui când au ajuns la poarta închisorii care apoi s-a deschis, făcându-le loc să treacă și închizându-se în urma lor. O viață întreagă petrecută așa, păstrând – din datorie sau nu – răul înăuntru și binele afară. Walk nu se vedea făcând asta.

— Îmi pare rău că nu am ajuns la slujba funerară, a spus Cuddy. Nu-mi plac despărțirile.

Au mers de-a lungul gardului, miradoarele asemenea unor silozuri.

— Există câteva lucruri pe care nu le cunosc, a spus Walk.

Cuddy a respirat adânc, de parcă se așteptase la asta. Walk nu știa de ce

se plimbau în jurul închisorii, poate că lui Cuddy îi plăcea pur și simplu aerul de afară, după zece ore de muncă.

— Star venea aici, a spus Walk.

— Așa este.

— Dar numele ei... Am verificat listele cu vizitatori. Am verificat tot ce am putut.

Au trecut pe lângă un gardian în mirador, Cuddy l-a salutat ridicând o mână.

— Îmi plac înserările, a spus Cuddy. Sfârșitul asfințitului astronomic. Soarele dispărea treptat dincolo de linia orizontului. Uneori îi scot în curte doar ca să privească un apus de soare. Cinci sute de inși... ucigași, violatori și traficanți. Stau laolaltă și se uită la cer. Este singurul moment în care nu avem probleme serioase.

— De ce?

— Frumusețea, probabil. În prezența ei îți vine mai greu să contești puterea divină.

— Sau mai ușor.

— Nu-ți pierde nădejdea, Walk. Asta ar fi cu adevărat o tragedie.

— Povestește-mi despre Star.

Cuddy s-a oprit în locul cel mai îndepărtat de clădirea principală a închisorii, între două miradoare în care se aflau niște gardieni la fel de pregătiți să curme o viață precum orice curte cu juri.

— Îmi plăcea de ea. De-a lungul anilor am ajuns s-o cunosc bine. Vincent King era unul dintre cei mai faini tipi pe care i-am întâlnit vreodată. Și am apucat să-i urmăresc transformarea. Puștiul speriat, netemător pentru o vreme, apoi a ajuns fie OK.

— Cu ce să fie OK?

— Să trăiască în propria piele. OK, dar nu mai mult. Iar Star l-a ajutat. Vincent îi cauzase suferință, dar era singurul care putea să i-o vindece. Vindecarea ei îi oferise, din nou, un țel în viață.

Walk a privit stelele cum încep să se aprindă pe cer, din locul acela spectacolul era mirific.

— Avea nevoie de ea ca să poată simți din nou ceva, mai mult decât atunci când purta haine portocalii și se deplasa în lanțuri. A fost ca un fel de mariaj, în cei douăzeci și doi de ani în care l-a vizitat. Uneori nu-și vorbeau. La început doar se uitau unul la celălalt. Ea era toată numai vâlvătaie, ardea interior, iar Vincent se uita la Star de parcă ar fi fost trimisă pe pământ

numai și numai pentru el.

— Dar ce ziceau ceilalți deținuți?

— Ah, doar nu crezi că îi lăsam în camera comună. Vreau să spun... la început, desigur. Însă am constatat imediat că ea era prea tânără pentru așa ceva... remarcile deținuților erau prea crude. Promisiuni și amenințări. Vincent s-a înfuriat rău, au intervenit gardienii la timp, însă odată ce ceilalți i-au găsit punctul slab, au continuat să-l întărească. Mai există o încăpere, pe vremea aia aveam un apartament. Conjugal. Trebuia să meriți ca să-l poți folosi. Asta se întâmplă numai la noi și în alte trei state.

— Și i-ai lăsat așa, singuri?

— Vincent avea nevoie de asta... ca să se simtă din nou om. Rahat, și eu aveam nevoie să-l văd din nou om. Și Star, amândoi... erau adevărate forțe cosmice. Nicio închisoare de pe lume nu s-ar fi putut pune în calea unei asemenea atracții.

Walk a zâmbit.

— Nu am putut totuși să trec întâlnirile lor la catastif, nu prea erau permise. Apoi am observat cum se umflă burtica. Nouă luni. Strălucirea aceea, știi? De două ori. Două miracole născute din disperare, a spus Cuddy zâmbind.

— Dar ea nu i-a adus niciodată...

— El s-a opus. Așa întemnițat cum era... În plus, nu voia ca ei să știe. Eu, unul, îl înțelegeam. Spunea că niciun copil nu-și dorește un tată închis la Fairmont. Discutam despre asta, îl ajuta să-și risipească îndoielile. A-ți trăi viața pentru altcineva înseamnă a nu ți-o irosi, nu?

Walk a închis ochii gândindu-se la Duchess și la Robin, sângele lor, acea necunoscută.

— M-a rugat să nu spun nimănui. I-am răspuns că nu voi vorbi neîntrebat, dar că nu voi minți în caz că totuși cineva se va interesa. Eu sunt un om de cuvânt.

— Așa e.

Cuddy a râs.

— Ca mine nu mai sunt mulți pe lumea asta.

— Mă gândesc că poate Star i-o fi spus lui Darke.

— De ce?

— Are legătură cu ceva ce a spus el înainte să moară. Ceva despre lucrurile pe care oamenii le fac pentru propriile familii, știi? Ei asta au văzut unul în celălalt. Vincent și Star... nu au mai putut continua.

— Apoi totul s-a schimbat, pentru că au demolat apartamentul conjugal ca să construiască noua clădire Cat-5. Vincent nu a acceptat ca ea să-l viziteze în camera comună, nu după cele întâmplate ultima dată. Vreau să spun... pușcăriașii ăștia se laudă, că or să te caute după ce vor ieși. Vorbe goale... și totuși. Vincent nu accepta așa ceva, nu pentru ea și pentru copiii lui.

— Așa că a refuzat s-o mai vadă, a spus Walk cu tristețe în glas.

— A fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care am fost nevoit să le fac vreodată. S-o întorc pe ea, pur și simplu, din drum. El îi spusese să-și continue viața, să-și găsească pe altcineva. Cu toate astea, Star a continuat să vină. Un an întreg, așteptând ca el să se răzgândească. Apoi nimic. Mi-am imaginat că reușise să depășească acea etapă din viața ei.

— Așa este. Dar nu depășise neapărat etapa, ajunsese să nu mai simtă nimic.

Cuddy nu a spus nimic, însă știa. Nu exista nicio tragedie la care el să nu fi fost martor sau căreia să nu-i fi văzut deznodământul.

— Prin urmare, tu chiar nu știai nimic? a întrebat el.

— Nu. Star știa ce i-aș fi zis. Să-și poarte de grijă. Că n-o ajuta deloc să se agate de trecut. De parcă eu aș ști. De parcă aș avea vreun drept să vorbesc. Poate că aveau nevoie de ceva numai al lor. De mica lor familie... destrămată, însă a lor.

Când au ajuns la poarta închisorii, Walk i-a strâns mâna.

— Îți mulțumesc, Cuddy. Ai făcut un lucru bun.

— Pot să te întreb... de ce acum? Ce te-a adus aici?

— Întâmplarea. Vincent îmi ceruse să-i împrăști cenușa în pădurea Elutron-Trinity, habar n-am de ce tocmai acolo.

Cuddy a zâmbit, apoi l-a apucat pe Walk de umăr și i-a arătat.

— Aia de-acolo a fost celula lui Vincent. Numărul 11-3. Treizeci de ani s-a uitat pe geamul ăla. Vezi și tu ce se zărește de-acolo.

Walk s-a întors.

Iar acolo, deasupra dealurilor, a zărit cele două milioane de acri de libertate.

Era o frumoasă dimineață de toamnă, un soare strălucitor lumina muntele din zare.

Duchess călărea iapa sură, ieșeau în fiecare zi, înainte ca Montana să se trezească. Acum cunoștea destul de bine potecile, de răsuflarea iepei mulțumite de plimbare, nu mai putea să alerge ca odinioară. S-au oprit pe deal, iar Duchess a început s-o mângâie și să privească ferma din vale.

Aceasta avea culoarea rumegușului și era frumoasă, un foc ardea pesemne înăuntru, pe horn ieșeau fuioare de fum. Prin zonă existau hambare, un râu pe malul căruia Duchess umblase vreo cinci kilometri printre ploi, până a văzut urme de lupi și s-a grăbit să se întoarcă. Avea la ea cuțitul bunicului, iar în weekenduri explora împrejurimile singură, o lua prin tufăriș, prin pământul mustind de apă, modelat de toamnă.

Lunile care urmaseră fuseseră lungi și dificile, însă Duchess descoperise că noile împrejurimi o ajutau. Reîncepuse să respire, așa cum îi spusese cândva Hal și, cu toate că încă suferea din cauza celor petrecute, știa că timpul este atotputernic.

De cum a ajuns la grajd, a dus iapa sură înăuntru, s-a asigurat că are apă și paie, apoi a bătut-o ușor cu palma pe bot.

A găsit-o pe Dolly în bucătărie, citind un ziar, mirosul de cafea, pătrunzător. Duchess se dusese la ea, ajunsese într-un miez de noapte și, în felul acesta, își ținuse promisiunea. La început acceptase să rămână doar ca să doarmă, însă în dimineața următoare Dolly o dusese la grajd și îi arătase iapa sură, pe care o luase gratis după ce proprietatea lui Hal fusese scoasă la mezat.

O zi a devenit o săptămână, care a devenit o lună, o lună și ceva. Dolly a pretins că ar avea nevoie de ajutor la munca câmpului, deși era suficient de bogată de vreme ce-și permitea să angajeze, cu săptămâna, câțiva bărbați. Duchess muncea din răputeri, stând pe-afară din zori până când soarele dispărea dincolo de linia orizontului. La început nu vorbiseră prea mult, fata era atât de sfârșită, încât Dolly și-a dat seama că n-o va putea ajuta decât în timp și cu multă răbdare.

Într-o dimineață, Dolly a deschis subiectul adopției, în vreme ce amândouă măturau frunzele de cireși sălbatici de pe alee. Trei zile Duchess nu a spus nimic, apoi i-a zis lui Dolly că, de vreme ce era suficient de

tâmpită ca să și-o dorească de fiică, atunci ar face bine să vadă un doctor. Iar dacă acesta va hotărî că Dolly e sănătoasă la cap, atunci da, i-ar plăcea să rămână.

Duchess și-a aruncat cizmele din picioare.

— Trebuie să câștig niște bani.

Dolly și-a ridicat privirea din ziar.

— Am rămas datoare cuiva și trebuie să înapoiez suma.

— Ți-aș putea da eu...

— Trebuie să-i câștig eu însămi. Proscrișii își plătesc datoriile.

Încă nu știa cum va reuși să-i găsească pe Hank și pe Busy. Își va începe investigația de la motel, va da telefoane. Va îndrepta ea cumva lucrurile.

Duchess a dat să treacă pe lângă Dolly, însă aceasta i-a întins o scrisoare.

— E pentru tine.

Duchess a luat-o, a văzut ștampila poștei din Cape Haven și s-a retras în dormitorul ei, pe care îl văruise într-o nuanță de verde care se asorta cu dealurile din apropiere. A închis ușa în urma ei și s-a așezat pe scaunul din dreptul ferestrei.

Cunoștea scrisul acela mărunț, își imagina că lui Walk îi luase o lună să compună scrisoarea.

A citit-o încet. Walk își cerea scuze că mințise în sala de judecată, că îi zdruncinase încrederea pe care o avusese în el. Îi spunea că uneori oamenii fac lucruri greșite din motive justificate.

De-a lungul a douăzeci de pagini, Walk scrisese despre viața lui și a mamei ei, despre niște tineri pe nume Vincent King și Martha May. Îi mai spunea că era bolnav și că îi fusese rușine, se temuse că își va pierde locul în societate. Umpluse încă o pagină referitoare la acest subiect înainte să ajungă la motivul real al scrisorii, un adevăr care a făcut-o pe Duchess să scape foile din mână, să se ridice și să se plimbe prin cameră.

De cum s-a calmat, a adunat foile de pe jos și a continuat să citească. Walk îi scrisese despre Vincent, despre sângele care curgea prin venele ei, că nu ar trebui să fie tristă, ci mândră. Mama ei îl iubise dintotdeauna și păstrase acea dragoste în pofida celor mai cumplite circumstanțe. Amintea în scrisoare de chinuitoarele remușcări ale lui Vincent, care nu reușise niciodată să se împace cu faptul că răpise o viață. Cu toate acestea, ea fusese iubită, Vincent spusese asta cu gura lui. Duchess și fratele ei fuseseră rodul unei iubiri de neînfrânt.

În plic era și o fotografie, Walk într-o barcă ruginită pe alocuri, cu

numărul de înmatriculare pictat recent, pescuind în New Haven. În oglinda apei, Duchess a zărit reflectată imaginea unei doamne scunde, cu păr negru, ținând în mână aparatul de fotografiat și zâmbind cu gura până la urechi.

În plic se mai afla un document, testamentul lui Vincent King.

Mai târziu, Dolly avea să-i spună că ei, copiii lui Vincent, dețineau acum o casă mare în Cape Haven. Vincent începuse s-o restaureze pentru ei. Pentru moment nu trebuia să facă nimic, însă într-o zi ar putea s-o viziteze, s-o vândă sau să facă orice i-ar trece prin cap. Într-un interval scurt, Duchess trecuse de la a nu avea nimic la a avea ceva, un viitor încă nesigur, însă era acolo. În noaptea aceea a stat trează în pat și s-a gândit la tot ce se petrecuse, la ce învățăminte trăsesese și la lucrurile pe care avea să le dea uitării. Așteptase, se vindecase, era din nou puternică.

În dimineața următoare i-a spus lui Dolly că e pregătită.

Orașul a apărut în fața lor anunțat doar de un indicator mic având înscris numele localității.

Owl Creek.

Dolly avea o prietenă în Rexburg, condusesse până acolo pe timpul nopții. Din Owl Creek, Duchess luase autobuzul singură. Dolly o întrebase doar o dată dacă avea nevoie de ea, Duchess îi răspunsese „nu, mulțumesc”.

Autobuzul era lung, argintiu și avea câteva detalii vopsite în roșu și albastru. Când a oprit în stație, Duchess și-a luat rucsacul și s-a ridicat, a străbătut fără grabă culoarul dintre scaune și a ieșit, inspirând aerul din Wyoming.

Șoferul i-a urat călătorie plăcută, a închis ușa și a pornit mai departe. Duchess a aruncat o privire spre geamurile autobuzului, priviri reflectate în sticla acestora, două zâmbete. Mirosul de motor, căldura aceea de origine mecanică.

Acum Duchess mergea cu capul aplecat, din ziua aceea rămăsese mai tăcută.

A trecut pe lângă hotelul Capitol. Prelate întinse în fața unor magazine ale căror vitrine îi ademeneau pe turiștii cu dare de mână să intre și să cumpere. Lacey's Pottery, Aldon Antiques, Florăria Pressly.

A trecut de biblioteca Carnegie, soarele apunea greoi peste munții Bighorn și dealurile întinse la poalele acestora. Duchess a respirat adânc, încă o dureau spatele după atâtea ore de stat în autobuz. S-a aranjat un pic în toaleta unei benzinării lucind de curățenie, voia ca părul să-i stea bine strâns sub pălărie.

Luase cu ea o hartă mică, încercuise locul în care trebuia să ajungă, nu părea departe. A mers un kilometru, ajungând la o peluză îngrijită, mărginită de case cochete.

A mai străbătut o stradă, apoi a găsit ceea ce căuta.

Școala elementară din Owl Creek.

O clădire scundă, indicatoare albe, flori revărsându-se din ghivece suspendate. În partea cealaltă se întindea o altă peluză, iar dincolo de aceasta se zărea un stejar rotat care îi amintea lui Duchess de copacul dorințelor din Cape Haven. S-a îndreptat într-acolo, oprindu-se sub crengi, apoi s-a așezat pe frunzișul atât de portocaliu, încât a simțit nevoia să ia o

frunză și s-o țină ridicată în fața ochilor, conturul acesteia decupându-se pe cer.

În rucsac avea o sticlă cu apă, din care a băut doar câteva guri, păstrând restul pentru mai târziu. Mai avea o acadea, însă era prea emoționată ca să poată mânca.

A apărut prima mașină, apoi următoarea, însă Duchess a observat că majoritatea oamenilor veneau pe jos, ca să-și ia copiii de la școală.

L-a văzut imediat pe Peter, Jet trăgând de lesă, în vreme ce stăpânul lui zâmbea, salutând lumea în stânga și-n dreapta.

Când primul copil și-a făcut apariția, Duchess și-a pus o palmă pe piept. Și-a aranjat pălăria, apoi și-a legat încă o dată șireturile. Purta rochia ei de duminică; galbenă, culoarea lui preferată.

Când l-a văzut, a icnit surprinsă.

Părea mai înalt, avea părul tuns mai scurt, un zâmbet ingenuu, minunat. Duchess știa că într-o bună zi fratele ei va deveni un sfâșietor de inimi.

Lângă el era Lucy, Robin o ținea strâns de mână în vreme ce ea îl conducea către capătul aleii. Apoi băiatul l-a văzut pe Peter. A început să alerge spre el, Peter ridicându-l de subsuori, apoi amândoi s-au strâns cu putere în brațe, vreme îndelungată, în tot acest timp băiatul ținându-și ochii închiși.

Peter l-a lăsat pe Robin jos, dându-i lesa, în vreme ce Jet ȝopăia și-i lingea băiatului fața. Robin se prăpădea de răs. Duchess a rămas pe loc în timp ce Peter îi conducea pe ceilalți spre părculețul din apropiere, unde l-a dat pe Robin huța, l-a ajutat să pășească pe niște bușteni înfiți în pământ, așteptându-l apoi la baza unui tobogan înalt.

Duchess i-a privit, simțind că toate zâmbetele lui Robin erau și ale ei, auzind cum râsetele lui răzbat până departe. Lucy li s-a alăturat cărând un rucsac plin cu lucrări de control. De cum a zărit-o, Robin a început să alerge spre ea de parcă n-ar mai fi văzut-o de-o veșnicie.

Duchess s-a urnit din loc odată cu ei, a rămas la distanță, deși ei nu au observat-o. A încercat să-l strige de câteva ori, însă a făcut-o atât de anemic, încât abia dacă i-a putut rosti numele.

Locuiau într-o casă drăguță. Scânduri verzi, obloane albe, o curte îngrijită. Genul de casă despre care cândva Duchess visase că le va deveni cămin.

Pe cutia lor poștală scria *Familia Layton*. Duchess s-a plimbat pe strada lor, în vreme ce soarele apunea, cerul de deasupra Wyomingului etalând o

frumusețe delicată. S-a uitat la casele vecinilor, a zărit copii, biciclete, bâte și mingi de baseball.

Când a început să se întunece, Duchess s-a întors și s-a strecurat pe lângă casa lor, apoi în curte. Un leagăn, un grătar, un hotel pentru insecte.

A rămas pe loc vreme îndelungată, ziua lăsând loc unei nopți pline de stele.

S-a apropiat de verandă, a urcat cele câteva trepte și s-a oprit în dreptul ferestrei. O încăpere luminată, o scenă perfectă. Lucy și Robin, ea îl ajuta să citească ceva, Peter în dreptul blatului de bucătărie, îi chema la cină, câte o farfurie pentru fiecare. S-au așezat împreună la masă, televizorul era pornit, însă fără sonor, Jet lângă Robin, privindu-l cu ochi pofticioși cum mănâncă.

Robin nu a lăsat nimic în farfurie.

Duchess i-a privit până la ora de culcare, când Peter l-a sărutat ușor pe Robin pe creștet, iar Lucy a luat cartea de povești într-o mână, apucându-l pe băiat cu cealaltă și conducându-l pe scări în sus.

Duchess se întreba dacă fratele ei își va aminti prin ce trecuseră. Știa că existau șanse reale să nu-și amintească, cel puțin nu în detaliu. Robin era suficient de mic ca să poată deveni orice. Lumea îi aparținea. Era un prinț, iar ea a înțeles în sfârșit *de ce*.

Duchess nu era vreo plângăcioasă, însă în momentul acela a dat drumul zăgazului, lăsând lacrimile să i se prelingă pe obraji.

Plângea după toate lucrurile pe care le pierduse și pentru toate cele pe care le găsisese.

Duchess și-a lipit o palmă de geam și i-a spus fratelui ei rămas-bun.

Duchess și-a petrecut următoarele zile în dormitor.

Dolly știa că trebuie s-o lase în pace, să respire, cu toate că-și făcea griji pentru fată. Îi lăsa mâncarea în fața ușii, a deranjat-o o singură dată, ca s-o întrebe dacă nu voia să se ocupe ea de iapa sură. A găsit-o pe Duchess la măsuța ei, luminată de razele soarelui în vreme ce scria ceva.

Lunea următoare, Duchess și Thomas Noble au intrat în clasă.

— Ai terminat? a întrebat-o el.

— Mda.

Era o temă la alegere, un proiect ales după bunul plac al fiecărui elev. Duchess a privit cum colegii ei se perindă prin fața tablei, citindu-și textele ale căror subiecte variau de la Jefferson la fotbal și de la vacanța de vară la cum se vânează căprioarele.

Când profesoara a chemat-o, Duchess s-a postat în fața tablei, și-a prins foaia de hârtie pe planșetă și și-a domolit emoțiile. Și-a vârât adânc mâinile în buzunare și s-a așezat în așa fel încât toată clasa să poată vedea arborele genealogic al familiei ei.

Complet.

Cu toate privirile îndreptate asupra ei, s-a uitat la Thomas Noble, care i-a zâmbit și i-a făcut semn să înceapă.

Duchess și-a dres glasul, s-a întors cu fața spre planșetă și a început. A început cu tatăl ei, proscrisul, Vincent King.

Mulțumiri

Mi-a luat foarte mult timp să scriu acest roman. Am avut însă norocul să mă bucur de sprijinul unora dintre cei mai buni profesioniști din domeniu. În absența lor, această carte nu ar fi putut vedea lumina tiparului.

Amy Einhorn. Nici nu știu de unde să încep. Îți mulțumesc pentru faptul că ai riscat și pentru că m-ai ajutat să transform materialul scris în cartea visată. Mi-ai depășit total așteptările, ai muncit din răspuțeri. Ești „cea mai cea”, iar eu sunt pe deplin conștient de norocul pe care l-am avut să lucrez împreună cu tine.

Conor Mintzer, *The Con Man, Con Air*. Îți mulțumesc pentru îndrumare, pentru tușa redactorială de-a dreptul sublimă și pentru sugestiile absolut hipnotizante. Cu nimeni altcineva nu m-aș face de râs în Las Vegas. Te iubesc, amice.

Maggie Richards – pentru tot. (Eram tentat să spun „pentru punerea la cale a dominației mondiale”, însă asta te-ar fi făcut să te asemuiești personajelor negative din seria James Bond.)

Pat Eisemann și Catryn Silbersack, titanii comunicării. Vă sunt etern recunoscător pentru lansarea cărții. Discursul vostru e puternic.

Caitlin O’Shaughnessy, pentru că m-a scos pe piață, asigurându-se că mă voi întoarce de acolo cu ceva mai mult decât cu niște boabe magice de fasole.

Chris Sergio și Karen Horton – vă mulțumesc spunându-vă că aș fi deosebit de fericit dacă lumea va judeca această carte după copertă.

Jason Reigal – pentru că a făcut din cuvintele mele ceva pentru care merită să-mi oblig apropiații (pe oricine, de fapt) să scoată niște bani din buzunar.

Kenn Russell, mă plec în fața măreției tale (Conor zicea despre tine că ai fi un „țar”).

Maggie Carr. Pe lumea asta există redactori și există Redactorul Maggie Carr. Îți mulțumesc pentru detaliile *bouche-bée* și pentru faptul că m-ai făcut, pe alocuri, să zâmbesc. Dacă meseria ta s-ar plăti în funcție de numărul de greșeli descoperite, sunt destul de sigur că te-aș fi făcut milionară.

Meryl Levavi, pentru designul minunat. Soția mea m-a surprins mângâind paginile cărții.

John Hart – pentru că a fost atât de delicat în vreme ce eu îl bombardam cu e-mailuri.

Pentru colegii mei de breaslă, care au comentat această carte cu atâta generozitate.

Mulțumiri, de asemenea, lui Cath Summerhayes și familiei mele (de suflet) de la agenția literară Curtis Brown; lui Katherine Armstrong și familiei mele (tot de suflet) de la Bonnier, Victoriei Whitaker și enervantei mele familii (reale).

Mulțumiri tuturor celor care citesc acum aceste mulțumiri. E ca și cum ați fi rămas pe scaune în vreme ce pe ecran rulează genericul unui film. Vă iubesc pentru asta. Haideți s-o mai facem o dată, cât de curând.



CHRIS WHITAKER

CRISTIAN

Cu o scriitură straniu de frumoasă, rămâi cu gândul la acest roman mult după ce ai citit ultima pagină.

NEWSWEEK

Corect. Greșit. Viața o trăiești undeva între ele.

Duchess Day Radley are 13 ani, se declară proscrisă și este apriga apărătoare a fratelui ei de 5 ani, Robin, și părinte pentru mama ei, Star, care nu reușește să aibă grijă nici de ea și nici de copii.

Walk n-a plecat niciodată din orașelul din California unde au crescut el și Star. A ajuns șerif, dar nu poate uita că a depus mărturie cândva împotriva celui mai bun prieten, Vincent King, care a ajuns în închisoare. Și este excesiv de protector cu Duchess și fratele ei.

După 30 de ani, Vincent este eliberat. Iar Duchess și Walk trebuie să înfrunte problemele care apar odată cu întoarcerea lui.



www.ediuratrei.ro

TREI

{1} *Sore must be the storm* (în engl., în orig.) – vers din poezia *Hope Is The Thing With Feathers* („Speranța e o făptură înaripată”) a scriitoarei americane Emily Dickinson (1830-1886) (n. t.).

{2} În limbajul codificat al polițiștilor din America, un incident „10-51” înseamnă în unele state „persoană aflată în stare de ebrietate”, iar în altele „trimiteți o mașină de depanare și tractare” (n. t.).

{3} *Our Good Earth* (în engl., în orig.) – titlul unui poster realizat în anul 1942 de artistul american John Steuart Curry, în sprijinul efortului de război. Acesta înfățișează un fermier stând într-un lan de grâu, ținând în mână niște spice și având lângă el doi copii care par lipsiți de griji (n. t.).

{4} *Bull Rush* – (în fotbalul american) un atac direct, puternic, făcut de un jucător defensiv (n. t.).

{5} *Ball rash* – (în engl., în orig., lit. „urticarie la coaie”) joc de cuvinte intraductibil (n. t.).

{6} Referire la tabloul *The Fighting Temeraire, tugged to her last berth to be broken up*, realizat în anul 1838 de pictorul englez J.M.W. Turner (n. t.).

{7} Aici Walk se referă la codul 10-98 al poliției americane (*jail break*), în vreme ce Milton se referă la numărul de înregistrare al plângerii (n. t.).

{8} *Five & Dime* – magazine din SUA în care cele mai multe mărfuri costau între cinci și zece cenți bucata (n. t.).

{9} „*Bless this mess*” – („Binecuvântează această harababură”, lit, în engl.) este și titlul unui sitcom american difuzat între 2019 și 2020 pe canalul ABC (n. t.).

{10} *Golden slumbers* – (în engl., în orig.) referire la piesa cu același nume a celor de la Beatles, lansată în 1969 pe albumul *Abbey Road* (n. t.).